

கிராமப் பிற்பு

~~34~~

S/13

222

க 19/22

யா/வல்வை மகளிர வீத்தியாளபுரம்
வண்ணவட்டமுக்குத்துக்கறை

894.811

கிராமப் பிறழ்வு

மார்டின் விக்கிரமசிங்க

சிங்களத்தில் எழுதிய ‘கம்பெரலிய’ என்ற நாவலின்
தமிழாக்கம்

தமிழில் ஆக்கியோன்:

ம. முகம்மது உவைஸ்

ஸ்ரீ வங்கா சாகித்திய மண்டல
வெளியீடு

முதற் பதிம்பு: 1964

உரிமைப் பதிவுசெய்யப்பட்டது

பிரசுரம்:

ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலம்
135, தர்மபால மாவத்தை, கொழும்பு 7

கொழும்பு அம்போதிக்களீஸ் அச்சகத்தில்
அச்சிடப்பட்டது

யா/வல்வை மகளிர வித்தியாலை
வல்வெட்டுத்துக்கற

முன்னுரை

இக்கதைக்குப் பின்னணியாக அமைந்த பிரதேசம் காலியிலிருந்து ஏறக்குறைய பத்து மைல்கள் சென்றவிடத்து காலி-மாத்துறை வீதி அயலில் காணக்கூடிய ஒரு சிறு கிராமம். அக்கிராமம் இங்கு காட்டப்படுவது இன்று தென் படும் தோற்றுத்திலென்று. இற்றைக்கு ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த உருவத்திலேயாம். அக்காலத்தில் கிராமத்தில் வாழ்ந்தவர்களின் ஒழுக்கம், தொழில்கள், அவற்றிற்கு ஆதாரமாயிருந்த பழக்கவழக்கங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்கள், சிந்தனைகள், ஒழுக்கங்கள் என்பன மாறும் முறையையினைக் காட்டும் முகமாக நான் செய்த முயற்சி சற்று நிறைவேறுவதற்குக் காரணம், நான் இற்றைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அக்கிராமத்தை விட்டு நகரத்தில் குடியேறியமையே என்று உணர்கிறேன்.

பழைய சிங்களத் தூதுக் காவியங்கள் இயற்றி யோரினால் குறிப்பிடப்படும் கொக்கல் சிங்கள அறிஞரிடையே பிரசித்திபெற்றது, “சஸ்சத்த” விவாகத்துக்கும் மதுபான ஒழிப்புக் கலவரத்துக்கும் பின்னரேயாம்.

இக்கிராமத்தில் மனிதர் வாழுத் தொடங்கிய காலந் தொட்டுள்ள வரலாற்றைக் கூறும் அழிவுச் சின்னங்கள் ஒன்றும் காணப்படவில்லையெனினும், நிலத்துண்டொன்று என்ற முறையில் அதன் வரலாற்றைக் கூறும் “மா இரிகல்” அங்கு தென்படும். கிராமத்தவர்கள் இக்கல்லை “இரிகல் தேவாலயம்”, “சரிகல் தேவாலயம்” என்ற பெயர்களால் அழைத்து வந்தனர். இன்னும் முற்றுக அழித்தொழிக்க முடியாத இம் மா இரிகல்லின் வெரத்தைச் சம்மட்டியினாலும் தென்மைற்றினாலும் அழிக்கமுயல்வதை இக்கல் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது ஒரு சிறு பிள்ளை சுத்தியல் ஒன்றினால் அடிக்கும் அடியைச் சூரு பூதம் சிங்கத்வண்ணம் ஏற்றுப் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பது போன்றது என்பதைப் புகை வண்டியில் அக்கிராமத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் கவிஞர்கள் இப்பொழுதும் காண்கிறேன். படைத் தலைவர்களின் கட்டளைக்கிணங்க இவ் இரிகல்லை உடைக்க முயன்றேருள்ளவர், இருந்த இருப்பிலே இறந்தமையை ஏழேட்டு

மாதங்களுக்கு முன்னர் கிராமத்தவன் ஒருவன் கூறியதை
 நான் கேட்டுள்ளேன். அக்கல்லின் அனுக்கிரகத்தைக் கிரா
 மத்தவன் இவ்வாறு பல்வேறு முறையில் திரித்துக் கூறுவதைக்
 கேட்ட எனது உள்ளத்தில் அப்பெரிய இரிகல்லின் உருவமும்
 அக்காலத்தில் அக்கல்லின் அயவில் இருந்த விளக்குத்
 தாங்கியின் உருவமும், அதிலிருந்த விளக்கின் உருவமும்,
 முளந்தாளிட்டவண்ணம் பூசித்து வரம் கேட்கும்
 கிராமத்தவனின் உருவமும் கிராமப் பெண்ணேருத்தி
 யின் உருவமும் தொன்றலாயின. சிறுபிராயத்தில்
 மாலை வேளையில் அக்கல்லின் சமீபமாக சென்ற நான்
 விளக்குத் தாங்கியையும் விளக்கையும் கும்பிடும் கிராமத்த
 வன் ஒருவனை, அல்லது கிராமப் பெண் ஒருத்தியைக்
 காணுதது அருமையாக இருந்தது. பூசிக்கும் கிராமத்தவர்
 களின் துக்கத்தையும் குறையையும் அழுகையையும் ஒப்பாரி
 யையும் சிரித்தலையும் உடலுள்ளம் உள்ள ஒருவன் போன்று
 கும்பிடப்பட்ட இந்த இரிகல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது, பார்த்
 துக்கொண்டிருந்தது. இதனுலேயே அக்கல்லின் வரலாற்
 றைக் கூறுவதுடன் இக்கதை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க.

1944, மே மாதம் முதலாந் தீக்கு
 கல்கிஸ்ஸையில்.

କମିଟେରାଲିୟ-ଡେମୋଲ ପରିବହିନ୍ୟ

මේ රට විදෙශ ආයිතන්සය වලගාරුවිලින් පූජ ඇතිවූ සමාජ පරිණාමය මේ නවකාලවෙන් තීරුප්‍රයා ලකාරෙයි. විදෙශ අනුමත්‍යත් සම්ගම එහෙක් ප්‍රබලව පැවති රඳුවාදය අනිබවා දිනවාදය නැගි එන අයුරු ගම්පර්ලියන් කළාන්තක ලෙස පෙන්තුම් කරයි.

දකුණු පලාත් ගම්මානයක් පසුවීම් කොට වෙන මේ කරු පූජන ගෙවිනා ඇති කනුවරයා ආර්ථික බලවැටුනෙන් නිසා මිනිසුන්ගේ සිතුම් පැත්ති හා සිරින් විරින් වෙනස්වන යෙරු මෙහින් දක්වා ඇත.

ର୍ଦଳ ଜମାତଙ୍କ ଦିନପତ୍ର ଜମାତଙ୍କ ମଧ୍ୟ ମି ଫନ୍ଦିକ ଯମାତଙ୍କ ହା ଗୁଡ଼ି
ଶେଷିଯନ୍ତ ତତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାଖ୍ୟାତା କରନ ଗତିପରିଣୟ ତେ ରତ୍ନ ନାଲିକର୍ତ୍ତା
କଲାଲେ ନାଲାପ୍ରଯାସକ୍ରି ଉଦ୍‌ଦେଶ ଘନୀର୍ଦ୍ଦୟକି.

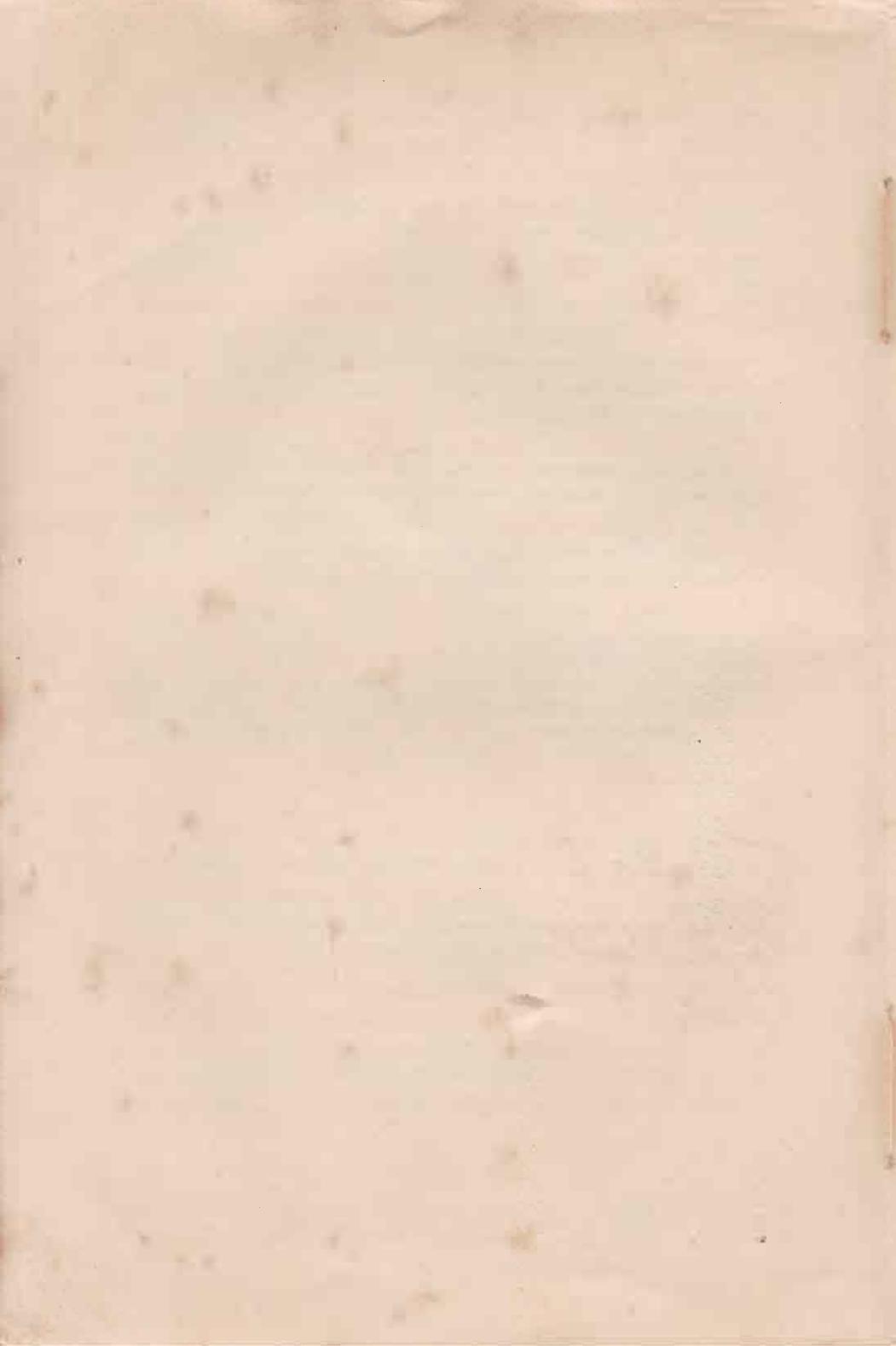
මෙ නවකරුවලී කතුවිරය මාර්ටින් විනුමසි-හ මහකා දී. උයස් ප්‍රුන්ට කතිවරයකු වශයෙන් මෙන්ම තාත්චික නවකරුවකරුවිනු යා ගෙවී කරා කරුවිනු වශයෙන් කිරීතියක් ලබා ඇති මේ වහනා ගෙන් සි-හැල සාමිත්‍යයට සැලුම්පත් අනුමත ගෝඩාවකි. මේ රටේ ජනයාමුද ගැහැන් ඩිනින් විරින් යා ආචාර විවාර ගැහැන් මිනා අවබෝධයක් ඇති මෙටදු ප්‍රූති ලද්විකයකා අනින් ස මිශාදින ප්‍රුන්ටයක් දෙමළ බිසට පැවිත්තාය ගොට ප්‍රසිද්ධියට පත්කරන්නට ලැබීම සි-හැල සාමිත්‍යයේ මෙන්ම දුටිඩ සාමිත්‍යයේ ද කිරීතියට ගෙනුවනු ඇත.

ଦୁଇବ ହାତୁମ ରୈନ ଲେନ୍‌ଟ ପି-ହାର ହାତୁମ ପିଲିବାର ଦ ମିଳା ଅବଲବାଦସ୍ୟକ୍ ଆଖି ପ୍ରିଦୀଦି ଲେବକ୍ୟୁ ଲିନ ତମି. ତମି. ଦୁଇଦେବ ମହିଳା ଆଖିନେ ମେତ ହାର୍ଦୁର କାର୍ଯ୍ୟ ମିଳିବିନେ ଦୁଇର ନିମିତ ଷାଣିକୁଳାଦେବିନେରେ ପ୍ରଙ୍ଗ-ସ୍ଥାଵର ହେବିଲିନ୍ତା ଆଖ.

ଶ୍ରୀ କବି

in Bologna) Giuseppe

କିରିଲତ୍ତନ୍ତ୍ରବ୍ୟାପୀ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଣୟାର ନାୟକ ଚରିତିର,
ଶ୍ରୀ ଲବିକା ଚାହିନ୍ଦୁ ମନେବିଲ୍ୟେ ଚହାପନ୍ତି.

அணிந்துரை

(கிராமப் பிறழ்வு எனப் பொருள்படும்) கம்பெரலிய என்ற நூல் கிராம மக்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னணி யாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட உயர்ந்த ஒரு நாவலாகும். வாழையடி வாழையாக வந்த மரபில் எங்கள் எழுத்தாளர் மூழ்கிச் சிங்களத்தில் நாவல் எழுதும் கலையை வேறு திசையில் செலுத்திக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அதனைத் தேசிய மரபிற்கிணங்க உருவாக்கிய பெரும் பணி கிராமப் பிறழ்வு என்ற நாலுடன் ஆரம்பமாயது எனலாம். இதனாலேயே கிராமப் பிறழ்வு சிங்கள நாவல் வரிசையில் முதலாவது படைப் பாகக் கருதப்படுகிறது.

இந்நாடு அன்னியர் ஆதிக்கத்துக்குள்ளானதன் விளைவாக ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் இந்நாவலிலிருந்து புலப்படுகின்றன. பிற நாட்டவரின் படையெடுப்புடன் அற்றைவரை வலுப் பெற்று நிலைத்திருந்த மானிய முறையையினை முறியடித்து முதலாளித்துவ ஆட்சி தலை தூக்குவதையும் கிராமப் பிறழ்வு இலக்கிய உருவில் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தென் மாகாணத்தில் உள்ள ஊர்மனை ஓன்றினைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இக்கதையைக் கட்டி எழுப்பியுள்ள இந்நாலாசிரியர், பொருளாதார வலுச்சத்திகள் காரணமாக மக்களுடைய எண்ணங்களும் பழக்க வழக்கங்களும் மாற்றமடையும் விதத்தினை நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

மானிய அடிப்படையிலான சமூகத்தையும், முதலாளித்துவ முறையையிலான சமூகத்தையும், நடுத்தர வகுப்பினர் வாழும் சூழலினையும், பாமரர் வாழ்க்கையினையும் அவ்வெவற்றிற்குரிய இயல்பான உருவங்களில் படம் பிடித்துக் காட்டும் இக்கிராமப்பிறழ்வு இந்நாட்டு நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதிய ஒரு யுகத்தை ஆரம்பித்த நாலாகும்.

இந்நாவலின் ஆசிரியர் திருவாளர் மார்டின் விக்கிரம சிங்க ஆவார். தலைசிறந்த நாலாசிரியராக இருப்பதோடு உண்மையான நாவலாசிரியராகவும் சிறுகதை ஆசிரியராகவும் புகழ் பெற்ற இவர் சிங்கள இலக்கியத்துக்குப் புரிந்துள்ள

தொண்டு ஒப்புவமையற்றதாகும். இந்நாட்டு மக்களின் சமூக அமைப்பைப் பற்றியும் அம்மக்கள்தம் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றியும் அவர்தம் ஒழுக்கவாசாரங்களைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்த சிறப்பு மிக்க எழுத்தாளர் ஒருவரால் படைக் கப்பட்ட ஒரு நூலைத் தமிழில் மொழிப்பெயர்த்து வெளியிடும் பேற்றைப் பெறுவது சிங்கள இலக்கியத்தைப் போன்றே தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் பெருமையையும் புகழையும் அளிப்ப தொன்றுகும்.

தமிழ் மொழியில் எவ்வளவு பயிற்சி இருக்கின்றதோ அவ்வளவு பயிற்சி சிங்கள மொழியிலும் பெற்றுள்ள சிறந்த எழுத்தாளரான ஜானப் பி. மு. உவைஸ் அவர்களினால் இப்பெரும் பணி திறம்பட நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளமை இலக்கியத் தொண்டர்களின் புகழ்ச்சிக்கு உரித்தாகும் என்பது தின்னனம்.

சிங்கள இலக்கியத்தில் உள்ள இது போன்ற சிறந்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் பிறமொழிகளில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்படுவதால் வெவ்வேறு இனத்தவருக்கிடையே நெருங்கிய உறவும் இலக்கிய வளர்ச்சியும் இயல்பாகவே ஏற்படும் என சாகித்திய மன்றவும் எதிர்பார்க்கின்றது.

இவ்வண்ணம்,
வண. கிரிவத்துடுவே ஸ்ரீ பிரக்ஞாசார நாயக தேரர்,
ஸ்ரீ வங்கா சாகித்திய மன்றலத்தின் தலைவர் -

1963ஆம் ஆண்டு ஏப்ரில் மாதம் 16-ஆந் தேதி.

135, தருமபால மாவத்த,

கொழும்பு, 7.

தோற்றுவாய்

பிற மொழி இலக்கியங்கள் தமிழில் பெயர்க்கப்படல் வேண்டும். தமிழ் மொழி இலக்கியங்கள் பிற மொழிகளில் இடம் பெறல் வேண்டும். ஆம்! இவ்வயரிய குறிக்கோள் இன்று நடைமுறைச் சாத்தியமாகி வருவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடையாதோர் இல்லை எனலாம். இரு மொழிகளுக்கிணையே இத்தகைய தொடர்பு ஏற்படுவது அவ்விரு மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கு மட்டுமல்லாமல், இரு மொழிகளையும் பேசும் மக்களின் நெருங்கிய உறவுக்கும், வழிகோலும் என்பது தின்னனம். சமூத் திரு நாட்டில் வழங்கும் சிங்களம், தமிழ் என்ற இரண்டு மொழிகளையும் அவற்றைப் பேசும் மக்களையும் பொறுத்தவரையில் இக்கூற்று உண்மையாகி வருகிறது எனத் துணிந்து கூறலாம். சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கும் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கும் இலக்கியப் படைப்புக்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை மீல் வங்கா சாகித்திய மண்டலம் உணர்ந்திருப்பது நாட்டு மக்களின் எதிர்கால சபீட்சத்துக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதொன்றாகும்; இரு மொழிகளின் இலக்கிய மறு மலர்ச்சிக்கு வாய்ப்பளிப்பதுமாகும். ஒரு சாரார் மறு சாராரின் எண்ணங்களையும், பண்பாட்டையும், பழக்க வழக்கங்களையும் புரிந்து கொள்வதற்கும் இது வழிவகுப்பதாகும். இதன் பெறு பேரூகச் சில சிங்கள நூல்கள் தமிழிலும், சில தமிழ் நூல்கள் சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றன.

கிராமப் பிறழ்வு என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள ‘கம்பெரவிய’ என்ற சிங்கள நாவல் சிங்கள இலக்கியத்திலே ஒரு தனி இடத்தை வகிக்கிறது. கம்பெரவிய என்ற நாவலின் தோற்றம் சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றிலே ஒரு புதுத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது எனக் கூறின் அது மிகையாகாது. தலை சிறந்த எழுத்தாளரும், நாவலாசிரியரும், சிறுக்கை ஆசிரியருமான திருவாளர் மார்டின் விக்கிரமசிங்க ஒரு சிந்தணையாளராகவும், கலைஞராகவும், சமூக சீர்திருத்தவாதி யாகவும் தமது படைப்பான கம்பெரவியவின் மூலம் காட்சி அளிக்கிறார்.

தென் மாகாணத்தில் உள்ள ஊர் மனை ஒன்றினை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டது கம்பெரவிய என்னும் கிராமப்பிறழ்வு. அக்கிராமத்தில் வாழும் குடும்பம் ஒன்றின் வாழ்க்கையை

விவரிக்கிறது இந் நாவல். அக்குடும்பமோ குலப்பெருமையில் முழ்கி இருந்தது. செல்வம் இருந்தபொழுது எவ்வாறு குலக் கர்வத்தோடு இருந்ததோ அவ்வாறே வறுமையுற்ற பின்னரும் அக்குடும்பம் வாழ முனைந்தது. சூழலும் சந்தர்ப்பமும் இதற்கு வாய்ப்பளிக்கவில்லை. உயர் குலப் பெருமையைப் பேணி நடக்க அவர்களால் முடியவில்லை. தம்மைச் சூழ ஏற்படும் சமூக மாற்றங்களுக்கு இனங்க அக்குடும்பத்தவர்களும் மாற வேண்டி ஏற்பட்டது. குடும்பம் மட்டுமன்று; கிராமமும் பிறழுத் தலைப்பட்டது.

நாவல் இயற்றுவதில் மார்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்களுக்குள் கைவண்ணத்தை இந்நால் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இயற்கை வருணானை, பாத்திரங்களின் உயிர்த்தன்மை, கதைப் போக்கு, ஆளப்பட்டுள்ள நயம் மிக்க உவமைகள், உருவகங்கள் இந் நாவலுக்கு மெருகை ஊட்டிக்கொண்டு இருக்கின்றன.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சிங்கள் நாவல் ஒன்றினைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் வாய்ப்பினை எனக்களித்த ஸ்ரீ வங்கா சாகித்திய மண்டலத்துக்குப் பெரிதும் கடமைப் பட்டுள்ளேன். இந் நாவலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய ஸ்ரீ வங்கா சாகித்திய மண்டலத்தின் தலைவரும், வித்தியாலங் காரரப்பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தருமாகிய வணக்கத்துக்குரிய கிரிவத்துடுவே ஸ்ரீ பிரக்ஞாசார நாயகத் தேரர் அவர்களுக்கு எம் மனமுவந்த நன்றி. இதன் ஏட்டுப் பிரதியைப் படித்துப் பரிசோதித்து மதிப்புரை வழங்கிய இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கு எமது உளங்களிந்த நன்றி. இதனைச் சீரிய முறையில் வெளியிட்டுள்ள கொழும்பு அப்போத்துக்கரீஸ் கம்பனிப் பதிப்பகத்தாருக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

ம. முகம்மது உவைஸ்.

வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகம்,
கங்கொடவிலை,
நுகேகொடை.

மதிப்புரை

மொழிபெயர்ப்பைப் பார்வையிட்ட

கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள்

ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பொதுச் செயலாளருக்கு
எழுதிய கடிதத்தின் தமிழாக்கம்

கம்பெரவிய என்ற சிங்கள நாவலின் தமிழ் மொழி
பெயர்ப்புக் கிடைக்கப்பெற்றேன்.

சிங்கள நாவல் இலக்கியத்தின் உன்னத படைப்பாகிய
கம்பெரவியவிற்கு ஐஞப் ம. மு. உவைஸ் பாராட்டத்தக்க
நேரிய மொழிபெயர்ப்பொன்றினை வழங்கியிருக்கிறார். தலை
சிறந்த மொழிபெயர்ப்பொன்றினை அளிப்பதற்கு, மொழி
பெயர்ப்பாசிரியருக்கு இரு மொழிகளிலும் ஆழந்த அறிவு
இருப்பதோடு, மூலக்கடையின் உயிரோட்டத்தையும் உணர்
வினையும் வெளிப்படுத்தக்கூடிய நுண்மாண் நுழைபுலம் இருக்க
வேண்டியதும் அவசியம். மொழிபெயர்ப்புக் கடினமான
ஒரு பணியேயாயினும், ஐஞப் உவைஸ் அவர்கள் அதனைச்
செவ்வனே நிறைவேற்றியுள்ளார். மூல நாவலின் மொழி
நுட்பத்தையும், மரபையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் அதே
வேளையில், தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பான நெறியினின்றும்
அவர் பிறழ்ந்துவிடவில்லை.

மொழிபெயர்ப்பின் உரைநடை இந்துால் தமிழ்மொழி
யிலேயே ஆக்கப்பட்டதென்ற எண்ணத்தினைத் தோற்று
விக்கின்றது. அற்புதமான மொழிநடையும், ஆற்றெழுக்குப்
போன்ற அதன் இலாவகமும், கருத்தை வெளியிடுவதிலுள்ள
தெளிவும் இந்துஆக்குத் தமிழ் பேசும் மக்களின் மதிப்பைத்
தேடுக் கொடுக்கும்.

சு. வித்தியானந்தன்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.

13, ஆகஸ்ட் 1961.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முதலாம் அத்தியாயம்	1
இரண்டாம் அத்தியாயம்	17
மூன்றாம் அத்தியாயம்	34
நான்காம் அத்தியாயம்	48
ஐந்தாம் அத்தியாயம்	62
ஆறாம் அத்தியாயம்	72
ஏழாம் அத்தியாயம்	85
எட்டாம் அத்தியாயம்	98
ஒன்பதாம் அத்தியாயம்	110
பத்தாம் அத்தியாயம்	127
பதினேராம் அத்தியாயம்	137
பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்	148
பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்	163
பதினெண்காம் அத்தியாயம்	178
பதினெந்தாம் அத்தியாயம்	196
பதினாறாம் அத்தியாயம்	216

முதலாம் அத்தியாயம்

ஒரு பக்கத்தில் கடலையும் மற்றப் பக்கத்தில் கண்கவர் நதியையும் எல்லைகளாகக் கொண்ட நீண்ட ஒடுக்கமான நிலப்பரப்பு கொக்கல எனப்படும். ஒரு நாடாவைப் போன்று ஒடும் காவி-மாத்துறைப் பாதையினால் பிரிக்கப்பட்ட இக் கடற்கரையை ஊரிலே சாதாரணமாக உள்ள ஒரு வீட்டின் முற்றத்துக்கு, அல்லது வாசலுக்கு ஒப்பிடலாம். காவி-மாத்துறைப் பாதைக்கு அணித்தாய் ஒடும் புகையிரதப் பாதை, மனற்குன்றென்றின்மீது இடப்பட்டதும், தொடக்கத்தையோ முடிவையோ காண முடியாததுமாகிய ஒர் ஏணி போன்றது. மணல் குவிப்பதனால் அமைக்கப்பட்ட புகையிரதப் பாதை நிலத்திலிருந்தும் பெரும் பாதையிலிருந்தும் சில அடிகள் உயரமானது. மன் வெட்டியமையினால் தோண் டப்பட்ட அகழியை, புகையிரதப் பாதையின் இரு மருங்கிலும் இடைக்கிடையே காணலாம். வடிகாலுக்கு அருகாமையிலுள்ள ஒர் அகழி சில சமயங்களில் ஆம்பலும் தாமரையும் மீனும் உள்ள ஒரு சிறு ஏரியைப் போல் தோற்றும்.

ஒர் ஊர் என்ற முறையில் கொக்கல ஏழு எட்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழையானது என்பதற்கான அடையாளங்கள் நிலத்துண்டோன்ற முறையில் அவ்வூர் கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகள் பழையையானது என்பதைப் புகையிரதப் பாதை அருகே அமையப்பெற்றுள்ள மலைத்தொடர் காட்டுகின்றது. “இரிகல் தேவாலய”, “தேவாலய கல்” என்ற பெயர்களால் கிராம மக்களால் அழைக்கப்படும் இப்பெரும் சுற்குன்றம், செடிகொடிகள்கூட முளைப்பதற்கு முன்பிருந்தே இப்பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு ஆடாமல் அசையாமல் நிற்பதொன்று. தென் மைற்றினாலும் கூடப் பிளக்க முடியாத பெரும் மரமலை போன்று பாறைகள் ஒன்று சேர்வதனால் அமையப்பெற்ற இப்பெரும் இரிகல், மக்கள் வாழத் தலைப்பட்ட நாள் முதல் அவர்களின் சுகதுக்கங்கள், அழகை ஒப்பாரிகள் முதலிய வற்றை நெஞ்சின்றி அறிந்தும் கண்ணின்றிப் பார்த்தும் காதின்றிக் கேட்டும் வந்துள்ளது. இடத்துக்கிடம் காணக் கூடிய வெடிப்புத் துவாரங்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இவ்விரிகல வெய்மிலினாலும் மழையினாலும் அடைந்த இன்னல்களின் அடையாளங்களைக் காட்டிக்கொண்டு நிற-

கின்றன. இவ்வெடிப்புக்களினுள்ளே நிறைந்த மண்ணில் முளைத்துள்ள புதர்கள் கடுமையான வரட்சியிலிருந்தும் பெருமழையிலிருந்தும் கல்லீப் பாதுகாத்தல், செய்ந்தன்றி மறவாமை போன்றதாகும். துவாரங்களினுள்ளே நிறைந்த அம்மன் வெய்யிலினால் காய்ந்தும் மழையினால் ஊறியும் வெடித்துத் தேயும் இப்பெரும் மலையினது பொடியாகும்.

முழு ஊரையும் ஒரே மரத்தோப்பாக்கும் தென்னைகளும் ஏனைய மரங்கெடிகளும் வளர்ந்து, பூத்துக் காய்த்து, முதிர்ந்து, அழிந்து ஒழிந்து போகும். உயிரினங்களும் சொற்பகாலம் வாழ்ந்து அழிந்துவிடும். மக்களும் அறியாமையினாலும் வறுமையினாலும் தத்தம் தவறுகளினாலும் பரம்பொருளின் வளிமையினாலும் வாடி வதங்கி மடிவர். பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஏற்பட்ட பெருமாற்றங்களையும் மனிதர்களின் வாழ்க்கை தொடங்கிய காலந்தொட்டு ஊரில் ஏற்பட்டபெரும் மாற்றங்களையும் அழிவுகளையும் கண்ட இவ்விரிகல், கிராமியமக்களினால் ‘‘தேவாலயக்கல்’’ என்று வழங்கப்படுவது எவ்வளவு பொருத்தமானது.

விருப்பு வெறுப்பு ஆற்றல் மறைந்த ஒரு தெய்வீக வலு பற்றிய உணர்ச்சி, கிராமத்தவரிடையே மாத்திரமன்றி கற்றவர்களிடையேயும் உள்ளது. சில கிராமத்தவர்கள் அவ்வலு, கல்லீப் பாதுகாக்கும் தேவதையிடம் உண்டென்பதைக் காண்கின்றனர். அதனுலேயே அப்பெரும் இரிகல் கிராமத்தவர்களால் ‘‘தேவாலயக்கல்’’ என வழங்கப்படலாயிற்று. சில அறிஞர்கள் அவ்வலு கிரகங்களிலும் கனம் வினையிலும் இருப்பதைக் காண்கின்றனர். தத்தம் சுகதுக்கங்கள், அழுகை ஒப்பாரிகள் முதலியவற்றைக் கண்டும் கேட்டும் பண்டுதொட்டு ஆடாது அசையாது இருக்கும் இப்பெரும் இரிகல்லில் அவ்விருப்பு வெறுப்பாற்றல் இருப்பதாகக் காணும் கிராமத்தவர்கள் உத்தியை விடத் தெளிவைக் கண்ணியம் பண்ணுவோராவர்.

இப்பெரும் இரிகலின் இடப்பக்கத்தில் கிராமச்சங்கப்பாலைத்த திசையில் நீண்டுள்ள தளம் அக்கல்லின் அடியில் தானாகவே அமைந்துள்ள ஒரு சிறு தளத்துக்கு நிழல் அளிக்கிறது. அவ்வாறு நிழலளிக்கப்பட்ட இக்கற்றளம் அங்குவந்து கடவுளரைத் தொழுது பூசிக்கும் கிராமத்தவரின் படையல் மேடையாகும். அவர்கள் கல்லீப் பாதுகாக்கும் தேவதையை எண்ணெய்யினாலும் மலர்களினாலும் பூசிப்பார். இக்கற்றளத்தின் மீது அல்லது அதனாலில் இருந்த நான்கு முங்கில் கம்பங்களின் மீது வைக்கப்பட்ட விளக்கறையிலிருந்து ஒரு விளக்குக்

குகையில் வெளிச்சத்தைப் பரப்பி எரிவதை அப்பொழுது மாலை நேரங்களில் அக்கல் லுக்கு அணித்தாய்ச் சென்ற எவரும் காண்பார்.

பப்பாசிக் கீற்றில் தேங்காய் எண்ணெய் வார்த்து அமைக்கப்பட்ட அவ்விளக்கு, கல்லாத கிராமத்தவர்களால் நாள்தோறும் ஏற்றப்பட்டது. சிறப்பாக கிராமியப் பெண்களாலே ஏற்றப்பட்டது. இருள் படர்ந்ததும் ஒரு கிராமத்த வண் விளக்கேற்றி, நோய்வாய்ப்பட்டுள்ள தனது பிள்ளையை எமனிடமிருந்து மீட்கும்படி விண்ணப்பிப்பான். வேறொரு நாள் பெண் ஒருத்தி வியாபாரத்துக்காக நெடுந்தூரம் சென்ற தனது கணவனைப் பாதுகாத்து அளிக்கும்படி மன்றாடு வான். தனக்குப் பகையாயுள்ள ஒரு கிராமத்தவனை அழிக்கு மாறு கோரும் வேறொரு கிராமத்தவனின் முறையீடும் அக் கிராமச் சங்கப் பாதையூடாகச் செல்லும் ஒருவனுக்குக் கேட்கும். வேறொரு சமயத்தில் தனது பசுமாட்டை, அல்லது முற்றத்திலிருந்த வாழையின் குலையைத் திருடிய கள்வனை அழித்தொழிக்குமாறு முளந்தாளில் மண்டியிட்டவளாய்த் தொழுது பூசிக்கும் கிராமப் பெண்ணெஞ்சுத்தியின் காட்சியைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. வேறொரு கிராமப்பெண் னூல் மலடி எடு ரூ தூற்றப்பட்ட மத்திய வயதுப் பெண் ஒருத்தி ஒருமுறை இக்கற்றளத்தில் மிளகாய் இட்டரைத்துத் தன்னை நிந்தித்த அப்பெண் “அரைபட்டுச் சாம்பலாய்” ப் போகவேண்டுமென்று சொல்வதைப் பார்த்த ஒரு முதியவன் இன்றும் அவ்வுரில் வாழ்கிறுன்.

இக்கல்வின் பின்னால் உள்ள போவிட்டியா, அண்டனறி யா, கந்தபான், புருல்ல, வல்பெலி, பலுதன், மாதன், கதுறு முதலிய மரங்களைக் கொண்ட ஒருசிறு வனத்துக்கு அப்பால் ஒரு பெரிய வீடு அமைந்துள்ளது. அதன் சுவர்கள் ஏறக்குறைய இரண்டு அடி கனமானவை. பழையை எய்தி யுள்ளமையான் கபில நிறச் சார்புள்ள கறுப்பாக மாறியுள்ள பலாமரத்தினுலான கதவுகளும் யன்னல்களும், சுவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் உயர்த்தித்தும் பருமனிலும் பெரிதானவை, உறுதியானவை. முன் வாசவில் உள்ள கூரையைத் தாங்கிய பலாமரத் தூண்கள் ஒரு சிறு பிள்ளையினால் கட்டிப்பிடிக்க முடியாத அளவுக்குப் பருமளவுவை. கைமரம், இந்காலப் பெருவீடொன்றின் விட்டத்தைவிடச் சிறியதாகும். ஒல்லாந்தர் கரையோரப் பிரதேங்களை விட்டுச் செல்ல முன்னர் அமைக்கப்பட்டதெனக் கூறுவெண்டிய இவ்வீட்டில் வசித்தோர் முதுகுலத்தோராவர்; உயர் சாதியினராவர்.

வெய்யில், மழு, காற்று, காலம் என்பவற்றினால் ஏற்படும் இன்னஸ்களைப் பழமையான இவ்வீடு இக்காலத்தில் நிறுவப் படும் ஒரு வீட்டைவிட உறுதியாகத் தாங்கும். அத்தகைய இன்னஸ்களை நெடுங்காலமாகச் சலியாது தாங்கி வந்தமையைக் காட்டும் அடையாளங்கள் இவ்வீட்டுக் கதவுகளிலும் சுவர்களிலும் மலிந்துள்ளன.

வீடும் அங்கு வாழ்வோரும், தற்போதைய ஊருக்கு ஏற்படுத்தல்லாததும் அற்றுக்கொண்டு போவதுமாகிய பகுத்தறிவற்றதும் பகுத்தறிவடையதுமான பொருள்களைக் கொண்ட ஒரு பரம்பரையின் கடையோராவர். காலப் போக்கில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் உண்டாக்கும் இன்னஸ்களை இவ்வீடு தாங்கிக் கொண்டிருப்பது போன்று, அங்கு வாழ்கின்றவர்களும் சமூக மாற்றங்களினால் ஏற்படும் இன்னஸ்களைத் தாங்கும் கடுமையான குலப்பெருமை உடையோராவர். எவ்வளவு உறுதியுடையதாயினும், எவ்வளவு பருமனுடைய தாயினும் இவ்வீடு “இன்னும் ஜம்பது அல்லது அறுபது ஆண்டுகளில் வலுக்குன்றி அற்றுப்போகும்” என்ற உணர்ச்சி அவ்வீட்டைப் பார்க்கும் எந்த விவேகிக்கும் புலப்படும். புனர்நிர்மாணத்தினால் பொலநறுவையில் பாழ்டைந்துள்ள ஒரு விகாரைக்குப் புத்துயிர் அளிக்க முடியாதது போன்று, இவ்வீட்டுக்கும் திருத்த வேலைகள் செய்வதனால் புனர்வாழ்வு அளிக்க முடியாமையே இதற்குரிய காரணமாகும். எனினும், வீட்டில் வாழ்வோரின் பரம்பரையும் அற்றுப்போய்விடும் என்று அவர்களின் வழிமுறைகளை ஆராயும் ஒரு விவேகிக்குத் தோற்றும்.

மேலே கூறப்பட்ட வீடு “பெருவளவு” என்றும், வீடு அமைந்துள்ள தோட்டம் “பெருவளவுத்தோட்டம்” என்றும் கிராமத்தவர்களிடையே பிரசித்தம் பெற்றிருந்தன. பெருவளவில் வசிக்கும் தொன் அதிறியன் கைசாறுவத்தே முகந்திரம், கிராமத்தில் உயர்ந்த பழைமையான பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராவார். மனைவியும் பருவம் எதிய இரண்டு பெண் மக்களும் ஓர் இளம் வயது மகனும் அவருக்குண்டு. 1904ஆம் ஆண்டு ஏப்ரில் மாதச் சிங்களப் புத்தாண்டுக்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் பெருவளவில் நடத்தப்பட்ட ஒரு விழாவிலிருந்து இவர்களின் வாழ்க்கை விவரங்கள் ஈண்டு ஆரம்பமாகின்றன. அது ஊரிலுள்ள ஏனைய எவருடைய வீட்டிலும் நடைபெறுது கைசாறுவத்தே முகந்திரத்தின் வீட்டில் மாத்திரம் ஆண்டுக்கொரு முறை நடைபெறும் விழாவாகும்.

“சிறு மட்பாண்டங்களில் சமைத்தல்” என்ற பெயரால் குடும்ப இனத்தவருக்கிடையே பிரசித்தமாயுள்ள இவ்விழா வில், இன்று முகந்திரத்தின் பெண் மக்களிருவரும் அவருடைய சகோதரரின் பெண்மக்களும் திருமணஞ்செய்த புதல்வர்களும் அவர்தம் மனைவியரும் பங்குபற்றினர். இவ்விரு குடும்பத் தையும் சேர்ந்த புதல்விகளும் புதல்வர்களும் நடத்தும் இக் கூட்டு விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்ட ஒரேயொரு வெளிப் புறத்தான் இருபத்தைந்து வயதுடைய ஒரு வாலிபன். அவன் வாரத்துக்கு இரண்டு மூன்று முறை பெருவளவுக்கு வந்து முகந்திரத்தின் பெண்மக்கள் இருவருக்கும் ஆங்கிலம் கற்பிப் பவன். ஊரில் சிலர் அவனைச் “சட்டம்பி” என்று அழைத்த போதிலும், முகந்திரத்தின் மனைவியும் புதல்விகளும் அவனைப் “பியல்” என்ற பெயராலே அழைத்தனர்.

பதினைந்து பேருக்கு, அல்லது இருபது பேருக்காக ஆண்டு தோறும் நடாத்தப்படும் இம்மங்கள் விருந்து, “சிறு மட்பாண்டச் சமையல்” என்ற பெயரை எவ்வாறு பெற்றது? “கொஞ்சம்” என்ற கருத்துடைய (ஐ என்ற) ஒரு பண்டைய சிங்களச் சொல் இப்பொழுது கிராமத்தவரிடையே “மிகுதியான்” என்ற கருத்துடைய சொல்லாக மாறியுள்ளது போன்று, “சிறு மட்பாண்டச் சமையல்” அதே பெயரால் பெரும் மட்பாண்டச் சமையலாயது.

சிங்களப் புத்தாண்டுக்காக புத்தாண்டு தினத்துக்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் ஊரிலுள்ள பிரதான மான மூன்று நான்கு குடும்பங்களுக்குப் புதுமட்பாண்டங்களை ஓவ்வொரு கா வீதம் குயவன் கொண்டுவந்து கொடுப்பது பண்டுதோட்டுள்ள வழக்கமாகும். மட்பாண்டக் காக்களைக் கொண்டு வரும் குயவர்கள் சோற்றினாலும் அதன் பின்னர் இனிப்புப் பண்டங்களினாலும் உபசரிக்கப் படுவர். மட்பாண்டக் காக்களுக்குப் பதிலாக அவர்கள் அரிசி, தெங்காய், மிளகாய், உப்பு, பலகாரம், சுவை மிக்க பண்டங்கள் முதலிய வற்றைப் பெறுவர். அவர்கள் அப்பொருட்களை மிக்க மகிழ்ச்சி யோடு பெற்றுக்கொண்டு போய் மனைவிமக்களுடன் புத்தாண்டைக் கொண்டாடுவர். குயவர்கள் மட்பாண்டக் காக்களில் விளையாட்டு மட்பாண்டங்களை அடுக்கரக அமைத்துக் கொண்டு வருவர். அவ்விளையாட்டு மட்பாண்டங்கள் சிறுமிகளுக்காகவே கொண்டுவரப்படுகின்றன. பெருவளவில் சிறு மிகள் இல்லாததனால் நந்தா, இற்றைக்கு ஆறு ஆண்டு களுக்கு முன்னர், இவ்விளையாட்டு மட்பாண்ட அடுக்கில் இருந்த பாஜையில், ஒரு சன்னு அரிசியைக் கழுவி, அரித்துச் சோற்றையும், மற்றைய சிறு மட்கலங்களில் சில கறிவகை

களையும் சமைத்தாள். அவள் அச்சோற்றில் கொஞ்சத்தை அம்மாவுக்கும் புத்தாண்டுப் பரிசில்கள் கொண்டு வந்த சிற்றப்பனின் இரு புதல்விகளுக்கும் அளித்து உபசரித்தாள். இவ்வாறு விளையாட்டு மட்பாண்டங்களில் சமைக்கப்பட்ட சோறு அதனை அடுத்த புத்தாண்டன்று பெரிய மட்பாண்டங்களிலே சமைக்கப்பட்டது. இரண்டு குடும்பங்களிலும் உள்ள பெரியோர்களிடமிருந்து ஐம்பது சதம் ஒரு ரூபா வீதம் சேர்த்து ஆண்டுதோறும் நடத்தப்படும் இக்கூட்டு விருந்து, கைசாறுவத்தை இரண்டு குடும்பங்களுக்கிடையே மிகப் பழைய குலவழகம் போன்றது.

முகந்திரத்தின் வீட்டுச் சாலையில் பாயின் மேல் விரிக்கப் பட்ட வெள்ளைப் புடவையின் மீது இரண்டு சோறுவைக்கப் பட்ட இரண்டு தீசும் கறிவைகைகளைக் கொண்ட ஒருதொகைப் பீங்கானும் இன்றைய தினம் காணப்பட்டன. முகந்திரமும் அவர்தம் மனைவியும் அவர் சகோதரரும் மனைவியும் தவிர, இரண்டு குடும்பங்களிலும் ஏனையோர் இன்றைய தினம் அப்பாத்திரங்களைச் சுற்றவரச் சப்பானி இட்டு அமர்ந்து வாழை இலைகளில் உணவு உண்டனர். இளைஞர்களுடன் உணவு உண்ண அமர்வதனால் அவர்களின் கேளிக்கைகளுக்கும் விகடத்து னுக்குக்களுக்கும் இடைஞ்சலாக இருக்குமாதவினால் குடும்பங்களின் முதியோர் இளைஞர்களின் மங்கள விருந்தில் பங்கு பற்றவில்லை. பெற்றேர் முன்னிலையில் கேளிக்கை விகடத்து னுக்குக்களுக்குக் கிராமச் சிறுர்கள் பழக்கப்பட்டோரல்லர்.

நந்தா அன்னியருடன் உணவு உண்ண உட்கார்ந்தாளைனி னும், அனுலா உட்காரவில்லை. வேலைக்காரரென்றாலும் வேலைக்காரி ஒருத்தியினதும் உதவியோடு அவள் உணவு உண்ணுகிறவர்களை உபசரித்தாள். கறியுள்ள பீங்கானையும் கரண்டியையும் கையால் எடுத்து, உணவு உண்ணுகிறவர்களைச் சுற்றிச் சென்று, தாழ்ந்து, அல்லது மூன்தாளிட்டு மீன் ஆண்த்தைப் பகிர்தல் அனுலாவுக்கு அவர்களுடன் சேர்ந்து உணவு உண்ணுவதைவிட மகிழ்வூட்டுவதாக இருந்தது.

உணவு உண்ட பின்னர் பெற்றேரத் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் இரு கட்சிகளாகப் பரிந்து “பஞ்சி”* விளையாட்டில் ஈடுபட்டனர். ஒரு போட்டிக்கு ஒருவர் பத்துச் சதம் வீதம் இட்டு விளையாடும் அவ்விளையாட்டு, புத்தாண்டு அண்மியதும் ஊரிலுள்ள வீடுகள் தோறும் காணக்கூடிய தொன்றாகும். இன்றைய தினம் ஒரு கட்சியின் சார்பில் அனுலாவினால் பஞ்சி

* “பஞ்சி” என்பது ஐந்து சிப்பிகளை வைத்து ஐவெந்தாக விளையாடும் ஒருவகை சொக்கட்டான் விளையாட்டு.

மஜையில் காய் வைக்கப்பட்டது. மற்றக்கட்சியின் காய் வைத் தல் பியலீச் சார்ந்த கருமாயது. பஞ்சிமஜையில் காய் வைப்பதற்கு தீரமான ஆலோசனையும் சில வேளைகளில் கூர்மையான புத்தியும் பழக்கமும் தேவைப்படுகின்றன. அனுலா இவையொன்றிலும் குறைவானவள்ளுள். பியல், கல்வியினால் பெற்ற அறிவும் பஞ்சி விளையாட்டினால் பெற்ற அனுபவமும் உடையவன். இரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் வைக்க, அவ்வக் கட்சியைச் சார்ந்த ஏனைய ஆற்றலுடையோர், தீர ஆலோ சித்துச் செய்யும் ஆலோசனைகளினாலும், குறைநிறைகளினாலும் உதவி புரிந்தனர்.

மெருகு இட்ட மட்டமுடைய ஒருசிறு சிரட்டையினுள் இடப்பட்ட சிப்பிகளை ஆட்டும் பொழுதும், மெருகிட்ட மட்டமுடைய வேகேரு பெரிய சிரட்டையின் உச்சியில் விழுந்து பரவும் போதும் எழும் ஒலி வீட்டுக்கு வெளியே உள்ளவர்களுக்கும் கேட்கும். இரு கட்சிகளிலும் விளையாட அமர்ந்தவர்கள் சிலவேளைகளில் உரையாடும் ஒலி, வெளி யிலுள்ளவர்களுக்குக் கலக ஒலிபோன்று கேட்கும்.

இருள் பரவியதும் பஞ்சி விளையாட்டு நிறுத்தப்படுமாதலால், முகந்திரத்தின் சகோதரரின் விவாகமாகாதோரைத் தவிர்த்து ஏனையோர் மீண்டும் தத்தம் வீடுகளை நோக்கிச் சென்றனர். அங்கே தங்கியிருந்த புதல்வரும் புதல்வியரும் செல்வமாகப் பேசுவதிலும், புறம்பேசுவதிலும் ஈடுபட்டு, மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

“புத்தாண்டு பிறந்து மூன்று மாதம் வரை கத்திரினை பஞ்சி இடுவதை நிறுத்தவில்லை” என்று அனுலா கூறினார்.

“அப்பெண் பஞ்சி விளையாட்டுக்குத் தயாராகவது புத்தாண்டு பிறப்பதற்கு ஒரு மாதகாலத்துக்கு முன்பேயாகும்” என்று கூறிச் சோமதாச சிரித்தான்.

“காப்புகளையும் தோடுகளையும் அடமானமாக வைத்துப் பெற்ற பண்ததையும் தோற்ற பின்னரே கத்திரினை பஞ்சி இடுவதை முடித்துக் கொள்வாள்”.

“கடந்த ஆண்டு அப்பெண் வீட்டுத் தோட்டத் தெள்ளை மரங்களையும் அடமானம் வைத்துப் பணம் பெற்றுத் தோற்றான்” என்று பியல் கூறினான்.

“சில ஆண்டுகளில் அப்பெண் ஜம்பது அறுபது ரூபா வைப் பஞ்சி விளையாட்டில் வெற்றியாக ஈடுபடுவாள்” என்று அனுலா கூறினான்.

‘‘பஞ்சி ஆட்டம் கத்திரினவுக்கு விளையாட்டன்று, சூதாட்டமாகும்’’ என்றுள்பியல்.

‘‘தாய்தந்தையர் இடம் கொடுப்பின் இவர்களும் அடுத்த புத்தாண்டு வரும் வரை பஞ்சி இடுவர்’’ என்று கூறிய சிறுவன் திஸ்ஸ, தனது சகோதரிகளை நோக்கினான்.

‘‘கத்திரினவைப் போன்று சூது நாட்டம் எமக்கு இல்லை’’ என்று கூறினான் அனுலா.

‘‘புத்தாண்டு நாட்களில் நாம் பஞ்சி இடுவது விளையாட்டுக்காகவே’’ என்றுள்சோமா.

‘‘கத்திரின பஞ்சி இடுவதும் விளையாட்டுக்காகத்தான்’’ என்று திஸ்ஸ கிண்டல் செய்வது போன்று கூறினான்.

‘‘விளையாட்டுக்கன்று, சூதுக்கு’’.

‘‘அப்படியென்றால், அக்காமார் வென்றால், காசு எடுக்க மாட்டார்களா?’’

‘‘ஏன் இல்லை? நாம் காசு வெல்லவேண்டும் என்றால் பஞ்சி இடுவது’’.

‘‘அது பொய்’’ என்றுள்பியல்.

‘‘வெல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாததனால்தான் சண்டையிட்டுக்கொண்டு பஞ்சி இடுவது’’ என்று திஸ்ஸ கூறினான்.

‘‘எமக்குக் கத்திரினவைப் பற்றித் தேவை இல்லை. அப்பெண்ணைப் போன்று பொருள்களை அடமானம் வைத்து வைத்துப் பஞ்சி இட நாம் ஊரூராக அலைவதில்லை’’ என்று திஸ்ஸவைக் கண்டிக்கிறவன் போன்று கூறினான் சோமா.

பியல் எழுந்து மெல்ல விருந்தைப் பக்கஞ் சென்றான். சாலைக்கு வெளிச்சம் ஊட்ட நான்கு திரிகளைக் கொண்ட சூத்துவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்த போதிலும் சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஒரு வெளிநாட்டு விளக்கு விருந்தையை வெளிச்சமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. மன்னெண்ணெய் உபயோகிக்கப் பழகிய செல்வம் படைத்த கிராமத்தவர்கள், தேங்காய் எண்ணெய் விளக்குக்களை விருந்தையில் வைத்து எரிக்கக் காற்று விடாமையினாலேயே, முதலில் விருந்தையை வெளிச்சமாக்க மாத்திரம் மன்னெண்ணெய் விளக்குக்களை உபயோகித்தனர். சற்றுக் குளிர் காற்று வாங்கவே சுவர் விளக்கினால் வெளிச்சமாக்கப்பட்ட விருந்தைக்கு, நந்தா சென்றான். தாயினால் முற்றத்தில் வளர்க்கப்பட்ட

முல்லை மலரினாலும் சமன் மலரினாலும் எழும் நறுமணங்கலந்த தென்றற் காற்று வீச விருந்தைக்கு வந்த நந்தா, மண மூட்டப்பட்ட விதான்த்தின் கீழ் வந்தவள் போன்ற, உணர்ச்சியைப் பெற்றார். தூரத்திலே கல்-வேலி வாயிலுக்கு அண்மையில், நிலாவொளியில் பிரகாசிக்கும் இலைகளைக் கொண்ட ஈரப்பலா மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து கொண்டு உரையாடும் பணியாளர் இருவருள் ஒருவர் கூறுவது மாத்திரம் நந்தாவுக்குக் கேட்கிறது. உரத்த குரலில் பேசிய அப்பணியாளன் மிகச் சிறுபிராயத்திலிருந்து பெருவளி லேயே வளர்ந்து வந்தான். நாற்பத்தைதந்து வயதை எய்தி யிருந்த அவன் முகந்திரத்தின் பிள்ளைகளினால் தமது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் என்றே கருதப்பட்டு வந்தான். ஆதலினால் சாதா, முகந்திரத்தின் புதல்லிகள் இருவருக்கும் சிலவேளைகளில் சின்னப் புதல்வனுக்கும் கண்டித்துப் புத்திமதி கூறுவான். நாற்பத்தைதந்து வயதை எய்தியவனையிருந்தாலும், சாதா, புத்தாண்டுத் தினத்தில் புதுச்சாரமும் பணியமும் அணிந்து, அரையைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட தோற் கச்சையும் கழுத்தில் இடப்பட்ட பட்டுச் சால்வையையும் கொண்டவனும்ச் சிறுபிள்ளைபோன்று, முற்றத்திலே வைக்கப் பட்ட பட்டாசுப் பெட்டியின் வத்தி நூலுக்குத் தீழுடிடி, அது ஒசையோடு வெடிப்பதைப் பார்த்து மகிழ்வான்.

�ரப்பலா மரத்தின் கீழ் இருந்து கொண்டு முகந்திரம் அவர்களிடமிருந்து இம்முறை புத்தாண்டுப் பரிசிலாகப் பெற்ற பட்டுச்சாரத்தையும் பணியத்தையும் பட்டுச் சால்வையையும் பற்றிச் சாதா பேசிக் கொண்டிருப்பது நந்தாவின் காதுகளுக்கு எட்டியது. புதிய பணியாளப்பையனான மற்றவன் அவ்வளவு உரத்த குரலில் பேசாததற்குக் காரணம், அவன் பெற்ற சாரமும் பணியமும் சாதா பெற்ற வற்றைப் போன்று பெறுமதியற்றனவாயிருப்பதே என்று நந்தா எண்ணினாள். அவ்வாறு எண்ணிய அவள், பட்டாசுப் பெட்டி ஒன்றை பரிசளிப்பதன் மூலம் அவனின் உள்ளத்தை மகிழ்விக்கத் தீர்மானித்தாள். சிங்களப் புத்தாண்டுத் தினத்தில் சிறு பாலர்களும் இனமித்திரர்களும் மாத்திரம் அன்றிப் பணியாட்களும் மகிழ்வோடு இருப்பதைக் காண இல்லக் கிழத்தியரும் வயது வந்த மங்கையரும் பெரிதும் விரும்புவர்.

“இதோ நந்தா தோற்ற காகு” என்று கூறிக்கொண்டு பியல் ஒரு ரூபா நாணயத்தை நந்தாவின் பக்கம் நீட்டினான்.

“எனக்கு வேண்டாம்” என்று கூறிய நந்தா பியலின் கையில் அடித்தாள். ஒருரூபா, கிதநாதம் போன்ற ஒவியை

எழுப்பிக்கொண்டு தரையில் விழுந்தது. பியல் குனிந்து ஒரு ரூபாவை எடுத்துக் கையைப் பொத்திக்கொண்டான்.

“நந்தா, தோற்றுயல்லவா?”

“விளொயாடுவது வெற்றிபெற மாத்திரமா?”

“இல்லையா? எமது கட்சிக்கு வந்திருந்தால் நந்தா ஒரு ரூபாய் வெற்றிபெற்றிருப்பாள்”.

“நான் சென்றது எனக்கு விருப்பமான கட்சிக்கு. நான் ஏன் வேரெருவருக்கு விருப்பமான கட்சிக்குப் போக வேண்டும்?”

நந்தாவின் புன்சிரிப்பின் அடையாளம்கூட இன்னும் தோன்றவில்லை என்பதைப் பியல் கண்டான். ஆதலினால் மீண்டும் ரூபாவை அவனுக்குக் கொடுக்க எண்ணிய தனது எண்ணத்தை அவன் அடக்கிக்கொண்டான்.

“அக்காவும் தங்கச்சியும் இரண்டு கட்சிக்குப் போயிருந்தால் இருவரும் தோற்றிருக்கமாட்டார்கள்”.

“இன்று தோற்ற ரூபாவை வேரெருநாளையில் வெல்வோம்”.

“அன்றும் தோற்றால்?”

“இனிமேல் விளொயாடாமல் இருந்துவிடுவோம்”.

“இது நந்தாவின் ரூபா. எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு பியல் மீண்டும் நந்தாவின் பக்கம் ரூபாவை நீட்டினான்.

“எனக்கு வேண்டாம்” என்று கூறி இம்முறை, அவன் கோபத்தோடு பியலின் கையில் அடித்தாள். அவன் ரூபாவைப் பையில் இட்டுக்கொண்டான்.

“அப்பா என் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை” என்று கேட்டுப் பியல் பேச்சை வேரெரு பக்கந் திருப்ப நினைத்தான்.

“அப்பா புதுவருடப் பரிசில்கள் எடுத்துக்கொண்டு மாத்துறை ஆச்சி வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்”.

“இவ்வளவு இராவாகும் வரை வீட்டுக்கு வராதது?”

“சிலவேளை அப்பா இராப்போசனத்தை ஆச்சியின் வீட்டில் அருந்திவிட்டு வர நின்றிருக்கலாம்”.

“நந்தாவுக்கு அப்பாவிடம் இருந்து கிடைத்த புத்தாண்டுப் பரிசில் யாது?”

“சீத்தைப் பிடவை இரண்டும், இரண்டு சட்டைக்குப் பிடவையும் கிடைத்தன’.

‘‘நான் புத்தாண்டுப் பரிசில் கொடுத்தால் நந்தா மறுப்ப தேன்?’’

‘‘நான் ஏன் பியலிடமிருந்து பரிசில் பெறவேண்டும்?’’ என்று கூறிக்கொண்டு, அறிமுகமற்ற விருந்தாளியைக் குலப் பெருமை பிடித்த பெண்ணெருத்தி பார்ப்பது போல், அவள் பியலின் திசையைப் பார்த்தாள்.

‘‘அப்படியானால் நான் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் புத்தகங்களை எடுப்பது?’’

‘‘வாசித்துவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுக்க’’

‘‘நான் தந்த புத்தகத்தை வாசித்தாயா?’’

‘‘எந்தப் புத்தகம்?’’

‘‘ரொபின்சன் குறுஸோ’’

‘‘அப்புத்தகத்தை வாசிக்க எனது ஆங்கில அறிவு இன்னும் போதாது. அதை விளங்கிக் கொள்வது சற்றுக் கடினம்’’.

‘‘மற்றப் புத்தகம்—சிரிம்ஸ் பெயரி ரேல்ஸ்’’.

‘‘அதை வாசித்தேன்’’ என்று விடை பகர்ந்துவிட்டு, நந்தா கல்-வேலி வாயில் பக்கம் பார்த்தாள்.

‘‘புத்தகம் வாசிக்க முயன்றால் ஆங்கிலத்தை மிக இலகு வாக்க் கற்கலாம்’’ என்று நந்தாவின் வெறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்கும் நோக்கத்துடன் கூறினால் பியல்.

‘‘ஓப்பமிடவும் தந்தி வாசிக்கவும் ஆங்கிலம் கற்றிருந்தால் போதும் என அம்மா கூறுகிறு’’.

பியல் சிரித்தான்.

‘‘தந்தி ஒன்றை வாசிக்க ஓரளவு ஆங்கிலம் அறிந்திருத்தல் வேண்டும், தந்தி பார்க்க வன்று, புத்தகம் வாசிக்கவே ஆங்கிலம் அறிந்திருத்தல் வேண்டும்’’.

‘‘புத்தகம் வாசிக்க எங்களுக்கு ஒய்வில்லை’’. நந்தாவும் சிரித்தாள்.

‘‘அவ்வாரூயின் அம்மாவின் கூற்றுச் சரியானது’’.

‘‘ஆம்’’ என்று நந்தா விரைவாக விடை அளித்தது, கிண்டலுக்குக் கிண்டல் செய்வது போன்று இருந்தது.

“ஆங்கிலம் கற்க ஆரம்பிக்குமன்னர், நந்தாவும் ஆங்கிலத்தில் ஒப்பமிடப் பழகியிருந்தாள்ளல்வா?”,

பியலின் இக்கற்று கிண்டல் வார்த்தையாக நந்தா வுக்குப் புலப்பட்டது.

“ஆம்—ஊரில் உள்ள எல்லா இளைஞர்களும் ஆங்கிலத்தில் கையொப்பமிடக் கற்றுக்கொண்டனர்” என நந்தா அவனுக்குச் சுடச்சுடப் பதிலிருத்தாள்.

“சிங்களத்தில் கையொப்பமிடுவது மதிப்பற்ற செயலா?”,

“அப்படியென்றால் பியல் ஆங்கிலத்தில் கையொப்பமிடுவது மதிப்புக் குறைவு என்பதற்கா?”,

நந்தாவுடன் சிங்கிசிங்கன் போன்று உரையாடலை நீட்டிக் கொண்டு போகப் பியல் முயலவில்லை. அவன் இவ்வளவு நேரமும் பேசியது நந்தாவிடம் ஏதோ ஒரு கேள்வியைக் கேட்கும் வாய்ப்பைப் பெறுவதற்கேயாம். அவன் அக்கேள்வி யைக் கேட்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றுமுன்ற ஒவ்வொரு முறையும் வாதப்பிரதிவாதம் செய்யும் தோக்கத்துடனே நந்தா உரையாடினால். பியலும் நந்தாவும் ஊரில் ஒரே குலத்தில் பிறந்த இருவர் எனினும், பியல் வங்கிசுத்தில் குறைவானவன் என்று நந்தாவின் தாங்தந்தையர் கருதினர். பியலின் தந்தையின் தந்தை ஊரில் காய்கறிக்காக்காரன் போல் வாழ்ந்தவர் என்பதை ஏனையோர் கூறுவதைக் கேட்டதிலிருந்தே நந்தாவுக்குத் தெரிய வந்தது. முகந்திரமும் அவர்தம் பாரியாரும் பியலின் பாட்டன் காய்கறிக் காவைக் கழுத்தில் காவிச் சென்ற தைக் கண்ணாரக் கண்டோராவர். நந்தா தன்னேடு எல்லா வேணாகளிலும் வாதப் பிரதிவாதம் செய்வது குலக்கர்வத்தினாலேயே என்று பியல் ஒருபோதும் எண்ணவில்லை. எனினும், நந்தாவோ அவனுடன் தனிமையாக உரையாடிய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் குலக் கர்வத்துடனேயே உரையாடினால். பலரின் முன்னிலையிலோ வெனின் எப்பொழுதும் அவள் பியல் கட்சிக்குச் சார்பாகவே உரையாடினால். நந்தா இவ்வாறு தஸ்தீன் இரண்டுவீதமாகக் கருதுவதைப் பியல் அறிவான். எனினும், அவள் அவ்வாறு செய்வதற்குக் குலக்கர்வமே காரணம் என்பது பியலின் எண்ணத்தில் ஒருபோதும் தோன்றவில்லை. பலரின் முன்னிலையில் உரையாடும்பொழுது நந்தா தனக்குச் சார்பாக உரையாடுவது அவளது உள்ளத்தில் தன்னைப்பற்றி உள்ள உணர்ச்சியினாலேயே என்பது பியலின் கருத்தாக இருந்தது. எனினும் அவளது உள்ளத்தில் தன்னைப்பற்றிய ஏதாவது உணர்ச்சி உண்டா என்பதைத் தேட

முனைந்த எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும், ஆபத்தைக் கண்ட விடத்து உடனடியாகத் தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளும் ஆமை போன்று, அவன் தன்னுடைய இயற்கையான குண வியல்புகளையும் இழுத்துக்கொண்டு குலமானம் என்ற ஒட்டியுள் நுழைந்தாள்.

“நல்ல புத்தகம் வாசிக்கக்கூடிய அளவுக்கு ஆங்கிலம் கற்க நந்தாவுக்கு ஆசை இல்லையா? ”

“இல்லை” என்று உரக்கக் கூறினாள். “ஆங்கிலம் கொஞ்சம் கற்றால் எங்களுக்கு நன்கு போதுமானது”.

“நந்தா, ஏன் எனது கடைசிக் கடிதத்துக்காவது பதிலளிக்கவில்லை”.

பியல் இதுகாறும் இக்கேள்வியைக் கேட்பதற்காகத் தகுந்த வாய்ப்பைப் பெறவே முயன்றுகொண்டிருந்தான். அத்தகைய சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது என்று அவனுக்குப் புலப்பட்டமையால் சடுதியாக அவன் மேற்கூறிய கேள்வியைக் கேட்டான்.

அவனுடைய கேள்வி காதுக்கெட்டியதும் நந்தாவின் முகம் சற்று வேறுபட்டது. இதுவரை பியலோடு முகத்துக்கு முகமாக நின்று உரையாடிய அவன், முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் என்பது சுவர் விளக்கின் வெளிச்சத்தினால் பியலுக்குப் புலப்பட்டது.

“கடைசிக் கடிதம்? புத்தகத்துக்குள் இருந்த கடிதமா? ” நந்தா நேராகக் கேட்டாள்.

“ஆம்”.

“கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதுவதில்லை என்று நான் கூறியது நினைப்பில்லையா? ”

“நான் கேட்கும் கேள்விக்கு விடை அளித்தால் நான் வேறு கடிதம் எழுதமாட்டேன் என்று கூறினேன். எனது அந்தக் கடிதத்தை வாசித்திர்களா? ”

“ஆம்” என்று ஒருவித புத்துணர்ச்சியும் இன்றி தந்தா விடை பகர்ந்தாள்.

“வாயால் விடையளிக்க முடியாவீட்டால் எழுதி அனுப்புவீர்களா? ”

“இல்லை”.

இச்சொல் அவள் வாயிலிருந்து ஒரு சிறுவனின் குழல் துப்பாக்கியினால் விழுத்தப்பட்ட அப்பிள் பழத்தைப் போன்று வெளிவந்தது. எனினும் அவள் மீண்டும் மெல்ல இவ்வாறு கூறினார்.

“அம்மாவிடம் கேளுங்கள்”.

“நல்லது. நான் அம்மாவிடம் கேட்கிறேன். முதலில் நந்தாவின் விருப்பு வெறுப்பை அறிய வேண்டும்”.

“அம்மாவுக்கு விருப்பமாயின் எனக்கும் விருப்பம்”.

இச்சொல்லைக் கேட்டதும் பியலின் முகத்துக்கு உயிர் வந்தது.

“அம்மாவுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால்? சில சமயங்களில் அம்மா விரும்பமாட்டா”.

“அம்மா விரும்பாவிட்டால் நான் ஏன் விரும்பவேண்டும்?” என்று அவள் அப்புறத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு முனுமுனுத்தாள்.

“என் மீது அன்பு உண்டாயின் ஏன் முடியாது?”

பியலின் இச்சொற்களைக் கேட்ட நந்தாவுக்கு வந்தது கோபம். அவள் அக்கோபத்தை மறைத்துக்கொள்ளவும் முயலவில்லை.

“நான் அம்மாவிடம் அன்புடையேன்”.

பியல் மீண்டும் கலக்கமுற்றார். நந்தா மீண்டும் கோபப் படுவதை அஞ்சிய அவன் கூறவேண்டியது யாது என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் தாமதமடைந்தான்.

“நல்லது. அம்மா விரும்பினால் நான் கடிதத்தில் குறிப் பிட்டிருந்த ஆலோசனைக்கு நந்தா விருப்பந்தானே?”

“விருப்பம் என்று ஒருமுறை சொன்னேன்”.

“அம்மா விரும்பினால் நந்தா என்னை விவாகம் செய்து கொள்ள விரும்புவது அன்பினால் அல்லவா?”

“எனக்குத் தெரியாது” என்று அவள் மீண்டும் கோபத் தோடு பதிலளித்தாள்.

“போங்கள் — போங்கள் — சின்ன அம்மையாரே. இரவாகிவிட்டது. வீட்டுக்குள் போங்கள்”.

இவ்வரையாடலுக்கிடையே கல்-வேவி வாயிலின் அயலி விருந்து எழுந்து சமையலைறப் பக்கஞ் சாதா சென்றான். சாதா தமக்குச் சமீபமாகப் போகிறான் என்பதை மேற்கூறிய

சொற்களைக் கேட்டபின்னரே நந்தாவும் பியலும் அறிந்தனர்.

“சாதா, அக்காவையும் என்னையும் நன்கு நேசிக்கிறேன். நேற்று முன் தினம் மாலை ஒரு கட்குடியன் கிராமச் சங்கப் பாதையில் போனான். சாதா தூரத்திலிருந்து ஓடி வந்து ‘போங்கள், போங்கள், வீட்டுக்குள் போங்கள்’ என்று எங்களுக்கு உரத்த குரவில் கூறினான். அக்கா சாதாவைப் பகிடி பண்ணினாலேயொழிய வீட்டினுள் செல்லவில்லை’ என்று நந்தா சிரித்துக்கொண்டே கூறினான்.

“அப்படியானால் சாதா என்னையும் வெறிபிடித்தவன் என்று நினைத்துக்கொண்டுபோலும் அவ்வாறு சொன்னது”.

“இல்லை. வாலிபன் என்பதினாலாயிருக்கலாம்” என்று கூறி நந்தா சிரித்துக்கொண்டே சாலையினுள் ஓடினான். நந்தா வைத் தொடர்ந்து சாலைக்குள் புகுந்த பியல், இன்னும் உரையாடிக்கொண்டு அங்கிருந்தவர்களுடன் சேரவிரும்ப வில்லை.

“இப்பொழுது இரவாகிவிட்டது. நாம் போகிறோம்” என்று கூறிக்கொண்டே பியல் செல்லத் தலைப்பட்டான்.

“புத்தாண்டு நெருங்கிவிட்டதல்லவா? பியல் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டத்திற்குச் செய்யத் திட்டமிட்டிருப்பவையாவை?” என்று அனுலா கேட்டாள்.

“நினைத்ததைச் செய்வேன்”.

“புத்தாண்டுக்குச் சீட்டாடுவோம்,” என்று திஸ்ஸ ஆலோசனை கூறினான்.

திஸ்ஸவின் யோசனையைக் கேட்டு யாவரும் சிரித்தனர். பத்து வயதுள்ள அவன் பெரிய மனிதரைப் போன்று சீட்டாட யோசனை கூறியதையிட்டே அவர்கள் சிரித்தனர்.

“திஸா, சீட்டடிக்கக் கற்றுக்கொண்டது எப்படி?” என்று கேட்டாள் அனுலா.

“காலியில் விடுதியில்”.

“ஆஹா. அப்படியானால் திஸா குதுதான் கற்றிருக்கிறேன். விடுதியில் சீட்டடிப்பது என அம்மா இருக்கும்போது சொல்லாதே”.

“நான் சீட்டடிக்கவில்லை. மற்றவர்கள் சீட்டடிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்”.

“பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் கற்பதல்லவா சூதினே? ”
என்று இம்முறை கூறினால் சோமா.

“பஞ்சி விளையாட்டு சூதில்லையா? ” என்று தனது
சகோதரிகளைச் சிரிப்புட்டித் திஸ்ஸ வினாவினான்.

“மிகவஞ்ச சரி? ” என்று கூறிக்கொண்டு பியல் அவ்விடத்
தை விட்டகன்றன்.

“சரியாவது எங்கனம்? பஞ்சி ஆட்டம் குதன்று, ஒரு
விளையாட்டு”.

“அப்படியாயின் சீட்டடிப்பதும் ஒரு விளையாட்டு”.

“சிறுவர்க்கேற்ற விளையாட்டன்று”.

“வளர்ந்த பின்னர் செய்வதற்குச் சிறுபிராயத்தில்
கற்றல் வேண்டும்”.

“பழுத்த பேச்சு உள்ளுதே? ” என்று உரத்த குரவில்
கூறினால் அனுலா.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

முகந்திரம் கைசாறுவத்தை அன்றிரவு பத்து மணி யளவில் வீட்டை அடைந்தார். அவர் வந்தபொழுது மனைவி யும் சாதாவும் நடுவெயதான இன்னேரு மனிதனுமே விழித்துக் கொண்டிருந்தனர். புத்தாண்டுப் பரிசில்களை மாமியார் வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்ற முகந்திரம் இராச்சாப்பாட்டுக்குப் பின்னரே தமது வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டார். ஆதலினால் அவர்தம் வீட்டுக்கு வந்த உடனேயே வீட்டுப் பின்புறச் சுவரில் அமைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு அடி அளவு உயரமான உதை காலின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பாளையில் வெந்தீரால் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு, தமது எழுது மேசைக்கு எதிரே யுள்ள நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

புருக்கூடு போன்று மேல்தட்டொன்றினாலும் கணக்குப் புத்தகங்களும் அடிக்கோலும் பேனை பென்சிலும் வைத்தற் கென மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்ட மூன்று பிரிவையுடைய தட்டொன்றினாலுமான ஒரு பெட்டி, அம்மேசையின் மீது இருந்தது. முகந்திரம் பெட்டியைத் திறந்து, மூடியை உயர்த்தி, அதன் உச்சியில் வைத்ததும், கொஞ்சத்தப்பட்ட இரண்டு திரிகளையுடைய விளக்கு ஒன்றினைச் சாதா மேசைமீது கொண்டு வந்து வைத்தான். விளக்கை மேசைமீது வைத்த சாதா, சற்றுத் தூரத்தில் தொங்கவிடப்பட்டு ஏரிந்து கொண்டிருந்த மற்றப் பித்தளை விளக்கை வாயால் ஊதி அணைத்தான்.

“வாயால் ஊதி விளக்கை அணைக்க வேண்டாம் என்று ஒவ்வொரு நாளும் கூறினாலும், செய்ய வேண்டாம் என்ற வேலையையே செய்கிறோய்” என்று முகந்திரம் அம்மையார் சாதாவைக் கடிந்தாள்.

“இனிமேல் வாயால் ஊதி விளக்கை அணையாதே”.

முகந்திரம் ஒரு கிண்ணம் கோப்பியைக் குடித்துக் கரோவிசினால் மேசை மீது வைக்கப்பட்ட இரண்டு கணக்குப் புத்தகங்களில் ஒன்றைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மேசைமீது இருந்த தேங்காயெண்ணைய் விளக்கு வெளிக்கச்சம், சாலையில் எழுதுமேசை இருந்த மூலைக்கு மாத்திரமே வெளிக்கத்தை அளித்தது. அவருடைய இரு கண்ணங்களையும் மறைத்து வளர்ந்திருந்த நரைத்தாடி, அங்கே இடத்துக் கிடமிருந்த கறுப்பு மயினினால் உடைந்த குரக்கள்

குவியலைப்போன்று காட்சியளித்தது. சிறு பிள்ளைகளுக்குக் குரங்கின் முகத்தை நினைவுறுத்தும் இத்தாடி முகந்திரத்தின் வயோதிகத் தோற்றத்தைப் பெரிதும் சுட்டிக் காட்டுகிறது; புத்திகூர்மையை எடுத்துக்காட்டும் அவரது நெற்றியின் மேற் பரப்பின் உருவைப் பொலிவு படுத்துகிறது; நன்கு மூடப் படும் செப்பின் இரண்டு மூடிகள் போன்று பல்லை மூடித் திறக்கும் உதடுகள் இரண்டையும் நேர்த்தியானதாக்குகிறது.

கணக்குப் புத்தகங்களைப் புரட்டிப் பார்த்து இரு உதுக்களையும் கடித்து, தமது மூக்குக் கண்ணூடியை அப்புறப் படுத்தி, சீலைத் துண்டினால் அதன் இரண்டு கண்ணூடிகளையும் துடைத்தார். அவருக்குச் சமீபத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அவர்தம் மனைவி எழுந்து உள்ளறைப் பக்கம் நடந்தாள். தனது கணவர், மனத்தில் துக்கமோ கோபமோ தோன்றினால் தமது மூக்குக் கண்ணூடியைத் துடைப்பார் என்பது மாத்துறை அம்மையாருக்குத் தெரியும்.

“கரோவிஸ்” என்று உரத்த குரலில் கூறி முகந்திரம் மீண்டும் மூக்குக் கண்ணூடியை மூக்கின் மீது வைத்து விழுந்தைப் பக்கம் பார்த்தார்.

“நான் சொல்வதற்கிணங்க நீ செய்வதில்லை” என்று கடுகடுத்து அவர் தம் பக்கம் வந்த கரோவிசை உற்றுப் பார்த்தார். “கிராமப் பெண்களுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டாம் என்று உனக்குக் கூறவில்லையா? கடன் கொடுக்காமல் வியாபாரங் செய்வதென்று உறுதி கூறினமையினு லேயே, இம்முறை சரக்குக் கொண்டுவந்து தந்தேன். ஆனால், இம்முறையும் 750 ரூபாவுக்குக் கடன் கொடுத்திருக்கிறோய்”.

கரோவிஸ் சாலைக்குப் புகும் வாயில் நிலையில் சார்ந்து தலையை வளைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

“உனக்கு நேராக நிற்கவும் முடியாது,” என்று கூறிக் கொண்டு முகந்திரம் மீண்டும் புத்தகத்தைப் புரட்டினார். அஞ்சி நடுங்கிய வண்ணம் கரோவிஸ், நிலையிலிருந்து சற்று விலகிச் சுவரை அண்மினான்.

“கடையில் இன்னும் எவ்வளவு சரக்கு இருக்கிறது?” என்று மீண்டும் கரோவிசின் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிய முகந்திரம் கேட்டார்.

“ஓரு மூட்டை அரிசியும் கொஞ்சம் சில்லறைச் சரக்கும் இருக்கின்றன”.

“இந்த முறை வியாபாரமும் நல்லாயிருக்கிறது! முதலாம் ஆண்டில் ஆயிரம் ரூபாவுக்குச் சரக்குக் கொண்டு வந்து உனக்குக் கடை வைத்துத் தந்தேன். ஆண்டு முடிவில் நீ ஆயிரம் ரூபாவுக்குக் கடன் கொடுத்திருந்தாய். கடைசியில் சரக்கில்லை. இரண்டாவது முறை எழு நூற்றைம்பது ரூபா வுக்குச் சரக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன், இனிக்கடன் கொடுப்பதில்லை என்ற உறுதிக்கூற்றின் மீது’’.

“இம்முறை கடன் கொடுத்தது நான்ல்ல’’.

“நீயல்ல? பின்னர் யார்?” என்று கேட்டுக்கொண்டு கணக்குப் புத்தகத்தை முடி அப்புறம் வைத்துவிட்டு மீண்டும் மூக்குக் கண்ணுடையை அப்புறப் படுத்தினார்.

முகந்திரம் இவ்வாறு செய்தது தன்னை அடிக்கவன்று என்பது அவனுக்கு நன்கு தெரியும். எனினும், அவன் பாவனை செய்த தாழ்மையை உடையவனுய் இவ்வாறு விடையளித்தான்.

“நான் நூறு ரூபாவுக்கு அதிகமாகக் கடன் கொடுக்க வில்லை. அவ்வாறு கொடுத்ததும் கடன் கொடாமல் வியாபாரங்கெய்ய முடியாது என்பதனாலே. மற்றக் கடன்கள் அனைத்தும் கொடுத்தது அம்மையார் தம் விருப்பப்படி’’.

அதிரியன் கைசாறுவத்தே முகந்திரப் பதவி பெறு முன்னர் வீட்டுப் பணியாட்கள் அவர்தம் மனைவியை “அம்மையார்” என்ற பெயராலும், ஊரார் “மாத்துறை அம்மையார்” என்ற பெயராலும் அழைக்கப் பழகி யிருந்தனர். கைசாறுவத்தே முகந்திரப் பதவியைப் பெற்ற பின்னரும், அவர்கள் தாம் பழகிய அப்பெயர்களாலே அழைக்கலாயினர். அவர்களிடம் அவனைப் பற்றிய மதிப்பும் அன்பும் இருந்தமையினாலேயே அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய வாயினர். பெருவளவுப் பணியாளர் எவரையும் கொண்டு “வளவு ஜியா” என்று அழைக்க முயற்சி செய்யப்படவில்லை, எனினும் கிராமத்தார், சில வேளைகளில், முகந்திரத்தின் பாரியார் முன்னிலையில் இருக்கும் பொழுது, “வளவு ஜியா” என்றனர். அவர்கள் முகந்திரத்தின் இல்லத்தை “பெரு வீட்டு வளவு” என்றழைத்தனர். எனினும், அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகிய பொழுது, அவர்களை நேர்மையாகவே நேசித்த சில கிராமத்தவர்கள், பழைய பழக்கத்தைக் கைவிடாது முகந்திரத்தின் பாரியாரை “மாத்துறை அம்மையார்” என்றும் இல்லத்தை “பெருவளவு” என்றும் வழங்கலாயினர். கரோவிசும் சிறு வயதிலிருந்தே பெருவளவில் பணியா

ளாக வளர்ந்தவனான். முகந்திரம் அவனுக்கு ஒரு சிலவைறக் கடையை வைத்துக் கொடுத்தது, அவனுது முன்னேற்றத்தையும் தமது நயத்தையும் கருதியேயாகும். வியாபாரத்தால் பெறும் நயத்தில் ஒரு பாகத்தைக் கரோவிசுக்குக் கொடுத்தபின்னர், எஞ்சும் பணம் தமது குடும்பத்துக்கு மாதந்தோறும் தேவைப்படும் அரிசி, மிளகாய், வெங்காயம் முதலியவற்றை வாங்கிக்கொடுக்கப் போதியதாகும் என்று கடையை ஆரம்பிக்கும் பொழுது முகந்திரம் என்னினார். எனினும், அவருடைய அவ்வெண்ணம் கல்லூடன் மோதிய கண்ணேடிப் பாத்திரம் போன்று சுக்குநூரூகியது.

‘‘எவரது விருப்பத்துக்கிணங்கக் கடன் கொடுத்தாலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் வியாபாரத்தினால் ஈராயிரம் ரூபா நட்டமாயது’’.

‘‘இம்முறை வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்காக எடுத்த சரக்குக் களுக்குக் குறைத்தால் நட்டமொன்றுமிருக்காது’’ என்று கரோவில் நினைவுறுத்தினான்.

‘‘அட பைத்தியமே, வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சரக்குக்களுக்குக் குறைத்துத் தான் அந்த நட்டம்’’ என்று கூறி முகந்திரம் மீண்டும் கணக்குப் புத்தகத்தைப் புரட்டிப்பார்த்தார்.

‘‘அம்மையார் சொன்னார் என்று நீ ஏன் கிராமப் பெண் களுக்குக் கடன் கொடுத்தாய்? நீயல்லவா வியாபாரம் செய்தது?’’

‘‘நான் கடன் தர முடியாது என்றால், அப்பெண்கள் அம்மையாரைச் சந்திக்கப் போகின்றனர்கள். அழுது பேசி இரப்பது போன்று மன்றாடி. அம்மையாரிடமிருந்து ஒரு காகிதத் துண்டை வாங்கிக்கொண்டு அப்பெண்கள் வருகின்றனர், மீண்டும் கடனுக்குச் சரக்கு வாங்க’’.

இவ்வாறு விடையளித்த கரோவில், மாத்துறை அம்மையார் மீது குற்றத்தைச் சமத்தவும் விரும்பாது உடனடியாக இச்சொற்களையும் அவ்விடையுடன் சேர்த்தான்!

‘‘அப்பெண்கள் அழுது மன்றாடும்பொழுது அம்மையாரின் மனம் மட்டுமன்றி என் மனமும் உருகுகிறது’’.

‘‘சரியான வியாபாரி தான் எமக்கு அகப்பட்டது’’ என்று முனங்கிக் கொண்டு முகந்திரம் கணக்குப் புத்தகத்தை அப்பால் வைத்தார். ‘‘எஞ்சிய அரிசி மூட்டையையும் சிலவை

நெஞ் சரக்குக்களையும் இங்கே வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுக் கடையை பூட்டிவிடு. உங்களுக்கு வியாபாரங் செய்ய முடியாது’’.

வீட்டு மறுபக்க முற்றத்துக்கு கரோலில் சென்றுன். அப்பக்கத்தில் வாயிலின் அண்டை நின்ற மாத்துறை அம்மையார் இருட்டில் வரும் கரோலிசைக் கண்டதும் இவ்வாறு கூறினார்.

“ஜயா கோபிக்கிருர் போலும்”.

“ஆம்”

“என்ன சொன்னார்?”

“கடையைப் பூட்டிவிடச் சொன்னார். ஜயா சொல்வதும் உண்மை. எங்களுக்கு இக்கிராமப் பெண்களுடன் வியாபாரங் செய்ய முடியாது”.

“அம்மணி” என்ற சத்தம். கேட்ட உடனே முகந் திரத்தின் பாரியார் விரைவாகத் தம் கணவர் அமர்ந்திருந்த மேசையண்டை சென்றார்.

“கிராமப்புறப் பெண்களுக்குக் கடனுக்குச் சரக்குக் கொடுக்கும்படி அம்மணி காகிதத்துண்டு கொடுப்பதாகக் கரோலிசு கூறுவது உண்மையா?” என்று முகந்திரம் தமது பாரியாரிடம் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு கேட்டார்.

“ஆம்—அவர்களிடம் தப்ப முடியவில்லை, வறியவர் களாக்கே”.

“இம்முறையும் எழுநாற்றைம்பது ரூபா அளவுக்குக் கடன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது”.

“எழுநாற்றைம்பது ரூபாவுக்கு?”

“ஆம். எழுநாற்றைம்பது ரூபாவுக்கும் சற்று அதிகமாக. கத்திரினவுக்கு இருநாறு ரூபாவுக்குக் கடன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது”.

“கத்திரினவிடமிருந்து இருநாறு ரூபா வருமதி உள்ளதா?” என்று முன்னையவிட அதிசயத்துடன் கேட்டாள் அவள்.

“ஆம். அப்பெண்ணிடமிருந்து இருநாற்றிருபது ரூபா வரவேண்டும்”.

“நான் அவ்வளவு கடன் கொடுக்கச் சொல்லவில்லை. அப்பெண்ணுக்கு அவ்வளவு கடன் கொடுத்திருப்பது எனக்குத்

தெரியாது. ஒரு தடவைக்கு இரண்டு மூன்று ரூபாவுக்குக் கடன் கொடுக்கும்படி துண்டு அனுப்பியிருக்கலாம்’.

‘‘அவை எல்லாம் ஒன்றுகூடித்தான் இவ்வளவாகி உள்ளது’’.

‘‘ஒன்றுகூட நான் அவ்வளவு துண்டு கொடுக்கவில்லை’’.

தான் செய்த பிழையை மாத்துறை அம்மையார் இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தார். தமது கணவர் எவ்வளவுதான் கோபித்தாலும் தன்னை ஒருபோதும் ஏசவதில்லை என்பதை அறிந்த அவர் மிகவும் கவலைப்பட்டார். திருமணம் புரிந்து இருபதாண்டுகள் ஆயினபோதும் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை கைசாறுவத்தே ஒருபோதும் தன்னைக் கடிந்து கொள்ளவில்லை என்றும், கோபமாயிருக்கும்பொழுது கூடத்தன்னை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதில்லை என்றும் அவள் அறிவாள். சில சமயங்களில் அவர் அவளுடன் கோபிக்கும்பொழுது திறப்புக் கோர்வையை நிலத்திலே அடித்து நாற்காவியிலிருந்து எழுந்து செல்வார். இரண்டு மூன்று நாட்களில் புத்தாண்டு பிறப்பதினால் இன்று அவ்வாரைவது முகந்திரம் தமது கோபத்தை வெளிக்காட்ட மாட்டார் என்பதை மனைவி அறிவாள். இவ்வெண்ணங்கள் உதித்தமையால் அவளுடைய கவலையும் மனவருத்தமும் அதிகரித்தன.

‘‘நான் அவ்வளவு கடன் கொடுக்கும்படி கரோவிசுக்குக் கூறவில்லை’’ என்று மாத்துறை அம்மையார் மீண்டும் கூறினார். ‘‘வறிய பெண்கள் அழுது மன்றாடும் பொழுது எவருடைய மனமானாலும் உருகும்’’.

தமது மனைவியிடம் ஒரேயொரு குறை இருப்பதை முகந்திரம் கைசாறுவத்தே கண்டார். அதாவது, அன்பும் கருணையும் நிறைந்த இதயம் இருப்பதேயாகும். எனினும், அதனையும் குற்றமாக, மட்மைத்தனமாகக் கருதும் அளவுக்கு அவர் சமயஞானம் அற்றவர் அல்லர். தமது மனைவி தன் காதிலும் கழுத்திலும் அணியும் ஆபரணங்களைக் கூட, உண்ண உணவின் றி நோய்வாய்ப்பட்டு அல்லவுறும் கிராமச் சிறு வரைப் பற்றிக் கூறும் கிராமப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்து ஆறுதல் அடையும் அளவுக்குத் தயாள்குணம் பெற்றிருந்தமை விண்ணஞ்சிகப் பேறுகளைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையாலன்று என்பதை முகந்திரம் அறிவார். அவள் அனுதைகளை அன்னம் நீரில் இறங்குவது போன்று உபசரித்தாள். பெறுவது போன்று, கொடுப்பதும் அவளுக்கு ஒரேவித மகிழ்வூட்டியது. வேதனையால் துண்பமுறும் ஒரு சிறுவனின் முகம் மாத்திர

மன்றி, இல்லாத வேதனையை இருப்பதாகப் பாசாங்கு காட்டும் கபட மனிதனின் முகம் கூட அவளுடைய இதயத்தை உருகச் செய்தது. அவ்வாறு தனது இதயத்தை உருகச் செய்யும் எவருக்கும் ஆறுதல் அளிப்பதில் மகிழ்வற்றார். அவ்வாறு செய்ய முடியாமற்போவது அவளுக்குத் துக்க மாய் இருந்தது.

வீட்டின் பின்வாயிற் பக்க முற்றத்தில் கோவொன்றில் கட்டப்பட்டுள்ள காகத்துக்கான சிரட்டையில் ஒருபிடி சோறு வைக்காமல் அவள் ஒரு நாளும் பகல் உணவு உண்டு கை கழுவுவதில்லை. அவள் உணவு உண்ணும்போது வரும் பிச்சைக்காரன் தனது பசி தீராது செல்வது மிக அருமையாக இருந்தது. மரக்கறிப் பாத்திரங்களுடன் ஒரு சோற்றுப் பீங்கானைப் பெள்த்த ஆலயத்திற்கு அனுப்பாது ஒரு பூரணை நாளும் அவள் வாழ்நாளில் கழியவில்லை. எனினும், அவள் பிக்குக்களிலோ, சமயப் போதனைகளிலோ எல்லை மீறிய குருட்டு நம்பிக்கை உள்ள அடியாளாக இருக்கவில்லை. அவள் பிக்குகளுக்கு பூரணை நாட்கள் தோறும் தானம் வழங்கியது குல வழக்கம் என்பதினாலேயாகும். கதியற்றவர்களின் துன்ப நெருப்பை அணிப்பதினால் பெறும் ஆறுதலைத் தானம் வழங்கு வதனாலும் பெற்றமையாலேயே அவ்வாறு செய்தாள். சமய போதனை கேட்கப் பூரணை நாட்களில் மாத்திரமே அவள் விகாரைகளுக்குச் சென்றார். மாத்துறை அம்மையாருக்கும், கிராமத்தில் பரம்பரை பரம்பரையாகவள்ள அடியாள் ஒருத்திக்கும் இருந்த வேற்றுமையைக் கல்லாத கிராமத்தவர் களும் கண்டனர். ஆதலினாலேதான் அவர்கள் மாத்துறை அம்மையாரை “உபாசக்க அம்மா” என்றே, “உபாசக்க அம்மையார்” என்றே அழைக்க முற்படவில்லை.

எவ்வளவுதான் மேற்புறமாக வைத்தாலும் கீழ்ப்புற மாக நிலத்தையே நாடிச்செல்லும் வேரைப் போன்று மாத்துறை அம்மையாளின் மனமும் எப்பொழுதும் உள்ளே செல்லும் அல்லது தன்னையே நாடிச் செல்லும். அவள் எப்பொழுதும் உலகத்தைக் கிளருவதில்லை. தனது இதயத்தையே கிளரிக்கொண்டிருப்பாள். அவளுடைய இயற்கைக் கண்கள் தாமாகவே உலகத்தின் திசையில் திரும்பினாலும், மனம் இருதயத்துக்குள் இருக்கும் உலகத்தையே நோக்கும். ஆதலினால் பிறர் செய்யும் தவறுகளைத் தனது தவறென்றே காண்பாள். தனது துக்க நெருப்பை அணித்தல் என்பதற் காகவே பிறரின் துக்க நெருப்பை அணிக்க முயலுவாள். எவ்வளவுதான் உண்டாலும் தீராத பசி நெருப்புக் காகத்

துக்கு உண்டு என்று நம்புவர் கிராமத்தோர். மாத்துறை அம்மையாரும் உவகையினாலும் பூரிப்பினாலும் தீராத துக்க நெருப்புள்ளவர் போன்றவளாவாள்.

தமது பாரியாரின் மனத்தை இந்தகைய ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தும் அளவுக்குப் அக்கறை நிறைந்த எண்ணம் முகந்திரமுக்கு இருக்கவில்லை. எனினும், அவர் அவளின் குணப் பண்புகளை உள்ளவாறே கண்டவராவார். எடுப்பதற் கண்றிக் கொடுப்பதற்கே பழகிய இரு கைகள் தமது பாரி யாருக்கு இருப்பது இடையூறு என்றே கைசாறுவத்தே கருதினார்.

“அம்மணி” என்று கைசாறுவத்தே துயர் நிறைந்த தொனியில் விலித்தார். “கிராமப் பெண்கள் வறுமையால் துன்பப் படுகின்றனர் என்பது உண்மையே. அம்மையார் இவ்வாறு செயலாற்றத் தலைப்பட்டால் எமக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அபாயந்தான் வரும். அதனைக் கருத்தில் வைத்துக் கொண்டு செயலாற்றுக்”.

தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டிருந்த மாத்துறை அம்மையார் நெஞ்சை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

“கத்திரினாவுக்கு அவ்வளவு கடன் கொடுக்கச் சொல்ல வில்லை என்று அம்மையார் கூறவில்லையா” என்று கைசாறுவத்தே முகந்திரம் மீண்டும் கேட்டார்.

“ஆம். எனக்கு ஞாபகமில்லை அப்பெண்ணுக்கு அவ்வளவு கடன் கொடுக்கச் சொன்னது என்று”.

தமது தவறையே உணர்வதற்கும், ஏனையோரைப் பற்றிச் சந்தேகம் கொள்ளாது இருப்பதற்கும் பழகியிருந்த மாத்துறை அம்மையாரைத் தவிர வேறொரு பெண்ணுயின் இதுவரை கரோலிக் பற்றிப் பெருஞ் சந்தேகம் கொண்டிருப்பாள். கைசாறுவத்தேயின் குணப்பண்புகள் அவர்தம் பாரியாரின் குணப்பண்புகளிற் பெரிதும் வேறுனவுவயாகும். பாரியார் எப்பொழுதும் அகவிதயத்தை நாடும் உள்ளம் உடைய வளைவினும், கைசாறுவத்தேயோவெனின் குரியன் பக்கமே வளையும் மலர்ந்த குரியகாந்தி மலரைப் போன்று வெளிப்புற உலகத்தையே நோக்கும் அகக்கண்களை உடையவராவார். எனவே, அவரது அகக்கண்களுக்கு அகப்படும் பிறர்பற்றிய விவரங்கள், சத்திரவைத்தியஞ் செய்வதில் நிபுணர் ஒருவரின் கத்திக்கு அகப்படும் புற்றுநோய் பெறும் உபசாரத்தைப் பெறும்.

“கத்திரினவுக்கு எப்பொழுதும் கடதாசித்துண்டு கொடுத்ததா?”, என்று முகந்திரம் கேட்டார்.

“இல்லை. சிலவேளைகளில் நான் இரண்டு மூன்று ரூபா வுக்குக் கடன் கொடுக்கும்படி கூறியதும் உண்டு”.

“ஓரே முறை பத்து பண்ணிரண்டு ரூபாவுக்கு கடன் கொடுக்கச் சொன்ன ஞாபகமிருக்கிறதா?”

“இல்லை. ஒருநாளும் அவ்வளவு தொகைக்கு ஓரே முறையில் கடன் கொடுக்கச் சொன்னது என்பது எனக்கு ஞாபகமில்லை”.

“நன்கு சிற்றியுங்கள்”.

“எனக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறது. பத்துப் பண்ணிரண்டு ரூபாவுக்கு ஓரே முறை கடன் கொடுக்கும்படி நான் ஒருநாளும் சொல்லவில்லை”.

முகந்திரம் இடது கையால் நெற்றியைத் தடவி, எழுதுபெட்டியின் கதவை அடைத்துத் தாளிட்டு, கதிரையிலிருந்து எழுந்து, படுக்கை அறைப் பக்கம் சென்றார்.

மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர், காலையில் சாதா, உண்டு குடித்துப், புதிய பட்டுச்சாரத்தையும் பணியளையும் அணிந்து, தோல்வாரை இடுப்பைச் சுற்றவரக்கட்டி, முற்றத்திலிருங்கிப் பட்டாகக் கட்டொன்றைத் தீழுட்டி வெடிக்கச் செய்து, பெருவளவுக்கு மாத்திரமன்றி முழுக் கிராமத்துக்கும் புத்தாண்டு அண்மிவிட்டதென்பதை உணர்த்தினான். பட்டாக வெடிக்கும் சத்தத்தினால் விழித்த திஸ்ஸ கட்டிலிருந்து பாய்ந்து ஒடித்தனது பட்டாசுக் கட்டிரண்டையும் கையிலெடுத்தான். சாதா பட்டாசை வெடிக்கச் செய்து அகன்ற உடனே, நந்தா பட்டாசு இரண்டு கட்டுக்களையும் ஓரே முறையில் முற்றத்தில் வைத்துத் தீழுட்டினான்.

“இப்பெண்ணும் சிறுபெண்பிள்ளையாகப் பார்க்கிறோன்”, என்று அனுவா கூறினார்.

மற்றவர்கள் பட்டாச வெடிக்கச் செய்வதைக் கேட்டும் கண்டும் மகிழ்ந்த திஸ்ஸ தனது பட்டாசுக் கட்டுக்கள் இரண்டையும் கையிலிருந்து பிடுங்கி முற்றத்தில் வைத்துக் கொண்டது விடுவார்கள் என்ற பயத்தினாலோ என்னவோ இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

புத்தாண்டுச் சோறு உண்ணும் சுப முகூர்த்தம் பகல் இரண்டு மணிக்குப் பின்னர்தான் வந்தது. சுப முகூர்த்தம்

நெருங்க நெருங்கச் சாலையில் விரிக்கப்பட்ட பாய்களில் அமர்ந்து கொண்ட முகந்திரமும் பாரியாரும் பிள்ளைகளும், அவர்களுக்கு அன்மையில் முளந்தாளில் இருந்த வீட்டு வேலைக்காரரும் வேலைக்காரிகளும், வெள்ளை விரிப்பிலிருந்து, வாழை இலைகளில் பகிர்ந்து போடப்பட்ட பாற்சோற்றைச் சுபழுகூர்த்தத்தில் அருந்தினர். சுப முகூர்த்தத்தில் பாற் சோறு அருந்திய பின்னர் வேலைக்காரரும் வேலைக்காரிகளும் எழுந்து சமையலறைக்குச் சென்றனர். முகந்திரத்தையும் பாரியாரையும் தவிர்த்துப் பெருவளவில் இருந்த ஏனையோர் புத்தாண்டகளை அணிந்து கொண்டே புத்தாண்டுச் சோற்றை உண்டனர். புத்தாண்டுச் சோற்றை உண்டபின்னர் அவர்கள் அந்நாளை விளையாட்டிலே கழித்தனர்.

மாத்துறை அம்மையாரின் கையிலிருந்து முதன்முதல் “ஒருசத்தத்தை”ப் பெறத் தொகையான கிராமப் பெண்கள் வந்திருந்தனர். இவ்வாறு வந்திருந்தவர்களுள் உண்மையாகவே புத்தாண்டில் மாத்துறை அம்மையாரின் கையிலிருந்து ஒரு காசைப் பெற்றுக்கொள்வதை நன்னிமித்தமாகக் கருதிய பெண்கள் பலராவர். பணஞ் சேர்க்கும் ஆசையுடன் வந்த வர்களுக்கும் அங்கு குறைவில்லை. எல்லோரும் “ஒருசதம்” பெறுவதற்கு வந்திருந்த போதிலும், மாத்துறை அம்மையாரிடமிருந்து ஒரு வெள்ளிக்காசைப் பெறத்தவறியது ஒரு சிறுபெண்பிள்ளை மாத்திரமேயாகும்.

“நான் உன்னைச் சந்திக்கும் வரைதான் இருந்தேன்,” என்று கூறி, மாத்துறை அம்மையார் ஒரு வெற்றிலைத் துண்டில் சுற்றப்பட்டிருந்த ஓர் இருபத்தைந்து சத நாண்யத்தைக் கத்திரினுவுக்குக் கொடுத்தாள்.

மாத்துறை அம்மையாரை விட வயதால் ஐந்து ஆண்டுகள் குறைந்த கத்திரினு ஒரு வறிய பெண்ணைவாள். வறிய வளாயினும் அவள் தூய்மையாக ஆடை அணியும் நேர்மையானவளாவாள். அவளுடைய கணவன் மதுபானம் குடிப் பவளுயினும் நல்ல கிராமத்தவனான். கத்திரினு அனுபவிக்கும் தூயருக்குக் காரணம் அவளின் கணவன் என்பது மாத்துறை அம்மையாருக்குத் தெரியும். எவ்வளவு வறிய வளாயினும் எவ்வளவு இன்னஸ்களை அனுபவித்தாலும் கத்திரினு அழுக்குப்படிந்த ஆடை ஆணிந்து கொண்டு வெளியே செல்வதில்லை. மாத்துறை அம்மையாரை எச்மாட்டியாகவும் தாயாகவும், சில சமயங்களில் சிநேகிதியாகவும் கத்திரினு கருதி வந்தாள். நாற்பது வயதை எய்திய கிராமப் பெண்ணையிருந்தாலும் மங்கைப் பருவமும் மங்கைப் பருவத்

துக்கான கணகவர் தோற்றமும் கத்திரினவிடமிருந்து
இன்னும் முற்றுக அகலவில்லை.

“ஜேயோ, அம்மணி, நான் இந்தப் பக்கம் சில நாட்களாக
வராதது எனது மகளின் நோய் நன்கு சுகப்படாமையே’’.

“இப்பொழுது சுகமா?’’

“ஆம். அம்மணிக்குப் புண்ணியம் கிடைக்க எனது மகளை
இம்முறை உயிர்ப்பித்தோம். அம்மணி செய்யும் உதவியைப்
பிறக்கும் பிறப்புக்களில் நினைவு படுத்துவேன்’’.

கத்திரின இவ்வாறு கூறியது சாட்டு எண்ணத்துடன்
அன்று; இத்தகைய சொற்களால் பயன் பெற்று வளரும்
அகங்கார மனம் மாத்துறை அம்மையாரிடம் இல்லை என்பது
கத்திரினவுக்குத் தெரியும். எனினும், அவ்வாறு சாட்டுச்
சொற்கள் கூறுவது தனது எண்ணங்களைக் குறைப்பதற்குப்
பயன்படுவது போன்று மாத்துறை அம்மையாரின் உள்ளத்
தைக் கவருவதற்குப் பயன்படும் என்பதைக் கத்திரினு
அறிவாள்.

“என் மகளைக் கூட்டிவரவில்லை புத்தாண்டுக்கு?’’

“ஜேயோ, அம்மணி, இன்னும் லீசாவுக்குப் பூரண குண
மில்லை. வைத்தியர் சொன்னார் கவனமாக இருக்கும்படி.
ஆபத்து ஏற்பட்டால் மிகப் பொல்லாதது என்றார். லீசாவும்
அம்மையரின் சீமாட்டிகளைக் காண விழைகிறோன்’’.

“ஆ, கத்திரினு, நான் உனக்கு இருநாறு ரூபாவுக்குச்
சரக்குக் கடன் வாங்கச் சொன்னேனே?’’

“இருநாறு ரூபாவுக்கு’ என்று கத்திரின தன்னை அறி
யாமலே கூறியது, அவள் ஆச்சரியமடைந்து ஊழையாக
முன்னரேயாம்.

“ஆம்—கரோலிச சொல்கிறேன் உனக்கு இருநாறு ரூபா
வுக்குக் கடன் தந்தான் என்று’’.

ஓரு பெட்டிக்குள்ளிருந்து கஷ்டத்துடன் வெளியே வந்த
பெண்ணைப் போன்று கத்திரினு விடையளித்தாள்.

“இல்லை அம்மணி, நான் அம்மணி கூறியதை விடப்
பத்துச் சதத்துக்குக் கூடச் சரக்கு வாங்கவில்லை. எனக்கு
நினைவிருக்கிற விதத்தில் நான் எல்லாமாக ஜம்பது அறுபது
ரூபா அளவுக்குச் சரக்கு எடுத்திருக்கலாம்’’.

“கடைக்கு முன்பு எவ்வளவு கடன் இருந்தது?’’

“இது கடந்த ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் எடுத்த கடனு? ”

“ஆம். அதற்கு முந்திய ஆண்டுக் கடனை விட்டுவிட்ட தாகக் கரோலிசு கூறினான்”.

“எனக்கு நன்கு கூற முடியாது. காலத்துக்குக் காலம் செலுத்திய பணத்தைத் தவிர்த்துப் பத்துப் பதினெந்து ரூபா வக்கு அதிகமாக இருக்க முடியாது”.

“என்ன? உனக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறதா? ” என்று மாத்துறை அம்மையார் வினாவியது தம்மிடம் தோண்றிய ஐயப்பாட்டினங்கள் ரூபா மற்றுமியால் அத்தொகை குறைந்திருக்கலாம் என்று எண்ணியதினாலே யாகும்.

“ஆம் அம்மணி, எனக்கு நன்கு ஞாபகமிருக்கிறது. சிலவேலைகளில் கரோலிசுக்குத் தவறி இருக்கலாம். வேறு யாரோ ஒருவரின் கடனை எனது கணக்கில் போட்டிருக்கலாம்”.

கத்திரினு அளித்த இவ்விடையின் பின்னர் மாத்துறை அம்மையார் கடன் பற்றிய உரையாடலை நிறுத்தியது, ஏதோ வொரு முடிவுகொண்டதால் அன்று; மீண்டும் கரோலி சிடம் வினாவாது கத்திரினுவுடன் வாதாடுவது பயனற்ற தன்பதனாலேயாகும்.

சிங்களப் புத்தாண்டுத் தினத்தில் மாத்துறை அம்மையாரின் கையிலிருந்து ஒரு வெள்ளிக்காசைப் பெறுவதற்கு பதினெந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பதான காலத்திலிருந்தே கத்திரினு வருகிறார். ஆனால், இம்முறை வந்தது காசைப் பெறும் நோக்கத்தோடு மாத்திரமன்று. வேறு ஒரு நோக்கத் தையும் கருத்திற்கொண்டேயாகும். கடன் சிக்கல் பற்றிய பேச்சு நிறுத்தப்பட்டவுடன் கத்திரினு இவ்வாறு கூறினார்.

“அம்மையாரிடம் ஒரு முக்கிய கருமத்தைப் பற்றிக் கூறுவதற்காகவும் நான் இன்று இங்கு வந்தேன்”.

“முக்கிய ஒரு கருமாம்? ” என்ற சொற்களைக் கூறிக் கொண்டே மாத்துறை அம்மையார் நந்தாவை அழைத்தான்.

“இதோ மின்சிய இச் சில்லறைக் காசுகளை அலுமாரியில் வைவே”.

நந்தா தனது தாய் கொடுத்த காசுகள் சிலவற்றையும் திறப்புக் கோர்வையையும் எடுத்துக்கொண்டு இவ்வாறு கூறிய வண்ணம் அறையின் பக்கம் சென்றார்.

“பணம் பகிர்ந்து முடிந்தது போலும்”.

மாத்துறை அம்மையார் சிரித்துக் கத்தினினுவிடம் இவ்வாறு கூறினான்:

“சின்னச் சீமாட்டிக்குக் கோபம், வருகிற வருகிற பெண்களுக்குப் பணம் கொடுப்பது என்று”.

“ஊரில் எல்லோரும் அம்மையாருக்கு நன்றி செலுத்து கின்றனர், அம்மையாரின் கையால் புத்தாண்டுக்கு ஒரு சதம் பெற்றுல் நல்ல பயன் விளையும் என்று” எனக் கூறிக்கொண்டு கத்தினினு மாத்துறை அம்மையாரை ஊக்கினான்.

“அது பொய்”

“பொய்க்குச் சொல்பவர்களும் இருப்பார்கள், மெய்யாகச் சொல்லும் பெண்கள் பெருந்தொகையினராவர்” என்று கூறிய கத்தினினு மாத்துறை அம்மையார் தொடர்ந்து பேசவிடாமல் இவ்வாறு கூறினான்.

“முக்கிய கருமம் என்று சொன்னது சட்டம்பியார் சொன்ன கருமம் பற்றியதுதான்”.

“சட்டம்பியார்? எவர்?”

“பியல் சட்டம்பியார்”

“என்ன கருமம்?” என்று மாத்துறை அம்மையார் இம் முறை வினாவியது சற்று ஜியத்துடனேயாகும்.

“சின்னச் சீமாட்டிபற்றி”

“எந்தச் சின்னச் சீமாட்டி பற்றி?”

“அம்மையாரின் சின்னச் சீமாட்டி பற்றி”

“நந்தாவதிச் சீமாட்டி பற்றி?”

“ஆம்”.

கத்தினினு சுற்றிவரக் கதைத்துக் கொண்டு வருவது எக்கருத்துடன் என்பது மாத்துறை அம்மையாருக்கு இப்பொழுதுதான் புலப்பட்டது. அவள் அத்தகையதொன்றைக் கணவில் கூட நினையாதிருந்தமையாலேயே அவ்வெண்ணம் அவளிடம் தோன்றத் தாமதமாயது.

“அவர்களுக்கு யார் பெண் கொடுப்பது” என்ற சொற்கள், அப்பொழுது அவளுடைய தலைக்கேற்றிய குலப்பெருமையினுலேயே அவள் வாயிலிருந்து வெளியாயின. குலப்பெருமைக்கு அடிமையாயிருந்தும் கூட மாத்துறை அம்மையார் அதற்குள் மறைந்து கொண்டு பிறரைப் பழிக்க வில்லை.

பியவினால், அல்லது அவனின் தாயாரால் இவ்வாலோசனை கூறப்பட்டிருந்தால், மாத்துறை அம்மையார், அவர்களின் மனது புண்பாதிருக்கப் பொய்யொன்றைச் சொல்லி அதைத் தட்டிக்கழித்திருப்பார் என்பதில் ஜயமில்லை. எவருடைய மனத்தையாவது அவள் புண்படுத்துவது மிக அருமையாகும். பெருவளவிலுள்ள வளர்ந்தோர் குலப்பெருமைக்கு அடிமையானது பிறருக்குப் பெரிய மனிதர் என்று காட்டிக்கொள்ள வன்று; தமது பாதுகாப்புக்கேயாகும். குலப்பெருமையால் அவர்கள் பெற்ற அப்பாதுகாப்பு, அவர்களின் வீழச்சிக்கு ஏதுவாயது. மெல்ல மெல்ல மாற்றமடையும் சூழலைக் கவனியாது பண்டைய உறுப்புக்கள் சிலவற்றைப் பழைய உருவத்திலேயே பாதுகாக்க முயன்ற பிராணிகள் அழிந்து விட்டன.

மாத்துறை அம்மையாரின் பதில் கத்திரினு எதிர்பார்க்காத தொன்றன்று. பெருவளவுக் குடும்பத்தின் குலப்பெருமையை அறிந்த அவள், பியல் பற்றிய ஆலோசனையைக் கேட்டுச் சிலவேளை மாத்துறை அம்மையார் கோபிப்பாள் என்று ஏற்கனவே எண்ணினன். அதனுலேயே இடத்துக்கேற்ற விதம் பேசுவது அவனுக்கு ஒரு கடினமான காரியமாகவில்லை.

“ஆம்—அத்துறையை நோக்கின், அவர்கள் எத்தகைய மனிதர்கள்? அம்மையாரின் குடும்பத்துடன் சேர ஆலோசனை கூறுவதை விடுத்து, அது பற்றி மனதில் எண்ணக்கூட அவர்களுக்குத் தகுதி இல்லை. சட்டம்பியாரின் நல்லியல்புகளினாலும் அறிவினாலும் நான் சும்மா நினைத்தேன், அம்மையாரிடம் சொல்லிப்பார்க்க. அவர் சொல்லாமலிருந்திருந்தால் நான் அத்தகையதொன்றை நினைவுட்டுவேனோ? அத்தகையதொன்றை எனது விருப்பப்படி கூற அவர்கள் என்ன மனிதர்கள்?”

“அப்படியானால் பியல், சின்ன அம்மையாரைப் பற்றிப் பேசும் படி உனக்குச் சொன்னார்?”

“ஆம், அம்மணி. நான் மாட்டேன் என்றேன். என்னை நிர்ப்பந்தித்ததினாலும். . . .” என்று கூறிய கத்திரினுவாய்க்கு வந்த மற்றச் சொற்களை மீண்டும் விழுங்கிக் கொண்டாள்.

தனது அக இதயத்துக்கே மனதைத் திருப்பப் பழகி யிருந்த மாத்துறை அம்மையார் புத்திக்கூர்மையினால் அறிய வேண்டிய சில கருமங்களை மோப்பம் பிடிப்பது போன்று அறிந்துகொள்ளப் பழகியிருந்த ஒரு பெண் ஆவாள். எனவே,

கத்திரினு விழுங்கிய சொற்களைக் கேட்க அவள் பொறுமையை இழந்தாள்.

“சட்டம் பியார் சொன்னதினாலும் . . . என்று பேச்சை ஏன் நிறுத்தினால் கத்திரினு?”

நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கத்திரினு சற்று முறுகினான். விழுங்கிய சொற்களை மீண்டும் வாயில் எடுத்து வெளிப்படுத்த அவள் தயங்கினான்.

‘‘சொல் கத்திரினு. இப்போது நீ சொல்ல எண்ணிக் கொண்டு வந்த அனைத்தையும் சொல்’’.

‘‘இன்ன அம்மையாரும் விருப்பம் என்று கூறினமையினாலும் . . .’’ என்று கத்திரினு நிலத்தை நோக்கிய வண்ணம் முன் பொருமுறை விழுங்கிக் கொண்ட சொற்களை வாயிலால் வெளிப்படுத்தினான்.

‘‘இன்ன அம்மையாரும் விருப்பம் என்றார்கள்’’ என மாத்துறை அம்மையார் கத்திரினுவை உரப்பது போன்று கேட்டாள். தனது மனத்தில் தோன்றிய கோபத்தையும் ஆச்சரி யத்தையும் தடுக்க மாத்துறை அம்மையார் முயலவில்லை.

‘‘அம்மணி, கோபிக்க வேண்டாம். நான் சும்மா சொன் னேன் சட்டம் பியார் சொன்னதை. அம்மையார் அறிந்து கொள்ள. எப்படியாயினும் அத்தகைய தொன்றை அறிந்த உடன் அம்மையாருக்கு அறிவித்தல் எமது கடமையாகும்’’.

மாத்துறை அம்மையாரிடம் தோன்றிய கோபமும் ஆச்சரியமும் கூடினவேயன்றிக் குறையவில்லை. அக்கணமே எழுந்து சென்று நந்தாவிடம் அறிந்துகொண்டு அவளைக் கண்டிக்க எண்ணிய போதிலும் அவ்வெண்ணங்களை மாத்துறை அம்மையார் அடக்கிக் கொண்டார்.

‘‘அவர்களுக்கு யார் பெண் கொடுப்பது என்று நான் கூறிய சொற்களை பியலிடம் சொல்லத்தேவையில்லை. அவரிடம் இருபிள்ளைகளும் ஆங்கிலம் படித்தனர்’’.

காரணமெதுவுமின்றி பியலின் மனத்தைப் புண்படுத்துவது ஏற்படுத்ததன்று என்று உணர்ந்தமையாலேயே இவ்வாறு மாத்துறை அம்மையார் கூறினார். பியல் தனது பிள்ளைகள் இருவருக்கும் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுத்தான். மாத்துறை அம்மையார் பியலைக் கொண்டு அவர்கள் இருவருக்கும் ஆங்கிலம் படிப்பித்தது ஏதாவது ஒரு காரியத்துக்காகச் சம்பளம் கொடுத்துப் பணியாளரை நியமிக்கும் உணர்ச்சி

யுடனேயே; வேறொர் உணர்ச்சியுடன் அன்று. எனினும் பியல் பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் நந்தாவை இகழும் பொருட்டுப் பொய்யைக் கற்பனை செய்து கூறினால் அப்பொய்யை மக்கள் நம்புவர், அவன் அவருக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்ததினால்.

“அம்மையார் சொல்வதை நான் அவ்வாறு பிறரிடம் சொல்வேனு? சட்டம்பியாரும் பிழையாகக் கருதாத முறையில் அம்மையார் விருப்பமில்லை என்பதைச் சொல்லும் விதத்தை நான் அறிவேன். இருந்தாலும் அம்மணி, சட்டம்பியாரோ நல்லவர், பண்புடையவர்”.

மாத்துறை அம்மையாரிடமிருந்து ஊக்கம் கிடைக்க வில்லை யெனினும் கத்திரினாவோ உரையாடலை நிறுத்தவில்லை:

“தந்தையார் சட்டம்பியாரை பிரக்கிராசியாராக்கவே எண்ணி இருந்தார்”.

“உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அவருடைய தந்தை இருக்கும்போதே அவ்வாறு கூறினார்”.

“உன்னிடமா?”

“என்னிடமன்று. தந்தை இறந்திருக்காவிட்டால் பிரக்கிராசியாவதற்குப் படிக்கக்கூடியதாக இருந்தது எனச் சட்டம் பியார் ஒருநாள் கூறினார். மகனுக்கு அதிகம் சம்பாதித்து வைத்து விட்டுத்தான் தந்தை இறந்தார். நந்தியசு விதானையாரின் வீட்டையும் தோட்டத்தையும் உறுதியாக வைத்துக் கொண்டு, தந்தை இருக்கும்பொழுது மூவாயிரம் ரூபா வட்டிக்குக் கொடுத்திருந்தார். இப்பொழுது வட்டியுடன் கடன் பத்தாயிரம் ரூபா வாகிவிட்டது”.

“உனது வாய் நோவதில்லையா கத்திரினு?” என்று மாத்துறை அம்மையார் கேட்டது கிண்டல் சிரிப்பால் வாய் மூலையை அலங்கரித்துக்கொண்டேயாகும்.

“இவற்றை நான் சும்மா சொன்னேன். சட்டம்பியார் அம்மையாரின் குடும்பத்துக்கு ஏற்ற மனிதனுவார் என்ற எண்ணத்துடன் அன்று” என்று கூறிய வண்ணம் தான் அமர்ந்திருந்த வங்கிவிருந்து எழுந்தாள்.

“அம்மையாருடன் இப்பேச்சைப் பேச வேறொருவர் வந்திருந்தால் ஏசி விரட்டப்பட்டிருப்பார் என்பதை நான் அறியாமல் இல்லை. சட்டம்பியாரும் எனக்கே சொன்னது

அதை அறிந்து தான்” என்று கூறிக்கொண்டு கத்திரினு
செல்லத் திரும்பினான்.

“அவர்களுக்கு யார் பெண் கொடுப்பது” என்று கூறி
யதை பியவிடம் சொல்லாதே. நாம் ஏன் எவரையும்
கோபித்துக்கொள்ளுவான்?”

“ஆம் அம்மனி, நான் அவரிடம் சொல்லவேண்டிய
முறையில் சொல்லுகிறேன். அம்மையாரின் மதிப்பு அதி
கரிக்கும் விதத்தில்”.

“நல்லது, போய்வா” என்று கூறிக்கொண்டு மாத்துறை
அம்மையாரும் தான் அமர்ந்திருந்த தாழ்ந்த கதிரையிலிருந்து
எழுந்தார்.

முன்றும் அத்தியாயம்

பியல் பற்றிய செய்தியைப் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டங்கள் முடிந்து மூன்று நாட்களின் பில்னரே தனது புதல்வியிடம் மாத்துறை அம்மையார் விசாரித்தாள். கத்திரினு சென்ற உடனே அது பற்றி நந்தாவிடம் விசாரிக்க எண்ணிய எண்ணத்தை மாத்துறை அம்மையார் அடக்கிக் கொண்டது, புத்தாண்டை முன்னிட்டு மகிழ்ச்சி அடையும் தனது மகளின் சந்தோசத்தைக் கெடுக்கக்கூடாது என்பதற்கேயாகும்.

“பியல் உன்னிடம் ஏதாவது கேட்டானு?” என்று மாத்துறை அம்மையார் நந்தாவிடம் விசாரித்தாள். அனுலாவும் நந்தாவும் உறங்கும் அறையிலே அவள் அவ்வாறு கேட்டாள். கறுப்பு மரத்தினாலும் யானைத் தந்தத்தினாலும் செதுக்கப்பட்ட புருத்தை மர பீரோ அலுமாரி ஒன்று அங்கே ஒரு சவரில் இருந்தது. அலுமாரிக் கதவுகள் இரண்டிலும் சதுரக் கோடுகள் நான்குக்கும் நடுவில் யானைத் தந்த ஆணியால் செதுக்கப்பட்ட கருமையான மரப்பூக்கள் நான்கு இருந்தன. புருத்தைக் கதவைத் தோண்டிப் பொறிக்கப்பட்ட அந்தான்கு பூக்கள் புருத்தை மரத்தில் பூப்பன போன்றிருந்தன. சிறிய பித்தளைக் குடங்களின் உருவும் கொண்ட கருமையான மரக்கால்கள் நான்கு தாங்கிய அலுமாரியின் அடித்தட்டின் புறச்சட்டங்களும் கருமையான மரத்தினாலானவை. அதன் கருமையான மர உச்சியும் கீழ்த்தட்டுப் புறச்சட்டங்களுக்கு ஏற்றதாய் இருந்தது. கருமையான அலங்கார வேலைப்பாடுகளினாலான மறைக்கப்பட்ட சிராய்களைக் கொண்ட அலுமாரி, பெரிய புருத்தை மரத்தை வெட்டி அதனைத் தோண்டி மெருகிட்டு மட்டமாக்கப்பட்ட செதுக்கல்களினால் அலங்கரித்து அமைக்கப்பட்டது போன்று காட்சி அளித்தது. மிக நெருங்கித்தடவிப்பார்க்கும் எவராயினும், உட்புறத்தால் இரு கதவுகளையும் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் பித்தளைக் கதவுக்கில் தவிர வேறு யாதாயினும் ஒரு பொருத்தலோ துவாரமோ அவ்வளவு மாரியில் உண்டு என எண்ணமாட்டார்.

நந்தா இவ்வலுமாரியில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றார்கள். அலுமாரிக்குச் சற்று அப்பால் சுவருக்கணித்தாக இருந்த கட்டிலில் மாத்துறை அம்மையார் அமர்ந்திருந்தாள். கட்டிலில் விரிக்கப்பட்டிருந்த மூன்று வருணப் பன்னினாலான பாய் பழையதொன்றுயினும், தலையனை அழுக்குப் படியாத வெள்ளை உறையைக் கொண்டிருந்தது. “இது தூய்மையாக இருக்கப்

பழகிய சோம்பலற்ற இரு மங்கையர் உறங்கும் அறையாகும்' என்ற உணர்ச்சி அதனுள் முதன்முறையாகப் புகும் ஒருவருக்குத் தோற்றும் என்பது நிச்சயம்.

தாய் மேற்கூறிய கேள்வியை எழுப்பியதன் காரணத்தை நந்தா உடனே புரிந்து கொண்டாள். “அம்மா விருப்ப மெனின் நாலும் சம்மதம்” என்று அவள் பியலுக்குக் கூறியது அவன் தாயுடன் அதுபற்றிப் பேசவான் என்ற உணர்ச்சியுடன் அன்று தாயுடன் கதைப்பதற்குப் பியல் கத்திரினுவை அனுப்புவான் என்று நந்தா கனவில் கூட நினைக்கவில்லை. அவள் அப்பொழுது பியலின் கேள்வியைப் பகிடியாகவே கருதினாள்.

“ஆம் அம்மா” என்று நந்தா தாய்கேட்ட கேள்விக்கு நேராக விடை பகர்ந்தாள்.

“நான் சம்மதம் என்றால் நீயும் சம்மதம் என்று சொன்னுயா?”

“ஆம்”.

“ஏன் பியலுடன் அவ்வாறு கதைக்கப் போன்று? அவர் கனுக்கு யார் பெண் கொடுப்பது?”

“நான் அவ்வளவு தூரம் யோசிக்கவில்லை அம்மா. அந்தேரம் வாய்க்கு வந்ததனால் நான் அவ்வாறு கூறினேன். அம்மா கூறுபவரைவிட வேறொருவருக்கும் சம்மதிக்க மாட்டேனதலால் அவ்வாறு என்னை அறியாமலே கூறிவிட தேன்”.

“அப்படியானால் பியல் இதற்கு முன்னரும் அதுபற்றிக் கதைத்திருப்பான்”.

“பியல் சில கடிதங்கள் தந்தான்”.

இடிமுழக்கத்தினால் செவிடானவள் போன்று மாத்துறை அம்மையார் இரு கண்களையும் புரட்டிக்கொண்டு நெற்றியைச் சுருக்கினாள்.

“எமது குலத்தில் ஒருவரும் செய்யாத ஒரு வேலையை அல்லவா நீ செய்திருக்கிறோய். பியலுடன் அல்ல, எமது குலத்தைச் சேர்ந்தவராயினும், எமது குடும்பத்தையே சேர்ந்தவராயினும் ஒரு வாலிபணுடன் கடிதப்போக்குவரத்து வைத்துக் கொள்வாளா வளரும் ஒரு பெண்பிள்ளை?” என்று மாத்துறை அம்மையார் அதீக கோபத்துடனும், துக்கத்துடனும் கூறினார்.

“நான் கடிதம் அனுப்பவில்லை அம்மா. என்னப்பற்றி ஏன் அவ்வாறு எண்ணுகிறீர்கள்?” என்று நந்தா அச்சம் கொண்ட இரு கண்களையுடையவளாய்க் கேட்டாள்.

“அப்படியாயின் பியல் கடிதம் தந்தான் என்று நீ இப்போது கூறியது”.

“அவர் கடிதம் தந்ததுக்கு நான் கடிதம் அனுப்பினேன்? பியல் ஏதோ இரண்டு கடிதங்களைத் தந்தான். நான் அவற்றை எறிந்து விட்டேன்—அலுமாரிக்குள்—நான் பியலுக்கு ஒரு நானும் கடிதம் அனுப்பவில்லை”.

பியலின் கடிதங்களை ‘‘எறிந்துவிட்டேன்’’ என்று நந்தா கூறியது தாயை ஆறுதலடையச் செய்யும் பொருட்டேயாகும். ‘‘அலுமாரிக்குள்’’ என்று பின்னர் கூறியது முதலாவது கூற்று பொய்யாகலாம் என்றதனுலேயாம். நந்தா பியல் மீது காதல் கொள்ளவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால், தனது தோற்றுத் தையும் குணவியல்புகளையும் வருணிக்கும் விவரங்களைக் கொண்ட கடிதங்களை வாசித்து அவளது இதயத்திலே மறைவான மகிழ்ச்சி தோன்றியது. அக்கடிதங்களை எறிந்துவிடாமல் அலுமாரியில் ஒரு மூலையில் ஒளித்து வைக்க நினைத்ததும் அதனுலேயாகும்.

பியல் தச்சனின் கரிபூசப்பட்ட நூலொன்று போன்று சற்று மிதந்து தோற்றும் ஒரு மீசையினால் நிழலீப் பெறும் மெல்லிய மேலுதட்டையும் அதற்கேற்ற சீழுதட்டையும் அவற்றினால் மூடப்பட்ட சிறிய வாயையும் கசப்பழும் போன்ற ஒரு மூக்கையும் உடைய ஒரு வாலிப்பனங்கும். பியலின் முகம் அவ்வளவு அழகுடையதொன்றன்று. எனினும், சிரிப் பினால் அவனுடைய அம்முகம் கவர்ச்சிகரமான தன்மையைப் பெற்றது. கொண்டை கட்டியவர்கள் பெரும்பாலானேராய் உள்ள கிராமத்தில் வாலிபர்களுக்கிடையே கொண்டையைக் கட்டையாக வெட்டியவர்களின் தொகை ஏழு எட்டுக்கு அதிகமில்லை. அவர்களுள் பியலும் ஒருவன்.

காலியில் ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றில் கல்விகற்ற பியல் காற்சட்டை அணியத் தலைப்பட்டது காலியிலேயன்றி ஊரில் அன்று. ஊரில் அவன் இப்பொழுதும் சாரமும் பணியனுமே அணிவான். வேறேரூருக்குப் போகும் பொழுது சாரமும் கோட்டும், காலிக்கு அல்லது பிற பகுதிகளுக்குத் திருமண வைபவத்துக்கோ விழாவுக்கோ போகும் பொழுது காற்சட்டையும் கோட்டும் அணிவான். இதனுலேயே ‘‘வேட்டி

அணியும் ஜீயா’’ என்று சில கிராமப்பெண்களிடையே அவன் பிரசித்தியடைந்தான்.

ஒரு வாலிபணக் காதலிக்க விரும்பும் எத்தகைய ஒரு பருவ மங்கையாயினும் ஒருமுறை பார்த்த பியலை மறுமுறை பார்ப்பாள் என்பதில் ஜீயமில்லை. பியல்பற்றிய இவ்விவரங்களை நினைத்தபொழுது மாத்துறை அம்மையார் நந்தாவை அதிகமாகச் சந்தேகித்தாள். இதனாலேயே பியலுக்குக் கடிதம் அனுப்பவில்லை என்ற மகளின் கூற்றை நம்ப அவள் சற்றுத் தயங்கினால். இளமங்கையரின் பொதுப்படையான குண வியல்புகளை அறிந்திருந்த மாத்துறை அம்மையார் அவர்களுள் சிலரிடம் சிறப்பான குணவியல்புகள் இருப்பதைக் காணும் அளவுக்கு ஆராயும் அறிவுள்ள பெண்ணை இருக்கவில்லை. தான் இள நங்கையாக இருந்த பொழுது எண்ணிய விதத்தை யும் கடமை யாற்றிய விதத்தையும் கதைத்த விதத்தையும் எண்ணுவது எப்பொழுதும் அவனுக்கு வழக்காருயிருந்தது. அவள் தான் இளநங்கையாக இருக்கும் பொழுது எவ்விதம் நடந்தாளோ அவ்விதமே தனது புதல்விகளையும் நிர்ணயிப்பாள். சிறுபிராயத்தில் தனக்கு ஒரு வாலிபனின் கடிதம் கிடைத்திருந்தால் மாத்துறை அம்மையார் அல்லலுற்றிருப்பாள் என்பதில் ஜீயமில்லை. ஆதலினால் பியலிடமிருந்து கடிதம் கிடைத்தபோது நந்தாவும் அல்லலுற்றிருப்பாள் என்று மாத்துறை அம்மையார் எண்ணினார். ஒரு வாலிபனின் கடிதம் மொன்றினால் அல்லல் பட்ட ஒரு மங்கையிடம் இரண்டு எண்ணங்கள் தோன்ற இடமுண்டு. ஒன்று, இரகசியமாக அவ்வாலிபணக் காதலித்தலாகும். மற்றது, கடிதத்தைக் கிழித் தெறிந்துவிட்டு அவரிடமிருந்து விலகி நிற்க எண்ணுவதாகும். தன்மீது காதல் கொண்டுள்ள ஒரு வாலிபணப் பொறுத்த வரையில் ஒரு மங்கைக்கு மேற்கொள்ளக்கூடிய வேறு வழி யில்லை என்று மாத்துறை அம்மையார் முடிவு செய்தாள்.

தனது இளமைப் பருவத்தில் இருக்காத அளவுக்கு நாடும் கிராமமும் இப்பொழுது மாறியுள்ளன என்பதை மாத்துறை அம்மையார் எண்ணவில்லை. நாடும் கிராமமும் மாறும்பொழுது அங்கே வசிப்பவர்களும் அதற்கிணங்க மாறும் விதத்தை எண்ணுவதற்கு ஊக்குவிக்கும் அபிப்பிராயம் அவளது கல்வியிலும் உதிக்கவில்லை; அவளது அனுபவத்திலும் இடம் பெறவில்லை.

அழகான ஒரு வாலிபன் என்று சொல்ல வேண்டிய பியல் காரணமாக நந்தாவிடம் ஒருவிதப் புத்துணர்ச்சியும் தோன்றவில்லை. ஒருவேளை அவனுடைய குலப்பெருமையும்

பியலின் பாட்டன் பற்றிய செய்தியும் பியலை எப்பொழுதும் காணக் கிடைப்பதும் புத்துணர்ச்சி தோன்ற வழிவகுக்கா திருந்திருக்கலாம்.

“நீ பியலுக்குக் கடிதம் அனுப்பவில்லை என்பது உண்மை தானு?” தாய் மீண்டும் கேட்டாள்.

“இல்லை அம்மா” என்று சற்றுக் கோபத்துடன் நந்தா பதிலளித்தாள்.

“பியல் கொடுத்த கடிதத்தை ஏன் வாங்கினால்?”

“நான், அம்மா சிந்திப்பதுபோல எண்ணவில்லை. கடிதத் தைப் பெற்று வாசித்துவிட்டு எறிந்துவிட்டேன். . . .”

“எறிந்துவிட்டாய்?”

“ஆம். அலுமாரிக்குள் . . . நான் சொல்ல முயன்ற தைச் சொல்லி முடிக்கும் வரை பொறுத்திருக்காது அம்மா கேள்வி கேட்கிறீர்கள்” என்று கூறினால் நந்தா.

“உனக்குக் கடிதம் கொடுத்த செய்தியை ஒரு வேளை பியல் கத்திரினவிடம் கூறியிருக்கலாம்”.

தாயின் இச்சொற்களைக் கேட்ட நந்தாவின் முகம் இருண்டுவிட்டது. அவளின் தலைக்கேறிய கோபமும் பெருமையும் இருவிழியன்னல்களால் வெளியே செல்லாதிருந்தால் அவளின் முகம் இன்னும் இருள்ளடந்திருக்கும்.

“நான் பியலிடம் கேட்கிறேன்” என்று நந்தா கூறியது அங்கே நிற்காத அவளை அச்சுறுத்துவது போன்றிருந்தது.

பியல் பற்றிய செய்தியைச் செத்த எலியைப் போன்று புதைத்து விடுவதைப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட மாத்துறை அம்மையார் நந்தாவின் சொற்களைப் பெருந்துக்கத்துடன் கேட்டாள். எனவே மகளின் கோபத்தை அடக்கும் பொருட்டு அவள் இவ்வாறு கூறினால்.

“கத்திரினவுக்குத் தெரியுமோ என நான் நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. நான் சம்மதம் எனின் நீயும் சம்மதம் எனக் கத்திரினவுக்குப் பியல்தான் கூறியிருக்கிறேன். அதைச் சொல்லி யிருப்பதினால் கடிதங்களைப் பற்றியும் சொல்லியிருப்பான் என்று அனுமானித்தேன். எப்படியாயினும் இப்பொழுது பியலைக் கண்டிக்க வேண்டாம். அம்மனிதன் கோபித்துக் கொண்டால் இல்லாத செய்தியை உண்டாக்கி ஊரில் பரப்பு வான்”.

நந்தாவின் கோபம் குறைந்தது.

“அம்மா, கடிதங்களைப் பற்றி அவர் கத்திரினாவுக்குச் சொல்லி இருப்பார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவரிடம் கேட்கும் விதம் எனக்குக் தெரியும். அவரிடமிருந்து மூன்று கடிதங்கள் கிடைத்தன. அக்கடிதங்களை நான் இப்பொழுது சுட்டெரித்து விடுகிறேன்”.

நந்தா கருங்காலி செதுக்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புருத்தை அலுமாரியைத் திறந்து அதன் நடுத்தட்டில் ஒரு மூலைக்குள் கையைச் செலுத்தி அங்கிருந்த துணிமணிகளைத் தடவினான். அலுமாரியைத் திறந்தவுடன் வெளியான நறு மணத்தினால் அறையில் நறுமணம் வீசியது. அந்தறுமணம் வெளியானது, பியல் தனது காதற் கடிதங்களை எழுதுவதற் காக எடுத்து நறுமணமூட்டிய பத்திரத்திலிருந்தன்று. நறு மணம் ஊட்டப்பட்ட கடதாசிக் கூடுகளைக், காதற்கடிதங்கள் கொண்டு செல்லக்கூடிய தூதர்களாகக் கருதும் அளவுக்கு கிராம வாவிபர்கள் இன்னும் கெட்டுவிடவில்லை. அலுமாரியினுள்ளிருந்து வெட்டிவேர்களில் மணமே வெளிப்பட்டது. கிராமத்தவர்கள் வெட்டிவேர்களை அலுமாரியினுள் இடுவது துணிமணிகளுக்கு நறுமணமூட்ட மாத்திரமன்று, அவற்றைப் பாதுகாக்கவுமாகும்.

நந்தா அலுமாரிக்குள் எடுத்த கடிதங்கள் மூன்றையும், தாய் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே சுட்டெரித்தாள்.

இம்முறை சிங்களப்புத்தாண்டு கழிந்து இரண்டு வாரங்களுள் பாசுக்கு (Easter) விடுமுறைக்காலம் முடிவுறுவதனால் திஸ்ஸ காலிப் பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டிய நாட்கள் நெருங்கின. பாடசாலை தொடங்க இரு நாட்களுக்கு முன்னர் திஸ்ஸவைக் காலி விடுதிக்கு அனுப்புவதற்கு மாத்துறை அம்மையார் முயன்றுள். எனினும், ஊரில் சிறுரக்களுடன் விளையாட்டில் காலத்தைக் கழிக்கும் திஸ்ஸ பாடசாலை தொடங்கும் நாளுக்கு முன்னைய நாளன்றி அதற்கு முன்னர் விடுதிக்குப் போவதில்லையென்று கூறினான்.

திஸ்ஸ பாடசாலை விடுமுறையையோ மாதத்துக்கொரு முறை வாரத்தில் இரண்டு நாட்களுக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வு நாட்களையோ கழிக்க ஊருக்கு வந்த எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் மீண்டும் விடுதிக்குப் போவது விருப்பத்துடன்று; விளையாட்டுக்களையும் வீட்டையும் மறந்து கல்விக்காக விடுதிக்கு மீண்டும் போவதை அவன் தான் பெறும் ஒரு தண்டனை என்றே கருதினான். காலி விடுதியில் இருந்து கொண்டு ஆங்கிலம் கற்க ஆரம்பித்து ஏறக்குறைய மூன்றாண்டுகள் கழிந்து

விட்டபோதிலும் திஸ்ஸவுக்கு விடுதி வாழ்வில் மகிழ்ச்சிதோன்ற வில்லை. பாடசாலையிலன்றி, பாடசாலைக்கு அணித்தாயுள்ள ஒரு வீட்டிலான அவ்விடுதி கச்சேரி எழுதுவினைஞர் ஒருவரின் வீடாகும். எழுதுவினைஞரும் அவர்தம் பாரியாரும் அவர்தம் இளம் புதல்வியும் ஒரு வேலைக்காரனும் ஒரு வேலைக்காரியும் அங்கே வாழ்ந்தனர். வீட்டுச் சொந்தக்காரர் தமக்கு நன்கு அறிமுகமான கைசாறுவத்தே முகந்திரத்தின் மகனையும் தமது தொலைவான ஓர் உறவினரின் மகனையும் அங்கு நிறுத்திக் கொள்ள விரும்பியது அவர்களிடமிருந்து பெருந்தொகைப் பணம் கிடைப்பதினால்று, தமது நண்பருக்கும் உறவினருக்கும் செய்யும் உபகாரம் என்பதினாலேயாகும். பாடசாலை விடுதியில் தங்கும் பிள்ளைகளுக்காக அதிக பணம் செலுத்த வேண்டியிருக்கும். அத்தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கே மேற்குறிப்பிட்ட வீட்டில் தங்கியிருந்த இரண்டு பிள்ளைகளிடமிருந்து அறவிடப்பட்டது.

விடுதி வாழ்க்கை திஸ்ஸவுக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கவில்லை யெனினும் பாடசாலை வாழ்க்கையில் சலிப்புத்தட்டவில்லை. பாடசாலை ஆரம்பிப்பதற்கு அரை மணித்தியாலத்துக்கு முன்னர் சென்று தனது வயதுடைய ஏனைய மாணவருடன் விளையாட்டில் ஈடுபடுவதனால் அவனுக்குப் பாடசாலை வாழ்க்கையில் வெறுப்பு ஏற்படவில்லை. பாடசாலைப் படிப்பு முடிந்த பின்னரும் அரை மணித்தியாலம் விளையாட்டில் ஈடுபடாது திஸ்ஸ விடுதிக்குச் செல்ல மாட்டான். விடுமுறைக்கு வீட்டுக்கு வந்தவிடத்து தாயினதும் சகோதரிகளினதும் அன்பும் ஆதரவும் கிராமப் பிள்ளைகளுடன் ஈடுபடும் விளையாட்டுக்களும் காரணமாக அவன் விரும்பிய பாடசாலை வாழ்க்கையை வெறுத்தான். இதனாலேயே அவனை மீண்டும் விடுதிக்கு அனுப்புவது கடினமாயிருந்தது.

திஸ்ஸ ஞாயிறு இரவு உறங்கச் சென்றன, திங்கள் காலை நேரத்தில் பெருமழை பெய்தால் நவம் என்று எண்ணிக் கொண்டு. பெருமழை பெய்தால் அன்று பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் தங்கிவிடலாம் அல்லவா? திங்கள் அதிகாலையில் எழுந்த திஸ்ஸ தலையை உயர்த்திப் பார்த்து மீண்டும் உறங்க முயலும் முகமாக இரு கண்களையும் இறுக முடிக்கொண்டான். ஆகாயத்தில் மழை தோன்றும்போல் இருந்தமையினாலேயே அவன் அவ்வாறு செய்தான்.

“திஸ்ஸ எழுந்திரு. இன்றல்லவா விடுதிக்குப் போகும் நாள்?” என்று அனுலா தனது தம்பியின் உடலைத் தடவி

அசைத்தாள். திஸ்ஸ தனது இரு கண்களையும் மிக இறுக மூடிக் கொண்டான்.

“கள்ளன், உடனே எழுந்திரு”. மீண்டும் அவன் திஸ்ஸ வை எழுப்பினான்.

“மழை பெய்யும்பொழுது போவதெத்படி?”

“சற்றுத் தூறளான மழை, அது இருந்தாலும் போக மூடியும். அதோ உனக்கு புகையிரத நிலையத்துக்குப் போக அம்மா குதிரை வண்டியைக் கட்டச் சொன்னார்” என்று கூறித் திஸ்ஸவை நேராக்கிப் பின்னர் தூக்கி இரு பாதங் களையும் நிலத்தைத் தொட்டச்செய்தாள். திஸ்ஸ தனது சகோதரியை மனத்தால் ஏசிக்கொண்டு போய்க் கரித்துண்டைக் கடித்து பல் விளக்கி முகங் கழுவினான்.

திஸ்ஸவைப் புகைவண்டி நிலையத்துக்கு அனுப்பும் பொருட்டு அவனுடைய தாயும் குதிரைவண்டியில் சென்றான். அவனுடன் திஸ்ஸவின் உறவால் சகோதரனான சோமதாசவும் சென்றான். திஸ்ஸவைப் புகைவண்டியில் ஏற்றிவிட்டு மாத் துறை அம்மையார் தனியே குதிரை வண்டியில் வீடு திரும் புவது உசிதமன்று என்பதனாலேயே அவன் சென்றான். ஊரிலே உயர் குடும்ப வீட்டில் உள்ள நடுவயதைத் தாண்டின பெண்ணையினும் அந்நேரத்தில் வீட்டைவிட்டு கால்மைல் தூரமாவது செல்வதற்கு வேயரேரு பெண்ணைடைய துணை அல்லது பின்னையுடைய துணை அல்லது வேலைக்காரியினுடைய துணை இன்றியமையாததாக இருந்தது.

திஸ்ஸவைப் புகையிரத நிலையத்துக்குக் கொண்டுசென்ற குதிரைவண்டி சிற்சில சமயங்களில் முகந்திரம் பயணஞ்ச செய் வதற்காக உபயோகப்படுத்தப்பட்டதாகும். அவர் இதற்கு முன்னர் அவ்வண்டியில் எப்பொழுதும் பயணஞ்ச செய்த போதிலும் இப்பொழுது செல்வது அருமையாகும். வண்டி பழையதாயிருந்ததனாலும் குதிரை அக்காலத்தில் முதுமை யெய்தி இருந்ததனாலும் முகந்திரம் அக்குதிரைவண்டியை எப்பொழுதும் உபயோகிக்கவில்லை. முளந்தாள் எலும்பு மிதக்கும் அக்குதிரையை விற்கக் கூடியவர் ஒருவரும் இருக்க வில்லையாதலால் அதற்கு உணவளிப்பதும் குதிரைப்பாகனுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதும் பயனற்ற செலவுகளாயின.

போம்பு மரத்துண்டு இரண்டின் அடியில் எழுந்த இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கும் ஒருவனால் செலுத்தப்படும் அவ்வண்டியைக் கிராமத்தவர்கள் “டிக்கி வண்டி” என்ற

பெயரால் அழைத்தனர். வண்டியைச் செலுத்துபவனின் இருக்கை “டிக்கி” என்றுபெயர் பெற்றிருந்தது. வண்டியில் உள்ள இரண்டு இருக்கைகளுக்கு நடுவாகத் தோன்றிய இரும் புக்கூர் இரண்டில் அமைக்கப்பட்ட பல்லகைப்பட்டை ஒன்று இருந்தது. வண்டியில் ஏறிய மூவரும் மெழுகுச்சீலைத் துண்டினால் மறைக்கப்பட்ட இப்பல்லகைப் பட்டைக்குப் புற முதுகுகாட்டி இருபக்கத்தில் இருந்தனர். திஸ்ஸவும் தாயும் முன்பக்க இருக்கையில் உட்கார்ந்தனர்.

பழைய இரும்புக் குவியில் ஒன்றன்மேலாகவோ கற்குவியல் ஒன்றன் மேலாகவோ இழுக்கப்படும் பொழுது தோன்றும் ஒலி போன்ற சத்தத்தை எழுப்பிக்கொண்டு வண்டி பெருந்தெருவில் சென்றுகொண்டிருந்தது. இரும்புத் தகடுடைய நான்கு சில்லுகள் ‘‘கரகர’’ என்ற ஒலியை எழுப்பிய வண்ணம் உருண்டன. கயிற்றுத் துண்டினால் பொருத்தப்பட்டத் தோல்வாரைக் கொண்ட கடிவாளர் குதிரையீன் முதுகெலும் பின் மீது உறுதியாக நிற்கவில்லை. கிழிந்த தோல்வாரைக் கொண்ட கழுத்துப்பட்டையின் உச்சிமூலை இரண்டும் நான்கு பட்டுக் கயிற்றினால் ஒன்றுக்கப்பட்டிருந்தன. கயிற்றுத் துண்டுகளினால் பொருத்தப்பட்ட இவ்வங்கியை அணிந்த குதிரை மூன்று நான்கு மைல்கள் சென்றாலும் பல புண்கள் உடன் திரும்பி வரும். அப்புண்கள் குணமாகும் வரை குதிரை வண்டியில் கட்டப்படுவதில்லை. பெரிய குதிரையாயினும் பழைய இரும்புக் குவியலான இவ்வண்டியை ஆறு மாதங்கள் இழுத்தால் மெலிவடையும். குதிரையைக் கொண்டு இவ்விரும்புக் குவியலை இழுக்கச் செய்வது அதற்குச் செய்யும் இம்சையாகும் என்று கருணை உணர்ச்சி கொண்ட மாத்துறை அம்மையார்கூட எண்ணவில்லை.

கிராமத்தில் சிறுர்களுடன் ஆடிப்பாடி விளொயாடியதை நினைத்து நினைத்து வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்த திஸ்ஸவுக்குப் பெருந்தெரு இரு மருங்கிலும் இருந்த தென்னை மரங்களையும் இடத்துக்கிடம் நிறுவப்பட்டிருந்த வீடுகளையும் கொண்ட நிலப் பரப்பு தன்னிவிட்டு ஒடுவது போன்று தோற்றியது. தானும் ஏனைய பையன்களும் பந்தாடிய வெளியிடத்தின் பக்கத்தைத் திஸ்ஸ இரண்டு மூன்று மூறை பார்த்தான். விளொயாட்டுக்கு இன்னும் சிறுவர்கள் வராமையினால் வெளியிடம் பாழுடைந் திருந்தது. நாட்டுப்புறத்தில் உற்பத்தியாகும் கிழங்கு, வற்றூளை, பழங்கெடிகொடி முதலியனவற்றை இடத்துக்கிடம் வைத்துக்கொண்டு விற்பனை செய்யும் கிராமப்பெண்களினாலும் கிராமத்தவர்களினாலும் பிள்ளைகளினாலும் மாலை நேரங்களில்

நிறைந்திருக்கும் கட்டுக்குருந்தைக் கடைத் தெருவும் அவன் இப்பொழுது கடந்து சென்ற வெளியிடத்தைப் போன்று பாழடைந்திருந்தது. மாலீக்காலத்திலோ வெனின், நடமாடும் தலைகள் நிறைவெதினால் வெற்றிடமல்லாத அக்கடைத் தெருவிலிருந்து பொருள் விலைகூறும் பெண்களும் ஆண்களும் எழுப்பும் ஒலி கேட்கும். ஆதலினால் புகைவண்டி நிலையத்தை நோக்கிச் செல்லும் தில்ஸவுக்கு இப்பொழுது கேட்பது, முந்தின நாள் மீன்காரரினால் வெட்டி அப்புறப்படுத்தப்பட்ட மீன் சிறகுகளையும் மீன் செவுள்களையும் விழுங்குவதற்குப் போட்டியிடும் காகங்களின் கரடுமுரடான சத்தமேயாம்.

கடைத் தெருவைத் தாண்டிச் சற்றுத் தூரம் சென்றதும் முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த மாட்டு வண்டியை முந்தும் பொருட்டுச் சாரதி கசையால் இரண்டு முறை குதிரைக்கு அடித்தான். வேதனையால் அவதியற்ற குதிரை இரும்புக்கு வியல் போன்ற வண்டியைக் காதை நடுக்கமுறச் செய்யும் சத்தத்தை எழுப்பி இழுத்துக்கொண்டு விரைந்தது.

‘‘அம்மிருகத்தை அடியாதே’’ என்று மாத்துறை அம்மையார் சாரதிக்குக் கூறினாள். ‘‘புகை வண்டிக்கு இன்னும் அதிக நேரம் இருக்கும். அதோ, மாட்டு வண்டியில் வரும் தேதியச் முதலாளி போவதும் சிங்களே செல்லும் புகைவண்டிக்குத் தான். மெல்லச் செலுத்து’’.

புகைவண்டி நிலையத்தைக் குதிரை வண்டி அன்மியதும் உடனே தில்ஸ, தாய் இறங்கு முன்னர் பூமியில் குதித்தான். அவர்கள் புகையிரத நிலையத்துள் புகுந்ததும் அங்கே மூலையிலிருந்து ஓடிவந்த கரோலிச, மாத்துறை அம்மையாரை நெருங்கிய உடனே கண்ணீர் வடித்து அழித் தலைப்பட்டான்.

‘‘ஏன் கரோலிச அழுகிறோய்?’’ என்று மாத்துறை அம்மையார் கேட்டாள்.

‘‘நான் சிங்களே செல்கிறேன். அம்மணியிடம் சொல்ல வரமுடியாமற் போய்விட்டது’’ என்று பதிலளித்த கரோலிச அழுகையை நிறுத்தவில்லை.

‘‘சிங்களே செல்ல’’ என்று மாத்துறை அம்மையார் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

‘‘ஆம்—ஜயா போகச் சொன்னார், ஊரில் இருந்தால் எனக்குப் பயண் ஏற்படாது என்று சொல்லி’’.

‘‘முகந்திரம் ஜயா சொன்னார்?’’

“ஆம். என்னை மன்னியுங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு கண்ணீர் வடித்தான்.

சின்ன வயதிலிருந்தே தனது வீட்டுச் சூழலில் வளர்ந்த கரோலிச உடனடியாகப் பிரிந்து போவதைக் கேட்ட மாத துறை அம்மையாரின் இரு கண்களிலும் கண்ணீர் தோன்றியது.

“ஏன் கரோலிச உடனடியாகப் போக நினைத்தாய்?”

“ஜியா உடனடியாக என்னைப் போகச் சொன்னார். என்னை மன்னியுங்கள். நான் ஏதாவது குற்றம் செய்திருந்தால் என்னை மன்னியுங்கள்”.

கரோலிச தன்னிடம் என்ன காரணத்துக்காக மன்னிப் புக் கேட்கிறுன் என்பது மாத்துறை அம்மையாருக்குப் புலப் படவில்லை. பிரிந்து போவதனாலேயே அவன் அவ்வாறு கூறு கின்றான் என்று மாத்துறை அம்மையார் என்னைமையே அதற்குக் காரணமாகும்.

“உன்னால் எதுவித குற்றமும் ஏற்படவில்லை கரோலிச”.

“அம்மனிக்குத் தெரியாது. . . அப்படியாயின் ஜியா சொல்லவில்லைப் போலும். நான் போய் எழுதி அனுப்பு கிறேன். அதோ புகைவண்டி வருகிறது” என்று கூறிக்கொண்டு கரோலிச புகைவண்டியில் ஏற ஆயத்தமானுன்.

காலிக்கு ஒடும் புகைவண்டி வந்தமையினால் திஸ்ஸ, கரோலிச ஏறிய புகைவண்டிப் பெட்டிக்குச் சற்றுத் தாரத் திலுள்ள புகைவண்டிப் பெட்டிக்குள் ஏறினான். தாய் திஸ்ஸ வின் தலையைப் பிடித்துத் தழுவி இருமுறை இரு கண்ணங்களையும் முத்தமிட்டாள்.

“மகனே, கவனம். புகைவண்டி புறப்பட்டதும் கதவில் சார வேண்டாம்” எனக் கூறிக்கொண்டு மாத்துறை அம்மையார் தனது மகனுக்கு ஜிம்பது சத நாணயம் ஒன்றைக் கொடுத்தாள். காவலன் குழலை ஊதப் புகைவண்டி எந்திரத் துக்கு உசார் ஊட்டப்பட்டது.

“திஸ்ஸ மறுபடி ஊருக்கு வருவது எப்போது?” என்று சோமதாச துக்கமான தொனியில் கேட்டான்.

“அடுத்த சனிக்கிழமை வரத்தான் எண்ணி இருந்தேன். அம்மா கூறுகிறார் நான்காவது வாரச் சனிக்கிழமைக்கு முன் வரவேண்டாம் என்று”.

“ஆம். . . ஆம். . . அன்றைக்கு வந்தால் போதும்” என்று சோமதாச கூறியது மாத்துறை அம்மையார் புகை

வண்டி புறப்படும் வரையில் அங்கேயே தங்கி இருந்தமை யினாலேயாம்.

புகைவண்டி புறப்பட்டதும் திஸ்ஸ சாரளத்தினுடாகத் தலையை வெளியே இட்டு தாய்க்கும் சோமதாசவுக்கும் கையை அசைத்தான். சோமதாசவும் கையை அசைத்துப் பதில் அளித்தான். மாத்துறை அம்மையார் தனது செல்வக் குழந்தையைப் பிரிவதனால் கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் அவனுடைய முகம் தெரியாத எல்லை வரை புகை வண்டி போவதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தமையால், மற்றப் புகைவண்டிப் பெட்டிக்கூடாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கரோலிசின் சோகம் நிறைந்த முகத்தைப் பார்க்கத் தவறி விட்டாள்.

தன் தாயும் சோமதாசவும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வரை புகைவண்டி சென்ற பின்னர், தனது இருக்கையில் அமர்ந்த திஸ்ஸவுக்குத் தென்னை மரங்களுக்கூடாக அமைதி யான சமுத்திரம் தென்பட்டது. ஒரு வட்டமான உருளையில் சுற்றும் கற்கம்பத் தொகுதி போன்று சுற்றிப் பின்னடையும் தென்னை மரங்களின் அடிகளினால் களைப்படைந்த கண்ணையும் தலையையும் உடைய திஸ்ஸ, மறுபுறத்தைப் பார்த்தான். அவனது புகைவண்டிப் பெட்டியின் மற்றத் தொங்கல் ஆசனத்தில் சிங்களே செல்லும் ஒரு கிராமத்தவனும் ஒரு வழக்குக்காகக் காவிக்குச் செல்லும் கிராமப்புறப் பிரக்கிராசியாரும் அவனுக்கு அகப்பட்டுள்ள கிராமப் பெண் ஒருத்தியும் இருந்தனர். தான் ஊரில் கண்டு பழகிய கிராமப் பெண்ணையும் கிராமப்புறப் பிரக்கிராசியாரையும் கண்ட திஸ்ஸவுக்குத் தனது வீட்டு எண்ணம் தோன்றியது.

சில ஆண்டுகளாக காவி விடுதியில் இருந்துகொண்டு படிக்கும் திஸ்ஸவுக்குத் தனது ஊரையும் வீட்டையும் இன்னும் மனத்திலிருந்து அகற்ற முடியவில்லை. தாயின் முலைக் காம்புகளைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொள்ளும் குழந்தையைப் போன்று திஸ்ஸ தனது ஊரிலும் வீட்டிலும் பற்றுடையவனு மிருந்தான். ஊரிலும் வீட்டிலும் அவனிடமிருந்த பற்று குறையாததற்குக் காரணம் நம்பிக்கைக்குரிய நண்பளேருவன் அவனுக்கு விடுதியிலோ பாடசாலையிலோ இல்லாதிருந்தமையாகும். காவிப் பாடசாலையைச் சேர்த்து படிக்கத் தலைப்பட்டு ஏறக் குறைய நான்கு ஆண்டுகள் சென்ற போதிலும் திஸ்ஸ நம்பிக்கைக்குரிய நண்பர்களின் உறவு அற்றவனுயிருந்தான்.

பாடசாலையில் எவரும் திஸ்ஸவை விரும்புவர். வகுப்பு மாணவர்களுள் ஒருவனைத் தவிர ஏனையோர் திஸ்ஸவை விரும்பினர். எனினும் திஸ்ஸ தனது நம்பிக்கைக்குரிய நண்பன் எனக் கருதக்கூடிய ஒருவரும் அவர்களுள் இருக்கவில்லை. திஸ்ஸவை நம்பிக்கைக்குரிய நண்பனைக்க் கருதுவதற்கு விரும்பிய மாணவர்கள் பலர் அவனது வகுப்பில் இருந்தனர். அதிக வெட்கத்தினாலும் அச்சத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்ட திஸ்ஸவிடமிருந்து ஊக்கம் கிடைக்கப் பெறுதினால் அவர்கள் அவ்விருப்பை அடக்கிக் கொண்டனர். தனது வகுப்பில் உள்ள மாணவர்களுள் ஒருவனிடம் திஸ்ஸவுக்குச் சிறப்பான அங்கு ஏற்பட்ட போதிலும், அம்மாணவனே வேறொருவரோ அது பற்றி அறிந்து கொள்ளும் வகையில் ஒன்றும் கூறவுமில்லை, செய்யவுமில்லை. திஸ்ஸ அவ்வாறு செய்தது அம்மாணவன் தன்னை நம்பிக்கைக்குரிய நண்பனைக்க் கருதுவதை விரும்ப மாட்டான் என்ற உணர்ச்சியினாலேயாகும். அவ்வனர்ச்சிக்குத் திஸ்ஸவின் அதிக நாணமே ஏதுவாகும்.

திஸ்ஸ, தனது தாயைப் போன்ற மனதுடையவன். எந்தக் கருமத்திலாயினும் கெட்டிக்காரனையிருந்தவன் திஸ்ஸவின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தான். திஸ்ஸ கல்வியில் போன்றே விளையாட்டிலும் கெட்டிக்காரனுவான். அவனைப்போன்றே அவனது வகுப்பிற் கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் கெட்டிக்காரராயிருந்த இரண்டு மூன்று மாணவர் திஸ்ஸவின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தோராயிருந்தனர். எனினும், திஸ்ஸ தனது நம்பிக்கைக்குரிய நண்பர் என்று கருதி அவர்கள் ஒருவருடனுவது நெருங்கிப் பழகவில்லை. அவன் பாடசாலையில் அவர்களை நண்பராகக் கருதுவான். வீட்டுக்குச் சென்றதும் மறந்து விடுவான். நெருங்கிப் பழகும் நம்பிக்கைக்குரிய நண்பர்கள் அற்ற திஸ்ஸ வாரத்தில் ஓய்வு நாடகள் நெருங்கும்பொழுது ஊரையே நினைப்பான், வீட்டையே என்னுவான், கிராமச் சிறுரைகளைப் பற்றியே சிந்திப்பான். மேலே கூறிய காரணங்களினால் கிராமத்துக்கும் வீட்டுக்கும் தாயுக்கும் சகோதரி களுக்கும் திஸ்ஸவிடம் தோன்றிய பற்று மேன்மேலும் வளரலாயிற்று.

காலிப் புகைவண்டி நிலையத்தை அடையும் வரை திஸ்ஸ ஊரைப் பற்றியே நினைத்தான்; வீட்டைப் பற்றியே எண்ணினான், தாயையும் சகோதரிகளையும் பற்றியே சிந்தித்தான். மீண்டும் ஊருக்குப் போகும் நாளைப் பற்றியே யோசித்தான்.

சிங்களப் புத்தாண்டு நெருங்கும் பொழுது வாரத்துக் கொருமுறை வீடு செல்லத் திஸ்ஸ விரும்புவான். தொடர்ந்து இரண்டு வாரங்கள் வீட்டுக்கு வந்தமையால் அதற்கடுத்த வாரச் சனிக்கிழமையன்று வீட்டுக்கு வரவேண்டாம் என்று அனுலா ஓருமுறை திஸ்ஸவுக்கு எழுதினான். ஆதலினால் வீட்டுக்குச் செல்வதற்கான புகைவண்டிக் கட்டணமும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. திஸ்ஸ அந்த வாரச் சனிக் கிழமையன்று காலையில் புறப்பட்டுக் கால் நடையாக வீட்டுக்குச் சென்றான். பத்து மைல்கள் நடந்து களைப்படைந்திருந்த திஸ்ஸவைக் கண்ட தாயின் கண்களில் கண்ணீர் தோன்றியது. பணம் அனுப்பாததையிட்டு அவள் அனுலாவைக் கண்டத் தாள்.

திஸ்ஸ காலைப்பொழுதில் கட்டிலிலே சுருண்டு கொண்டு இருந்த வண்ணமே “ஆண்டவனே, மழை பெய்யட்டும்” என்று மனதால் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். எனினும், காலிப் புகைவண்டி நிலையத்தைப் புகைவண்டி அடைந்ததும், மழைமேகங்கள் அற்ற சூரிய வெளிச்சம் பிரகாசித்த ஆகாயத் தைக் கண்ட திஸ்ஸ மகிழ்வெய்தினான். பாடசாலை நன்பர் களுடன் விளையாடுவதில் விருப்பம் கொண்ட திஸ்ஸ, ஊரும் வீடும் நினைவுக்கு வந்தமையாலே தோன்றிய துக்க எண்ணங் களை மனத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்திப் புகைவண்டியிலிருந்து இறங்கினான்.

நான்காம் அத்தியாயம்

மாத்துறை அம்மையார் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டு, மீண்டும் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது முகந்திரம், எழுதுமேசைக்குச் சமீபமாக உள்ள கதிரையில் அமர்ந்து, மூக்குக்கு மேல் தங்கிய கண்ணுடியை உடையவராய்க் கணக்குப் புத்தகம் ஒன்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“திஸ்ஸ இம்முறை விடுதிக்குச் செல்ல மிகச் சோம்பல் காட்டினால்லவா”? என்று கைசாறுவத்தே, சாலையுள் புகுந்த தமது பாரியாரிடம் கேட்டவண்ணம் மூக்குக் கண்ணுடியை அகற்றி மேசையில் வைத்தார்.

“ஆம். சற்றுச் சோம்பல் காட்டினான்”.

“ஊருக்கு வர அவனுக்கு அதிகம் வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டாம் என்று எழுதுவினைஞர் ஜியாவுக்கு எழுதுவேன்”.

“அவ்வாறு எழுத வேண்டாம். திஸ்ஸ வீட்டுக்கு வருவதை விரும்புகிறவன். வினோயாட்டை விட வீட்டுக்கு வருவதையே அவன் மிகவும் விரும்புகிறான்”.

“அம்மணியும் அக்காமாரும் செல்லங் காட்டுவதனால்”.

“இம்முறை ஒரு மாதம் கழியுமன் ஊருக்கு வரவேண்டாம் என்று நான் திஸ்ஸவிடம் கூறினேன். ஞாயிறு, சனிக்கிழமைகளில் ஊருக்கு வருவதை ஒரேமுறையில் நிறுத்தி விடுவது நன்றான்”.

“நான் சொன்னது முற்றுக நிறுத்தவன்று. ஒரு மாதத்துக்கு, அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை, சனி ஞாயிறு நாட்களிலும், பாடசாலை மூடும் காலத்திலும் வீட்டுக்கு வந்தால் போதும்”.

“கரோவிசம் சிங்களேக்குப் போகவென்று திஸ்ஸ சென்ற வண்டியிலே போனான்” என்று மாத்துறை அம்மையார் அதிசயம் நிறைந்த கண்களை உடையவளாய்க் கூறினான். எனினும், அச்செய்தியைக் கேட்ட முகந்திரம் ஆச்சரியப் படவில்லை. கரோவிச பற்றிய செய்தியைக் கேட்டவுடனே முகந்திரம் மீண்டும் கணக்குப் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்தார். எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தார்.

“கரோவிச துக்கத்துடனே போனான். என்னைக் கண்டதும் அழுதுவிட்டான்”.

பாரியாரின் இக்கூற்றைக் கேட்ட பின்னரும் முகந்திரம் தமது ஊமை நிலையைக் கைவிடவில்லை. ஆதலினால் அவரைப் பேசவிக்க என்னிய பாரியார் இவ்வாறு கேட்டார்:

“கரோவிசை உடனடியாகச் சிங்களேக்குப் போகச் சொன்னீர்களா?”

“ஆம்” என்று பதிலளித்த முகந்திரம் கதிரையொன்றைக் காட்டினார்.

“அம்மணி, அமருங்கள்”.

முகந்திரம் இவ்வாறு கூறுவது முக்கியமான ஒன்றைப் பற்றி உரையாட விரும்பும் பொழுதில் என்பதை அறிந்த மாத்துறை அம்மையார் தாழ்ந்த கதிரை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து வைத்து அதில் அமர்ந்தார். வெளியிலேயன்றி வீட்டில் தனது கணவருடன் சம ஆசனத்தில் அமருவது அவள் பழக்கமன்று.

“கரோவிச நானாறு ஜிந்நாறு ரூபாவுக்கு ஏமாற்றி விட்டான்”, என முகந்திரம் கூறினார்.

“கடையிலிருந்து திருடினாலும் என்று மாத்துறை அம்மையார் மிகக் அதிசயத்துடன் கேட்டான். புத்தாண்டு நாட்களில் கத்திரினா கூறியவை அவருக்கு அப்பொழுதே நினைவுக்கு வந்தது.

“அவள் திருடினால் என்று நான் கூறவில்லை. கடன் கொடுத்தது என்று எழுதியுள்ள கணக்குப் பெரிதும் பொய்யானது”.

“உண்மையாகவா? நான் ஒருபோதும் கரோவிசைச் சந்தேகிக்கவில்லை. புத்தாண்டு நாட்களில் கத்திரினாவிடம் கேட்டபோது “இருநாறு ரூபாவுக்கு ஏன் கடன் எடுத்தது” என்று அப்பெண் அதிசயப்பட்டாள். அவள் சத்தியஞ் செய் தான் ஐம்பது அறுபது ரூபாவுக்கு மேல் கடன் எடுக்கவில்லை என்று. அவ்வாறிருந்தும் நான் கரோவிக மீது சந்தேகம் கொள்ளவில்லை”.

கரோவிசைப் பற்றி ஐயம் ஊட்டும் விவரங்களை அறிந்திருந்தும் அவனுடைய திருட்டுத்தனத்தைப் பற்றிச் சந்தேகிக்க முடியாதிருந்த மாத்துறை அம்மையார், தனது கணவனின் புத்திக்கூர்மை விந்ததயானதெனக் கருதினார்.

“புத்தாண்டு பிறக்க இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன் னான் கரோவிசின் புத்தகத்தைப் பார்த்து அம்மணியிடம்

கேட்டபொழுது சொல்லவில்லையா, ஒருநாளும் கத்திரினவுக்கு ஒருமுறைக்கு இரண்டு மூன்று ரூபாவுக்கு அதிகமாகக் கடன் கொடுக்கும்படி துண்டு கொடுக்கவில்லை யென்று?''

“ஆம்”.

“எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அதற்குப் பின்னர் ஒருமுறைக்கு நான்கு ஐந்து ரூபா வீதம் இரண்டு மூன்று முறை பன்னிரண்டு பதினைந்து ரூபாவுக்குக் கத்திரினவுக்குக் கடன் கொடுத்ததென்று கரோவிசு புத்தகத்தில் எழுதியிருந்தான். இச்சந்தேகத்தினால் கரோவிசைப் பற்றி ஆராய்னன்னினேன். தேடிக்கொண்டு போகும் பொழுது கத்திரினவின் கணவன், புஞ்சி அப்பு என்பவன், இரவு யாரும் நடமாடாத நேரம் பார்த்திருந்து கடைக்குப் போய் வருவதாக அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. மேலும் தேடிக்கொண்டு போகையில், கத்திரினவின் வீட்டுக்குப் போகக்கூடாத வேளைகளில் கரோவிசு போய் வருவதாகவும், லீசாவும் சற்றுச் சினேசம் என்றும் அறியக் கூடியதாய் இருந்தது’’.

“லீசாவுடன்?''

“ஆம். அவள் கெட்டவளா?''

“லீசா நல்லவள்ளல்லன். அவளுடைய தாய்போன்ற வளவுள்ளன், சிரித்துக் கண்ணைச் சிமிட்டிப் பார்த்து மனிதரை ஏமாற்ற அவளுக்குத் தெரியும்’’.

“நான் ஓர் உபாயத்தைக் கருத்திற் கொண்டு ஒருநாள் புஞ்சி அப்பு என்பவைன் வழியில் சந்தித்தபொழுது கேட்டேன்— ‘என்னடா புஞ்சி அப்பு, உனக்கு இருபத்தைந்து ரூபாவுக்குச் சரக்குத் தந்ததாகக் கரோவிசு புத்தகத்தில் எழுதி இருந்தான். அதை நீ ஏன் செலுத்தவில்லை’ என்று. ‘‘ஜேயா பெரியவரே, வறுமை காரணமாக அதைச் செலுத்த முடியவில்லை. அதைச் செலுத்தவிடுகிறேன்’’ என்று பதிலளித்தான். எனது சந்தேகம் சரியானது என அறிந்து கொண்டேன். நான் நந்தியசு விதானையாருக்கு ஆள் அனுப்பி அழைப்பித்து விவரங்களைக் கூறி, கரோவிசைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ப் பயமுறுத்தி உண்மையை அறியும்படி கூறினேன். விதானையார் கரோவிசைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்க் கேட்டபொழுது இல்லை என்று அவள் சொல்லி இருக்கிறேன். விதானையார் கரோவிசைப் பொலிசுக்குக் கொண்டு போக ஆயத்தஞ் செய்து நன்கு பயமுறுத்திய பொழுது சில உண்மைகளை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறேன். அதன் பின்னர்

விதாண்யார் எனக்கு ஆள் அனுப்பினார். நான் போய்ச் சிறையிலிடுவதாகப் பயமுறுத்தியதும் அவன் எல்லாவற்றையும் சொன்னான். லைசாவுக்கு உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்து அவன் எல்லாவற்றையும் செய்திருக்கிறான். புஞ்சி அப்பு, கரோவிசை ஏமாற்றிக் கொண்டு குடிக்கப் பணமும் பெற்றிருக்கிறான்”.

“கத்திரினாவும் அப்படியென்றால் மிகப் பொல்லாதவள், என்னிடமும் உதவி பெற்றுக்கொண்டு மகளைக் காட்டிக் கரோவிசை ஏமாற்றிக் கடையை வெற்றிடமாக்கி இருக்கிறான்”.

“அதற்குக் கத்திரினு உடன்பட்டாள் என்று நான் நினைக்க மாட்டேன்” என்று கைசாறுவததே கூறினார்.

“கரோவிசை முதலில் கத்திரினாவின் வீட்டுக்குப் போய் லைசாவுடன் உரையாடத் தலைப்பட்டிருக்கிறான். கத்திரினு அதை விரும்பாது கரோவிசை ஏசி இருக்கிறான்: அதன் பின்னர் கரோவிசை, புஞ்சி அப்புவைக் கூட்டாளியாகக் கொண்டு லைசாவைப் பார்க்கச் செல்லத் தலைப்பட்டான். புஞ்சி அப்பு, கரோவிசையிருந்து பணமும் பொருளும் பெறத் தலைப்பட்டான். கரோவிசை, புஞ்சி அப்புக்குப் பணமும் சரக்கும் கொடுத்துவிட்டுச் சிலவேளைகளில் எழுதமாட்டான். சில வேளைகளில் கத்திரினாவின் கணக்கில் எழுதினான். கத்திரினு முதலில் எதிர்த்துப் புஞ்சி அப்புடன் சண்டையிட்டிருக்கிறான். அம்மனிதன் அடிக்கத் தலைப்பட்டதும் அப்பெண்ணும் கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டு வாளாஇருந்துவிட்டாள். மகள் நோய்வாய்ப்பட்ட பின்னர் அப்பெண் ஒன்றும் பேசாது இருந்துவிட்டாள். கரோவிசையிருந்து கிடைத்த உதவியினால் மகளின் நோய் குணமடைந்தது.

“அப்படியிருந்தும் அப்பெண் சிறிதளவாவது அதுபற்றி எனக்கு உணர்த்தவில்லையே” என்று மாத்துறை அம்மையார் கத்திரினு மீது குற்றங்கு சுமத்தினான்.

“அப்படித்தான்—எவ்வளவு நல்ல பெண்ணையிருந்தாலும் தனது நன்மையையே பார்ப்பாள். கரோவிசை பெண்களுக்கு ஏமாறும் ஒரு மனிதன். இந்தக் கிராமத்தில் இருந்தால் அவனுக்குப் பயன் ஏற்படாது என்பதனாலேயே நான் அவனிடம் கேட்டேன், வழக்குத் தொடர்ந்து சிறை செல்ல விருப்பமா, அல்லது கிராமத்திலிருந்து அகன்று சிங்களே சென்று வியாபாரம் கற்றுக்கொள்ள விருப்பமா என்று. கரோவிசை சிங்களே செல்ல விரும்பினான். நான் தேதியசை முதலாளியுடன் பேசி கரோவிசை அம்மனிதனின் கடைக்கு அனுப்ப வழிசெய்தேன்.

கரோலிசு கள்வன் அல்லன் என்பதையும் எமக்குச் செய்த நட்டம் பெண்களினால் ஏமாற்றப்பட்டதினால் ஏற்பட்ட தொற்றன்றி அவனது பிரயோசனத்துக்காகச் செய்த கள்ளத் தனம் அன்று என்பதையும் நான் தேதியசு முதலாளிக்கு விவரித்ததும் அம்மனிதன் இனங்கினன். கரோலிசு ஏழு எட்டு ஆண்டுகள் சிங்களேயில் தங்கினால் நல்லவனுவான்”.

“கரோலிசு பற்றிய இச்செய்திகளில் எதனையும் என்னிடம் கூருத்து ஏன்?” என்று மாத்துறை அம்மையார் சற்றுச் சந்தோஷமற்றவளாய்க் கேட்டாள்.

“அம்மனிக்குக் கூறியிருந்தால் திருட்டைப் பிடிக்க முடியாமற் போயிருக்கும். கரோலிசைக் சிங்களேக்கு அனுப்பி விடவும் முடியாது போயிருக்கும். அதனாற்றுன் அம்மனியிடம் இதனை ஏற்கனவே சொல்லாமல் விட்டது”.

“நானும் உங்களுக்கு ஒரு கருமம் கூற மறந்துவிட்டேன், பியல், கத்திரின மூலம் ஒரு யோசனை கூறி அனுப்பியிருந்தான்”.

“ஒரு யோசனை?”

“ஆம்—நந்தா பற்றி”

“நந்தா பற்றிப் பியல் ஒரு யோசனை கூறி அனுப்பியிருந்தான்?”

“ஆம்”

“அவர்களுக்கு யார் பெண் கொடுப்பது?”

“நானும் அப்படித்தான் சொன்னேன்” என்று மாத்துறை அம்மையார் மகிழ்ச்சியுடன் கூறினாள்.

முகந்திரம் அவ்வளவோடு பியல் பற்றிய பேச்சை நிறுத்தியமையினால் மாத்துறை அம்மையாரும் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

புத்தாண்டு கழிந்து இரண்டு மாதங்களில் பியல் கிராமத்தை விட்டுச் சென்றான். அவ்விரண்டு மாதங்களுள் பியல் இரண்டு மூன்று முறைதான் பெருவளவுக்குச் சென்றான். முகந்திரத்தின் புதல்விகளுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்தல் தானுகேவே நின்றுவிட்டது. மாத்துறை அம்மையார் யோசனைக்கு இனங்களிலை என்பதைப் பியலின் மனம் நோகாத முறையில் கத்திரின அவனிடம் கூறினான். அவனுடைய எண்ணம் முற்றி மூலம் தவிடுபொடியாகாத முறையிலேயே கத்திரின மாத்துறை அம்மையார் கூறியவற்றைத் தயாரித்துப் பியலிடம் கூறினான்.

பியலின், மனத்தைப் புண்படுத்தாமலும் மாத்துறை அம்மையாரைப் பற்றிப் பியலிடம் குறைவான எண்ணம் இல்லாதிருக்கவுமே அவள் அவ்வாறு கூறினார். நந்தா பற்றிய எண்ணம் பியலின் மனத்திலிருந்து அகலாதிருத்தல் தனது நன்மைக்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்ற உணர்ச்சியும் கத்திரினுவின் மனத்தில் இருக்கவில்லை என்று கூற முடியாது.

யாருமறியாமல் பியல் ஊரைவிட்டகண்று விட்டான் என்பது அவனது தாய்க்குக்கூட்டத் தெரியாது. ‘‘கொழும்புக்குப் போய் வருகின்றேன்’’ என்று கூறி வீட்டிலிருந்து புறப் பட்டான். ‘‘ஓரு தொழில் கிடைத்தமையால் கொழும்பில் தங்கவேண்டியிருக்கின்றது. மூன்று நான்கு மாதங்களுக்குப் பின்னர் ஊருக்கு வந்துபோவேன்’’ என்று ஊரிலிருந்து புறப் பட்டுச் சென்ற இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் பியல் தனது தாய்க்குக் கடிதம் எழுதினான். ஆதலினால் தாய், தனது மகன் கொழும்பில் தொழில் செய்யப் போயிருக்கிறான் எனக் கேட்டோர் அனைவருக்கும் கூறினார்.

பியல் ஊரிலிருந்து போய் இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர் நந்தாவை ஓர் அபூர்வ நோய் பிடித்துக்கொண்டது. வயிற்று வலியினால் அவனுடைய நோய் ஆரம்பித்தது. வயிற்று வலி நின்ற பின்னர் அவளது வாயில் சளி ஊறத் தலைப் பட்டது. சளி எழும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவள் மூச்சவிடக் கஷ்டப்பட்டாள். சளி எழும்புவது குறைந்து, மூச்ச வாங்கி விடுதல் எளிதாகும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவள் துழுவாள்.

ஓரு வைத்தியரைக் கொண்டு நோயாளிக்கு வைத்தியஞ் செய்விக்கும் பொழுது பேயாட்டக்காரரைக் கொண்டு பேயாட்டம் ஆடுவிப்பதும் கிராமத்தவரின் வழக்காரைக்கும். அப்பழக்கம் பெருவளவிலிருந்தும் இன்னும் அகலவில்லையாதலால் நந்தாவுக்கு வைத்தியரைக் கொண்டு வைத்தியஞ் செய்விக்கும் அதே சமயத்தில் பேயாட்டக்காரரைக் கொண்டு பேயாட்டமும் ஆட்டுவிக்கப்பட்டது.

நோய்வாய்ப்பட்ட நாளில் நந்தாவைக் கண்டவுடன் அது பிரிவினால் ஏற்பட்ட நோய் என்று கத்திரினை எண்ணி னாள். ஒருநாள் மாத்துறை அம்மையாரோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவளை அறியாமலே அவ்வெண்ணம் அவளின் வாயிலிருந்து வெளியாயது. மாத்துறை அம்மையார் கடுமையாகக் கத்திரினுவை எச்சரித்தாள்.

“நீ இனியும் வீண பேச்சுப் பேசாதே. என் முன்னிலையில் கூறியதுபோல வேறு யாரிடமாவது உனது முட்டாள் கருத்துக் களைச் சொல்லாதே. கேட்டதே கத்திரினு? தெரிந்தால் ஜயா கோபிப்பார். உன்னை ஊரிலே இருக்கவிடமாட்டார். ஜயா எத்தகையவர் என்பதை நீ அறிவாய் தானே? ”

“ஜயோ, அம்மணி, நான் வேறு யாரிடமும் அதைச் சொல்லவில்லை. என்னை அறியாமலே அம்மணி முன்னிலையில் வாய் உழறிவிட்டேன். நான் இனிக் கனவில் கூட அவ்வாறு சிந்திக்க மாட்டேன்” என்று கத்திரினு உறுதி கூறினான்.

முன்று மாதங்கள் பரிகாரம் செய்விக்கப்பட்டதெனினும் நந்தாவின் நோய் பூரணமாகக் குணமாகவில்லை. மாதத்துறை அம்மையாரிடமிருந்து வழிச் செலவையும் சாத்திரக் காரனுக்குரிய கட்டணத்தையும் பெற்றுக்கொண்ட கத்திரினு, ஹீண்ட்டியகலக்குப் போய் நந்தாவின் நோய்பற்றிச் “சாத்திரம்” கேட்டாள். மாதத்துறை அம்மையாரின் உத்தரவு கிடைத்த இன்னேருத்தி மைவெளிச்சக் காரன் ஒருவனைத் தேடிச் சென்றான். பெருவளவு மனிதர் தமக்காகச் சாத்திரம் கேட்டல், மைவெளிச்சம் பார்த்தல் முதலியனவற்றை கத்திரினு போன்ற நம்பிக்கைக்குரிய பெண்களைக் கொண்டே செய்வித்தனர்.

“நந்தாவைப் பிடித்தது பேய் நோய்” என்ற அபிப்பிராயம் கிராமத்தவர்களிடையே பரவத் தலைப்பட்டது, கத்திரினவின் சாத்திரத்துக்கும் மற்றுப் பெண்ணின் மைவெளிச்சத்துக்கும் பின்னரன்று; நந்தா நோய்வாய்ப்பட்ட சமயத்திலிருந்தே அது பரவத் தலைப்பட்டது. சாத்திரம் கேட்டு மைவெளிச்சம் பார்த்த பின்னர் அவ்வபிப்பிராயம் கிராமத்தவர்களிடையே பெருமளவில் பரவியது. அவர்களுள் நூற்றுக்குத் தொன்னூறு வீதமானேர் அது சந்தேகமின்றிப் பேய் நோய் என்றே தீர்ப்பளித்தனர். நோய்க்கான காரணம் “சிறு அம்மையாரின் மனத்தைக் கவரச் சட்டம்பியார் மாய மருந்து ஊட்டினமையாகும்” என்ற பேச்சைக் கிராமப் பெண்கள் முதலில் வெளிப்படுத்தியது இரகசியமாக அவர்களுள் சிற்சிலரிடையோகும். எனினும், இப்பொழுதோ வெனின் அவ்வபிப்பிராயம் ஈகிரங்க இரகசியமாகிவிட்டது. தொடக்கத்தில் அவ்வபிப்பிராயத்தை வெளியிட்ட பெண் களைக் கண்டித்த மாதத்துறை அம்மையார் இப்பொழுது அவர்களுடன் வாக்குவாதத்துக்குச் செல்லவில்லை. எனினும், தனது கணவன் அத்தகைய ஒன்றை நம்பினால் மாத்திரமே அவர்களும் நம்புவாள்.

கைசாறுவத்தே முகந்திரம் அச்சிரம், மந்திரம் முதலிய வற்றை நம்பாதவர் அல்லர். அவற்றைக் குறித்து ‘‘உண்மையா, இல்லையா’’ என்ற கேள்வி அவரால் எப்போதாவது எழுப்பப்பட்டதா எனக் கூறிவிட முடியாது.

மிகக் குறைவாகப் பேசுபவர் எனப் பிரசித்திபெற்ற அவர் சத்தம் எழுப்பிச் சிரிப்பதைக் காணவில்லை எனக் கிராமத்தவர் சொல்வதும் கேட்டதும் அருமையாகவன்று. சத்தம் எழுப்பாவிட்டாலும் அவரது சிரிப்பு அவரது முகத் துக்குத் தனி அழகைக் கொடுக்கிறது என்பதை மாத்துறை அம்மையார் மாத்திரமன்றி கிராமத்தவர்களும் அறிவர். அச் சிரிப்பு கத்திரினவினால் முன்னர் சிலவேளைகளிற் பெரிதும் வருணிக்கப்பட்டது எனக் கிராமத்தவர் சிலர் பகிடி பண்ணுவது போன்று கண்ணச் சிமிட்டிக் கூறியது ஏன் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது.

தனது மக்களுள் ஒருவர் நோய்வாய்ப்படின் ஒரு வைத் தியரை அழைப்பது அவர் வைத்தியத்தை நம்புவர் என்பதனு வன்று, பழக்கத்தினாலேயாகும். ஏஜையோர் நோயாளிக்குப் பேயாட்டம் நடத்தப்படவேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறிய பொழுது அவர் கட்டடிமாரையும் அழைப்பார். விகார நிலையத்துக்கு மிக அருமையாகச் செல்லும் அவர் சமயத்தையும் வைத்தியத்தையும் பேயாட்டத்தையும் உதாசினத்துடன் கருதினார். அவ்வுதாசினத்துக்குரிய காரணம் அவை எதுபற்றியும் அவரிடம் தோன்றிய ஜயப்பாடன்று. அவர் தம் பிள்ளைகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தார். மனைவியைப் பற்றி எண்ணினார். பிள்ளைகளைப் படிப்பிடப்பது பற்றியும், அவர்களுக்கு அன்ன ஆகாரம் துணிமணிகள் வழங்குவது பற்றியும், அவர்கள் எதிர்காலம் பற்றியும் அவர் சிந்திக்கலாயினார். எனினும், அவர் ஒரு சுயநல்வாதியல்வர்.

மாத்துறை அம்மையார் திஸ்ஸவிடமே பெரிதும் அன்பு பாராட்டினார். பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் ஒன்றுபோல் அன்பு பாராட்டிய முகந்திரத்தின் மனத்தைத் தண்பக்கம் அதிகமாக ஈர்த்தவள் நந்தாவாகும்.

மை வெளிச்சம் பார்ப்பிக்கப்பட்ட பின்னர் ‘‘பியல் நந்தாவுக்கு மாயமருந்து ஊட்டியுள்ளான்’’ என்ற அபிப்பிராயம் முகந்திரத்தின் மனத்திலும் பட்டது. அதன்பின்னர் மாத்துறை அம்மையாரும் அதனை வெளிப்படையான உண்மை என்றே கருதினார். எனினும், அவர்கள் ஒருபோதும் நந்தாவின் சிறிய தந்தையின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வளர்த்தோருடன் றி வேக்ரேருவருடனும் அதுபற்றி உரையாடவில்லை.

இவ்வபிப்பிராயம் தமது மனத்தில் தோன்றியது முதல் முகந்திரம் அதிகம் அதிகமாகக் கட்டடிமாரின் உதவியை நாடினார். எனினும், அவர் காலியிலிருந்து ஒரு வைத்தியரை அழைப்பித்து அவ்வைத்தியரைக் கொண்டு நந்தாவக்குச் சிகிச்சை செய்வித்தார். காலியிலிருந்து வைத்தியரை அழைப்பிக் கும் ஒரு தடவைக்கு இருபத்தைத்து முப்பது ரூபா செலவு செய்ய வேண்டும். முகந்திரம் செலவைக் கருதாமல் வாரத் துக்கொருமுறை அல்லது இரண்டு முறை வீதம் ஒரு மாதஞ் செல்லும் வரை வைத்தியரை அழைப்பித்தார். வைத்தியர் நந்தாவின் நோயைப் பெண்களுக்கே ஏற்படும் ஒரு விசேட நரம்புத்தளர்க்கி என்று அறிந்து “வைத்தியம் இல்லாவிட்டாலும் காலஞ் செல்லச் செல்வத் தானுகவே குணமாகும்” எனக் கூறி வைத்தியஞ் செய்யலானார். பேயாட்டம் நடத்தப் படுவதோடு செய்யப்படும் வைத்தியத்தினால் நந்தா நன்கு குணமடைந்தாள்.

“இனி வைத்தியம் தேவையில்லை. தாட்கள் செல்லச் செல்ல நன்கு குணம் கிடைக்கும்” எனக் கூறிய வைத்தியர் தமது இறுதிப் பயணத்துக்காகச் செலுத்தப்பட்ட பதினைந்து ரூபாவையும் சட்டைப் பைக்குள் இட்டுக்கொண்டார்.

நந்தாவின் நோயைப் பூரணமாகக் குணப்படுத்த முகந்திரம் கட்டடிமாரின் ஆலோசனைக்கிணங்கப் பேயாட்டம் ஆட்டுவித்தார். இச்சந்தரப்பத்திலிருந்து நான்கு மாதங்கள் செல்லும் வரை பெருமளவில் பெரிய பேயாட்டம் ஆடாது ஒரு வாரமும் கழியவில்லை. கிராமத்தில் இதற்கு முன்னர் ஒருவரும் கேட்டிராத பல்வேறு பெயர்களைக் கொண்ட புதுப் பேயாட்டங்கள் கட்டடிமாரால் ஆடப்பட்டன. ஒரு பேயாட்டம் முடியும் வரை, தூய வெண்மையான உடைகள் தரித்துக் கொண்டு, கட்டடிமாருக்குத் தோற்றும் வண்ணம் பேய்களுக்கான படையல் மேடையின் முன்பதாக இருத்தலை நந்தாவிரும்பவில்லை. தொடக்கத்தில் கடினமாக மறைத்துக் கொண்ட அவ்வெறுப்பை அவள் சிறிது சிறிதாக வெளிப் படுத்தினாள்.

கிராமத்தவர்களிடையே பெருவளவைப் பற்றி இருந்த நன்மதிப்பு பேயாட்டம் நடத்தப்பட்ட நான்கு மாதங்களிலே மிகவும் பிரசித்திபெற்றது. ஒரு பேயாட்டத்துக்குத் தேவையானவற்றை அளித்தலுக்காக வரும் கிராம ஆண்களாலும் பெண்களாலும் பெருவளவு நிறைந்திருந்தது. ஒருவனுலே செய்யக்கூடியதான் பந்தம் விளக்குச் சுற்ற, ஏழெட்டுப் பேர்கள் ஈடுபட்டனர். வாழை மரக் குருத்து, இலை முதலியவற்றைக்

கொண்டுவர நான்கைந்து பேர் சென்றனர். ஏழெட்டுப் பேர் நிலைநீர், இறைச்சி, பூ முதலியன் அளிப்பதில் ஈடுபட்டனர். பேயாட்டக்காரர் சில பேயாட்டங்களுக்கு வெண்மலர் மாத் திரமே எடுத்தனர். வேறொரு பேயாட்டத்துக்கு ஜவர்ன வன்மலர் மாத்திரமே எடுத்தனர். ஆதலினால் இம்மலர் இனங்களை அளித்தலுக்குக் கிராமத்தவர் அயற்புறக் கிராமங்களில் காடுகளை அளித்துத் திரிந்தனர்.

பேயாட்டத்துக்குத் தேவையானவற்றை அளித்தலுக்கு இக்கிராமத்தவர் வேதனமாக ஒரு சதமாவது எடுக்கவில்லை. ஆதலினால் அவர்களை ஆகாரம் அளித்து உபசரித்தல் கிராமத்தவர்களிடையே யுள்ள பழக்கமாகும். சில கிராமத்தவர் உணவு உண்பதற்காகத் தத்தம் இல்லங்களுக்குப் பெருவள வுக்குத் தெரியாமல் இரகசியமாகவே செல்வர். எனினும், பேயாட்டம் நடத்தப்படும் நாளில் பெருவளவில் அஞர மூட்டை அரிசிக்குச் சோறும் அச்சோற்றுக்குத் தேவையான கறி களும் மீனும் கருவாடும் இன்னெரன்ன பிறவும் சமைக்கப் படல் வேண்டும். பேயாட்டம் நடத்தப்பட்ட நான்கு மாதத்துக்குள் முகந்திரம் செய்த செலவு வைத்தியரைக் கொண்டு வைத்தியம் செய்விப்பதற்குச் செலவிடப்பட்ட செலவைவிடபன்மடங்கு அதிகமாகும். அந்நான்கு மாத கால எல்லையின் இறுதியில் நந்தா பூரணமாகக் குணமடைந்தாள். அதன் பின்னர் அவள் சுகமாக, முன்னர் போல் வாழ்ந்தாளெனினும், சில நாட்களில் இரவு நேரத்தில் நூதனமான முறையில் நடந்து கொண்டாள். அயல் வீடொன்றில் இரவில் பேயாட்டமோ, வேறுவிதமான கட்டடித்தனங்களோ நடப்பதை அறிந்தவுடன் அவள் கட்டிலுக்குச் சென்று கொட்டாவி விடத்தலைப்படுவாள். உறக்கம் வரும்வரை கொட்டாவி விடும் அவள் மறுநாட்காலை மற்றைய நாட்களைப் போன்று எழுந்து கடமை புரிவாள். நான்கு மாதங்களாகப் பேயாட்டம் ஆடியதனால் அவனுடைய உள்ளுணர்வில் பட்ட ஏதாவதொரு உணர்ச்சி இப்பழக்கத்துக்கு ஏதுவானதா என்பதை ஆராய ஒருவரும் முற்படவில்லை. அவளின் அப்பழக்கம் அவளைப் பிடித்தது பேய் நோய் என்ற அபிப்பிராயத்தை உறுதிப் படுத்தும் வெளிப்படையான சான்று எனவே கட்டடிமாரும் ஊராரும் கருதினர். உள்ளத்தைக் கவரும் எண்ணத்தோடு பியலினால் நந்தாவுக்கு மாயமருந்து ஊட்டப்பட்டது என்ற அபிப்பிராயமும் இப்பொழுது அவர்களுக்கு வெளிப்படையான உண்மையாகவிட்டது.

நந்தா குணமடைந்த பொழுது கைசாறுவத்தை முகந்திரம் வறுமையினால் அல்லவுறும் ஒருவராய் இருந்தார்.

“‘எவ்வளவு செலவாயினும் நந்தா குணமடைந்தது எமக்கு ஆறுதல்லிப்பதாகும்’ என முகந்திரம் ஒரு நாள் மாலைநேரம் தமது மனைவியை விளித்துக் கூறினார்.

“‘ஜீயோ, ஆம்—நான் கடந்த ஏழு மாதங்களையும் நெஞ்சில் எரியும் நெருப்புடனேதான் கழித்தேன்’.

“‘ஒரு பிள்ளை நோய்வாய்ப்பட்டால் அதுபற்றித் தேவைக்குதிகமாக என்ன வேண்டாம் என்று நான் அம்மணியிடம் முல்பிருந்தே கூறிவந்த போதிலும் அது பொருட்படுத்தப்படவில்லை. இப்பொழுது அம்மணி அல்லவா இவ்வேழெட்டு மாதங்களில் மெலிந்து போயிருக்கிறது?’”

“‘நான் சற்று மெலிந்திருந்தால் என்ன? நந்தாவை மீட்டது எனக்குப் போதும். கடவுளின் கடாட்சத்தினாலோ என்னவோ நந்தாவின் உடல் நிலை குன்றவில்லை’ என மாத்துறை அம்மையார் இறைவனுக்குநன்றி செலுத்துவது போல் கூறினார்.

“‘அம்மணியிடம் கூற முடியாமல் போய்விட்டது. இம்புல்கஹவத்தையையும் விற்றுப் பணம் எடுக்க வேண்டியேற்பட்டது’.

மாத்துறை அம்மையார் பெருமுச்சு விட்டதே ஒழிய ஒன்றும் பறையவில்லை. இம்புல்கஹவத்தையை விற்குமுன்னர் தனக்குச் சொந்தமான சிறு காணிகள் சிலவற்றை ஈடுவைத்துத் தனது கணவர் பணம் பெற்று நந்தாவின் நோய்க்குச் செலவு செய்ததை மாத்துறை அம்மையார் அறிவார். இப்பொழுது அவர்களுக்குச் சொந்தமான சொத்து அவர்கள் இருக்கும் வீடும் காணியுமாகும்.

“‘காலந் தாழ்த்தாது நந்தாவுக்குக் கவியாணம் செய்து வைக்க வேண்டும்’ என்று மாத்துறை அம்மையார் யோசனை கூறியது, நந்தாவின் சுகவீனத்துக்கு காதலில் ஏற்பட்ட பிரிவு ஏதுவாயிருக்கலாம் என்ற உணர்ச்சியும் இல்லாமலன்று.

“‘மாத்துறைக் கச்சேரியில் கடமையாற்றும் எழுது வினைஞருக்குப் பேசவா என ஜேமிசு கேட்டான். நான் பேசிப் பார்க்கச் சொன்னேன்’.

“‘எங்களுக்கு ஏற்ற முக்கிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வாலிபன் எவனையிருந்தாலும் கவையில்லை’ என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

மாத்துறைக் கச்சேரி எழுதுவினைஞரின் சாதகத்தை அழைப்பித்து நந்தாவின் சாதகத்தோடு ஒத்துப்போகிறதா

என இரண்டு சோதிடரைக் கொண்டு பொருத்தம் பார்க்கப் பட்டது. இருவரும் இரண்டு சாதகங்களும் ஒத்துப்போகா வெனக் கூறினர்.

‘‘ஜயா, இதை மாத்திரம் செய்ய வேண்டாம்’’ என்று வேதேஹ மன்னனுக்குப் புத்திமதி கூறிய சேநகயா போன்று ஒரு சோதிடர் கைசாறுவத்தேயுக்கு ஆலோசனை கூறினார்.

பின்னர் நந்தாவின் சாதகம் காலி விவாகப் பதிவு காரரின் புதல்வனுடைய சாதகத்துடனும் நிலச்சொந்தக் கார வீர வாலிபன் ஒருவனின் சாதகத்துடனும் பழைய உயர் குடும்ப வழித்தோன்றலான வறியவன் ஒருவனின் சாதகத்துடனும் பொருந்துமா எனச் சோதிடர்களைக் கொண்டு பொருத்தம் பார்ப்பிக்கப்பட்டது. அச்சாதகங்கள் மூன்றாண்டுகளும் ஒன்றைத் தவிர ஏனைய இரண்டுடனும் நந்தாவின் சாதகம் ஒத்துப் போகாது எனச் சோதிடர் தீர்மானித்தனர். முகந்திரத்துக்கு விருப்பமான விவாகப் பதிவுகாரரின் புதல் வனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்படின் நந்தா விதவையாவாள் என ஒரு சோதிடர் சத்தியஞ் செய்து கூறினார். நிலச்சொந்தக்கார வீர வாலிபனின் சாதகம் மாத்திரமே நந்தா வுடைய சாதகத்துடன் பொருத்தமாக இருந்தது. எனினும், அவனுடைய தகப்பன் பாண் தயார் செய்யுமிடம் வைத்துக் கொண்டு தோட்டக்காரருக்குப் பாண், மீன், இறைச்சி விற் பதன் மூலம் பணம் சம்பாதித்த தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவனுவான். அவனுடைய தந்தையின் தந்தை வெற்றிலை வியாபாரஞ் செய்து வாழ்ந்தவனுவான். ஆதலினால் முகந்திரம் அவ்வாலிபனுக்குத் தமது மகளைக் கொடுக்க விரும்பவில்லை.

நந்தாவை விவாகஞ் செய்து கொடுக்க முடியாமற் போன்றையிட்டு மாத்துறை அம்மையாரை விட முகந்திரம் தான் மனவருத்தப்பட்டார். தாம் படிப்படியாக வறுமையாகிக் கொண்டு போவதை அறிந்த முகந்திரம் எதிர்காலத் தைப் பற்றி அச்சத்துடன் சிந்திக்கலானார். துக்கத்துடன் எண்ணலானார். ஆதலினால் எங்ஙனமாவது நந்தாவிடமிருந்து விடுதலை பெறல் வேண்டும். ஏனெனில், காலப் போக்கில் அவர்களின் வறுமைத்தன்மை பிரசித்தமாயின் நந்தாவுக்கு ஏற்ற வாலிபனைத் தெரிந்தெடுத்தல் மிகக் கடினமாகும்.

‘‘திஸ்ஸவின் விடுதிக்கட்டணம் ஆறு மாதமாக அனுப்ப முடியவில்லை’’ என வறுமையை நினைவுக்கு வந்தனமயினால் முகந்திரம் கூறினார். ‘‘பாடசாலைக் கட்டணத்தை மாத்திரம் ஒருவாறு அனுப்பினேன். எழுதுவினைஞர் விடுதிக்கட்டணத்

தை நினைவுபடுத்தி ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். இன்றே நாளையோ எங்ஙனமாவது தொண்ணாறு ரூபா தேடி அனுப்புதல் வேண்டும்’.

‘‘ஜீயோ, அவன் விடுதியிலிருந்து வர நேரிடுமா’’ என மாத்துறை அம்மையார் துக்கம் தொனிக்கக் கேட்டாள்.

‘‘இல்லை. எழுதுவினைஞர் ஜீயா எனக்கு அவ்வாறு செய்ய மாட்டார். எனினும், இன்றே நாளையோ பணம் அனுப்ப வேண்டும். நந்தாவின் நோய்க்கு அதிகம் செலவான தெள்பதை எழுதுவினைஞர் ஜீயா அறிவார். இருந்தாலும் பணம் அனுப்ப முடியாமற் போனது எமக்குப் பெரும் வெட்கம். ஒருவேளை பணம் அனுப்பாவிட்டால் எழுதுவினைஞர் ஜீயா விடுமுறையின் பின்னர் திஸ்ஸவை நிறுத்திக்கொள்ள விரும் பாமலிருக்கவும் கூடும்’’.

‘‘ஆம். பிறர் அல்லவா? பணத்தை எங்ஙனமாயினும் அனுப்பவேண்டும்’’.

‘‘கிட்டதியில் அவ்வளவு பணம் கிடைக்குமென என்ன முடியாது’’, என்று முகந்திரம் கூறியது பாரியார் கூறும் ஆலோசனையைக் கேட்கும் நோக்கத்துடன்.

‘‘அனுலாவின் பொன் நகைகளையும் ஈடுவைத்துக் கொஞ்சப் பணம் பெறுவதன்றி வேறு என்ன செய்ய?’’

‘‘அனுலா கோபிப்பாளல்லவா?’’

‘‘இல்லை. அவன் கோபியாள். திஸ்ஸவைக் படிப்பிக்க எம் அனைவரையும் விட அதிக ஆசையடையவள் அவன் தான்’’.

ஆகாயத்தில் காற்றுடன் மழை எழுந்ததனால் விருந்தையில் ஒருசிறு ஆசனத்தில் அமர்த்திருந்த மாத்துறை அம்மையார் எழுந்து வீட்டினுள் சென்றார். அவன் வீட்டினுள் சென்ற சிறிது நேரத்தில் சாலையின் ஒரு மூலை மழைத்துளி விழுவதனால் நனைவதைக் கண்டு, மேலே பார்த்து, வெடித்த ஒட்டினால் வடியும் நீரினால் விருந்தை நனைவதைத் தடுக்கும் முகமாக வெறுமையான பித்தளைப் படிக்கம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து அம்மழைத் துளிகளுக்கு நேராக வைத்தாள்.

வெடித்த ஒட்டினால் ஊறும் நீரினால் நனைவது வீட்டின் இவ்விடம் மாத்திரமன்று. ஏறக்குறைய ஐந்தாண்டுகளில் ஒடுமாற்றப்படாத பெருவளவு இவ்வாறு நனைவது, பழைய காரணமாக அது சொற்பம் சொற்பமாக சிதைவுறுவதினாலே

யாம். மிகப் பழைமையதல்லாத வீடெனின் ஐந்தாண்டுகள் திருத்தப்படாவிட்டாலும் இவ்வாறு சிறைவுறுதலை எய்தாது. ஒல்லாந்தரின் காலத்தில் கட்டப்பட்டதெனக் கிராமத்தவர்களாற் கருதப்படும் இவ்வீட்டுச் சுவர்கள் இரண்டாண்டுகள் திருத்தப்படாவிட்டால் படிப்படியாக அழிந்தொழியும் தோற்றுத்தை எடுக்கும். விசாலமான திருத்தங்கள் செய்வதற்கு இரண்டு மூன்றூயிரம் ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டியற்படும். இற்றைக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரெனின் அத்தகைய செலவினால் பெருவளவு திருத்தப்பட்டது. அதன் பில்ளைர் அத்தகைய திருத்தத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய செலவு பெருவளவுக் குடும்பத்துக்குத் தாங்கமுடியாததோன்றும்போது. ஆதலினால், சாந்து களன்ற இடங்களைத் திருத்துவித்துச் சுவர்களில் சுண்ணாம்பு பூசுவதல்ல. மூலம் பெருவளவு மனிதர் தமது வீடு அழிந்தொழிலுடைத்ததுத்தனர்.

ஜந்தாம் அத்தியாயம்

நந்தாவின் நோய் குணப்பட்டு இரண்டாண்டுகள் கழிந்தன வெனினும், அவளைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க முகந்திரம் எடுத்த முயற்சிகள் வீணையின. ஜேமிசு காவியிலும் மாத்துறையிலும் வெளிகாமத்திலும் உள்ள ஏழை எட்டு வாலிபர்களின் சாதகங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்தானென்னினும் நந்தா இன்னும் விவாகமாகாதவளாகவே இருந்தாள். நந்தாவின் சாதகத்தோடு இணங்கமாட்டா என்று சோதிடர் கூறியமையினால் ஜேமிசு கொண்டுவந்த சாதகங்கள் கவனிக்கப்படவில்லை. இவருடைய சாதகத்தோடு பொருந்திய சாதகத்தையுடைய வாலிபன் ஒருவன் தீணமாக மூவாயிரம் ரூபா கோரியமையினால் அச் சாதகமும் அகற்றப்பட்டது. தமது குடும்பத்துக்கு ஏற்படைத்தல்லாத தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வாலி பனுக்கு நந்தாவை விவாகம் செய்து கொடுப்பதற்கு முகந்திரமும் மாத்துறை அம்மையாரும் விரும்பவில்லை.

‘‘நானே தேடக்கூடிய எல்லா இடங்களிலும் தேடி விட்டேன்’’ என ஜேமிசு கூறினான். ‘‘இப்பொழுது தீர்மானிக்க வேண்டிய எஞ்சியுள்ள விஷயங்கள் இரண்டுண்டு. அவ்விரண்டில் ஒன்றை முகந்திரம் ஜீயா விரும்பாவிட்டால் நான் இனிச் சிறிய அம்மனை பற்றி முயலமாட்டேன்’’.

விவாகத்தரகைத் தனது தொழிலாகக் கொண்ட ஜேமிசு எல்லாருக்கும் விவாகத் தரகு வேலை செய்யான். நல்ல குலப்பெருமையுள்ள அவனது பாட்டன் தொத்தாரிசுத் தொழில் செய்து ஓரளவு பெயர்பெற்ற சீமான். ஜேமிசின் தந்தையும் விவாக வாழ்க்கையில் புகுந்தது பிதா உரிமையால் கிடைத்த பங்கிடாத காணிகளிலிருந்து மாத்துக்கு முப்பது நாற்பது ரூபா வருமானம் பெறுபவன் என்ற முறையிலேயாகும். வேறு தொழில் செய்யாமல் அவ்வருமானத்தைக் கொண்டு பிள்ளைகளுடன் வாழ்க்கை நடத்திய அவன் படிப் படியாக வறியவனான். இவ்வாறு படிப்படியாகத் தாழ்வடைந்த உயர்குல வீட்டில் பிறந்த ஜேமிசும் வளர்ந்த பின்னர் குறைபாடுகள் இருந்தமையினால் துக்கரமான வாழ்க்கை நடத்தினான்.

அவன் திருமணம் முடித்து இரு குழந்தைகள் பெற்ற பின்னர் விவாகத் தரகில் இறங்கினான். ஜேமிசு இளைஞரை இருந்த காலத்திலிருந்து பழகி இருந்தது உற்றுர் உறவினரைத்

தேடிச்சென்று அவர்களுடனும் ஊரில் இருந்த உயர்குல வீடுகளுக்குச் சென்று அவ்வீடுகளில் இருந்த வளர்ந்தோருடனும் உரையாடிக் காலத்தைக் கழிப்பதற்கேயன்றி உரிய தொழில் செய்யவன்று. கோள் குறளை சொல்லப் பழகியிருந்த ஜேமிசு, தனது குறைபாடுகள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அதன்பயனாக விவாகத் தரகில் இறங்கினான்.

தலையில் பிள்புறத்தில் உட்குழிவான இடத்துக்குச் சமீப மாக கட்டப்பட்ட ஒருசிறு பலகாரத்தின் அளவினதான் குடுமியையும் தலையில் உச்சியில் மிக மெல்லிய பழைய வளைந்த சீப்பையும் உடைய ஜேமிசு ஐம்பது வயதைத் தாண்டியவன்ஸ்லன். வெற்றிலை சப்பிக் கருமையான அவன் தூ முரசு இரண்டிலும் உள்ள ஒவ்வொரு பல்லிலும் நடுப்பகுதியில் பால்நிறம் மினிரும் வெள்ளைக்கறையை அவன் சிரிக்கும்போது காணலாம். பெருவிரவினாலும் சுட்டு விரலினாலும் தடவ வதால் மேலாக இரு முனைகளையடைய மீசையினால் அவனுடைய இரண்டு கண்களும் முகமும் ஒரு புதுவிதமான துணிவுத் தோற்றத்தை எடுத்தாலும் அவன் கொலைஞர் அல்லன் என்பதை முகந்திரம் அறிவார்.

ஜேமிசு ஏழேட்டு மாதங்களாக காலிக்கும் மாதத்துறைக்கும் இடையே சென்றது அவனுடைய செலவினாலேயாலும்; முகந்திரத்திடமிருந்து பயணக் கட்டணங்களாகப் பேற்ற பணத்தைச் செலவு செய்தேயாம். பயணக்கட்டண மேயன்றி அதற்கு மேலத்துக்கமாக எதையும் அவன் முகந்திரத்திடமிருந்து பெறவில்லை. மணவாளனாக விரும்பிய வாலிபர்களிடமிருந்தும் சிலவேளைகளில் அவர்களின் பெற்றுர்களிடமிருந்தும் ஜேமிக்குப் பயணச் செலவுகளுக்குப் போதிய அளவு பணமே கிடைத்தது. ஒருநாளும் கண்டிராத ஓர் இளவலையும் இளநங்கையையும் அவரவர் அறிமுகம் கோள்ளச் செய்து சிங்காசனத்தில் ஏறி கையேற்ற பின்னரே தனது உழைப்பின் இறுதியான பயனை அடைய முடிந்தது.

“ஜேமிசு, நீ கூறும் இரண்டு விஷயங்கள் எவை? ” என்று முகந்திரம் கேட்டார்.

“காலி அண்டி மகாநாம—அவன் வளரும் இளைஞர்; நல்லவன்; காணி நிலம் உண்டு. அண்மையில் ஒரு வியாபாரமும் தொடங்கப் போகிறுன். பணம் சம்பாதிக்கவெனின் உண்மையிலேயே அதிக சூரன்”.

“ஜேமிசு, நான் அவனை எவ்வாறு விரும்பலாம்? அவனின் பூட்டன் சந்தையில் மரக்கறி வைத்து விற்று வாழ்க்கை நடத்தியவன். இன்றும் சிலர் வெற்றிலைக் காவுக்காரனின்

பேரன் என்றே அண்டியை அழைக்கிறார்கள். அவனின் தந்தை பான் சூலை வைத்துத் தோட்டக்காரருக்கு பான், இறைச்சி, மீன் அளிப்பதன் மூலம் பணம் சம்பாதித்தவன். அவர்களின் குலத்தைச் சேர்ந்த மனிதர்களிடமிருந்து முன்பு நீர்கூடக் குடிப்பதில்லை என்று எங்கள் அம்மணியின் அம்மா கூறுவாள்”.

“ஆம்” எனக் கூறிக்கொண்டு மாத்துறை அம்மையார் தனது கணவருக்கு ஊக்கமளித்தாள். “அண்டியின் ஸ்த்டனின் ஆதி ஊர் எங்கள் ஊர்தான். அவனுக்கு அங்கே வாழ்க்கை நடத்த முடியாமல் ஊரிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் காலிக்குப் போய் அங்கு குடியேறினேன், என என் அம்மா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்”.

“ஜேயோ அம்மணி, இப்பொழுது அவற்றை எல்லாம் புரட்டிப் பார்க்கும் காலமன்று. இன்று பணம் சம்பாதித்து செல்வந்தராகும் மக்களின் குடும்பங்களின் தொடக்கம் அப்படித்தான். முன்பு நன்றாக இருந்த குடும்பங்கள் அனைத்தும் பணம் குறைந்து கொண்டு போகின்றன. அவர்கள் அனைவருக்கும் இப்பொழுது இறங்குகாலம். அவற்றைக் கவனியாமல், இதோ இந்த விஷயத்துக்கு ஒருப்படுங்கள். முகந்திரம் ஜயாவுடன் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள அவனுக்கோவெனின் அதிக விருப்பம் உண்டு. ஜயா விரும்பினால் அந்த மனிதன் மனமங்கள் வைபவத்துக்குத் தேவையான அளவு செலவுசெய்யப் பணம் கொண்டு வந்து கொடுத்துச் சின்ன அம்மணியைத் திருமணம் செய்து கொள்வான். பொன் நகைகள் கூடத் தேவையில்லை எனக் கூறுகிறேன்”.

வறுமையால் அல்லலுறும் முகந்திரத்தைக் குலப் பெருமையை மறக்கச் செய்யும் எண்ணத்துடனேயே ஜேமிசு இவ்வாறு கூறினான். எனினும், ஜேமிசின் கூற்றும் வாலிபனின் விருப்பமும் தமது குடும்பத்துக்கு முயற்சியின்றிக் கிடைத்த பெரும்பேறேன முகந்திரம் கருதினார். ஆதலினால் வளர்ந் தோரின் மழலை மொழியினால் உந்தப்பட்ட சிறுபிள்ளை குழப் பக்காரனுவது போன்று முகந்திரமும் குலப்பெருமையை மேலும் தலைக்கேற்றிக் கொண்டார்.

“ஜேமிசு, அதைப்பற்றியெனின் கதையாதே. அதை நாம் மனத்திலிருந்து அகற்றிவிடுவோம்”.

“அப்படியாயின் மற்ற விஷயத்தையாவது செய்வோம்”, எனக் கூறிக்கொண்டு ஜேமிச சாலையினுள் எட்டிப்பார்த்தான். “அதுதான் சரி, சின்ன அம்மணியும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்”.

“‘ஜேமிச் சொல்வது பொய்’ என நந்தா சிரித்துக் கொண்டு கூறினார். “‘நான் சாலைக்கு இப்பொழுது தான் வந்தேன். அம்மா ஜேமிசுக்குக் கொடுக்கக் கோப்பி வார்க்கக் சொல்வது எனக்குக் கேட்டது. பொய் சொன்னதினால் நான் கொல்லுகிறேன், கோப்பி வார்க்க வேண்டாம் என்று’”.

இங்ஙனம் கூறிய நந்தா சிரித்துக்கொண்டு சாலையை விட்டகன்றார்.

“‘நான் பகிடிக்காகச் சொன்னேன்’” எனச் சீக்கிரமாகக் கோப்பி குடிக்க விரும்பிய ஜேமிச் கூறினார்.

ஐம்பது வயதான ஜேமிச் கோப்பியைச் சிலர் அபின் சாப்பிடுவது போன்று குடிப்பான். கோப்பி நீரினால் நாவை நனைக்காமல் ஒரு மணி நேரமாவது உரையாடுதல் ஜேமிசுக் கோவெனின் கடினமான காரியமாகும். காலையிலிருந்து நன் பகல் வரை உரையாடுவதற்கெனின் ஜேமிசுக்குக் குறைந்த பட்சம் நான்கு கோப்பை கோப்பியாவது தேவைப்படும்.

“‘எது ஜேமிச், மற்ற விஷயம்?’” என முகந்திரம் கேட்டார்.

“‘பியதிகமத்தைச் சேர்ந்த லொக்கு அப்பு ஆரச்சி அவர்களின் மகன்—ஜினதாச ஸமாஹேவா அவர்கள்’”

“‘அந்த விஷயம் பற்றி அதிகம் சிந்தித்தேன். மனிதரோ வெனின் நல்லவர்கள். உறவினரும் நல்லவர்கள். என்றாலும் தந்தை இறந்த பின்னர் அவர்களிடமிருந்தவையாவும் இல்லாமல் போய் விட்டன அல்லவா? இப்பொழுது மிகவும் கஷ்டத்துடன் அல்லவா அவர்கள் கருமமாற்றுகின்றனர்? கொடுத்த புதல்விகஞும் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் அல்லவா?’”

“‘கொஞ்சம் இல்லாமல் போய்விட்டதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன அம்மனிதர்களுக்கு. இன்னும் சாப்பிடுவது வயல்களிலிருந்து கிடைக்கும் நெல். வெளிநாட்டரிசி ஒரு மணியும் வீட்டுக்கு எடுப்பதில்லை’”.

“‘கொஞ்சம் நெல் கிடைத்தால் அது அவ்வளவு ஒரு காரியமா, ஜேமிச? அரிசியைக் கரைக்க இன்னும் எத்தனையோ பொருட்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவற்றுக்குத்தானே செலவு எல்லாம்’”.

“‘ஏன் ஜியா, காணிகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம்?’”

“என்ன காணிகள் ஜேமிசு? எனக்குத் தெரியும் அவர்களுக்குக் காணிகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம். ஒரளவு சிக்கனத்துடன் உண்ணப் போதுமானது, அவர்களுடைய இப்போதைய வருமானம். விவாகம் செய்துவிட்டால் ஒரு மனிதனுக்கு இன்னும் எவ்வளவோ செலவுசெய்ய வேண்டிய ஏற்படும்”.

“ஜின்தாசு அவர்கள் ஒரு தொழிலில் ஈடுபடத்தான் இருக்கிறார். அதைத் தொடங்காமல் இருப்பது திருமணம் முடிக்க”.

ஜேமிசு கோப்பையில் எஞ்சியிருந்த கோப்பி மண்டியைக் குடித்துவிட்டுக் கோப்பையை அப்பால் வைத்து இருபக்கமும் பரந்திருந்த விரல் நுனிகளினால் மீசை மூலையைக் குலைத்து மேலாக முறுக்கினான்.

“தொழில் செய்யப் போகிறார்” என்ற சொற்களை முகந்திரம் முன்னரைவிட ஆர்வத்துடன் கூறினார். தொழி விண்றி தாய்த்தையரால் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு ஒரளவு சிக்கனத்துடன் வாழ்வதே ஜின்தாசைக்கு எதிராக எழுப்பக்கூடிய குற்றச்சாட்டு. தொழில் செய்வதாயின் உயர்குலப்பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஜின்தாசாவுக்கு நந்தாவை விவாகம் செய்து கொடுக்க முகந்திரமும் அம்மையாரும் விரும்புவர் என்பது ஜேமிசுக்குத் தெரியும். ஜின்தாசு மனமுடித்த உடனே தொழில் செய்ய ஆர்வத்தோடு இருக்கிறான் என்று ஜேமிசு கூறியது அதனாலேயாகும். தொழிலொன்றைப் பற்றி ஜின்தாசு தன்னிடம் கூறினதாலன்று.

“தொழில் செய்வதென்றால் ஜின்தாசவை விரும்பாதிருக்கக் காரணமில்லை. தொழில் செய்யாமல் இருப்பது தான் தவறு. இன்னேநு பிழை அவருடைய அக்காவும் வீட்டுக்கு வந்திருப்பதுதான். கணவன் இறந்த பின்னர் அவள் வீட்டில் தங்க வந்து இப்பொழுது நான்கு ஆண்டுகளுக்கு அதிகமாகும்” என்று மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

“ஜின்தாசு அவர்கள் விவாகம் செய்தவுடன் அவர்தமமைவியின் ஊருக்குக் குடியிருக்கச் செல்வார்”.

“போவதென்று கூறினாரா?”

“நான் அதைச் செய்விக்கிறேன் அம்மனி”.

ஜேமிசு இரண்டு கோப்பிக் கோப்பைகளை வெறுமையாக்கிய பின்னரே பெருவளவிலிருந்து அகன்றான். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் காணப்படாத ஒரு வெற்றிடம்

பெருவளவு முற்றத்திலும் தோட்டத்திலும் இருப்பதை உணர்ந்த ஜேமிசு சுற்றுப்புறமும் பார்த்தான். பெருவளவுத் தோட்டத்துக்கு இடத்திலும் பெருவளவுக்குள் புகும் பாதையின் இரு மருங்கிலும் இதற்கு முன்னர் இருந்த காட்டுச்செடிகளை இன்று அவன் காணவில்லை. நாற்றமடிக்கும் புதர்களிலும் கறுவா, பலதன், மாதன்மரங்களிலும் அமர்ந்த வண்ணம் வேறு நாட்களில் ஒலி எழுப்பும் பறவைகளின் நாதம் கேட்கவில்லை. வெட்டி நெருப்புக்கொளுத்தப்பட்டு அழிக்கப்பட்ட மரக்கொடிகளின் வேர்கள், கரிக்குவியல்கள் போன்று ஜேமிசுக்குத் தோற்றின. இடத்துக்கிடம் தோண்டப் பட்டிருந்தகுழிகளின் மேல் முளையடைய தென்னங் கன்றுகளைக் கண்ட அவன், பெருவளவின் இடப்பக்கத்திலுள்ள அந்நிலத்துண்டு புதுச் சொந்தக்காரரால் அண்மையில் திருத்தப்பட்டதென நினைத்தான். அப்புறப்படுத்தப்பட்ட காய்ந்த இலைகளையும் அழுக்குக்களையும் உடைய பெருவளவுத் தோட்டத்தை மூடிக்கொண்ட புற்றரை, சூரிய வெளிச்சம் விழுவதால் பிரகாசிக்கும் சதுரமான கயிற்றுப்பாய் போன்று, ஆர்வத்தோடு சுற்றிவரப் பார்த்த ஜேமிசுக்குத் தோற்றியது. தென்னை மர நிழலில் செழிப்பாக வளர்ந்த புல்லால் மூடப்பட்ட இத்தோட்டத்தில் ஒருமாடு கூட இல்லாமைக்குக் காரணம் அத்தோட்டத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்த கல்வேலியோகும். தோட்டத்தில் தென்னை மரத்தால் நிழலிடப்படாத ஒரு மூலையில் கல்வேலிக்கணித்தாய் இருந்த பெரியமாமரம், அதன் கீழ் இருப்பவனை ஒரு பெருமழையிலும் கூட நனையாமல் இருக்கச் செய்யக்கூடிய அளவுக்கு இலைகளை உடையதாகும். முன்னர் அதிகமாகக் காய்த்த இம்மாமரத்தில் இப்பொழுது மாங்காய் காயாமல் இருத்தல், பெருவளவின் வீழ்ச்சிக்குரிய அறிகுறி என்றே ஜேமிசு கருதலாண்டு. வலப்பக்கத்தில் கல்வேலிக்கிடையே இருந்த, கெட்ட, மரங்கள் இரண்டும் இலையில்லாத மர இனம் போன்று தோன்றுவதற்குக் காரணம், கிராமப் பெண்கள் சண்டி உண்பதற்காக அதன் இலைகளை உறிஞ்சிக்கொண்டு போவதே என்பது ஜேமிசுக்குத் தெரியும். கல்வேலிக்கும் வீட்டுக்கும் இடையே வளர்ந்த லொவி மரமோவனின், சிவப்புக்கண்ணுடி உருளைகளின் தொகுதி போன்று சூரிய வெளிச்சத்தில் பிரகாசிக்கும் பழங்கள் நிறைந்திருந்தது.

“சாதாவின் வேலை புதையல் காக்கும் பாம்பைப் போன்று கல்வேலி வாயிலண்டையிலிருந்து பெருவளவைப் பாதுகாப்பதே” என கல்வேலி வாயிலண்டை சரப்பலா மரத்தின்

கீழ் புற்றரையில் அமர்ந்து, முற்றத்திலுள்ள ஜம்பு மரத்தின் காய்களை உண்ண வரும் பயற்றங்கிளிகளை விரட்டும் சாதா விடம் ஜேமிச் சொன்னான். ஒருபோதும் வெற்றிலை சப்பாத் சாதா தேங்காய்க் கீறுகள் இரண்டு போன்ற வெண்மையான பற்கூட்டங்கள் இரண்டையும் காட்டிச் சிரித்தானே ஒழிய ஒன்றும் கூறவில்லை. வயதால் நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகளைத் தாண்டியவனேனிலும் கித்துள் நார் போன்ற தடித்த கறுப்புச் சடையையும் மீசை இல்லாவிடினும் மயிர்கள் இரண்டைக் கொண்டு மறுவுடைய பெண்முகத்தையும் உடைய சாதா, தோற்றத்தினாலோவனின் முப்பத்தைந்து வயதைத் தாண்டாதவன் போன்றிருந்தான்.

“இவ்வளவுத்தோட்டத்துக்கு அடுத்த தோட்டத்துக்கு எங்கிருந்து வெளிச்சம் கிடைத்தது சாதா?” எனத் தொடர்ந்து ஜேமிச் கேட்டான்.

“சட்டம்பியாரின் அம்மா காட்டை வெட்டி தெள்ளை நட்டார் அல்லவா?”

“ஆ.... அப்படியெனின் சட்டம்பியாரின் அம்மா தான் இக்காணியை வாங்கி இருக்கிறார்? இக்காணியின் ஒரு பகுதி முகந்திரம் ஜயாவுக்கும் சொந்தமாயிருந்ததல்லவா?”

“அப்பங்கும் விற்பனையாயிற்று, ஏனையோரின் பங்குகள் விற்கப்பட்டமையால்”.

“அண்மையிலா?”

“ஆம்”

“சட்டம்பியாரின் அம்மாவுக்கு அவ்வளவு பணம் கிடைத்தது எங்கிருந்ததா?”

“சட்டம்பியார் அனுப்பியதாகச் சொன்னார்”

“கொழும்புக்குப் போகுமுன்னர் சட்டம்பியார் எங்கே நம் சம்பாதித்தார்கள்?”

“சட்டம்பியார் பயணம் சென்று இப்பொழுது ஓராண்டு ஆகிறதல்லவா?”

“அவனும் அப்படியென்றால் அவனின் தந்தையைப் போன்று பணம் சம்பாதிக்கக் கெட்டிக்காரன்” எனக் கூறிய ஜேமிச் புறப்பட்டான், “கடன் காரன்” என்று மனத்தால் கூறிக்கொண்டு. அவன் “கடன்காரன்” என்றது சாதாவே. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு அதிகமாக நாய்போன்று பற்றுடன் பெருவளவு மனிதருக்குப் பணிபுறியும் சாதா முற்பிறவியில்

முகந்திரத்திடமிருந்து, அல்லது அவர்தம் பாரியாரிடமிருந்து கடன் பெற்றுச் செலுத்தாதவன் என்றே ஜேமிசுகருதினான். பியல் பணம் சம்பாதிப்பதில் கெட்டிக்காரன் என ஜேமிசு எண்ணியது அவனுக்கும் விவாகப் பேச்சுப் பேசும் எண்ணம் அப்பொழுது அவனுடைய மனத்தில் தோன்றி யமையினாலேயாம்.

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் ஜேமிசு மீண்டும் பெருவளவுக்கு இரு பெரியவர்கள் குழு வரும் ஒரு வாலிப் னுடன் வந்தான். அவ்வாலிபன் ஜினதாச ஸமாஹேவா அல்றி வேறெருவனும் அல்லன். அவன் மணவாட்டியை, அதாவது, நந்தாவைப் பார்க்கவே வந்தான். விருந்தாளிகள் முகந்திரத் தினாலும் பாரியாராலும் வெற்றிலையாலும் சுருட்டுக்களினாலும் தேநீரினாலும் உபசரிக்கப்பட்ட பின்னர், மாத்துறை அம்மையார் நன்கு உடுத்து ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்த நந்தாவுடன் போய் சாலையில் அதிக தூரத்தில் இருந்த ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

சின்னப் பூக்களைக் கொண்ட சிறந்த பட்டுச்சேலையையும் சுருக்கு விடப்பட்ட வெள்ளை இறவுக்கையையும் அணிந்திருந்த நந்தா, தாய்க்குச் சமீபமாக இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள். அவனுடைய கழுத்து பொற்காய்களைகொண்ட இரு பட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. இரு கைகளும் பொற்கம்பி மூன்று பட்டுக்களை முறுக்கி அமைக்கப்பட்ட இரு காப்புக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. இரு காதுகளையும் முத்துத் தோடுகள் அழகு பெறச் செய்தன. இரு தாரரைகள் போன்று மிளிரும் முத்துத் தோடுகள் இரண்டும் இருப்பதனால் அவனுடைய கணகள் பளபளப்பாயிருந்தன. மெல்லிய இரண்டு உதடுகளால் மூடப்பட்ட சின்னவாய் தோற்றத்தால் கூர்மையானது.

இற்றைக்கு ஏழேட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரெனின் கிராமத்தவர் மணவாட்டியைச் சுட்டிக்காட்டியது இதை விடச் சற்று மாறுபட்ட முறையிலேயாகும். விருந்தாளி களுடன் வந்த மணவாளன் முன்னிலையில் வைக்கப்பட்ட கினுப்பின் மீது ஒரு தட்டு வெற்றிலையை வைத்துவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பிப் போவது பண்டைய வழக்கமாகும். புதுமுறைக்கு இடங்கொடுத்து அது கிராமத்தவரிடையே அருகிப்போய் ஏழேட்டாண்டுகள் ஆகின்றன.

இடைக்கிடையே ஜினதாசவைப் பார்த்த நந்தா அவனுடைய உடைகளையே நன்கு கண்டாள். அவள் மனிதர்களின், சிறப்பாக இளாஞ்சுர்களினதும் இளாநங்கைகளினதும் ஆடை ஆபரணங்களில் குற்றங்குறை கண்டுபிடிப்பதற்குப் பழகிய சூர்மையான கண் உள்ளவள் என குடும்பத்தில் உள்ள ஏனைய உறவினரிடையே பிரசித்திபெற்றிருந்தமையினால் அவனுக்கு அதிகமாகப் பார்க்கத் தேவைப்பட்டது அவனுடைய ஆடைகளையா, முகத்தையா என்பதைநிச்சயிப்பது கடுமையான காரியமாயது. துவீட் ஆடையினால் மறைந்த கீழப்பாகத்தையும் துவீட் மேலங்கியினால் மறைந்த மேற்பாகத்தையும் உடைய ஜினதாச முப்பத்தைந்து வயதுடைய வனுவான்.

விருந்தாளிகள் சென்ற உடனே ஜினதாசவின் உடைகளில் இருந்த குற்றங்குறைகளையே அனுலாவிடம் நந்தாக்குறினான்.

‘‘கமிசைக் கொலரின் ஒரு மூலை மேலே உயர்ந்திருந்தது’’ எனக் கூறி நந்தா சிரித்தாள்.

‘‘அம்மா, நந்தாவுக்குத் தென்பட்டிருப்பது மணவாளனின் உடைகளில் உள்ள குற்றங்குறைகள்தாம்’’ என அனுலா அங்கு வந்த தாயிடம் கூறினான்.

‘‘எப்பொழுதும் அவனுக்குப் புலப்படுவது மனிதரின் உடைகளில் உள்ள குற்றங்குறைகள் தானே’’ என்று கூறித்தாய் சிரித்தாள்.

‘‘மேலங்கியின் பிற்பக்கம் எல்லாம் கசங்கி இருந்தது’’ என நந்தா தாய்க்கும் கேட்கும் வண்ணம் கூறினான்.

‘‘வேறு?’’

‘‘இரு சப்பாத்துக்களும் இரு கால்களுக்கும் பெரியனவாக இருந்தன’’ என நந்தா சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு கூறினான்.

‘‘எவ்வளவு தூரம் பார்த்திருக்கிறோன்?’’

‘‘முகத்தின் குற்றங்குறைகளைக் கூருமலிருப்பது மாப்பிள்ளையின் முகம் நல்லதாய் இருப்பதனால் போலும்’’ எனத்தனது சகோதரியைக் கிண்டல் செய்தாள் அனுலா.

‘‘அப்படியாயின் அனு, முகத்தைப் பார்த்திருப்பாள்’’.

அனுலா கூறியது உண்மை என்பதை நந்தா அறிவாள். ஜினதாச சிறந்த ஒரு மூக்கும் தடிப்பற்ற இரண்டு உதடுகளும் நீலநிறக் கண்கள் இரண்டும் பொதிந்த முகத்தை உடையவன் என்பது அவனைப் பார்த்த அளவில் நந்தாவுக்குப் புலனுயது.

“என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தால் பார்த்திருப்பேன் தான்” என வாய்காரியைப் போன்று அனுலா பதிலளித்தாள்.

“அனு, எனக்கு உடுத்த பொழுது மாப்பிளையின் முகம் நல்லதென்று சொல்லவில்லையா?” எனக் கேட்டுவிட்டு நந்தா தனது கழுத்தைச் சுற்றி இருந்த மணிப்பட்டைக் கழற்றித் தாயிடம் கொடுத்தாள்.

“எனக்கு முகம் தென்பட்டதால் அப்படிச் சொன்னேன்”.

“பார்க்காமலா தெரிந்தது?”

“நாம் வேண்டுமென்று பார்க்கவில்லை”.

“ஹம். அவ்வளவு போதும், அக்காவும் தங்கையும் வாதாடியது” என மாத்துறை அம்மையார் நந்தா கழற்றிக் கொடுத்த பொன் ஆபரணத்தை அலுமாரியில் வைக்குமாறு அனுலாவிடம் கொடுத்தார்.

ஆரும் அத்தியாயம்

ஹரிவிருந்து புறப்பட்ட பியல் முதல் ஆறு மாத காலத் துள் ஒருமுறைதான் ஊருக்கு வந்தான். நந்தாவுக்குத் தன்னால் மாயமருந்து ஊட்டப்பட்டதுள்ள குற்றச்சாட்டைக் கேட்ட பியல் சிரித்தான், கோபத்தோடும் வெட்கத்தோடும். அச்குற்றச்சாட்டுப் பெரும் பொய் எனச் சில கிராமத்தவரை ஏசியே பியல் சொன்னான். தீர்க்க தரிசனமுள்ள அவனுடைய தாய் அக்குற்றச்சாட்டின் உண்மை பொய்யைப் பற்றி ஒரு வந்தனும் கதைக்க வேண்டாம் என்று பியலுக்கு உத்தர விட்டாள். ஓராண்டு, ஈராண்டு செல்லும் வரையில் ஊருக்கு வருவதைத் தடுப்பதே அவனுடைய நோக்கம். அவள் அவ்வாறு கருதியது பியல் ஊருக்கு அடிக்கடி வந்து முகந்திரத்தை இன்னும் கோபம் அடையச் செய்வதனால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தை அறிந்திருந்தமையினாலேயாகும்.

முகந்திரம் கைசாறுவத்தே தமக்குத் தீங்கிழைத்த ஒரு வரிடம் எவ்வாறுயினும் பழிவாங்கும் திடசித்தம் படைத் தவர் என்பது பியலின் தாய்க்குத் தெரியும். இதையே முகந்திரத்தின் குணத்திலுள்ள குறையாகக் கிராமத்தவர் கண்டனர். மாத்துறை அம்மையாரைப் பெரிதும் நேசித்த கிராமமக்கள் முகந்திரத்துக்குப் பயப்பட்டதும் அவரது குணத்திலுள்ள இப்பொல்லாத அமிசத்தினாலேயாகும்.

முகந்திரம் தமக்குத் துரோகம் செய்த ஒருவனிடம் பழிவாங்குவது முன்கூட்டியே யோசனை செய்து சூழ்சியால் சிக்க வைப்பதனாலேயாகும். ஏழேட்டு ஆண்டுகள் அடிப்படுத்திக்கொண்டிருந்த போதிலும் பழிவாங்கும் எண்ணம் அவரின் சிந்தனையிலிருந்து அகன்று விடாது. தமக்குத் தீங்கிழைத்த ஒருவரிடம் பழிவாங்குவதற்கு ஏழேட்டாண்டுகள் சென்ற பின்னராயினும் வாய்ப்புக்கிடைப்பின் முகந்திரம் தருணத்தைப் பயண்படுத்திக் கொள்வார். பொறிவைத்து அதில் அகப்பட்ட பிராணியைப் பார்த்து மகிழ்வறும் வேடனைப் போன்று முகந்திரமும் தமக்குத் துரோகம் செய்த ஒருவனைச் சூழ்சியில் அகப்படுத்தி மகிழ்ச்சியடையும் ஒரு வராவர். அவரது சூழ்சி பெரும்பாலும் தமது எதிரியைப் பொய் வழக்கில் சிக்கவைக்கும் சூழ்சியாய் இருக்கும். அத்தகைய ஒரு கருமத்தைச் செய்வதில் அவர் வெற்றி ஈட்டுவது பொலிசு அதிகாரி அவருடைய பேச்சை மீருதவராயிருத்தவினா

வேயாம். முகந்திரம் தமக்குப் பாரதாரமான குற்றம் செய்த ஒருவரிடமின்றி ஏனையோரிடம் பழிவாங்குவதில்லை.

இற்றைக்குப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒருநாள் மாலை நேரத்தில் வீட்டிலிருந்து வெளியே போய் மீண்டும் திரும்பிய மாத்துறை அம்மையாருக்கும் மகனுக்கும் வெறி பிடித்துச் சென்ற நோனிச அகப்பட்டான். அவன் நந்தாவின் உடலைத் தொடும் அளவுக்கு நெருங்கி அவளைப் பகிட செய்தான். மாத்துறை அம்மையார் அவனை எச்சரிக்கை செய்த போது அவன் அவளையும் தூற்றினான். தமது மனைவியையும் மகனையும் நோனிச நிந்தனை செய்தமையை மாத்துறைக்குச் சென்ற முகந்திரம் மறுநாள் பின்னேரம் பெருவளவுக்கு வந்த பின்னரே அறிந்தார். வெறி அகன்ற நோனிச தன்னை மன்னித்துவிடுமாறு பெருவளவுக்கு வந்தான். எனினும் முகந்திரம் அவனை விரட்டிலிட்டார். ஓராண்டுக்குப் பின்னர் நோனிச தான் வெறியினால் செய்த புரளிக்கு ஈடு செய்ய முகமாக ஓராண்டுக்குச் சிறைவாசம் பெற்றன. இது முகந்திரம் செய்த குழ்ச்சியில் சிக்கியதன் பெறுபேறு என்பதைக் கிராமத்தவர்கள் அறிவர்.

முகந்திரத்தின் குணத்தில் உள்ள இப்பொல்லாத அமிசத்தைப் பற்றி எண்ணிய பியலின் தாய் பியல் ஊருக்கு வராமலிருத்தலை விரும்பினான். அவன் வீட்டுக்கு வந்தாலும் ஒரு நாளைக்கு அதிகமாக அங்கு தங்கவில்லை. தாய் எப்படியாவது அவனை ஊரிலிருந்து புறப்படச் செய்துவிடுவாள்.

பியல், நந்தாவுக்கு மாயமருந்து ஊட்டினான் என்ற குற்றச்சாட்டை முகந்திரம் ஒருபோதும் தமது வாயால் கூற வில்லை. இது பியலின் தாயின் அச்சமும் ஐயமும் குறைவதற்குப் பதிலாக அதிகரிக்க ஏதுவாயது. நோனிச தமது பாரியாருக்கும் மகனுக்கும் செய்த நிந்தனையை முகந்திரம் மறந்து விட்டார் என்று கிராமத்தவர் நினைத்தனர். எனினும், புற்றினுள் புகுந்த நாகம் போன்று பழிவாங்கும் எண்ணத்தை அவர் இருதயத்தினாள் மறைத்து வைத்தமையை நோனிச பொய் வழக்கில் சிக்கிச் சிறை சென்ற பின்னரே கிராமத்தவர் அறிந்து கொண்டனர்.

கிராமத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஓராண்டும் ஐந்து மாதங்களும் சென்றுவிட்டனவெனினும் மூன்று முறை தான் பியல் ஊருக்கு வந்தான். முதல் முறை வந்த பியல் ஊரில் ஒருநாள் தான் தங்கினான். மூன்றாம் முறை அவன் மூன்று நாட்களே ஊரில் தங்கினான். நந்தாவுக்கும் நன்கு குணமடைந்த பின்னர்

மாயமருந்து ஊட்டியமை பற்றிய கதையும் கிராமத்தவரி டையே மறைந்துவிட்டபடியாலேயே தாய் பியலை அம்மன்றும் முறை மூன்று நாள் தங்க அனுமதியளித்தாள்.

மாயமருந்து பற்றிய பேச்சைக் கேட்ட எல்லா நேரங்களிலும் “அது மகா முட்டாள் பேச்சு” என்று பியல் கூறி னன். “மந்திர வித்தைகள் மடையரின் நம்பிக்கை” என்று கூறிக் கிராமத்தவர்களுடன் அவன் தர்க்கித்தான். சில சமயங்களில் அவன் “சிங்களமாவது தெரியாத முட்டாள் கும்பல்” எனக் கட்டடிமாரைத் திட்டினான். அவனுடைய இத்தர்க்கத்தையும் திட்டுதலையும் கேட்ட சில கிராமத்தவர்கள் “சட்டம்பியார் மாயமருந்தை ஊட்டித்தான் இருக்கிறோர்” என்ற அபிப்பிராயத்தை அதிகமாக நம்பத் தலைப்பட்டனர். அவன் மந்திர வித்தைகளுக்கு எதிராகத் தர்க்கிக்கத் தர்க்கிக்கக் கிராமத்தவர்களின் அபிப்பிராயம் மேலும் உறுதியாயது.

கொழும்புக்குச் சென்ற பியலுக்கு அங்கே உள்ள பெரிய உண்டிச் சாலையின் மதுபான நிலையத்தில் எழுதுவினைஞர் தொழில் கிடைத்தது. அவன் படித்த பாடசாலை ஆசிரியர் ஒருவரின் உதவியினாலே அவனுக்கு அத்தொழில் கிடைத்தது. எழுதுவினைஞராக இருக்கும் பொழுதே உண்டிச்சாலைக்கு முட்டை, பழவர்க்கங்கள் முதலியவை அளிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்பண்டங்களை அளித்த பின்னர் தனது சம்பளத்தைப்போல் மூன்று நான்கு மடங்கு வருவாய் அவனுக்குக் கிடைத்தது. மரக்கறி பழவர்க்கங்கள் ஆகியவற்றை பெலி அத்த, திஹவ முதலிய பிரதேசங்களிலிருந்தும் முட்டைகளை நீர்கொழும்பு, ஊனுவ முதலிய பகுதிகளிலிருந்தும் நேரடியாக அழைப்பித்து அளிக்கத் தொடங்கிய காலந்தொட்டு அவனுடைய இலாபம் மேலும் பண்மடங்காக அதிகரித்தது.

உண்டிச்சாலை மதுபான நிலைய எழுதுவினைஞரான பியல் ஏழைட்டு வெள்ளோயர்களையும் அறிமுகமாக்கிக் கொண்டான். ஆங்கில உரையாடலில் ஆற்றல் பெற்ற அவன் நற்பண்புகளை உடையவனுவான். ஆதலினால் அவன் அவ்வெள்ளோயர் ஏழைட்டுப் பேராலும் மிகவும் விரும்பப்பட்டவனானான். பியல் வெள்ளோயர் இருவருடன் வலிகாமத்துக்குப் போய் அங்கே மீன்பிடிகாரர் இரண்டு மூன்று பேர்களையும் நண்பர்களாக்கிக் கொண்டு கடலில் மீன்பிடிக்கப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது முதல் இரண்டு வெள்ளோயர்களும் பியலை நம்பிக்கைக்குரிய நண்பனைக்க கருதத் தலைப்பட்டனர். அவர்களிருவரின் உதவியினால் பியல் பாசறைகளுக்கும் வேறு ஒரு பெரிய உண்டிச்சாலைக்கும் சில உணவுப் பண்டங்களை அளிக்கும் புதிய உடன்

பாட்டுரிமை இரண்டினைப் பெற்றுள். அவ்வுடன் பாட்டுரிமை களைப் பெற்ற பின்னர் பியல் எழுது வினைஞர் தொழிலிருந்து விலகிவிட்டான்.

ஈராண்டுகள் செல்வதற்கு முன்னர் பியல் ஏறக்குறைய ஐயாயிரம் ரூபா முதலீட்டையுடைய ஒப்பந்தக்காரன் ஆனான். புறக்கோட்டையில் பெரிய வீடைான்றில் அமைந்திருந்த அவனது அலுவலகத்தின் ஒரு பகுதி உணவுப் பண்டங்களால் நிறைந்திருந்தது. ஓர் எழுதுவினைஞருக்களையும் சில கூவியாட்களையும் கொண்ட ஓர் எசமானங்வான். பணம் சம்பாதிப்பதில் தீரனுண பியல்மலிவாகப் பெறக்கூடியபொழுது ஒரே முறையில் மூவாயிரம் நாலாயிரம் ரூபாவுக்கு அரிசியையும் மாவையும் கொண்டுவந்து வைத்துக் கொள்வான். அவ்வாறு வைத்துக்கொண்ட அரிசியும் மாவும் காரணமாகச் சில சமயங்களில் அவனுக்குப் பெருமளவில் இலாபம் கிடைத்தது.

சமீபகாலத்திலிருந்து படிப்படியாகச் சோடைனைகளால் முன்னேற்றமடையும் பியலின் வீட்டில், பெருவளவில் கூடக்காணமுடியாத விசித்திரமான கட்டில், கதிரை, மேசைகளை இப்பொழுது காணலாம். புதிய பீங்கான் கோப்பைகள், பூந்தாளிகள் முதலியவற்றைப் பியலின் தாய் பெரிய பெட்டிக்குள் இட்டு வைப்பாளைனினும் ஒரு விருந்தாளி அங்கு போகும் நாளில் அவற்றுள் சில வெளியே வரும். வர்ணங்களையும் சண்னும்பையும் பூசுவதனால் அடிக்கடி புதுப்பிக்கப்படும் அவ்வீடு சிறியதெனினும் இப்பொழுது ஊரில் புதுப்பிக்கப்பட்டு விளங்கும் இரண்டு மூன்று வீடுகளுள் மிகவும் சிறந்ததொன்றாகும். இற்றைக்கு நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னராகவே அவனுடைய வீட்டைச் சுற்றிவர வெள்ளை நிற மதில் ஒன்றெழுந்தது. மதிலின் வாயில் இரு தாண்களில் இரும்புக்கதவுக் கீவினால் பொருத்தப்பட்ட கதவு இரண்டினுள் ஒன்றில் இருந்த சிரி நிவச் “சிரி நிவச்” எழுத்துக்களை உடைய பித்தளைத் தகடு காலைப்பொழுதில் குரிய வெளிச்சத்தில் தங்கத்தகடு போன்று மிளிர்கிறது.

பியல் வீட்டுக்கு வரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் வறிய கிராமத்தவர்களும் கிராமப் பெண்களும் அவனுடைய வீட்டுக்குச் செல்வர். அவனிடமிருந்து ஜம்பது சதத்தை, அல்லது இருபத்தைந்து சதத்தைப் பெறுமல் வறியவரல்லாத கிராம ஆண்களும் பெண்களும் மாத்திரமே திரும்பிப் போவர். அங்கு வரும் சில கிராமத்தவர், பியல் கொண்டு வரும் தின்பண்டங்களிலிருந்து சிற்சிலவற்றைப் பெறுவர்.

வியலின் தாய், பியல் வீட்டுக்கு வரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத் திலும் ஒரு பெட்டித் தின்பண்டங்களையும் துவீட் பிடவையொன்றையும் விதானையாருக்கு அனுப்புவாள். அவள் இவ்வாறு உபசரித்தல் அவர்ண்டைய மகன் முகந்திரத்தின் சூழ்ச் சியில் அகப்படுவான் என்ற பயத்தினால் என்பது விதானையாருக்குத் தெரியாமல் இல்லை. முகந்திரம் சூழ்ச்சி செய்தாலும் அதிலிருந்து தப்பிப் பிழைக்க உயர்தர அதிகாரிகளின் உதவி யைப் பெறக்கூடிய அளவுக்கு உயர்ந்த படியில் இருக்கிறஞ் பியல். அதுபற்றி அறியாத பியலின் தாய் விதானையாரை உபசரிக்கும் அதே சமயத்தில் மாத்துறை அம்மையாரை வேறு எப்பொழுதும் இல்லாத முறையில் அதிகமாகக் கௌரவிக்கிறஞ்.

நந்தாவை ஜினதாச லமாஹேவா பார்க்க வந்து மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னரே நான்காம் முறையாகப் பியல் ஊருக்கு வந்தான். பியல் வந்திருத்தலை மோப்பம் பிடித்து அறிந்தவன் போன்று உணர்ந்து ஜேமிசு திங்கட்கிழமை வீடிந் ததும் “சிரி நிவச” வுக்கு வந்தான்.

“சட்டம்பியாரைக் காணவும் ஆசையாயிருக்கிறது”, எனக் கூறி விருந்தையில் இருந்த சாய்வு நாற்காலியில் இருந்து, கால் கைகளை நீட்டினான். பெருவளவில் சாய்வு நாற்காலியில் அமராத ஜேமிசு, பியலுடைய வீட்டுக்கு வந்ததும் சிறந்த சாய்வு நாற்காலியிலே உட்காருவான். பணம் சொத்துக்களை விட குலத்தினாலும் வேறு வகையினாலும் பியலும் அவனது தாயும் தன்னைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள் என ஜேமிசு கருதினான். பியலின் பாட்டன் மரக்கறிக் காலினைக் கழுத்தில் தாங்கிச் செல்வதைக் கண்ணேல் கண்டவன் ஜேமிசு. பியலின் பூட்டன் தன்னைவிடத் தாழ்ந்தவன் என அதனுலேயே ஜேமிசு கருதினான்.

பியல் ஒரு கட்டுச் சுருட்டைக் கொண்ட ஒரு கண்ணைடித் தகிமைக் கொண்டுவந்து ஜேமிசு சாய்ந்திருந்த நாற்காலிக்கு அணித்தாக இருந்த கிணுப்பின் மேல் வைத்தான். அவன் அக்கட்டை அவிழ்த்து எடுத்த சுருட்டைப் புரட்டிப்பார்த்தான்.

“கொழும்புச் சுருட்டுப் புகைத்த காலமும் நினைவில்லை” என்று ஜேமிசு சுருட்டைப் பற்றவைக்க முயன்றான். தீக்குச்சுக்க கள் நான்கிணுவும் சுருட்டைப் பற்றவைத்துக்கொள்ள முடியாமற் போன்றையினால் அவன் இவ்வாறு கூறினான்.

“சற்று ஈரம்”.

பியல் தன் கையிலிருந்த தீப்பெட்டியிலிருந்து தீக்குச்சு ஒன்றை எடுத்துப் பெட்டியில் தட்டி ஜேமிசின் சுருட்டைப் பற்றவைத்தான்.

“சட்டம்பியார் இம்முறை ஊருக்கு வந்தது ஓராண்டுக் குப் பின்னர்” என உள்ளே இழுத்த புகையை வெளியாக்கிய பின்னர் அவன் கூறினான்.

“இல்லை. எட்டுமாதங்களுக்கு முன்பு ஒருமுறை வந்தேன்”.

“எமக்கு அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை”.

“வந்த மறுநாள் கொழும்புக்குப் போனேன்”.

“அதுதான் நாங்கள் கேள்விப்படவில்லை. இனி ஊரிலும் கொஞ்சம் அதிக நாட்கள் தங்கவேண்டிய காலமல்லவா?”

“இப்பொழுதோவெனின் ஊரில் முன்று நான்கு நாட்கள் தங்கக் கூடிய காலமன்று”.

“ஏன்?”

“வேலை”.

“வேலையை வேறு யாரையாவது பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லவாமே”.

“இன்னும் அதற்குத் தகுதியான ஆள் கிடைக்கவில்லை”.

“சட்டம்பியார் இப்பொழுது கொந்திராத்துவேலை செய்வதென்பது உன்மையா?”

“ஆம்”.

“கொழுத்த இலாபம் என்று கேள்வி”.

“நட்டமில்லை” எனக் கூறி இதுவரை நின்றுகொண்டு பேசிய பியல் ஒரு கதிரையில் அமர்ந்தான்.

“இப்பொழுதுதான் சட்டம்பியார் ஊரில் இருக்க வேண்டிய காலம்”.

“ஏன்?”

“ஏனென்று கேட்பதா? ஒரு விஷயத்தைச் செய்து முடிப் பதற்கு ஏற்ற காலம் இது அல்லவா? எத்தனை வயது?”

“இருபத்தெட்டு” எனக் கூறிய பியல் சிரித்தான். ஜேமிசு வந்ததும் கடையை ஆரம்பித்ததும் இந்நிலைமைக்குத்தான் என்பது பியலுக்குப் புலப்படாவிட்டாலும் சாலையிலிருந்த அவனுடைய தாய்க்குப் புலனுயது. சிரிப்பினால் புதுச்சோபை

பெற்ற பியலின் முகத்தைப் பார்த்த ஜேமிசு, சின்ன அம்மையாரைத் தவிர்த்து வேகேரு மங்கையும் பியலீ விரும்பாது இருக்கமாட்டார் என்று எண்ணவில்லை.

“சட்டம்பியாருக்கு நான் தரமான ஒரு விஷயத்தைப் பேசி முடிக்க எண்ணியிருக்கிறேன்” என வாயிலிருந்து வெளியான புகை மேகம் போன்று எழுவதைப் பார்த்துக் கொண்டே ஜேமிசு கூறினான்.

“திருமணம் முடிக்கும் எண்ணமில்லை” எனப் பியல் சிரித்துக் கொண்டே பதிலளித்தான்.

“அப்படியென்றால் துறவு குணுவதா?”

நந்தாவைப் பெற முடியாது போனமையினால் பியல் விவாகம் செய்யாது இருக்க எண்ணம் உடையவனும் இருக்கலாம் என ஜேமிசு கருதினான்.

“சின்ன அம்மையாரின் விஷயம் வெற்றி பெருத்தினு லேயா அவ்வாறு எண்ணுகின்றீர்கள்” என பியலிடமிருந்து பதிலைப் பெறும் முன்னரே ஜேமிசு மீண்டும் கேட்டான்.

“இல்லை, இல்லை. அதனாலன்று”.

“சட்டம்பியாருக்கு நான் அதனை விட நல்ல ஒரு விஷயத்தைப் பேசவா? சின்ன அம்மையாரின் விஷயமாயிருந்தாலும் எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் எப்படியாவது செய்துமுடிக்க ஆற்றல் இருந்தது. ஏன் எனக்குச் சொல்லாதது?”

பியல் பதிலளிக்கவில்லை. “ஜேமிசைக் கொண்டு நந்தா பற்றிய யோசனையை மீண்டும் கூற முடியுமா?” எனப் பியல் தன்னிடமே கேட்டுக்கொண்டான். ஜேமிசின் குரல் கேட்ட வுடனே பியலின் தாய் விருந்தைக்கு வந்தாள்.

“ஜேமிசு அண்ணு, பியல் அந்த யோசனையைச் செய்தது என்னைக் கேளாமல். அவன் தன்னுடைய விருப்பத்தையே கத்திரினுவிடம் கூறியிருக்கிறான். அத்தகைய ஒரு யோசனையைத் தகுதியான ஒருவரைக் கொண்டல்லவா செய்தல் வேண்டும்”.

“அப்படித்தானே” எனப் பெருமை தலைக்கேறியவனும் ஜேமிசு கூறினான்.

தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டிருந்த பியல் தன்னுள்ளி ருந்து எழும் நந்தா பற்றிய காதலை அடக்க முயன்ற தனுவோ என்னவோ பறையாமலிருந்துவிட்டான்.

“சின்ன அம்மையாரைப் பியதிகம் லொக்கு அப்பு ஆரச்சி அவர்களின் புதல்வனுக்கு நிச்சயித்து விட்டார்களாம். உண்மையா?” என பியலின் தாய் ஜேமிசிடம் கேட்டாள்.

“ஆம். வருகிற மாதம் பத்தாந் திகதிக்குத் திருமணம் நடத்தத் தீர்மானித்திருக்கின்றனர்”.

தனது சொற்கள் பியலின் இருதயத்தை அதிரச் செய்யும் கத்திக்குத்தென்பதை ஜேமிசு கிஞ்சித்தும் சிந்திக்க வில்லை. இற்றைக்கு இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கத்திரினாவின் பேச்சைக் கேட்டதனால் பியலின் இருதயத்தில் தோன்றிய வேதனை அகன்றது காலம் என்ற மருந்தினை வேயாம். வாலிப்ப பருவத்தவனுகிய அவன், நந்தா காரணமாகத் தன்னிடம் தோன்றிய கடுமையான காதலை அடக்கிக் கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு அனுபவம் வாய்ந்தவன்ல்லன். அவன் இரண்டு மூன்று நாட்கள் செல்லும் வரை உணவாக உட்கொண்டது பால், அல்லது பால் கலந்த தேநீர் மாத்திரமேயாகும். இருதயத்துக்குள்ளிருந்து எழும் நெருப்பினால் உலரும் வெறுமையான மூளையையுடையவனாக இருந்த அவன் அந் நெருப்புப் படிப்படியாகக் குறைந்து வெறுமையான மூளை மீண்டும் குளிர்ச்சியடைந்த பின்னரே பழகிய உணவுகளை உட்கொள்ளத் தலைப்பட்டான். பழகிய அமைதியை அவன் கொழும்புக்குச் சென்று மூன்று நான்கு மாதங்கள் சென்ற பின்னரே பெற்றான். அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை நந்தா காரணமாக அவனுடைய மனம் சஞ்சலப்படவில்லை. நந்தா நினைவுக்கு வந்த சில சந்தர்ப்பங்களில் அவனுடைய இருதயத்தில் தோன்றிய வேதனை மறுகணமே அகன்று விட்டது.

நந்தாவை வேலெருவருக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கப்போகிறார்கள் என்பதை அறிந்தவுடனே காலம் என்ற குளிர்நீரினால் அணைந்திருந்த காதல் என்ற நெருப்பு அவனுடைய இருதய மாளிகையில் மீண்டும் சுடர்விட்டெரியத் தலைப்பட்டது. இம்முறை அவனுடைய இருதயத்துக்குள் தோன்றிய அந் நெருப்பு, பொருமையையும் பிரிவையும் எழுப்பி ஊதுவதினால் சவாலைவிட்டெரியலாயிற்று.

ஜின்தாச தன்னை விட எவ்வாறு தகுதிவாய்ந்தவனான் என்ற வினா பியலின் மனத்தில் தோன்றியமைக்குக் காரணம் பொருமையாகும். ஜின்தாச கல்வியில் பியலோடு ஒப்பிடக் கூடியவன்ல்லன். உடை முதலியவற்றால் ஜின்தாச இன்னும் கிராமத்தவன். காணிகளிலிருந்து கிடைக்கும் குறைந்த வரு

மானத்தினை அவன் மிகவும் சிக்கனமாக வாழ்க்கை நடத்துபவனுவான். குலம் முக்கியமாகக் கணிக்கப்படவேண்டியதொன்றென்று பியல் நினைக்கவில்லை. அதனாலேயே ஜினதாசதனை விடக் குலத்தால் உயர்ந்தவன் என்ற உணர்ச்சிபியலிடம் தோன்றவில்லை.

ஜினதாசவின் தகப்பன் ஒரு விதானை ஆரச்சியார்-விதானை ஆரச்சியாரின் தந்தை விவாகப் பதிவுகாரர். விவாகப் பதிவுகாரரின் தந்தை நொத்தாரிசு. ஜினதாசவின் முதாதையரைத் தேடுவதில் இவ்வாறு நூற்றுகள் இறந்த காலத்துக்குச் செல்லும் ஒருவனுக்காயினும் தாழ்வானதெனக்கருதக்கூடிய ஒரு தொழிலைச் செய்த ஒருவரைக் காண முடியாது. எனினும், மாத்துறை அம்மையார் மற்றைய காரணங்களை விட இத்தகைய காரணத்தைக் கருத்திற்கொள்வது எதற்காக என்பது பியலுக்குப் புலப்படவில்லை. மாத்துறை அம்மையார் தன்னை விரும்பாதது வேறொன்றினாலுமன்று, கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன்னர் தனது பாட்டன் மரக்கறிக்காவினைத் தோளில் சுமந்து கொண்டுசென்று மரக்கறி விற்று வாழ்க்கை நடத்தியமையினாலே என்ற உணர்ச்சி பியலின் மனத்தில் தோன்றவில்லை. தனது பாட்டன் பற்றிய அத்தகவலை அவன் சிறுவனுக் கிருக்கும்பொழுது ஒருமறை, அல்லது இருமறைக்கு அதிகமாகக் கேட்டிருப்பான் என்று கூற முடியாது. அவன் பிறந்ததும் பாட்டன் இறந்து சற்றுக்காலத்துக்குப் பின்னரே யாகும். எனவே, பியல் தனது தகப்பனை அறிவானேயொழிய, பாட்டனை அறியமாட்டான். மாத்துறை அம்மையார் தனது பாட்டன்பற்றிய விவரங்களை நினைவுறுத்தினால் என்பதைப் பியல் அறியான். அவனது யோசனையை நிராகரிக்க மாத்துறை அம்மையாருக்குத் தூண்டுகோலாக இருந்த காரணங்களைக்கத்திரினு அவனிடம் கூறவில்லை.

நந்தா பற்றிய செய்தி பியலின் மகிழ்ச்சிக்குச் காரணமாயிருக்க முடியாது என்பதைத் தனிமனிதனை ஜேமிசு உணரவில்லை யெனினும் பியலின் தாய் உணர்ந்து கொண்டாள். தனது மகனின் மனத்தைக் கொடுத்து சமாதானப் படுத்தும் பொருட்டு அவன் இவ்வாறு கூறினால்.

“சின்ன அம்மையாருக்கு ஏற்றவரல்லர் ஜினதாச. வயதும் அதிகம். முப்பத்தைந்து வயதைக் கடந்துவிட்டார் என்பர்”.

“முப்பத்தைந்து வயது. சாதகங்கள் பலவற்றைப் பார்த்து விட்டனர். ஒன்றும் இனைங்கவில்லை. நாகரிகம் சற்றுக்குறைந்தாலும் ஜினதாச அவர்கள் ஏற்படுத்தல்லாமைக்குக்

காரணமில்லை. சின்ன அம்மையார் எனில்: நாகரிகத்தில் சற்றுக் கூடியவர்கள்' என ஜேமிசு வாதித்தான்.

"அம்மனிதர் நாகரிகம் பழகினது இன்று நேற்று? பரம் பரை பரம்பரையாக அம்மனிதர் நன்கு உடுக்கிருர்கள், அணி கிருர்கள், அதன்றிச் சின்ன அம்மையாருக்கு வேறு பெருமைகள் இல்லையல்லவா?"

அவள் இவ்வாறு தர்க்கித்தது தனது மகன் மனத்தை ஆறுதலடையச் செய்யவேயாகும். தான் கூறிய அச்சொற்கள் பியலின் சோகத்தை வளர்க்கின்றமையை அவள் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை.

"குறைபாடுகள் ஏற்படும் பொழுதும் அவற்றை விட்டு விட முடியாமைதான் அவர்களின் பிழை".

பியல் எழுந்து தனது அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் சாய்ந்தான். ஜேமிசு எட்டிப்பார்த்து, பியல் தெரியுமிடத்தில் நிற்கவில்லை யாதலால் மீண்டும் இவ்வாறு கூறினான்.

"நான் சின்ன அம்மையாரின் சில்லறைத் தவறுகளைக் கூறியது சட்டம்பியாரின் மனத்தைத் திருத்திப்படுத்தும் என்னத்துடன். எனினும், சட்டம்பியார் இன்னும் சின்ன அம்மையாரை மனத்திலிருந்து அகற்றவில்லை போலும்".

"இல்லை, இப்பொழுது அவனுடைய என்னத்தில் அப்படியொன்றும் இல்லை" எனப் பியலின் தாய் அதைப் பொய் என அறிந்தமையால் கூறினாள். "கடந்த காலச் செய்திகளை நினைவுக்குருவதை விரும்பாததால் அவன் வீட்டுக் குள் சென்றான்".

"அதைவிடச் சிறந்த ஒரு விஷயத்தை நான் சட்டம் பியாருக்குப் பேசுகிறேனே. அப்பெண்பிள்ளையைச் சட்டம் பியாருக்குக் காட்டத்தான் வேண்டும். அப்பெண்பிள்ளையைப் பார்த்தால் சட்டம்பியாரின் மனம் மீண்டும் வேறு பெண்ணை நாடாது. பணம் இருக்கிறது. பின்னை படித்தும் இருக்கிறார். ஆங்கிலமும் நன்கு அறிந்தவள். தண்ணீர் குடிப்பது போன்று ஆங்கிலமும் பேசத் தெரிந்தவள் அப்பெண்".

ஓர் இளநங்கையின் காதற்பிடியில் சிக்கித் தன்னைப் பறிகொடுத்துள்ள இளாஞ்சின் மனதிலையைப் பற்றி என்னும் அளவுக்குப் புத்தகங்களிலிருந்து பெற்ற படிப்பு அற்றவன் ஜேமிசு. ஆனால், அனுபவத்தால் பெற்ற அறிவுடையவன். தானும் வாலிபனகை இருக்கும் பொழுது ஒரு கிராம நங்கையை மாத்திரமன்று, இரண்டு மூன்று நங்கைகளைத் தடவைக்குத்

தடவை காதலித்தவன். எனினும், இறுதியில் அவர்களுள் ஒருவரையாவது விவாகம் செய்துகொள்ளவில்லை. தான் காதலித்தலூர் இளநங்கை காரணமாக சில சமயங்களில் அவனுடைய மனத்தில் சற்று வேதனை ஏற்பட்ட போதிலும், அது ஓர் எறும்பு கடித்த பொழுது உடலில் உண்டாகும் நோயை விட அதிகமானதொன்றுக் இருக்கவில்லை. பல வாலிபர்களையும் இள நங்கைகளையும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப் படுத்தி அதன் பின்னர் அவர்களைக் கணவன் மனைவியராக்குவதன் மூலம் பெற்ற அனுபவம் உடையவன் அவன். அவ்வனுபவத் தினாலே அவன் நகநாறி (Cynic) ஆனான்.

“வாலிபர்களுள் நூற்றுக்கு எழுபத்தைத்து வீதமானேர் எத்தகைய இளநங்கையையும் விரும்புவர். இளநங்கையரில் நூற்றுக்குத் தொண்ணாற்றெண்பது வீதமானேர் தலையும் இருகால்களும் கைகளிரண்டும் உள்ள எத்தகைய வாலிபனையாயினும் விரும்புவர்” என்பது தேகக்கட்டும் வலிமையும் உடைய நகநாறி ஜேமிசின் அபிப்பிராயம். தாய்-தந்தையர் மாத்திரம் இல்லாவிடின் ஒரு வாலிபனையும் ஓர் இள நங்கையையும் கணவர் மனைவியாகச் சேர்ந்துவிடலாம் என்பது அவன் உறுதியாகக் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயங்களுள் ஒன்று கும். “நான் கோரும் இள நங்கையையன்றி வேகெரு இள நங்கையை விவாகஞ் செய்யேன்” என்று பிடிவாதமாக நின்ற வாலிபர் பலரும் ஜேமிசு காரணமாக வேறு இள நங்கைகளை மனமுடித்தனர். ஜேமிசினால் கணவன் மனைவியராக்கப்பட்ட அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்து விவாகப்பிரிவு கோராதது பற்றினால் கட்டுண்டு வாழ்க்கை நடத்தின மையினால் மட்டுமன்று, கிராமப் பெண்களின் சில நல்ல பண்புகளினாலும் பழக்க வழக்கங்களினாலும் ஆகும்.

ஜேமிசு காரணமாகத் திருமண வாழ்க்கையில் புகும் சிலர் இரண்டு மூன்று வைப்பாட்டிகள் கொண்டோராவர். எனினும், அத்தகைய ஒருவரின் உண்மை மனைவி கூடக் காலப்போக்கில் தனது கணவனின் தவறுகளையும் கெட்ட பழக்கங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளப் பழகிவிடுவாள். அவன் அவ்வாறு பொறுமையைப் பழகிக் கொள்வது நல்ல பழக்கங்களைப் பற்றிய நுண்ணிய உணர்ச்சி அற்றமையினாலன்று. செல்வமும் சொத்தும் பற்றிய நீதிமுறையும், வழக்கமும் என்ற இரும்புச் சங்கிலிகளினால் கட்டுப்பட்டிருப்பதினுலேயாகும். விவாகம் செய்த கிராமப் பெண்ணெஞ்சுத்தி தனது உணவு உடைகளைக் கணவனிடமிருந்தே பெறுகிறான். உண்ணவும் உடுக்கவும் தேவையானவற்றைப் பெறுவதற்கு அவன்

வேறு வருமானத்தைப் பெறமாட்டாள். கணவனை விட்டு மீண்டும் தாய் தந்தையரைச் சென்றதைந்தாலும் அவள் சில வேளைகளில் வசைச் சொற்களினுடே உபசரிக்கப்படுகிறார்கள்.

நந்தா கிடைக்கப் பெறுமையினால் பியல் பிரமச்சாரி யாக இருப்பான் என ஜேமிசு என்னவில்லை. மீறிய காதல் காரணமாக வேறு மங்கைகளை நாடுவதில்லை என்று கூறிய போதிலும் மூன்று நான்கு மாதங்கள் செல்லும் முன்னர் ஜேமிசு தேடிக்கொடுத்த மங்கைகளை விவாகஞ் செய்தவர்கள் ஏழெட்டுப் பேராவர்.

“சட்டம்பியாரின் சாதகத்தை எனக்குத் தாருங்கள். நான் விஷயத்தை முடிக்கிறேன்” எனச் சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து எழுந்த ஜேமிசு கூறினான்.

“நல்லது, நல்லது. மறுமுறை வரும்பொழுது கொண்டு செல்லச் சாதகத்தைப் பார்த்துவைக்கிறேன்”.

“சாதகத்தைப் பார்த்து வையுங்கள். இன்னும் இரண்டு வாரங்களில் நான் மீண்டும் வருவேன்: இந்தப்பக்கம்” எனக் கூறி ஜேமிசு புறப்பட்டான்.

பியல் மறுநாட்காலையிலே எழுந்து கொழும்புக்குச் செல்லுமுகமாக ஆடைகளை உடுத்தான்.

“இன்று போகவா? நாளைக்கல்லவா போக இருந்தது? நாளைக்குப் போகலாம் நில்” எனத் தாய் கூறினான்.

“முடியாது அம்மா. வேலையும் இல்லை. இருக்கவும் சோம்பல். எப்பொழுது போனாலும் கொழும்பில் வேலை இருக்கிறது செய்ய. இன்றுபோனால் அவ்வேலை எளிதாகிறது” என்று கூறிப் பியல் மேசைக்குச் சமீபமாகப் போய்க் கதிரையில் உட்கார்ந்து ஒரு துண்டுக் கருப்பட்டியுடன் இரண்டு அப்பங்களையும் ஒரு வாழைப் பழத்தையும் உண்டு ஒரு கோப்பைத் தேநீர் குடித்தான்.

“நான் போகிறேன் அம்மா. இன்று போனால் எனது வேலைகளைச் செய்ய எளிதாயிருக்கும்”.

“இப்பொழுது பழைய கருத்துக்களை மாற்றிக் கொள்ளப் பார்”.

“இல்லை அம்மா, எனது எண்ணத்தில் ஒன்றுமில்லை. எனக்கு விவாகப் பேச்சுப் பேச ஜேமிசிக்குச் சொல்ல வேண்டாம். அந்த மனிதன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் விரைவாகத் திருமணம் செய்யாவிட்டால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்குமென்று” எனக் கூறிய பியல் சிரித்தான்.

“உன்னிடம் கேளாமல் விவாகப் பேச்சுப் பேசி இருக்கி ரேனா? எப்படியாயினும் மறுபடி விரைவாக ஊருக்கு வந்து போகப்பார்”.

“சரி, வர முடியாதா?” எனக்கூறிக்கொண்டு வீட்டிலிருந்து முற்றத்துக்கு இறங்கிய பியல், அங்கிருந்த கூவிக் கோடும் மாட்டு வண்டியில் ஏறினான். அக்கணமே மாட்டின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மணியோசையும் கல்லொன்றில் மேலாகச் சென்ற வண்டியின் சில்லு எழுப்பிய ஒலியும் பியலின் தாய்க்குக் கேட்டன. மாட்டு வண்டியின் சில்லு கல்வின் மேலாகச் சென்றதையும் அதிலிருந்து எழுந்த ஒலி யையும் தூர்நிமித்தங்களாகக் கருதினான் பியலின் தாய். தொலையிலிருந்த ஒரு பறவை எழுப்பிய ஒலி காரணமாக அவளின் அச்சம் அதிகரித்தது.

ஏழாம் அத்தியாயம்

நந்தாவை ஜினதாசவுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்து ஆறு மாதங்களின் பின்னர் கைசாலுவத்தே முகந்திரம் மரண மானார். கிராமத்தவர்களும் வைத்தியர்களும் “திஹர் வலி” என்ற பெயரால் அழைக்கும் நோயால் இருந்தவாறே மரண மானார். அண்மையில் முகந்திரம் நான்கு மாதங்களுக்குள் மூன்றுமுறை இந்நோயால் தாக்கப்பட்டார். ஒவ்வொரு தட வையிலும் மாத்துறை அம்மையாரும் புதல்வியும் சித்தார்த்தத் தத் தெலத்தை அவரின் மார்பில் தடவி மார்புக்கு ஒத்தல மிட்டனர். அவர் குணமடைந்தார். ஒரு கசாயத்தை விதித்த வைத்தியரும் முகந்திரத்தின் திஹர் வலி, கடுஞ் சமியாக்குணம் காரணமானதாக இருக்கலாம், அது தானாகவே அகன்றுவிடும் என்றார். நான்காம் தடவை திஹர் வலி ஏறிய பொழுது மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் வழக்கப்படி எண்ணெய் பூசி முகந்திரத்தின் நெஞ்சைத் தடவினர். வெற்றிலையைச் சூடாக்கி ஒத்துவதனாலும் திஹர் வலி குறையாததினால் அவர்கள் சூடாக்கப்பட்ட மனற் பொட்டனத் தால் ஒத்தினர். சடுதியாக முகந்திரம் மூச்சுவிட முடியாமல் தினரியதால் மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் அஞ்சினர். வைத்தியரை அழைத்துவர ஒடும் சாதாவைக் கண்ட கிராமத்தவர்கள் தங்குதடையின் ரி ஒடிவந்து பெருவளவில் கூடினர். இரண்டு மூன்று கிராமத்தவர் கட்டடி மாரையும் வேறிரண்டு மூன்று கிராமத்தவர் வைத்தியர்களையும் தேடி ஓடலாயினர். எனினும், வைத்தியரோ கட்டடியாரோ பெருவளவை அணுக முன்னர் முகந்திரம் உயிர் நீத்தார்.

துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட மாத்துறை அம்மையாரும் மகளும் அழி, அங்கே கூடியிருந்த கிராமப் பெண்களும் ஒப்பாரி வைக்கத் தலைப்பட்டனர். அவர்களின் அழுகைக்குரலுக்கு மேலாக கத்திரினவின் ஒப்பாரி எழுந்தது. ஒரு மரணம் காரணமாக ஓரிடத்தில் கூடிய கிராமத்தவர்களின் இவ்வளவு துக்ககரமான ஒலி இதற்கு முன்னர் கேட்கப்படவில்லை என முகந்திரத்தின் பூதவுடல் பற்றிய இறுதிச்சடங்குகள் முடிந்த பின்னர் சில கிராமத்தவர்கள் கூறினர்.

தந்தை இறந்த சில மணிநேரத்துக்குப் பின்னர் திஸ்ஸ பெருவளவுக்கு வந்தான். தந்தையின் பூதவுடலை கண்டதும் ஏற்பட்ட துக்கத்துக்கும் அச்சத்துக்கும் பாழான உணர்ச்

சிக்கும் கூடுதலான துக்கமும் அச்சமும் பாழான உணர்ச்சியும் தனது தாயும் சகோதரிகள் இருவரும் உறவினரும் எழுப்பிய ஒப்பாரியைக் கேட்டதினாலும் சோகமே உருவெடுத்த அவர்களின் முகங்களைப் பார்த்தினாலும் திஸ்ஸவிடம் ஏற்பட்டன. அவனும் தனது சகோதரிகளுடன் சேர்ந்து ஒப்பாரி வைத்து அழுதான். தந்தையின் பூதவுடல் அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட பின்னரே அவனுடைய அழுகை ஒய்ந்தது.

முகந்திரம் பீடிக்கப்பட்ட நோய் இப்பொழுது இருதய நோய், அல்லது இருதயம் நின்றுவிடல் என வழங்கப்பட்டுகின்றது.

திஸ்ஸ இப்பொழுது பதினெட்டு வயது வாலிபன். ஆங்கிலம் எட்டாம் வகுப்பில் இம்முறை சித்தியெய்திய அவன் கற்றவில் திறமையுடையோன் எனினும் சலியா து உழைத்துக் கற்பவனாக இருக்கவில்லை. அண்மைக் காலத்தி விருந்து அவனுடைய கல்விக்காகத் தந்தை செலவழித்தது கஷ்டத்துடனேயாகும். சில சமயங்களில் அவனுடைய பாடசாலைக் கட்டணத்தைச் செலுத்த அவனுடைய சகோதரிகளின் ஆபரணங்கள் அடமானம் வைக்கப்பட்டுப் பணம் பெறப்பட்டது. அடமானம் வைக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை மீட்டு, அதற்குடுத்த தவணையில் பாடசாலைக்கட்டணமும் விடுதிக்கட்டணமும் செலுத்த ஒரு சிறு காணிப்பரப்பை ஐந்தாண்டுகளுக்குத் குத்தகைக்கு விட்டுப் பணம் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

பெரிதும் முயன்று புத்தகங்களைப் படிக்காவிட்டாலும் எல்லாத் தவணைப் பரீட்சைகளிலும் திஸ்ஸ முதலாம் இடத்தை, அல்லது இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றார். சிறு பிராயத்திலே விளையாட்டில் ஈடுபட்ட அவ்வாசையும் குறை வடையவில்லை. விளையாட்டினால் பெரிதும் களைத்துப் போவதினால் அவன் கல்வியில் அதிக சிரத்தை எடுக்கவில்லை. இரண்டாம் இடத்துக்குக் குறைந்த இடத்தைப்பெற்ற அவன் பெரிதும் முயன்று கற்க முற்படவில்லை. மற்றப் பின்ளைகளை எளிதில் தோற்கடிக்க இயலும் பொழுது பெருமுயற்சி செய்வதேன்? ஆதலினால் விளையாட்டில் மாத்திரமன்றி சில கலைகளிலும் பறிகொடுத்த உள்ளத்தையுடைய அவன் புத்தகங்களைப் படிப்பதில் சிரத்தை எடுக்கவில்லை.

அவன் தங்கியிருந்த விடுதியின் அயல் வீட்டில் சித்திரக்காரர் ஒருவர் இருந்தார். தனது சொந்த முயற்சியினாலே கற்றுத்தேர்ந்த அச்சித்திரக்காரர் சித்திரம் வரைவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில் விளையாட்டிலிருந்தும் கிடைக்க

காத மகிழ்ச்சியைத் திஸ்ஸ பெற்றுன். பாடசாலையிலிருந்து திரும்பிப்போய்ப் புத்தகங்களைப் படிப்பதற்குப் பதிலாகச் சில சமயங்களில் சித்திரம் வரையத் தலைப்பட்ட அவன் சில காலத்தில் அயல்வீட்டுச் சித்திரக்காரரின் சித்திரங்களை முறையாகப் பின்பற்றிக் கற்றுன். புத்தகங்களைப் படிப்பதிலாயினும் வேறு ஏதாவது கலைகளைக் கற்பதிலாயினும் ஆர்வமுடைய திஸ்ஸவுக்கு வழி காட்டுவதற்கு ஒருவரும் இருக்கவில்லை.

தந்தை இறந்து ஆறு மாதங்கள் சென்ற போதிலும் திஸ்ஸ கல்விகற்க மீண்டும் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. ஊரில் இளைஞர்களுடன் விளையாட்டில் ஈடுபட்ட அவன் மீண்டும் விடுதிக்குச் செல்ல எண்ணவில்லை. மாத்துறை அம்மையார் அவனை விடுதிக்கு அனுப்ப முயலாதது பண முடை தீர்ந்த உடனே மீண்டும் அனுப்பும் எண்ணத்தினாலேயாம்.

ஊரில் இளைஞருடன் விளையாட்டில் ஈடுபட்டுப் பழகிய திஸ்ஸவின் நடத்தையும் படிப்படியாக மாறுதலடைந்தது. நண்பர்களுடன் உலாத்தப் போய்விட்டு மாலை நேரத்தில் தான் அவன் வீட்டுக்கு வருவான். சில சமயங்களில் இரவு எட்டு, அல்லது ஒன்பது மணிக்குத்தான் வருவான். தாயும் சகோதரியும் கேள்வி கேட்பராதலால் அவன் எப்படியாவது இரவு எட்டுமணிக்கு முன்னர் வீட்டுக்கு வரத் தெண்டிப்பான்.

ஒருபோதும் மதுபானம் குடியாத அவன் ஒருமுறை நண்பர்களின் வற்புறுத்தலும் தூண்டுதலும் காரணமாகக் கொஞ்சம் கள் குடித்தான். இதுவரை மதுபானத்தை எட்டியும் பார்க்காத அவன் அன்று முதல் சில நண்பர்களின் கேளிக்கு ஆளானான்.

“திஸ்ஸ இன்று கள் குடித்தமையை வீட்டுக்குப் போனால் அம்மாவும் அக்காவும் அறிந்து கொள்வர்” என்றுன் பாலதாச.

“அது எப்படி? நான் வெறியாகக் குடித்தேனே?” எனத் திஸ்ஸ கேட்டான்.

“நாற்றம் அடிக்கும், மல்வி கொஞ்சம் சாப்பிடு; அல்லது உண்மையாகவே அம்மாவும் அக்காவும் அறிந்து கொள்வர்”.

வேறேரு நண்பன் கொஞ்சம் மல்வி கொண்டுவந்து திஸ்ஸவிடம் கொடுத்தான். திஸ்ஸ மல்வியை எடுத்துக் கடித்துச் சாரத்தை விழுங்கிச் சக்கையை எறிந்துவிட்டான்.

“இப்பொழுதும் நாற்றமா?” எனக் கேட்டு பின்னர் வாயால் திஸ்ஸ மூச்சவிட்டான்.

“இப்பொழுது மிக்க நல்லது. மல்லியின் மணம் அன்றீ வெளேஞ்றையும் அறிந்துகொள்ள முடியாது” என்றுன் பாலதாச்.

“பாலதாசவும் இன்று கொஞ்சம் குடிக்க வேண்டும்” எனத் திஸ்ஸ யோசனை கூறினான். “குடித்துவிட்டு மல்லி கொஞ்சம் சாப்பிடு”.

“ஓஹோ, திஸ்ஸ அந்த நரிசெய்த வேலையை அல்லவா செய்யப்போகிறோன். என்னால் முடியாது. நான் ஒருபோதும் குடிப்பதில்லை எனச் சத்தியஞ் செய்திருக்கிறேன்”.

“ஆம், அதுதான் சரி. இன்று பாலதாசவும் கொஞ்சம் குடிக்கத்தான் வேண்டும்” என்று திஸ்ஸவின் யோசனையை ஆமோதித்தான் விஜய்.

“யாருக்குச் சத்தியஞ் செய்தது?” திஸ்ஸ வினவினான்.

“யாருக்குமன்று, எனக்கு”.

“அது பொய்”

“பொய்யன்று. திஸ்ஸ இதோ இந்த மல்லியையும் சாப்பிடு. அம்மாவும் அக்காவும் அறிந்துகொண்டால் எனக்கும் வாழ முடியாமல் போகும். என்னால்தான் திஸ்ஸவுக்கு இவ்விளையாட்டு விருந்து சாப்பிட வர இடம் கிடைத்தது”.

திஸ்ஸவும் நன்பர்களும் அன்று ஒரு வலைக்காரரைக் கொண்டு ஆற்றிலிருந்து பிடித்த வேக்கு மீனைச் சமைத்து மரவள்ளிக் கிழங்குடன் சாப்பிட்டனர். திஸ்ஸ அன்று இரவு பத்து மணிக்கு வீட்டுக்குப் போனான்.

மறுநாள் மாலை திஸ்ஸவைச் சந்திக்கப் பெருவளவுக்குச் சென்ற பாலதாச், மாத்துறை அம்மையாரினதும் அனுலா வினதும் முன்னிலையில் திஸ்ஸவைப் பகிடி பண்ணினான்.

“மாத்துறை அம்மையாரே, நேற்றுத் திஸ்ஸ எத்தனை மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தான்?” என பாலதாச கேட்டான்.

“இரவு பத்து மணி இருக்கும். பாலதாசவுடன் விளையாட்டு விருந்து சாப்பிட்டதாகக் கூறினமையினால் நான் அவனுக்கு ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. இதன் பின்னர் அத்தகைய வற்றிற்குப் போக வேண்டாமென்று அவனைக் கண்டித்தேன்”.

“விளையாட்டு விருந்து சாப்பிட்டது மாத்திரமன்று” எனக் கூறிய வண்ணம் திஸ்ஸவின் பக்கத்தைப் பாலதாச பார்த்தான்.

பயத்தினாலும் வெட்கத்தினாலும் அவதியறும் திஸ்ஸ கோபத்தோடு இவ்வாறு கூறினான்.

“பாலதாச, அவசியமல்லாத பொய் சொல்லாதே. அம்மா நம்பிவிடுவார்”.

“வேறு என்ன சாப்பிட்டது?” என ஆச்சரியமடைந்த தாய் கேட்டாள்.

“கொத்தமல்லி”

“கொத்தமல்லி சாப்பிட்டது. ஏன் வயிற்றுவலி ஏற்பட்டதா?”

“ஆம்” எனப் பதிலிறுத்த பாலதாச கண்சிமிட்டிய வண்ணம் திஸ்ஸவைப் பார்த்தான்.

“எனக்குத் தெரியும். திஸ்ஸ இம்முறை இல்லாத நோயை உண்டாக்கிக் கொள்வான் அத்தகைய பழக்க மில்லாத உணவைச் சாப்பிட்டு. இனியும் அத்தகையவற்றிற் குப் போகாதே”.

மாத்துறை அம்மையார் அதன்பின்னர் பாலதாசவைப் பார்த்துச் சற்றுக் கோபத்துடன் இவ்வாறு கூறினான்.

“பாலதாச, அத்தகையவர்களிடம் இனியும் திஸ்ஸவைக் கூட்டிச் செல்லாதே. அவ்வாறு கூட்டிச் செல்வதாயிருந்தால் நான் அவனை பாலதாசவுடனுவது உலாத்தச் செல்லவிட மாட்டேன்”.

“இல்லை. நாம் இனி விளையாட்டு விருந்து சாப்பிடப் போகமாட்டோம்” எனக் கூறிக்கொண்டு திஸ்ஸவோடு பெருவளவிலிருந்து நீங்கி பாலதாச கிராமச்சங்கப் பாடையில் இறங்கினான்.

“பாலதாச சரியான ஆள்தான்”.

“ஏன்?”

“நான் கன் குடித்தமையை அம்மாவிடம் கூற முயன்றும் அல்லவா? சொன்னால் விளையாட்டாய் இருந்திராது”.

“நான் அப்படியும் சொல்லுவேனு? நான் முதலில் நினைத்தது பகிடி பண்ணி திஸ்ஸவைச் சற்றுப் பயமுறுத்த”.

“நான் நினைத்தது கன்குடித்தமையைக் கூறப்போகிறேன் று”.

“சொல்லியிருந்தால் திஸ்ஸவை விட ஏச்சக்கேட்க வேண்டி இருந்திருக்கும் எனக்கு”.

பாலதாசவும் திஸ்ஸவும் அன்றுமாலீ கத்திரினவின் வீட்டுக்குச் சென்றனர். அழகுடைய கண்ணிப் பெண்ணைப் போன்று காதல்காட்டி ஏங்கின்றவளான லைசாவைப் பார்ப் பதற்கு மாத்திரமன்றி அவளுடன் உரையாடும் முகமாகவும் பாலதாச கத்திரினவின் வீட்டுக்குச் செல்லத் தலைப்பட்டது லைசா நோய்வாய்ப்பட்டதன் பின்னராகும். விவாகப் பதிவு காரணின் மகனுன் பாலதாச அங்கே வருவது தன்னுடன் உரையாடுவதற்கன்றி லைசாவைப் பார்ப்பதற்கும் அவளுடன் உரையாடுவதற்குமே என்பதை கத்திரினு அறிவாள். ஆதவின் அவனுடைய வருகையை அவள் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தது விருப்பத்தோடன்று. கிராமத்தில் உயர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வாலிபனின் மனத்தைப் புண்படுத்தி அவனைக் கோபித்துக்கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. கத்திரினவின் வீட்டுக்குச் சென்ற சந்தர்ப்பங்களில் லைசாவுடன் உரையாடும் வாய்ப்பைப் புஞ்சி அப்பு வீட்டில் இருக்கும்பொழுது மாத்திரம் பாலதாச பெறமாட்டான். தந்தை வீட்டில் இருக்கும் பொழுது லைசாவுடன் உரையாடும் வாய்ப்பை அவன் பெறுவிட்டாலும் கத்திரினு இருக்கும்பொழுது பெறுவான். சில சமயங்களில் கத்திரினு சில கருமங்களுக்காகச் சற்று நேரம் அங்கிருந்து அகன்றிருந்தால் லைசாவுடன் பகிடிபண்ணும் வாய்ப்பையும் பாலதாச பெறுவான். கத்திரினவின் வீட்டுக்கு பாலதாச செல்வது இதற்காக மாத்திரமன்று. வாக்கு வல்லமையுடைய கத்திரினுவுடன் ஊராறைப் பற்றி வம்பளப்பதையும் அவன் மிகவும் விரும்பினான்.

பாலதாசவுடன் கத்திரினவின் வீட்டுக்குத் திஸ்ஸ சென்ற மூன்றாந் தடவை இதுவாகும். கத்திரினுவோ எனின் திஸ்ஸவை தனது மகன் போன்று அன்பாகவும் மாத்துறை அம்மையாரின் மகனுக்குரிய கண்ணியத்துடனும் கருதினாள். பாலதாசவுடன் திரிவதனால் திஸ்ஸவையும் ஒழுங்கினமாக நடப்பானே என்று சில சமயங்களில் அவள் எண்ணினாள்.

திஸ்ஸ இன்னும் நங்கைகளைப் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் எனவே கருதுகின்றவனுவான். இளநங்கைகளுடன் தனிமையாக உரையாட அவன் வெட்கப்படுகிறவன். ஓர் இளநங்கை காரணமாக அவனிடத்தில் இதுவரை காதலுடன் சமமாகக் கருதக்கூடிய உணர்ச்சி தோன்றவில்லை. அவன் இன்னும் கண்ணியரைப் பற்றி எண்ணும்பொழுது பாடசாலைக்குச் செல்லும் வயதில் உள்ள பெண்பிள்ளைகளைப் பற்றிச் சிந்திப்

பது போன்று சிந்திப்பான். காதல் கொள்ளும் எண்ணெத்துடன் ஓர் இளங் கண்ணியைப் பற்றி எண்ணுவதோவெனின் அது இன்னும் அவனுக்கு வெட்கழுட்டும் செயலாகும். ஓர் இளநங்கை எப்போதாவது தன்மீது காதல் கொண்டுள்ளாள் என்று திஸ்ஸ எண்ணவில்லை. தன்னைவிடப் பெரிய, பாலதாச வின் வயதான அல்லது அவனது வயதைக் கடந்த, அல்லது மேலுதட்டில் மீசையுள்ள மனிதரையே ஒருபெண் காதலிப் பாள் என்ற உணர்ச்சி அவனிடமிருந்தமையே இத்தகைய எண்ணெத்துக்குக் காரணமாகும். ஆதலினால் பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் அவனது எண்ணம், அப்பெண்கள் தன்னைப் போன்ற வயதிலுள்ளவர்களைக் கவனியாத, ஒரு மனிதனைத் தவிர வேறொருவரையும் காதலிக்காத சீதா பிராட்டி போன்றவர்கள் என்பதேயாகும். இரந்துண்ணும் ஒரு வாலிபன் மீது காதல் கொண்டுள்ள ஒரு கண்ணிப்பெண், அதன்பின்னர் ஓர் இளவரசனையாயினும் விரும்பமாட்டாள் என்பதைக் காட்டும் சிறுபிள்ளைக் கதை அவனுக்குத் தெளிவான உண்மையாகும்.

பாலதாச, கத்திரினைவின் வீட்டுக்குப் போவது அவன் லீசாவைத் தன் உயிரை விட அதிகமாகக் காதலிப்பதனாலேயே என்று திஸ்ஸ எண்ணினான். பாலதாசவைத் தவிர வேறு எவரையாவது லீசா பார்க்கக்கூட விரும்புவாள் எனத் திஸ்ஸ கனவில் கூட நினைக்கவில்லை. அவன் முதன் முறை கத்திரினைவின் வீட்டுக்குச் சென்று பாலதாசவும் லீசாவும் செல்லப்பேச்சுப் பேசுவதையும், சில சமயங்களில் தனக்கு விளங்காத புதிர் போன்றவற்றைப் பேசுவதையும் ஊழையன் போல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். லீசாவின் முகத்தைப் பார்ப்பது கூட உசிதமான செயல் அன்று என்று அவன் உணர்ந்தான். பாலதாசவைத் தவிர வேறொருவரையும் காதலிக்காத லீசா, தான் ஆசை மேலீட்டினால் அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தால் கோபிப்பாள் என அவன் எண்ணினான். மேலுதட்டில் மீசையுள்ள வயதை எய்திய போதிலும் தன்னை ஓர் இளநங்கை காதலிப்பாள் என்று எண்ணாதது, ஓர் இளநங்கை விரும்பும் அழகிய தோற்றும் தன்னிடம் இல்லை என்ற உணர்ச்சி இருந்தமையினாலேயாகும். பாலதாசவை விட நல்ல முகச்சாயல் உள்ள திஸ்ஸ அவ்வாறு எண்ணியமை அவன் மிக்க விழுமிய கருத்துக்களும் கருணை உணர்ச்சியும் உள்ள வனுய் இருந்தமையினாலேயாம்.

அழகற்ற ஒரு வாலிபனைப் பெரிதும் காதலித்த வடிவழகி ஒருத்தியைப் பற்றிய கதையைக் கேட்கும்பொழுது

திஸ்ஸவின் இருதயத்தில் இரகசியமான மகிழ்ச்சி தோன்றும். பெண்களைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது தன் தாயையே நினைப்பான். சில சமயங்களில் சகோதரியை நினைப்பான். ஆதலினால் அவனிடம் இன்னும் பெண்கள் காரணமாகத் தானாகவே ஏற்படுவது கண்ணியமாகும். சில சமயங்களில் அச்சமாகும். வேறு சந்தர்ப்பங்களில் நாணமாகும்.

“அங்கோ நோனவின் மகள் விவாகம் செய்து மூன்று நாட்களில் கணவனுடன் கோபித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து விட்டாளாம் என்பது உண்மையா?” என ஊரின் புத்தமு புதிய அலரைக் கேட்க விரும்பிய பாலதாச வினவினான்.

“ஐயா இவ்விடத்துக்கு வந்தால் நான் எல்லாச் செய்தி களையும் சொல்வேன்” என விருந்தையில் வாங்கொன் றில் அமர்ந்து கொண்டு வெற்றிலை சப்பிக் கொண்டிருந்த கத்திரினு கூறினான்.

சாலையில் இருந்த கட்டிலின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த பாலதாச எழுந்து விருந்தைக்குப் போய் சிறு கதிரை ஒன்றை இழுத்து கத்திரினவின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.

“அங்கோ நோனவின் மகள் இரவில் புருஷன் வரும் பொழுது ஒளிக்கிறாரோமே” எனக் கத்திரினு பாலதாசவின் காதோடு வாயை வைத்து முனுமுனுக்கும் பொழுது இசு தோப்பில் இருந்த லைசா சாலைக்குள் சென்றான். பாலதாசவும் தானும் வம்பளக்கும் பொழுது கேட்கும் எல்லையில் லைசா இருப்பதை கத்திரினு விரும்பவில்லை.

“என்ன? நிச்சயமாகவா?”

“ஆம், அப்பா. புருஷன் தன்னிடம் வருவதாகச் சொல்லி அப்பெண் அச்சத்தினால் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்”.

“அப்படியாயின் இது பிங்குத்தரைக் கதையின் மறுபுறம் அல்லவா?”

“ஆம் ஆம். சரியான உவமை. குமாரி கிட்ட வரும் பொழுது பிங்குத்தரயா இறங்கிக் கட்டிலுக்குக் கீழே சென்று உறங்கினான். இது குமாரன் வரும்பொழுது குமாரி ஒளித்தலாகும்”.

“மனமகள் அவ்வாறு ஒளிப்பது வேறு யாரே ஒரு மனிதன் குனியஞ் செய்திருப்பதினாலேயே என மனமகளின் அம்மா கூறுகிறான்”.

“பேயாட்டம் ஆடிச் சூனியத்தை வெட்டுவிக்கப் போகிறார்களாம். அங்கோ நோனுவின் வீட்டில் அடுத்த மாதம் பெரியதொரு பேயாட்டம்”.

“அப்படியாயின் நல்ல நடனங்கள் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம். திஸ்ஸவின் அக்காவின் நோய்க்காக நடத்தப்பட்ட பேயாட்டத்தின் பின்னர் நல்லதொரு பேயாட்டம் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லை”.

“அப்படிச் சொல்லுவதேன்? புறப்பேயாட்டமும் கண்ணிப் பேயாட்டமும் ஆடாது கழியும் வாரம் மிக அருமையாகும்”.

“புறப்பேயாட்டம் பார்த்து இப்பொழுது எனக்கு வெறுப்புத் தட்டிவிட்டது” எனப் பாலதாச கூறிக்கொண்டு கத்திரின கொடுத்த வெற்றிலை வகையைச் சப்பி இரத்தக் கறை போன்ற கறையொன்றை முற்றத்தில் வரைந்தான்.

சாலையுள் நுளைந்த லைசா கட்டிலின் மற்ற மூலையில் அமர்ந்திருந்த திஸ்ஸவின் கையையும் திருகிக்கொண்டு அறைக்குச் சென்றார். லைசா வேண்டுமென்றே தனது கையைத் திருகிக்கொண்டு வீட்டினால் போன்மையை உணர்ந்தும் அவன் போன்று கட்டமுகி ஒருத்தி தன்னைக் காதலிப்பாள் என்று திஸ்ஸ நினைக்கவில்லை. லைசா தவறுதலாகவே தனது கையில் முட்டுப்பட்டிருப்பாள் என்றும் தன்னிடமுள்ள அவன் பற்றிய ஆசையினால் கையைத் திருகியது போன்ற உணர்ச்சி பெற்றிருக்கக்கூடுமென்றும் என்ன அவன் முயற்சித்தது அதனாலேயாகும். எனினும், அறைக்குள் சென்ற லைசா இடைக்கிடையே தன் பால் செலுத்தும் பார்வையும் புன் சிரிப்பும் காரணமாக லைசா தனது கையைத் திருகினான் தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தான் திஸ்ஸ.

லைசாவின் மிருதுவான மெல்லிய விரல்களுக்கு அகப் பட்டமையால் குளிர்ச்சியடைந்த இடத்தினாடாக உட்பட்டது போன்ற ஓர் அதிசய உணர்ச்சி அவனுடைய உள்ளும் உடல் எங்கினும் பரவலாயிற்று. லைசாவின் கையைப் பிடிக்கவும் அவனுடைய முகத்தைப் பார்க்கவும் அவனிடம் தீராத ஆசை தோன்றியது. ஆதலினால் அவனும் இடைக்கிடை லைசா வின் திசையைப் பார்த்தான். லைசா ஒரு முறை பார்த்து விட்டு மறுமுறை பார்க்க முன்னர் திஸ்ஸ இரண்டு முன்று முறை அவளைப் பார்ப்பான். விருந்தையில் அமர்ந்திருந்து வம் பளக்கும் இருவருக்கும் தான் தெரியாமல் இருப்பதனாலேயே திஸ்ஸ அவ்வாறு பார்க்கிறான்.

“திஸ்ஸ ஐயா எங்கள் வீட்டுக்குத் தனிமையாக ஏன் வருவதில்லை? ” அறையின் வாயிலண்டை வந்த லீசா கேட்டாள்.

“பாலதாச ஐயா வருவதனாலா வருகிறது? ” என திஸ்ஸ விடமிருந்து பதில் பெருத்தினால் லீசா மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டு தனது வலக்கையைக் கட்டிலின் சட்டத்தின் மீது வைத்தாள். திஸ்ஸ தனது கையை லீசாவின் கையைத் தொடுமளவுக்கு நீட்டினபோதிலும் அவள் தனது கையை இழுத்துக்கொள்ளவில்லை.

“பழக்கமில்லாததினால் தனியே வருவதில்லை”, எனத் திஸ்ஸ கஷ்டத்துடன் பதிலிறுத்தான்.

“இப்பொழுது மூன்று மூறை வந்துவிட்டதல்லவா? ”

“அது பாலதாசவோடு”.

“அதனால் பழகினதல்லவா இங்குவர”.

“இன்னும் சொற்ப நாட்கள் சென்றதும் தனியே வருவேன். நான் மாத்திரம் வருவதை பாலதாச விரும்பமாட்டான்”, எனக் கூறி லீசாவின் முகத்தைத் திஸ்ஸ பார்த்தான்.

“விரும்பாமல் இருக்கமாட்டான்”.

“எப்படித் தெரியும்?”

“விரும்பாவிட்டாலும் என்ன? ”

“அவன் கோபிப்பான்”.

“கோபித்தால் என்ன? நாம் ஐயாவையும் உறவினர் களையும் பாலதாச ஐயாவை அறியுமுன்னர் அறிவோ மல்லவா? ”

“பாலதாச ஐயாவும் தனிமையாக வருவதற்கு சாலை விருப்பமா? ”

“இல்லை” எனக் கூறிச் சிரித்தாள் லீசா.

“அப்படியாயின் பாலதாச ஏன் வருகிறுன்? ”

“அம்மாவுடன் கடைத்துக்கொண்டிருப்பதற்காக இருக்கலாம்”.

“இல்லை, லீசாவுடன் கடைத்துக்கொண்டிருக்க”, என்றுன் திஸ்ஸ.

“பாலதாச ஐயா கடைப்பதினால் நானும் கடைக் கிரேன்”.

“‘மாலையாகிவிட்டது திஸ்ஸ. இனிப் போவோம்’ என வம்பளத்தலை முடித்துக்கொண்டு சாலையுள் நுழைந்த பால தாச யோசனை கூறினான். தனிமையாக லீசாவுடன் நடத்திய உரையாடலை நிறுத்த வேண்டி ஏற்பட்டது திஸ்ஸவுக்கு மகிழ்வூட்டுவதாக இருக்கவில்லை.

“‘லீசா என்ன சொல்லுகிறார்கள்?’’ என லீசாவைப் பார்த்தவன்னம் திஸ்ஸவிடம் பாலதாச கேட்டான். பாலதாசவை ஒரு கண் மூலையால் பார்த்து லீசா சட்டையின் கழுத்தைச் சரிப்படுத்தினார்.

“‘திஸ்ஸ ஐயா ஓர் உபாசகன்’’ எனக் கூறி லீசா சிரித்தாள்.

“‘உபாசகன் போன்றிருக்கும் பூனைதான் எலிபிடிக்கும். இனிப்போவோம் திஸ்ஸ’’ எனக் கூறிக்கொண்டு திஸ்ஸவின் தோளில் கையை வைத்தான் பாலதாச.

“‘ஐயோ இல்லை. திஸ்ஸ ஐயா அத்தகைய ஒருவரல்லர்’’.

லீசா இவ்வாறு கூறுவாள் எனத் திஸ்ஸ சிந்திக்கவில்லை. ஒரு வாலிபனையே அன்றி வேகெருவரையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கக்கூட விரும்பாத நங்கையரைப் பற்றியே திஸ்ஸ சிந்தித்தான். ஒரு வாலிபனும் ஒரு நங்கையும் தனிமையாகவே உரையாடல் வேண்டும். அவர்களின் உரையாடல் பற்றிய எதையும் இன்னெஞ்சுவர் முன்னிலையில் பேசக்கூடாது. ஆதவினாலேயே பாலதாசவுக்கு லீசா கூறிய பேச்சுக் காரணமாக திஸ்ஸவின் மனத்தில் வருத்தம் தோன்றலாயிற்று.

ஏனைய நாட்களைப் போலவல்லது, லீசா தனது கையைத் திருகியதும் அடிக்கடி தன்பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தி யதும் காரணமாக திஸ்ஸவின் மனத்தில் உதித்தது கலப்பற்ற காம எண்ணமன்று; வடிவழகிகள் காரணமாக உயிரைத் தியாகஞ் செய்வதற்குக்கூட எண்ணும் ஓர் உணர்ச்சியாகும். தன்னிடம் மலர்ந்த அத் தூய காதலுக்கு தகுதியுடைய நங்கை லீசா என்று அவன் எண்ணவில்லை. அவனிடம் தோன் றியது லீசா ஒரு வாலிபனையே காதலிக்கும் நற்குணம் றிறைந்த ஒரு கண்ணியாதல் வேண்டும் என்ற அவாவேயாகும். இரண்டு மூன்று வாலிபர்களுடன் விளையாட்டாகப் பகிடிகள் பேசிக்கொண்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் காதலிப்பதில் உற்ற தவறை லீசாவுக்கு உணர்த்த முடியுமெனின் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்.

திஸ்ஸ அன்றிரவு உறங்கப் போன பின்னரும் லீசாவைப் பற்றியே எண்ணலாயினான். வடிவழகி ஒருத்தியை விபத்தி

விருந்து காப்பாற்றும் ஆற்றலுடைய அஞ்சானெஞ்சம் படைத்த ஒரு வீரனாக முடியுமெனின் எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கும்? இள நங்கைகளைக் கவரும் வகையில் நடத்தல் வேண்டும், உரையாடல் வேண்டும், ஆடைகளை அணிதல் வேண்டும். ஓர் இளநங்கையின் மனத்தை இழுக்கக்கூடிய அளவு அழுகுடைய முகம் தனக்கு உண்டா? இரவு அன்றெனின் திஸ்ஸ படுக்கையிலிருந்து எழுந்து கண்ணேடிக்குச் சமீபமாகப் போயிருப்பான். தான் உறங்கும் விதத்தைக் கண்ட ஓர் இள நங்கையைக் கொண்டு தன்னை வீரனென்று எண்ணச் செய்யும் வகையில் கால்களையும் கைகளையும் தலையையும் அங்கும் இங்கும் திருப்பிய வண்ணம் உறங்க முயன்றுன் திஸ்ஸ.

லீசா காரணமாகச் சீதை போன்ற தூய, அழுகுமிக்க ஓர் இளநங்கை மீது காதல் கொள்ளும் அவா மாத்திரமே திஸ்ஸவிடம் தோன்றியது. அவ்வணர்ச்சி அவனது மனத்தைப் புண்படுத்தவில்லை. அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்தது. ஏழு எட்டு நாட்கள் சென்ற பின்னர் அவன் லீசாவை மறந்துவிட்டான். ஏனெனில் லீசா தன்னே இருந்தமை போன்ற பாலதாச வடனும் விளையாட்டுப் பேச்சுப் பேசிக் காதல் காட்டி ஏய்ப் பாள் எனக் கருதினான். ஒருநாள் பாலதாச சொன்ன ஒரு செய்தியைக் கேட்டதும் லீசாவைப் பற்றிய உணர்ச்சி அவனது மனத்திலிருந்து அகன்றுவிட்டது. இரவில் கத்திரினை உறங்கிய பின்னர், பாலதாச போய் வீட்டு யண்ணலருகில் நின்றுகொண்டு லீசாவுடன் ஒருமணி அல்லது இரண்டுமணி நேரம் கடத்துக்கொண்டிருப்பான்.

“அன்று புஞ்சி அப்பு வீட்டில் இருக்கவில்லை” என்று முற்கூறிய செய்தியைக் குறிப்பிட்ட பாலதாச சூறினான். பாலதாச சொன்ன செய்தியைக் கேட்ட திஸ்ஸ வெறுப் படைந்தான்.

“லீசாவின் முகத்தையும் முத்தமிட்டாயா?” என்று திஸ்ஸ கேட்டான், அடக்கிய கோபத்தையும் பொருமையையும் உடையவனும்.

“முகத்தை முத்தமிட எங்கே வாய்ப்புக் கிடைக்கும்? யன்னவில் உள்ள கித்துல் மரக் கம்பங்களுக்கூடாக எனது கைவிரல்கள் நான்கின்னும் முனைகளை மாத்திரம் ஒரளாவுக்கு உள்ளே இடலாம். சுவரில் தென்னம் மட்டை ஒன்றைவைத்து அதில் ஏறி நின்று லீசாவுடன் சும்மா பேசிப் பேசி இருந்து விட்டு வந்தேன்”.

இச்செய்தியைக் கேட்ட நேரத்திலிருந்து லைசாவைப் பார்க்கத் திஸ்ஸ செல்வது அருமையாக இருந்தது. பாலதாச வின் வற்புறுத்தவினால் சென்றுலும் அவன் ஏனைய நாட்களைப் போன்று அவ்வளவு அவாவோடு லைசாவுடன் உரையாடவில்லை.

பாலதாசவோடு கத்திரினவின் வீட்டுக்கு திஸ்ஸ செல் வதை அறிந்த மாத்துறை அம்மையார், இன்னும் சில காலம் ஊரிலே இருந்தால் அவன் கெட்ட ஒழுக்கம் உள்ளவனவான் எனப் பயந்தார். கல்விக்காகத் திஸ்ஸவை காலி விடுதிக்கு அனுப்ப முடியாவிடின் தொழில் செய்வதற்காகக் கொழும் புக்கு அனுப்ப மாத்துறை அம்மையார் தீர்மானித்தார்.

“திஸ்ஸ, நீ இப்பொழுது அதிகமாக உலாத்தப் போகிறோய்”. மாத்துறை அம்மையார் திஸ்ஸவை எச்சரிக்கை செய்தார். “நீ பகல் சோறு தின்று ஒருமணித்தியாலம், இரண்டுமணித்தியாலம் செல்வதற்குள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டால் வீட்டுக்கு வருகிறோய் இரவு சோறு தின்னும் நேரம் நெருங்கியபொழுது. பாலதாசவோடு அவ்வளவுக்குத் திரியப் போகாதே”.

“வேலை இல்லாததினால் வீட்டில் இருக்கச் சோம்பலாம் இருக்கிறது அம்மா”.

“சோம்பல் என்றால் ஒரு புத்தகத்தை வாசி”.

“எந்தேரமும் முடியுமா புத்தகம் வாசிக்க?”

“நீ கத்திரினவின் வீட்டுக்கு ஏன் போகிறோய்?”

“பாலதாச அழைத்தமையினால்”.

“போகாதே, பாலதாச அழைத்தால் மாட்டேன் என்று சொல். போகவேண்டாம் என்று நான் சொன்னதாகச் சொல். கேட்டதா?”.

“ஆம் அம்மா”.

யா/வல்வை காளீ வித்தியாவபர்
வஸ்வெட்டித்துக்கூற

எட்டாம் அத்தியாயம்

திருமணம் முடித்த ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நந்தா தனது கணவனுடன் பெருவளவில் சில நாட்கள் தங்கு வதற்காக வந்திருந்தாள். கர்ப்பினியாக இருந்தமையினால் நந்தா தனது தாயின் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். விவாகத்தின் பின்னர் ஜினதாச மிக நல்ல மனிதனாக மாறியவாறே வறிய வனுமானுன். கடனாக வாங்கிய பணத்தையே விவாகத்துக்காகச் செலவு செய்திருந்தான். சீதனமாகப் பணம் கிடைக்காததினால் அவன் அக்கடனைச் செலுத்துமுகமாகத் தனது காணித்துண்டுகள் இரண்டை ஈடுவைத்துப் பணம் பெற்றுன். எஞ்சியிருந்த சின்னஞ்சிறு காணிகளிலிருந்து கிடைத்த வருவாய் அவர்களிருவருக்கும் நாளாந்த உணவுக்குப் போதிய அளவினதாய் இருந்தது. கடன்பட்டே அவர்கள் ஆடை ஆபரணங்களுக்காகச் செலவு செய்தனர். தாய் தந்தையின் நிலப்பங்குகளினால் கிடைத்த வருமானத்தைக் கொண்டு தனிப்பட்டவனும் இருந்த காலத்தில் ஜினதாசவுக்குக் குறை பாடுகள் தோன்றவில்லை.

முன்பிருந்தே பெருவளவுப் பெண்கள் நல்ல ஆடைகள் உடுப்பர். ஆபரணங்கள் அணிவர். ஆடை ஆபரணங்களுக்காக உலோபித்தனம் பாராது செலவளிப்பர். நந்தாவுக்கு ஆடை ஆபரணம் அளித்தல் சற்றுச் செலவு கூடிய காரிய மெனினும் ஜினதாச ஒருபோதும் அது பற்றி முனுமுனுக்க வில்லை. ஆடை ஆபரணங்களுக்காக நந்தா ஒரு சதமாவது வீணைகச் செலவு செய்ய வில்லையெனினும் குலவழக்கமாக எப்பொழுதும் தூய்யையாகவே அணித்தாள். குறைவில்லாமல் ஆடை ஆபரணங்கள் இருந்தால் மாத்திரமே பயணங்களில் ஈடுபடுவாள். குறைந்த விலையில் விற்கப்படும் எத்தனையை புடவையையும் அவள் வீட்டில் இருக்கும்பொழுது அணிந்து கொள்வாள். எனினும் வீட்டுக்கு வெளியே போவதெனின் அவளுக்குச் சற்றுப் பெறுமதியான துணிமணிகள் தேவைப் படும். தனது கணவர் கடன்பட்டுத் துணிமணிகள் கொண்டு வருவதை அறிந்த பின்னர் ஆடை ஆபரணங்களுக்காகச் செலவு செய்யாமல் இருக்கத் தீர்மானித்த நந்தா வீட்டுக்கு வெளியே உறவினர் வீடுகளுக்குச் செல்வது அருமையாக இருந்தது.

ஜினதாசவில் விவாகத்தின் பின்னர் அவனுடைய சகோதரி வீட்டை விட்டுத் தனது கணவன் வீட்டுக்குப் போய்விடுவாள் என ஜேமிச கூறியபோதிலும் அவள் செல்ல

வில்லை. அவள் அவனுடைய பிள்ளைகள் இருவருடன் அங்கு தங்கியிருந்தமையால் தோட்டத்தில் தெங்காய் ஆயும் பொழுது அவனுக்கும் ஒரு பங்கு கொடுக்க வேண்டும். ஈரப் பலா, பலா, பாக்கு முதலியவற்றிலிருந்தும் ஒரு பங்கை அவள் எடுப்பாள். அவள் வீட்டில் தங்கி இருப்பதால் ஜின்தாச ஏக்கும் நந்தாவுக்கும் சுமக்க வேண்டி இருந்தது இத்தகைய சிறிதளவின்தான் நட்டமாகும். நந்தா தனது மைத்துனி யுடன் ஒருபோதும் சண்டை பிடிக்கவில்லையாதலால் ஜின்தாச ஏக்கும் தனது சகோதரியுடன் கோபப்படுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

நந்தா பெருவளவுக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் சென்ற பின்னர் அவனுக்காகப் பிரித் தூதும் பொருட்டு மாத்துறை அம்மையார் வீட்டைத் தூய்மையானதாக்கினாள். கிராமப் பெண்கள் சிலரையும் வேலைக்காரியையும் கொண்டு, கட்டில், கதிரை, மேசைகளை வெளியில் வைப்பித்து வீட்டைக் கழுவுவித் தார். அவனுடைய கணவன் வாழ்ந்தபோது உபயோகித்த எழுதும் பெட்டியைக் கொண்ட மேசை இன்னும் வீட்டில் அதே இடத்தில் இருந்தது. அறுபது எழுபது ரூபாவாவது கொடுத்து அவ்வெழுது பெட்டியையும் மேசையையும் விலைக்கு வாங்கக் கிராம விதானையார் விரும்பினார். பணமுடை இருந்த போதிலும் அம்மேசையை விற்க மாத்துறை அம்மையார் விரும்பவில்லை. எழுது பெட்டியையும் மேசையையும் மாத்துறை அம்மையார் தனது கணவனை நினைவுறுத்தும் விலையதிக்க முடியாத நினைவுச்சின்னமாகக் கருதினார். ஒரு தடவை நந்தியச விதானையார் அவ்வெழுது பெட்டியைக் கொண்ட மேசையை வாங்கும் கருத்துடன் ஜிம்பது ரூபாவை மாத்துறை அம்மையாரின் கையில் வைத்தார். எனினும் அவள் பணத்தை அவருக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து, “ஐயாவை நினைவுகூர உள்ளது இவ்வளவுதான்” என்று கூறினாள்.

வீடு கழுவப்பட்ட அன்று மாத்துறை அம்மையார் தனது கணவனின் எழுதுபெட்டியையும் மேசையையும் துடைத்து எழுதுபெட்டிக்குள் இருந்த கடதாசிகளையும் உறுதி களையும் தூசுகளைத் தட்டிப்போட்டு, காயவைத்து மீண்டும் முன்புபோல் வைத்தாள். அவள் எழுதுபெட்டியின் உள்ளறையைத் தவிர்த்து அங்கிருந்த கடிதங்களை ஓவ்வொன்றுக் கொடுத்துத் தட்டித் துடைத்து மீண்டும் முன்புபோல் வைத்தாள். அக்கடிதங்களுக்கிடையே ஒரு பெண்ணின் கையினால் எழுதப்பட்டதெனக் கருதவேண்டிய ஒரு கடிதம் அவனுக்குப் புலப்பட்டது. ஆச்சரியமடைந்த மாத்துறை அம்மையார்

கடிதத்தைக் கையில் எடுத்தவுடனே அது யாருடைய கை யெழுத்து என்பதை அறிந்து கொண்டார். கையெழுத்தை அறிந்து கொண்டமையினால் அவள் அக்கடிதத்தை மிக்க சந்தேகத்துடன் வாசித்தாள். கடிதத்தை வாசித்த அவள் கோபித்தாள். பின்னர் துயரமடைந்தாள். கடுமையான வேதனைக்காளானால். அக்கடிதத்தை இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு இன்னும் அத்தகைய கடிதங்கள் உண்டா எனப் பார்த்த அவனுக்கு வேறும் இரண்டு கடிதங்கள் கிடைத்தன. அவள் மூன்று கடிதங்களையும் சமையலறைக்குக் கொண்டு போய் சுற்றுவரப் பார்த்து அடுப்பில் இட்டு அக்கடி தங்கள் எரிந்து சாம்பலாகும் வரை அடுப்படியிலிருந்து செல்லவில்லை.

கத்திரினவினால் முகந்திரம் கைசாருவத்தைக்கு அனுப் பப்பட்ட கடிதங்களே மாத்துறை அம்மையார் எரித்த கடிதங்கள். அவற்றுள் ஒரு கடிதம், “புஞ்சி அப்பு தெவந்த ரைக்குப் போனார். நானோ மறுநாள்தான் வருவார்”. என்ற வசனங்களை இறுதியில் கொண்டிருந்தது. இம்மூன்று கடிதங்களும் முகந்திரம் கைசாருவத்தே மாத்துறை அம்மையாரை விவாகம் செய்வதற்கு ஏழைட்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டவை என்பது கடிதத்தின் ஆரம்பத்தில் எழுதப் பட்டிருந்த குறிப்புக்களிலிருந்து புலனுயது. மூன்று கடிதங்களையும் எரித்த மாத்துறை அம்மையார் இவற்றிற்குப் பின்னர் கத்திரின தனது கணவனுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் உள்ளனவா எனத் தேடத் தலைப்பட்டார். அவள் பெட்டியின் எல்லா அறைகளையும் வெறுமையாக்கி ஒவ்வொரு கடதாசித் துண்டையும் பரிசீலனை செய்து பார்த்த போதிலும் கத்திரினவின் ஏனைய கடிதங்கள் ஒன்றும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

கைசாருவத்தே தன்னை விவாகம் செய்து கொள்ளு முன்னர் கத்திரினவுடன் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறார் என்பது மாத்துறை அம்மையாருக்கு வெளிப்படையாகிவிட்டது. முகந்திரத்துடன் கத்திரின நெருங்கிப் பழகியிருப்பது அவள் புஞ்சி அப்புவை விவாகம் செய்த பின்னரேயாகும். “புஞ்சி அப்பு தெவந்தரைக்குப் போனார். நானோ மறுநாள்தான் வருவார்” என்ற வாக்கியங்களைக் கொண்டு அவள் கடிதத்தை முடித்திருப்பது முகந்திரத்தை அழைப்பிக்கும் எண்ணத் துடனேயாகும். தன்னை விவாகம் செய்த பின்னரும் கத்திரின விடம் முகந்திரம் சென்றாரா என்ற கேள்வி தானுகவே மாத்துறை அம்மையாரிடம் தோன்றியது. தன்னை விவாகம்

செய்த நாள் தொடுத்து முகந்திரம் போய்வந்த இடங்களையும் செய்தவற்றையும் பேசியவற்றையும் மாத்துறை அம்மையார் மனத்துக்குள்ளேயே விமரிசனம் செய்தாள். மாணிக்கம் அரிப்பது போன்று தனது மனத்தினால் இறந்த காலத்தை அரித்தாள் எனினும் தன்னை விவாகம் செய்தபின்னர் கத்திரினை விடம் முகந்திரம் சென்றார் என்பதைச் சந்தேகிக்க எவ்வித ஆதாரத்தையும் அவருக்குத் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை.

மாத்துறை அம்மையாரை விவாகஞ் செய்தபின்னர் ஏற்புடைத்தல்லாத நேரங்களில் தமது வீட்டைவிட்டுச் செல்ல வில்லை. அவர் மாத்துறைக்குச் சென்று அங்கே ஓரிரண்டு நாட்களைக் கழித்துவிட்டு நேராக வந்தது வீட்டுக்கேயாகும். கத்திரினைவினதும் முகந்திரத்தினதும் நட்புறவு தன்னை விவாகம் செய்ய முன் இருந்தது என்பதை மாத்துறை அம்மையார் அறிவார். எனினும், தனது கணவனின் ஒழுக்கத்தில் இத்தவறுன நடத்தை காரணமாக அவள் அதிகம் அதிகமாகக் கோபமடைந்தாள். பெருந்துயரில் மூழ்கினாள். கடுமையான வேதனைக்குள்ளானானாள்.

கத்திரினைவின் மகள் நினைவுக்கு வரும்பொழுது மாத்துறை அம்மையாரின் கோபம் அதிகரிக்கும். லைசா சிரிக்கும்பொழுது மோவாயின் மூலை குழிவிழும். லைசாவின் இரு உதடுகளும் கத்திரினைவின் உதடுகளைப் போலல்லாத முகந்திரத்தின் இரு உதடுகளையும் போன்றிருந்தன. சிரிக்கும் பொழுது குழிவிழும் மெல்லிய மோவாய் முகந்திரமுக்கு உண்டு. லைசாவின் மூக்கு முகந்திரத்தின் மூக்கையல்லாது கத்திரினைவினதோ, புஞ்சி அப்பினதோ மூக்கைப் போன்ற தன்று. காதல் கட்டி ஏய்க்கும் தன்மையினாலும் கண்களி னாலும் கத்திரினைவை ஒத்திருக்கிறார் லைசா. குழிவிழும் அவருடைய மோவாயும், நீண்ட உயர்ந்த மூக்கும், மெல்லிய உதடுகள் இரண்டும் நினைவிற்கு வரும்பொழுது மாத்துறை அம்மையாருக்கு மனத்தில் தோன்றுவது கடுமையான கோபமும் பெருந் துயருமாகும்.

விசித்திரமான முறையில் உடுத்து அணிந்த லைசாவுடன் சில சந்தர்ப்பங்களில் பெருவளவுக்குக் கத்திரினை வந்தது முகந்திரத்துக்கும் அவருக்கும் இருந்த நட்புறவைப் பெருமையாக நினைத்ததினாலா? கத்திரினைவும் லைசாவும் அனுலாமீதும் நந்தாமீதும் பெரும் பற்றுடைமையும் அக்கறையும் காட்டிக் கொண்டதும் அதனாலாயிருக்கலாமல்லவா? கத்திரினை சில சமயங்களில் லைசா அணியும் பொருட்டு நந்தாவைக் கொண்டு புதுமுறையில் சட்டைகளை வெட்டுவிக்க வந்தது லைசாவும்

கைசாறுவத்தே குடும்பத்துடன் உறவு பூண்டவள் என்ற உணர்ச்சி இருந்தமையினாலா?

வயது முதிர்ச்சியும் உணவுக் குறையும் காரணமாகக் கத்திரினு இப்பொழுதோவெனின் வடிவு குன்றிய பெண்ணை வாள். எனினும், அவனுடைய குன்றியுள்ள வடிவின் அழிவுச் சின்னங்களை அவளின் இரு கண்களிலும் உயர்ந்த மார்பிலும் காதல் காட்டி ஏய்ப்பதிலும் இன்னும் காணலாம். தான் முகந்திரத்தின் பாரியாராகக் கொக்கலயில் வாழ வந்த பொழுது கண்ட கத்திரினுவின் வடிவழைகை மாத்துறை அம்மையார் பொருமையுடன் நினைவுபடுத்தினார். கத்திரினு அப்பொழுது சதா பெருவளவுக்கு வந்தது தன்னைக் காணும் முகமாகவன்று, ஐயமின்றி முகந்திரத்தைக் காணும் பொருட்டே என மாத்துறை அம்மையார் ஊகித்தார். எனினும், தன்னை விவாகம் செய்த பின்னர் முகந்திரம் கத்திரினுவை நினைவு படுத்தினார் என அவள் நினைக்கவில்லை.

பாலதாசவுடன் லைசாவைப் பார்ப்பதற்கு திஸ்ஸ சென்ற மையைக் கேள்வியற்ற முதலாவது சந்தர்ப்பத்தில் மாத்துறை அம்மையாரின் எண்ண அலைகளில் திஸ்ஸ நடத்தை கெட்ட வகை மாறிவிடுவாலே என்ற உணர்ச்சி மாத்திரம் தோன்றியது. இப்பொழுது அவனுடைய உள்ளத்தில் தோன்றுவது கடுங்கோபமும் வெறுப்பும் வெறுப்போடு கலந்த அச்சமுமாகும்.

இவ்வெண்ணங்கள் காரணமாக மிக்க கோபமடைந்த மாத்துறை அம்மையார் விருந்தையில் இருந்த திஸ்ஸவை அழைத்தாள். தாயிடம் சென்ற திஸ்ஸவின் மனத்தில் பேரச்சம் தோன்றியது, இதற்குமுன் ஒருபோதும் தாயின் முகத்தில் இத்தகைய பயங்கரமான குறிப்பை, துக்ககரமான குறிப்பைக் காணுமையினாலேயாம். தன்னுடைய தாய் இவ்வளவு கோபப்படுவாள் என திஸ்ஸ இதற்குமுன் பெனின் கனவிற்கூட நினைக்கவில்லை.

“‘திஸ்ஸ’ என அவள் தனது மகனை எச்சரித்தாள். ‘இதன்பின்னர் நீ இவ்வாறு கத்திரினுவின் வீட்டுக்குப் போனால் பார்த்துக் கொள். இனிப் போகாதே. அவர்களுடைய முற்றத்தின் மண்ணையாவது மிதியாதே. கேட்டதா?’”

“அன்று போகவேண்டாம் என்று சொன்னதன் பின்னர் போகவில்லை அம்மா’” எனத் தாயின் தோற்றத்தினால் அதிகம் பயமடைந்த திஸ்ஸ கூறினான்.

“அவர்களுடைய வீட்டுப்பக்கமாவது போகாதே. நீ மீண்டும் படிக்கப்போக வேண்டும். தவறினால் தொழில் செய்யக் கொழும்புக்குப் போகவேண்டும். கேட்டதா?”

படிக்கப் பாடசாலைக்குப் போவதை விடத் தொழில் செய்யக் கொழும்புக்குப் போவதை திஸ்ஸ விரும்பினான். தாயும் அனுலாவும் பணமுடையினால் அல்லலுறுவதை அறி வானுதலால் அவன் தொழில் செய்யவே ஆசைப்பட்டான்.

“தொழில் செய்யப் போவதைத் தான் பெரிதும் விரும்புகிறேன் அம்மா”, எனத் திஸ்ஸ பதிலளித்தான்.

மாத்துறை அம்மையார் மீண்டும் சாலைக்குச் சென்று முகந்திரத்தின் எழுதுபெட்டியைப் பூட்டித் தாழிட்டுவிட்டு சமையலறைப்பக்கங் சென்றார். தன் தாய் கோபமாகப் பேசுவதைக் கேட்டு வந்த அனுலா விருந்தத்துக் கூட சென்றார்.

“அனு, அம்மாவுக்கு இன்று நல்ல கோபம். வேறு ஒருபொழுதும் இன்றுபோல் அம்மாவுக்குக் கோபம் வரவில்லை” என்றான் திஸ்ஸ.

“திஸ்ஸ உலாத்தப் போவதனாலயிருக்கலாம். கத்திரின விள் வீட்டுக்குப் போவதை ஏழைட்டு நாட்களுக்கு முன்னர் கேள்விப்பட்டுச் சற்றுக்கோபத்தோடுதான் அம்மா இருந்தார்”.

“அம்மா வேண்டாமென்ற பிறகு நான் கத்திரின வுடைய வீட்டுக்குப் பொகவில்லை. அம்மாவுக்கு வேறு காரணத்தால் கோபம் வந்திருக்கும்”.

“அம்மாவுக்கு லீசாவைப் பிடியாது. அந்நாட்களில் லீசா இடைக்கிடையே இங்கு வந்தாலும் அம்மாவுக்குக் கோபம். நாம் சும்மா லீசாவுடன் பேசினாலும் அம்மாவுக்குக் கோபம். அவளோடு கதைக்கப் போகவேண்டாம் என்று அந்நாட்களில் அம்மா சொல்லுவார்”.

“நான் லீசாவைப் பார்க்கவன்று, அனு, போனது. பாலதாச அழைத்ததினால்”.

“திஸ்ஸ உலாத்தப்போவது அதிகம். கூட்டத்தில் சேர்ந்தால் கெட்டுப் போக நேரிடும். அம்மா எப்போதும் பயத்தோடு இருப்பார். அம்மா இப்பொழுது அதிகம் மெலிந்து விட்டார் மனக் கவலையினால். திஸ்ஸ அம்மாவுக்கு அதிகம் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டாம்”, என அனுலா கூறினாள், தன் தாய் காரணமாக உதித்த கருணையுடன்.

“நான் அம்மாவுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்தேனு அனு? ”

“நான் சொன்னது அத்தகைய தொந்தரவன்று. நீ உலாத்தப் போவது அம்மாவுடைய மனத்துக்கு ஒரு தொல்லை”.

“என்ன அனு, எனக்குக் காலையிலிருந்து மாலை வரை வீட்டிலே சும்மா இருந்துகொண்டிருக்க முடியுமா? ”

“வீட்டிலே இருக்கச் சோம்பல் எனின், சற்று உலாத்தப் போவதில் ஒரு தவறும் இல்லை. நாட்டுப்புறப் பெண்களின் வீடுகளுக்கு ஏன் போவான்? கூட்டத்திலே சேர்ந்து இரவாகும் வரை வீட்டுக்கு வராமலிருப்பதேன்? ”

“நான் போனது கத்திரினாவின் வீட்டுக்கு மாத்திரம்”.

“நீ ஆயவாசற்கார வீட்டுக்குப் போகவில்லையா? ”

“அனு, எப்படித்தெரியும்? ” எனக் கேட்டுத் திஸ்ஸ சிரித்தான்.

“திஸ்ஸ நினைத்துக்கொண்டிருப்பது நாங்கள் கேள்விப் படமாட்டோமென இல்லையா? ”

“அனு மகா பொல்லாதவள்”.

“இளைஞர்களுக்குப் போகவேண்டிய இடமன்று ஆய வாசற்கார வீடு”.

“ஏன்? ”

“ஆயவாசற்கார வீட்டுக் கிழவி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வாலிபனை ஏமாற்றிக் கொள்ள. மகள் என்றால் பிழை இல்லை. அப்படியிருந்தும் என்ன? ஆயவாசற்கார வீட்டுக்கிழவி மகா பொல்லாதவள்”.

“நான் போவது பெண் எடுக்கவா? நான் கனவில் கூட நினைக்காதவற்றை அனு நினைக்கிறேன்”.

“இப்பொழு நினைக்காதவற்றைப் பிறகு நினைக்கலாம். போகவேண்டாம் ஆயவாசற்கார வீட்டுக்கு”.

“நான் ஒருநாள்தான் போனது. ஆயவாசற்கார வீட்டுக் கிழவி வழியில் சந்தித்து அழைத்தாள் வீட்டுக்குப் போக”.

“அஹா, நான் சொல்லவில்லையா ஆயவாசற்கார வீட்டுக்கிழவி மகா பொல்லாதவள் என்று? . நான் அம்மா விடம் சொல்லவில்லை திஸ்ஸ ஆயவாசற்கார வீட்டுக்குப் போவதைப் பற்றி”.

“அனு மிகப்பொல்லாதவள் போல இருக்கிறார்கள். அப்படி யென்றால் நான் போகிற வருகிற எல்லா இடங்களையும் தேடிக் கொண்டிருப்பது அம்மாவன்று, அனு”.

“எவர் தேடினாலும் என்ன? போகவேண்டாம் ஆய வாசற்காரர் வீட்டுக்கு” என அனுவா சொன்னாள் அச்சுறுத்துவது போன்று.

“அனு கலியாணம் பண்ணுவதில்லை எனக் கூறிக்கொண்டு ஆண்களின் குற்றங்குறைகளைத் தேடுவது மாத்திரந்தான்”.

“ஆண்களின் குற்றங்குறைகளை தேடுவது மாத்திரமல்லாது பெண்களின் குற்றங்குறைகளையும் நான் தேடுகிறேன்”.

“அதனால்லவா அனு விரைவாக வயது முதிர்ந்திருக்கிறது” எனக் கூறிய திஸ்ஸ அனுவாவை விட்டுச் சற்றுத்தள்ளி நின்றான்.

“பழுத்த பேச்சுப் பேச வராதே என்னுடன்” என அனுவா கோபத்தோடு உரக்கக் கூறினான்.

விருந்தைப் பக்கம் விரைவாக வரும் மாத்துறை அம்மையாரைக் கண்ட அனுவாவும் திஸ்ஸவும் அஞ்சினார்.

“திஸ்ஸ, விரைவாகப் போய் வீரசிரி வைத்தியரைக் கூட்டிக் கொண்டுவா. நந்தாவுக்குச் சற்றுச் சுகமில்லை” என விருந்தைக்கு வர முன்னமே மாத்துறை அம்மையார் உத்தரவிட்டார்.

திஸ்ஸ போனதன் பின்னர் மாத்துறை அம்மையாரும் அனுவாவும் மீண்டும் நந்தாவின் அறைப்பக்கம் சென்றனர். வைத்தியர் வருவதற்கு முன்னர் சமீபமாக வாழும் மருத்துவிச்சி அழைக்கப்பட்டாள். பின்னர் வந்த வீரசிரி வைத்தியர் நந்தாவின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்து “இப்பொழுதே அவதிப்பட வேண்டாம்” என மாத்துறை அம்மையாருக்குக் கூறினார்.

“இரவு ஏழு மணிக்கு முன்னர் சின்ன அம்மையாருக்கு வருத்தம் ஏற்படுமென்று நான் நினைக்கவில்லை”.

வைத்தியர் பெருவளவு விருந்தையில் உள்ள சாய்வுக்கதிரையில் இருந்தார். நந்தா ஏற்கனவே தயாரித்திருந்த சிறு தலையணையையும் வட்டத் தலையணைகள் இரண்டையும் கொண்டுவந்து, புதிய உறை இட்டுக் கையால் தட்டி, இருந்த இடத்திலே அனுவா வைத்தாள். ஜினதாச விருந்தையிலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து வைத்தியருடன் உரையாடிக்கொண்டிட

ரூந்தான். வைத்தியர் வடமொழிச் சுலோகங்களை எடுத்துக் காட்டி நிகழ்த்தும் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டும், தேவைப் பட்ட இடங்களில் இடைக்கிடை பதிலிறுத்துக்கொண்டும் இருப்பதைத் தவிர ஆயுள்வேத வைத்திய முறையைப் பற்றித் தர்க்கிக்கக்கூடிய அளவுக்கு அறிவுள்ளவன்ஸ்லன் ஜின்தாச். சில சமயங்களில் வைத்தியரிடம் கேள்விகேட்டுத் தர்க்கித் தான் திஸ்ஸ.

‘‘நாடியைப் பிடிப்பதனால் இருதயத்தின் உணர்ச்சியை அறிவதைத் தவிர வேறு என்ன அறிய முடியும்?’’ என நாடிச் சாத்திரம் பற்றி வைத்தியர் சொன்ன விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திஸ்ஸ வினவினான்.

‘‘நாடிச் சாத்திரம் மிக்க ஆழமானதோன்று’’.

‘‘நாடியைப் பார்த்து நோயாளி உண்ட உணவையும் கூறுகிறூர்களஸ்லவா சில வைத்தியர்?’’

‘‘நோயாளி உண்ட உணவை நாடியைக் கொண்டு அறிய முடியுமென நான் கூறமாட்டேன்; எனினும் நாடியைக் கொண்டு பலவற்றை அறியலாம்’’ எனக் கூறி வைத்தியர் அடிச்சருட்டை முற்றத்திற்கு ஏறிந்தார்.

‘‘சிங்கள வைத்தியர்கள் நோயாளிகள் மட்டுமல்லாது சுகதேகிகளாக இருப்பவர்களும் மாட்டிறைச்சி தின்னக் கூடாது என ஏன் ஏன் கூறுகிறூர்கள்? தின்பதாயிருந்தால் மாட்டிறைச்சியைத்தான் சாப்பிட வேண்டும், சமிக்கக்கூடியவர்கள் மாத்திரம்’’.

‘‘மாட்டிறைச்சி சூடானது, குணமற்றது’’.

‘‘சிங்கள வைத்தியர்கள் மாட்டிறைச்சி உண்ண வேண்டாமென்று சொல்வது அதனுல்லன்று. வடமொழி வைத்திய நூல்கள் இந்துக்களால் எழுதப்பட்டவை. இந்துக்கள் மாட்டைத் தெய்வம் போல் கெளரவிக்கின்றனர். அவர்கள் மாட்டிறைச்சி உண்பதில்லை. வடமொழி வைத்திய நூல்களைச் சோனகரின் மதத்தைப் பின்பற்றிய இருடிகள் எழுதியிருந்தால் பன்றி இறைச்சி ஒரு சிறிதும் குணமில்லாதது என்று கூறியிருக்க மாட்டார்களா?’’

‘‘சோனகரின் மதத்தைப் பின்பற்றுகிற மனிதர் ஒரு போதும் இருடிகளாக முடியாது’’.

‘‘சோனக வைத்தியர்கள் கூறுவார்கள் இந்து சமயத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் நபிகளாக முடியாதென்று’’.

‘‘நபிகள்’’

“ஆம். நபிகள் என்பது சோனகரின் மதத்தைச் சேர்ந்த வர்களின் இருடிகளைத்தான்”.

தில்லவின் தர்க்கத்தினால் வீரசிரி வைத்தியர் கோபப் படுவார் என்று நினைத்ததினாலோ என்னவோ ஜினதாச பின் வருமாறு கூறினான்.

“நான் ஒருபோதும் மாட்டிறைச்சி சாப்பிட மாட்டேன். எனக்கு அது ஏற்காது. சாப்பிட்டால் ஏதாவதொரு சுகக் குறைவு ஏற்படும்”.

“அது அண்ணருக்கு. இன்னும் எத்தனை பேருக்கு மாட்டிறைச்சி ஏற்படைத்தாகிறது? மனிமெல் ஒரு வாரத்துக்கு மூன்று நான்கு நாட்கள் மாட்டிறைச்சி தின் பான். நேற்று மூன்தினம் இரவு புகைவண்டியில் ஒரு பசுமாடு அகப்பட்டது. மனிமெலும் வேறு இருவரும் பசு சாகும் மூன்னர் கால்களை வெட்டிக்கொண்டு ஓடினர். விதானையார் ஜயா மனிதர்களைப் பிடிக்கத் தேடும்பொழுது அவர்கள் இறைச்சியைச் சமைத்துத் தின்றும் விட்டனர். மனிமெலுக்கு ஒருவிதச் சுகக்குறைவும் இல்லையே. ஜந்து பேர்களுடனுயினும் சண்டைபிடிக்க அம்மனிதனால் முடியும்”.

“அவர்கள் மதுபானம் அருந்தும் காடையர்” என ஜினதாச வாதித்தான்.

“அப்படியானால் நல்லவர்களுக்கு மாத்திரமா அது சுகக்குறைவானது?”

“நல்லவர்கள் மாட்டிறைச்சி சாப்பிட மாட்டார்கள்”.

“எங்களுடைய விவாதம் நல்லவர்கள் மாட்டிறைச்சி உண்கிறார்களா அல்லவா என்பதன்று; மாட்டிறைச்சி சாப்பிடுவது சுகக்குறைவை உண்டாக்குமா என்பதே”.

“புதிதாக ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போகும் பிள்ளைகளின் கருத்து இப்படித்தான்” என ஜினதாச கூறினான் வைத்தியரைப் பார்த்து.

பின்னர் அவர்கள் பேய்களைப் பற்றி உரையாடினர்; கட்டடியரைப் பற்றிக் கதைத்தனர். வைத்தியரும் தில்லவைப் போன்று கட்டடியரை நிந்தித்தார். எனினும், தில்லவை “மந்திர சாத்திரம் பொய்யானது” எனக் கூறியபொழுது அது ஆழமான சாத்திரம் என வாதாடினர் வைத்தியர். மந்திர சாத்திரத்திலிருந்து கடவில் உள்ள மீன்களைப் பற்றிய பேச்சில் இறங்கினர்.

“கடல் மீனாக் கரைக்குக் கொண்டுவந்தால் அது சலசன் னியினால் மரணிக்கிறது’’ என வீரசிரி கூறினார்.

‘‘சல சன்னி?’’ என ஆச்சரியத்தோடு திஸ்ஸ கேட்டான்.
‘‘நீரிலிருந்து கரைக்கெடுத்தால் மீன் சாவது மூச்ச எடுக்க முடியாமல்’’.

‘‘மூச்ச எடுக்க முடியாமல்’’ என ஜினதாச கூறினான் அதிசயத்துடன். ‘‘மூச்ச எடுக்க மீன் களுக்கு முக்குத் துவாரங்கள் இருக்கின்றனவா?’’

‘‘மீன் மூச்ச எடுக்கிறது வாயால். வாயால் எடுக்கும் நீரிலுள்ள பிராணவாயுவை (ஒட்சிசீன) வேறாக்கிக் கொள்ளும். மூச்ச எடுக்கிறது என்று சொல்வது அதற்குத் தான். மீனுக்கு நீரிலிருந்து மாத்திரம் பிராணவாயுவை எடுக்க முடிகிறது. கரையில் இட்டால் மூச்ச எடுக்க முடியாமல் போகிறது. முக்குத் துவாரம் இல்லாமையினால்’’.

வீரசிரி வைத்தியர் பழங்கொள்கைகளில் மூழ்கிய வரெனினும் புத்தியுள்ளவர். அதனாலேயே திஸ்ஸவின் வாதங்களுக்குச் செவிமடுத்தார். இருடிகள் மாட்டிறைச்சியை ஏற்ற உணவாகக் கூறுதது அவர்கள் இந்துக்களானமையினுலேயே என வீரசிரியும் எண்ணினார். எனினும் மீன் பற்றிய தமது கருத்தைத் திஸ்ஸவின் தர்க்கத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் விட்டுவிடவில்லை.

‘‘இப்பொழுது கல்வி கற்கும் பிள்ளைகள் பழையன அணைத்தையும் பொய் என்கின்றனர். எனினும், திஸ்ஸவும் நோய்வாய்ப்பட்டால் வைத்தியம் பெறுவது வைத்தியரிட மிருந்து’’ என ஜினதாச கூறினான்.

‘‘கிறித்தவப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்வதினுள்ள தவறு’’ என்றார் வைத்தியர்.

‘‘கிறித்தவப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்வதில் உள்ள தவறு? நான் பேசினது உள்ளதும் இல்லாததும். சமயமன்று’’.

‘‘கிறித்தவப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போகும் பிள்ளைகளுள் பெறும் பாலானேர் கிறித்தவர்களின் கட்சிச் சார் பாகவே இருப்பர்’’.

‘‘இப்பிள்ளைகள் தாமாகவே ஏமாற்றப்படுகின்றனர். பாதிரியார்களுக்குப் பிள்ளைகளை ஏமாற்றத் தெரியும், அவர்களுக்குச் சீனி மிட்டாய் கொடுத்து’’ எனக்கூறி வைத்தியரின் கொள்கையை உறுதிப்படுத்தினான் ஜினதாச.

“பெரும் அண்டப் புழுகு. பழைய புத்தகங்களில் இருக்கும் நிலம் பிளக்கும் பொய்களை நம்பாதிருத்தல் கிறித் தவப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்வதினாலன்று; உண்மையை உள்ளவாறே அறிந்து கொள்ள முடியுமாதலால் தான்”.

இரவு எட்டு மணி வரையிலும் நந்தாவின் கர்ப்பத்தி விருந்த குழந்தை உலகின் வெளிச்சத்தைக் காணவில்லை. மறுநாள் விடியும் வரை தமக்கு போகக் கிடைக்காது என் பதை அறிந்த வீரசிரி பெருவளவிலேயே இராப்போசனத் தையும் உண்டுவிட்டு மீண்டும் போய் விருந்தையில் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு ஒரு சுருட்டைப் பற்ற வைத்தார். பாலதாசவும் விஜயவும் அன்றிரவைப் பெருவளவிலேயே கழிக்கும் நோக்கத்துடன் வந்தமையால் திஸ்ஸ மீண்டும் வைத்தியருடன் வாதிக்கச் செல்லவில்லை.

மழை பொழிய முயலும் வானில் இருந்த தாரகைகள் புகைக்கறை உடைய நீலநிறப் பிடவையினால் மூடப்பட்ட மின்னிளக்குக்கள் போன்று பிரகாசித்தன. தென்றற் காற்றுக் கூட வீசவில்லை எனினும் முற்றத்திலும் விருந்தையிலும் ஈரவிப்பான் காற்றும் குளிர்மையும் தாண்டவமாடின. பெருவளவின் கொல்லைப்புறம் சமீபமாக இருந்த ஜம்பு மரத்தின் பழங்களைத் தினன் வந்த ஒரு வெளவாவின் இறகு அடிக்கும் சத்தம் விருந்தையில் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த வைத்தியருக்குக் கேட்டது. வானமழை பொழிய முயலுவதினாலோ என்னவோ தோட்டத்தில் உள்ள வண்டு முதலியவை எழுப்பும் ஒலி ஏனைய நாட்களைப் போன்று கேட்கவில்லை. சுவர் விளக்கினால் பரவும் வெளிச்சம் காரணமாக விருந்தையிலும் முற்றத்திலும் சற்று இருள் அகன்று விட்டபோதிலும், முற்றத்தின் அப்பாலே ஈரப்பலா மரத்தி னலும் தென்னை மரங்களினாலும் நிழலைப்பெறும் பகுதி காரிருளில் இருந்தது. பெருவளவிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள கிராமச் சங்கப் பாதையில் மேலே எழுந்தும் கீழே இறங்கியும் செல்லும் வெளிச்சத்தை இருட்டினாடே கண்ட வைத்தியர் அதிசயமடையவில்லை. ஏனெனில், அது வீட்டை நோக்கிப் போகும் ஒரு கிராமத்தவரின் கையில் உள்ள கொழுத்தப்பட்ட தென்னம்பாளை என்பதை அவர் அறிவார். காரிருள் காரணமாகக் காற்று ஏனைய நாட்களை விடப் பார முடியதாய் இருந்தது. இரவில் இருந்த இப்பாரமுடைய அமைதி கிராமத்தின் வீடொன்றில் உள்ள நாய் இடைக் கிடையே எழுப்பிய குலைப்புச் சத்தத்தினாலும் ஒரு கொட்டி வில் சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள பசுவின் உம்பாச் சத்தத்தினாலுமே குலைந்தது.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

இரவு ஒரு மணியளவில் நந்தா ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தான். காலைத் தேநீர் உட்கொண்ட பின்னரே வீரசிரி வைத்தியர் பெருவளவை விட்டு நீங்கினார். நந்தா சுகத்துடன் இருந்தபோதிலும் குழந்தை ஏதோ ஒரு நோயினால் வருந்தியது. மூன்று நாட்கள் சென்ற பின்னர் குழந்தையின் முகத்தில் தீய அறிகுறிகள் தென்பட்டதாக யினால் காலியிலிருந்து ஒரு வைத்தியர் அழைக்கப்பட்டார். அவர் பெருவளவை அணுகும்பொழுது குழந்தை இறந்து சில மணித்தியாலங்கள் சென்றிருந்தன. அழுது களைத்துச் சுற்று உடனலம் குன்றியிருந்த நந்தாவுக்குத் தேவையான மருந்துகளைக் குறிப்பிட்ட வைத்தியர், குழந்தையின் உடலைப் பரிசோதித்த பின்னர், நந்தாவின் அறையிற் சிறுமேசையின் மீது இருந்த கத்திரி ஒன்றைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தார்.

“இக்கத்திரியினால் தான் பின்னையின் கொப்பூழ்க் கொடியை வெட்டியிருத்தல் வேண்டும்” என ஆங்கில வைத்தியர் குணவர்த்தனை கூறினார்.

“ஆம்” எனப் பதிலிறுத்தார் மாத்துறை அம்மையார்.

கத்திரி இருந்த இடத்தில் மீண்டும் அதை வைத்துவிட்டு சாலைப் பக்கஞ் சென்ற ஆங்கில வைத்தியர், ஜின்தாசு கொடுத்த இருபத்தைந்து ரூபாவையும் தனது காற்சட்டைப் பைக்குள் இட்டுக்கொண்டு சுற்றிவரப் பார்த்தார். அதே நேரத்தில் அறையிலிருந்து வந்த மாத்துறை அம்மையார் ஆங்கில வைத்தியரை நெருங்கினார்.

“மருத்துவிச்சியின் தவறினால்தான் குழந்தை மாண்டிருக்கவேண்டும்” என அவ்வைத்தியர் கூறினார். “தேய்ந்த கத்திரியினால் கொப்பூழ்க்கொடியை வெட்ட முயன்ற போது கொப்பூழ்க்கொடி இழுபட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வருத்தம் காரணமாகக் காய்ச்சலேற்பட்டு வலிப்பு உண்டாயிருக்கலாம். அக்கத்திரி நண்கு தேய்ந்திருக்கலாம்—மரித்தவர்களின் மூக்கை வெட்ட ஏற்ற கத்திரி”.

அவ்வைத்தியர் சென்ற பின்னர், மருத்துவிச்சியுடன் சன்னடையிட ஜின்தாசு தயாராய்போது அவனை ஆறுதலைடையச் செய்யும் பொருட்டு மாத்துறை அம்மையார் பின்வருமாறு கூறினார்.

“அப்பெண் மாத்திரமன்று, நாமும் குற்றவாளிகள் தாம். நல்ல ஒரு கத்திரியும் அம்மேசையில் இருந்தது. பழைய தேய்ந்த கத்திரியை அம்மேசையில் யார் கொண்டுவந்து வைத் தார்களோ தெரியாது. மருத்துவிச்சிப் பெண் கேள்வி ஆராய்தல் இன்றி கைக்கெட்டியதைக் கொண்டு கொப்பூழக் கொடியை வெட்டி இருக்கிறோன்’.

உடனலக் குறைவு அதிகரிக்காததால் சில தினங்களில் குணமடைந்த நந்தா, ஆறுமாத காலம் சென்ற பின்னர் அவனுடைய வடிவழைகையும் குணவியல்புகளையும் மீண்டும் பெற்றிருள். அவனுடைய கணவனேவெனின் முன்பிருந்ததை விட மெலிவடைந்திருந்தான். அவனது முகத்தில் முன்பிருந்த மகிழ்ச்சியும் பெரிதும் குறைந்திருந்தது. அதற்குக் காரணம் குழந்தையின் மரணம் அன்று என்பதும், பணத்தட்டுப் பாட்டினால் கஷ்டப்பட்டுவதே என்பதும் நந்தாவுக்குத் தெரியும். பெருவளவுக்கு நந்தா வந்த நாள் தொடக்கம் உணவுக்காகச் செலவு செய்தவன் ஜினதாச. நந்தாவின் வைத்தியத்துக்காகச் செய்யப்பட்ட செலவு பெரிதன்றெனினும் அச்சந்தரப்பத்தில் அது அவனால் தாங்கமுடியாத அளவுச் சுமையாக இருந்தது. அவன் நந்தாவின் பொன்னுபரணங்களையும் ஈடுவைத்துப் பணம் பெற்றுச் செலவழித்தது இதனுலேயே. தனது வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து கிடைத்த சொற்ப வருமானமும் பெருவளவில் தங்க வந்த நாள் தொட்டு அவனுக்குக் கிடைக்காமல் போனது, அவனுடைய சகோதரி அங்கே உள்ள தேங்காய், சரப்பலாக்காய், பலாக்காய் முதலியவற்றை எடுத்து விற்றுக் கொண்டமையினுலேயே.

வேறு எத்தகைய வருமானத்தையும் பெறுத ஜினதாச சிறு காணிகள் இரண்டைக் குத்தகைக்குக் கொடுத்துப் பெற்ற பணத்தை முதலில் செலவு செய்தான். பின்னர் செலவு செய்தது கடன் வாங்கிய பணம். ஆங்கில வைத்தியரை அழைப்பித்தற்பொருட்டுச் செலவு செய்தது நந்தாவின் பொன் நகைகளை ஈடுவைத்துப் பெற்ற பணம். இப்பொழுது பெருவளவில் தங்க விரும்பாத அவன், முன்பு போன்று தன்னுடைய காணிகளிலிருந்து வருமானத்தைப் பெற முடியாத காரணத்தினால் நந்தாவுடன் தனது வீட்டுக்கு மீண்டும் செல்ல என்னவில்லை.

கையில் பணமின்மையால் இரண்டுமாத காலமாக ஜினதாச உணவுக்காகச் செலவழிப்பது அருமையாக இருந்தது. ஆதலினால் மிக்க கடுமையான சிக்கனத்துடன் வீட்டிலுள்ள அணைவருக்கும் உணவு அளித்து வந்தாள்

அனுலா. பெருவளவுத் தோட்டத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் ஒருவிதத்திலும் அதற்குப்போதுவதன்று. சில சமயங்களில் நந்தா தையல் பின்னால் வேலைகள் செய்து அவற்றை சாதா மூலம் ஒரு கிராமத்துக்கு அல்லது காவிக்கு அனுப்பி விற்பனை செய்வித்துப் பெறும் பணத்தை வீட்டுச் செலவுகளுக்காக அனுலாவிடம் கொடுப்பாள். எனினும், இன்னல்களால் கோபம் அடைந்த சில சந்தர்ப்பங்களில், அனுலா, நந்தாவைக் கிண்டல் செய்தாள், ஜினதாசவைக் கிண்டல் செய்ய முடியாமையினால்.

ஜினதாசவைக் கிண்டல் செய்ய முடியாமையினாலோ என்னவோ ஒருநாள் அனுலா போகச்சொல்லாமல் போகச் சொல்லும் ஒரு காரியத்தைச் செய்தாள். அவள் பகல் சோற்றைச் சமைத்து மாசி இல்லாத தேங்காய்ச் சம்பலுடன் சாதாவின் மூலம் மேசைக்கு அனுப்பினான். நந்தா மேசையைப் பார்த்து விட்டு, “சாப்பாடு தயாராகிவிட்டது என ஜியாவுக்கு இப்பொழுதே சொல்லிவிடாதே” எனச் சாதாவுக்கு உத்தரவிட்டுச் சமையலறைப் பக்கம் சென்றாள். அவள் சாதாவைக் கொண்டு சேம்புச் செடிகள் இரண்டைப் பிடிந்கி வித்து சேம்புக் கிழங்குகளை வெட்டிக் கொண்டு வந்து கழுவி, அவித்துப் பின்னர் அதனைக் கறியாகச் சமைத்தாள். ஒரு பெரிய வெங்காயத்தைக் கொண்டுவந்து, அரிந்து மிளகுத் தூள் தூவி அதனுடன் சேம்புக்கிழங்குக் கறியை மேசைக்கு அனுப்பினாள்.

“எல்லாம் சரியாகப் பிரமாணத்துக்கு வேண்டும். ஒன்றும் சற்றுக் குறையக்கூடாது” எனச் சமையலறைக்குள் நுழைந்த அனுலா தன் சகோதரியைக் கிண்டல் செய்தாள்.

“கொண்டுவந்து கொடுக்கும் வரை நல்லது. முடியாமல் போன அன்றைக்கு இல்லாத குறைபாடுகள் தோன்றும்”.

“ஆம்—பெருமளவில் கொண்டுவந்து கொடுத்தது! நான் அவற்றை ஒளித்துக்கொண்டேன், எனது நன்மைக் காகப் பயன்படுத்து”.

“மறைத்துக்கொண்டது என்று யார் சொன்னது? அவ்வளவு கொண்டுவந்து கொடுக்க எங்களிடம் இருக்கின்றதா? ஜியாவுக்கு இயன்ற அளவுதான் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்”.

“ஜியாவுக்குக் கஷ்டம் வந்திருப்பது எங்களுக்குக் கொண்டுவந்து தந்ததினால்தான்”.

“‘ஜயாவின் கஷ்டங்களை ஒருவருக்கும் கூறப்போவதில்லை’.

“‘எங்களுடைய கஷ்டங்களையும் நாம் கூறப்போவதில்லை’.

“‘இல்லையென்றால் இப்பொழுது கூறியது’.

“‘நாம் சொன்னது சற்றுக்குறைவது நல்லதன்றென்று’.

“‘குறைபாட்டுக்கன்றென்பது எங்களுக்குத் தெரிகிறது’.

“‘எங்களால் இயன்ற அளவுதான் அது,’ எனக் கூறிய அனுலா அடுப்பில் எரியும் விறகுத் துண்டுகளை இழுத்து சாம்பவினுள் புகுத்தி அணைத்து பக்கத்தில் வைத்தாள்.

“‘இது என்ன பேச்சு? அக்காவும் தங்கையும் சண்டை பிடிக்கும் முயற்சியா?’ என நந்தாவினதும் அனுலாவினதும் உரையாடல் கேட்டுச் சமையலறக்கு வந்த மாத்துறை அம்மையார் கேட்டார். “‘அனு, வெளியே போ’.

தாயின் கட்டளை கேட்ட உடனே அறையிலிருந்து வெளி யேறிய அனுலா முற்றத்தில் இறங்கிச் சிரித்தவண்ணம் கல் வேலி வாயிலை நோக்கிச் சென்றாள். அவள் அங்கு சென்றது சாதாவுடன் உரையாடும் முகமாக. கல்வேலி வாயிலை நெருங்கிய அனுலாவுக்கு சந்திக்க முடிந்தது சாதாவையன்று; கற்குவியலின் மேல் அமர்ந்திருந்த திஸ்ஸவை.

“‘திஸ்ஸ, ஏன் மலைவுடன் காணப்படுகிறாய்?’

“‘நான் மலைப்படையவில்லை அனு’.

“‘பெரிய சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தாய்’.

“‘விஜய தன்னுடைய மாப்பிளைத் தோழனுக என்னை அழைத்தான். நான் முடியாது என

“‘விஜயவின் திருமணம் அண்மையிலா?’

“‘வருகிற மாதம் பத்தாந் திகதி’.

“‘அப்படியாயின் இன்னும் மூன்று வாரங்கள்’.

“‘நான் மாட்டேன் என்றது உடுப்புக்கள் இன்மையினால்’.

“‘திஸ்ஸவின் ஒவ்வொரு வேலைக்கும் விஜய வருகிற னல்லவா? போகாவிடின் கோபிப்பான்’.

“‘என்றாலும் எவ்வாறு அனு நான் போவது? எனக்கு உடுமானம் இருக்கின்றதா போக. உடுப்பு இல்லை என்றால்

அவன் தைப்பித்துத் தருவான். அதை அவனுக்கு உணர்த் தினால் எங்களுக்கு வெட்கமாயிருக்கும் இல்லையா?’’

‘‘தட்டிக்கழிக்கப் பார்ப்பதன்றி உடுப்பு இல்லை என்பதை அவனிடம் கூறவேண்டாம். எமது இல்லாத தன்மையை அவர்கள்கூட அறிவது நல்லதன்று’’.

‘‘தட்டிக்கழிக்கத்தான் நான் இயன்ற அளவு முயல்வது. விஜயவிடமிருந்து தப்ப முடியாது. போகத்தான் வேண்டும் என்கிறேன்’’.

‘‘உடுப்புக்கு எவ்வளவு செலவாகும்?’’

‘‘ஒரு சூட் தைக்க வேண்டும். இரண்டு சப்பாத்துக்கள் வேண்டும். எனது தொப்பி பழையது. எனினும் அதைக் கொண்டு சமாளித்துக்கொள்ள முடியும்’’.

‘‘சூட்டுக்கும் சப்பாத்துக்கும் எவ்வளவு செலவாகும்?’’

‘‘முப்பது ரூபாவைக் கொண்டு சமாளித்துக்கொள்ள வாம்’’.

‘‘தட்டிக்கழிக்க முடியாவிட்டால் என்னுடைய பொன் நகையொன்றை ஈடுவைத்துப் பணம் எடுத்துத் தருவேன்’’.

புத்தாடை அணிந்து மாப்பிள்ளைத் தோழங்கைப் போவ தைத் தில்லை விரும்பினான். உடுப்பு இன்மையினால் அவன் விஜயவின் வேண்டுகோளைத் தட்டிக்கழிக்க முயன்றான், அவ்விருப்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு.

‘‘அனுவின் நகையை அடமானம் வைத்தால் நான் எவ்வாறு மீட்பேன்? எனக்கு எவ்வாறு பணம் கிடைக்கிறது?’’

‘‘இயன்ற முறையில் நான் மீட்டுக் கொள்கிறேன். நகையை ஈடுவைப்பிக்கத்தான் ஆள் இல்லை. அம்மா ஏசியதன் பின்னர் இப்பொழுது கத்திரினை எங்கள் வீட்டுப்பக்கத்துக்காவது வரமாட்டாள். முன்பு எமக்குத் தேவைப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் கத்திரினினிடம் சொல்லி நகைகளை ஈடுவைப்பித்தோம்’’.

‘‘பியலின் அம்மா நகை அடமானம் எடுக்கிறார்கள்வா?’’

‘‘அவர்களிடம் யார் அடமானம் வைப்பது? எம்முடைய குறைகள் அத்தனையையும் அவர்கள் அப்பொழுது அறிந்து கொள்வார்கள்’’.

‘‘அப்படி யென்றால் இதனை எவ்வாறு செய்து கொள்வது?’’

“நான் சாதாவிடம் காலிக்கு அனுப்பிச் செட்டியார் கடையில் ஈடு வைப்பிக்கிறேன். திஸ்ஸ சாதாவுடன் காலிக்குப் போய் அவன் பணம் எடுத்துக் கொடுத்தால் உடுப்புக்களைத் தெத்துக்கொள்”.

அனுலா போகச் சொல்லாமல் போகச் சொல்லிச் சோறும் மாசியில்லாத தேங்காய்ச் சம்பலும் மேசைக்கு அனுப்பியதை ஜினதாச அறியான். நந்தாவும் அதுபற்றி ஒருபோதும் ஜினதாசவிடம் குறிப்பிடவில்லை. என்றாலும் அனுலாவும் நந்தாவும் சந்தோஷமின்றி இருப்பது அவனுக்குத் தெரியும். பணமுடையினால் ஒரு தொழில் செய்யும் நோக்கத் துடன் சிங்களே செல்ல இற்றைக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னரே ஜினதாச தீர்மானித்தான்.

“நந்தா, நான் இவ்வாறு வீட்டில் சும்மா இருத்தல் நல்லதா? ஒருசிறு வியாபாரமாவது செய்ய நான் சிங்களே செல்ல என்னியிருக்கிறேன்” என்றால் ஜினதாச.

நந்தா அனுமாரிக்குக் கீழிருந்த தேங்காய் எண்ணெய்ப் போத்தலைக் கொண்டு வந்து அணையும் தறுவாயிலிருந்த விளக்கில் கொஞ்சம் எண்ணெய் வார்த்து விரல் நுளியர்ல் விளக்குத் திரியை சற்று நீட்டமாக்கினால், புதிய எண்ணெய்யை உறிஞ்சிக்கொண்ட திரியிலிருந்து அறையைச் சற்று வெளிச்சமாக்கிய மெல்லிய ஒளி பிரகாசித்தது.

“வியாபாரம் செய்ய பணம் அவசியம் இல்லையா?” என நந்தா வினவினால்.

“வீட்டுத் தோட்டத்தில் எனக்குள் பங்கை அடவு வைத்து நான் எழுநாற்றைம்பது ரூபா பெற்றேன். அதிலிருந்து இருநூறு ரூபா கொண்டு கடன்களைத் தீர்த்து விட்டேன். எஞ்சிய ஐந்தாற்றைம்பது ரூபாவும் இருக்கிறது. நான் அதிலிருந்து ஒரு சத்தையாவது செலவு செய்ய எண்ணவில்லை”.

“செலவழிக்காதது நல்லது. ஊரில் இருந்தால் அத் தொகையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செலவாகிவிடும். தூராப் பிரதேசத்துக்குச் செல்வதை நான் விரும்பவில்லை. என்றாலும் போகாமலிருந்துதான் என்ன செய்ய”.

“நான் சிங்களே செல்ல நானும் பொழுதும் பார்ப்பித்துக் கொண்டேன்”.

“எந்த நாள்?”

“நாளே மறுநாள்”.

“நானோ மறுநாள்?” என்று உலரிய நந்தா துக்கத்தால் பாரமான தனது தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். அவள் பின்னர் தலையை உயர்த்தித் தன்னுடைய கணவனைப் பார்த்தாள்.

“அஃத்வவாறே னின் போங்கள். காலந்தாழ்த்து வானேன்? போய்ப் பவுத்திரமாக வேலை செய்யுங்கள். நான் இயன்ற வகையில் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கிறேன்”.

நந்தாவின் கண்களில் கண்ணீர் மல்கியதைக் கண்ட ஜினதாசவின் விழிகளி லும் கண்ணீர் தோன்றியது.

“நான் போய் மாதத்துக்கொருமுறை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பணம் அனுப்பப் பார்க்கிறேன்”.

“பணம் அனுப்ப வேண்டாம். வியாபாரத்தை அபிவிருத்தி செய்துகொண்டபின் அனுப்புங்கள். அதுவரை என்னால் இயன்ற மாதிரி பார்த்துக்கொள்கிறேன். எங்கே வியாபாரம் செய்ய எண்ணியிருக்கிறீர்கள்?”

“பிபிளேயில்”.

“பிபிளே காய்ச்சல் உள்ள பகுதி இல்லையா? ஏன் வேறு பகுதிக்குப் போக முடியாதா?”

“வேறு பகுதியில் வியாபாரஞ் செய்யப் பணம் அதிகம் தேவைப்படுகிறது. பிபிளே நல்ல பகுதி, குறைந்த செலவில் வாழலாம். பணம் அதிகம் இல்லாவிட்டாலும் அப்பகுதியில் ஒரு வியாபாரத்தை ஆரம்பிக்கலாம்”.

“காய்ச்சல் பிடித்தால்?”

“காய்ச்சலுக்குப் பயந்து இருக்க முடியாது நந்தா. நான் காய்ச்சலிலிருந்து என்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறேன்”.

“அம்மாவிடமும் கூறுங்கள். அம்மா அந்தப் பகுதியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பார்” எனக் கூறிக்கொண்டு நந்தா ஆசனத்திலிருந்து எழுந்துபோய் அறையின் கதவைப் பூட்டினான். பெருவளவின் ஏண்யோர் உறங்கச் சென்ற பின்னரே அவர்கள் இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

உடைந்த ஒட்டுத் துண்டுகளுக்கூடாகப் பெய்யும் மழைத் துளிகள் வீட்டு வாசலிலும் ஒரு பெட்டியிலும் பாயிலும் இடைக்கிடையே விழுவதனால் எழும் ஒவி இரவில் உறங்காமல் இருந்த நந்தாவுக்கும் ஜினதாசவுக்கும் கேட்கும். அவர்களின் அறையில் இருந்த அலுமாரி மீதும் மழைத் துளிகள் விழுகின்றன. பழைய சாக்கை மடித்து அலுமாரியின் மீது மழைத் துளி

விழும் இடத்தில் வைத்தாள் நந்தா. மழை தோன்றிய உடனே பெருவளவுக் கூரையினாடாக விழும் நீர்த்துளிகள், பல ஆண்டுகளாகப் புதுப்பிக்கப்படாத அக்கூரை படிப்படியாக அழுகிக் கொண்டு போகின்றது என்பதற்கு அறிஞர். கூரையில் ஒடுகளின் கீழ் சேர்ந்துள்ள அழுக்கு, காற்றுதிக்கும் பொழுது வீடு முழுவதிலும் விழும். தென்னம் ஓலையின் நுனி கட்டப்பட்ட மூங்கிலால் பலமுறை சாதா சிலந்தி வலைகளை அகற்றிக் கூரையைத் துடைத்த போதிலும், காற்றுதிக்கும் பொழுது அழுக்கு விழுவது நிற்கவில்லை. வீட்டையும் கூரையையும் புதுப்பித்தால் மாத்திரமே அதனை நிறுத்த முடியும்.

அண்மைக் காலங்களில் சண்னும்பு பூசப்படாத பெருவளவின் பூமிக்குச் சமீபமாக இருந்த சுவர்கள், வீட்டில் வாழ்ந்தோர்களின் பெருமுயற்சியினாலேயே பாழடைந்த வீடொன்றன் சுவர்களை நினைவுறுத்தவில்லை. பல முறை தேங்காய் மட்டையினால் தேய்த்துக் கழுவிய காரணத்தினாலே சுவர்களில் இருந்த நுரைக் கறைகள் அகற்றப்பட்டன; இது பகற்காலத்தில் பெருவளுச் சுவர்களைப் பார்க்கும் எவருக்கும் தெரியக் கூடியதாய் இருந்தது. சண்னும்பு பூசப்படாவிட்டாலும் புதுச்சாந்துக் கலவையினால் பழுது பார்க்கப்பட்ட இடங்களைக் கொண்ட புறச் சுவர்கள், பல இடங்களில் தைக்கப்பட்ட கிழிந்த இடங்களைக் கொண்ட அழுக்கடைந்த வெள்ளை விரிப்புப் போன்றிருந்தன. பெருவளவில் வாழ்கின்றவர்கள் தமது வறுமையை உலகத்தவர்களிடமிருந்து மறைக்கச் செய்யும் முயற்சி வீட்டுச் சுவர்களைப் பார்ப்பவர்களுள் எத்தனை பேருக்குப் புலப்படும் என்று கூறுவது கடினமாகும்.

உடைந்த ஒட்டுத் துண்டுகளுக்கூடாக ஒரு கட்டிலில், ஒரு பாயில் “டக் டக்” என்ற ஒசையுடன் நீர்த்துளிகள் விழுவது நந்தாவுக்குக் கேட்கின்றது. அவள் தனது அறையிலிருந்து சுற்றுத் தூரத்திலுள்ள அறைக்குச் சென்றார். அங்கே சுவர் ஓரத்தில் இருந்த கட்டிலில் உரங்கும் திஸ்ஸவை, அவனது அறையின் கூரைக்கும் சுவருக்கும் இடையே உள்ள துவாரத்தின் மூலமாக விழும் மங்கலான வெளிச்சத்தினால் நந்தா கண்டாள். ‘‘டக் டக்’’ என்ற ஒசையை எழுப்பிய வண்ணம் மழைத்துளிகள் திஸ்ஸவை கட்டிலிலிருந்து பாயில் விழுகின்றன. மூச்சை உள்ளே இழுத்து வெளியே விடும் சத்தத்தினால் திஸ்ஸ ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நந்தா அறிந்து கொண்டாள். அவளை எழுப்பக் கூடாது என எண்ணிய நந்தா, கட்டிலின் ஒரு மூலையைத் தன்பக்கம்

இமுத்தாள். அப்பொழுது மழைத்துவிகள் கட்டிலில் விழாது நிலத்தில் விழலாயின.

“நனைவது திஸ்ஸவின் கட்டிலா” என ஜினதாச அறைக்குள் வந்த நந்தாவிடம் கேட்டான்.

“ஆம். திஸ்ஸ ஆழ்ந்து தூக்கம்”.

“வீட்டுச் சவர்களும் நனைகின் றனவாக்கும். சவர் நனைவது நல்லதன்று”.

“சவர் நனையவில்லை. அதிக காலமாக ஓடு மாற்ற முடியவில்லை” எனக் கூறிக்கொண்டு நந்தா தன் கணவனின் கட்டிலிலே அமர்ந்தாள்.

“கைம்மரங்களும் சலாகையும் பழையன வெனினும் நல்ல பலாமரத்தாலானவை. ஓடு மாத்திரம் தான் மாற்ற வேண்டும். வீடு பெரிதானமையினால் ஓடு மாற்ற அதிகம் செலவாகும்”.

“திஸ்ஸவை வீட்டில் இருக்கவிடுவது நன்றன்று. மற்ற வர்களோடு கூடிக் கெட்டுப் போவான்”.

“அம்மா திஸ்ஸவைத் தொழிலொன்றுக்கு அனுப்ப முயன்றார். நாம் இடம் கொடுக்கவில்லை. இன்னும் கொஞ்சக் காலம் படிக்க விடும்படி நாம் சொன்னேம். இனி மீண்டும் பாடசாலைக்கு அனுப்ப முடியாது. திஸ்ஸவின் விருப்பமும் தொழிலொன்று செய்வதுதான்”.

“தொழிலொன்றுக்கு அனுப்புவது நன்று. பாலதாச விடம் பணம் உண்டு. ஊரில் சும்மா இருந்தாலும் அவனுக்கு நட்டமில்லை. திஸ்ஸவுக்கு அவ்வாறு முடியுமா?”

“விஜயவின் திருமணத்துக்குப் பின்னர் திஸ்ஸவை ஒரு தொழிலுக்கு அனுப்பத்தான் இருக்கிறோம். அவனுக்கும் இப் பொழுது ஊர் வெறுத்துப் போயிருக்கிறது”.

கட்டிலில் படுத்த சொற்ப நேரத்தில் ஜினதாச உறங்கி விட்டபோதிலும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய எண்ணத்தில் முழுகிவிட்ட நந்தா நித்திராதேவியை ஆவிங்கனம் செய்து கொள்ள ஒரு மணிநேரம் சென்றது.

ஜினதாச சிங்களே சென்று நான்கு வாரங்களின் பின்னர் திஸ்ஸவும் தொழில் செய்யக் கொழும்புக்குச் சென்றான். சுப முகூர்த்தத்தில் கொழும்புக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னர் அனுலாவும் நந்தாவும் வெற்றிலையிலே சுற்றப்பட்ட வெள்ளி ரூபா நாணயங்கள் இவ்விரண்டு வீதம் திஸ்ஸவின் கையில் வைத்தனர். தாயும் இரண்டு வெள்ளி ரூபா நாணயங்களைத்

திஸ்ஸவின் கையில் வைத்து, அவனது முகத்தை முத்திக் கண்ணீர் நிறைந்த இரு கண்களையடையவளாய்ப் பின்வரு மாறு கூறினான். “ஐயோ மகனே, நீ நல்லாய் இருக்கவேண் டும். ஊரில் போன்று இரவில் உலாத்தப் போகாதே. கெட்ட வர்களுடன் சேராதே. தொழில் செய்யும் பொழுதே படித்துக் கொள்ளவும் பார்”.

துக்கம் நிறைந்த இருதயத்தையும் கண்ணீர் நிறைந்த கண்களையும் உடையவனுய்த் திஸ்ஸ பெருவளவிலிருந்து புறப் பட்டாட . திஸ்ஸவைப் புகைவண்டி நிலையத்துக்குக் கொண்டு போய்விட்டு வருவதற்காகப் பாலதாசவும் விஜயவும் சென்றனர். புகைவண்டி வரும்வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்த திஸ்ஸவின் கையில் ஐந்து ரூபாத் தாள் ஒன்றை வைத்தான் பாலதாச. திஸ்ஸ அதனைத் திருப்பிப் பாலதாசவுக்குக் கொடுத்தான் எனினும், அவன் பலவந்தமாக அவ்வைந்து ரூபாவைத் திஸ்ஸவின் சட்டைப் பையுள் இட்டான். கடதாசியில் சுற்றப்பட்ட ஒரு பொருளைப், புகை வண்டிக்கு ஏறி ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்த திஸ்ஸவின் மதியில் விஜய வைத்ததும் புகைவண்டியும் புறப்படுவதற்கான குழுப்போசையை எழுப்பியது.

“என் விஜய கையுறை?”, எனத் துக்ககரமான தொனியில் திஸ்ஸ கேட்டான்.

புகைவண்டி புறப்பட்ட உடனே புகைவண்டி நிலை மேடையில் நின்றுகோண்டிருந்த தன்னுடைய நன்பர் இருவருக்கும் கையை அசைத்துப் பிரியாவிடை கூறினான் திஸ்ஸ.

“போனதும் எங்களுக்குக் கடிதம் எழுது”, எனப் பாலதாச சத்தமிட்டான்.

“போனவுடன் கடிதம் எழுதுவேன்”.

“கொழும்பு நங்கையரிடம் ஏமாந்து விடாதே. அவர்கள் பொல்லாதவர்கள்”, எனப் பாலதாச மீண்டும் சத்தமிட்டுச் சிரித்தான்.

திஸ்ஸ சிரித்தான். எனினும் ஒன்றும் கூறவில்லை.

தம்முடைய நம்பிக்கைக்குரிய நண்பனைப் பிரிந்ததினால் தோன்றிய துக்கத்துடன் பாலதாசவும் விஜயவும் தமது கிராமத்துக்குத் திரும்பினர்.

“திஸ்ஸ நல்லவன்”, என்றான் பாலதாச.

“ஐயோ, ஆம். நல்ல எண்ணமுடையவன்”.

“போகாத பயணத்துக்காயினும் நாங்கள் அழைத்தால் வருவான். ஒருவிதப் பெருமையும் இல்லாதவன். நாம் போகும் எந்த விஷயத்துக்கும் வருவான். செய்யும் எந்த வேலையிலும் பங்கு பற்றுவான். நாம் போகும் ஒரு பயணத்தைத் தடுக்க முயன்று தோல்வியுற்றுவும் திஸ்ஸ எங்களைக் கைவிடமாட்டான். எம்மோடு வருவான்”.

“அக்காமார் சற்றுப் பெருமை பிடித்தவர்கள். திஸ்ஸ வுக்கோ வெனின் அது எள்ளளவும் கிடையாது. திஸ்ஸ மாப் பிள்ளைத்தோழனுக் வருவதற்கு சூட் ஒன்று தைக்கப் பணம் கடன்பட்டிருக்கிறோன். அவனது பேச்சிலிருந்தே நான் அதை அறிந்துகொண்டேன்”.

“ஏன் சூட் ஒன்றைத் தைத்துக் கொடுக்கவில்லை?”

“நான் பின்னர் தான் அறிந்தேன். நான் முதலில் கேட்ட போது வேண்டாம் என்றான்”.

“திஸ்ஸ பெரிதும் வெடகப்பட்டவன். வெடகப்படக் கூடிய ஒரு சொல் அவன் காதில் பட்டால் அவனது மனம் மிக வருந்தும். அவன் வீட்டுக்கு வெளியே போனால் சச்சரவு இன்றி நல்லவன் போன்றிருப்பதற்குக் காரணம் அந்த வெட்கமும் அச்சமுந்தாம்”.

“எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாலும் திஸ்ஸ என்னுடனும் அம்மாவுடனும் மாத்திரம்தான் கதைப்பான். தங்கச்சியடனுவது அதிகம் கதைக்க மாட்டான். என் மனைவியுடன் கதைப்பது மிக அருமை”.

“திஸ்ஸ வடிவழகிகளுடன் கதைக்கப் பெரிதும் விரும்புவான்” என்றான் பாலதாச. “திஸ்ஸ அவர்களை நேசிக்கிறோன். எனினும், வெடகம் காரணமாக அவன் பெண்களிடைச் சென்றுள் ஊமையன் ஆகி விடுகிறோன்”.

“லீசாவுடன் திஸ்ஸ கதைப்பதில்லையா?”

“இல்லை, இடைக்கிடையே தான் லீசாவுடன் கதைப்பான். திஸ்ஸ அதிகம் பேசவதில்லையா தலால் லீசாவும் திஸ்ஸ வுடன் கதைக்க அஞ்சுவாள். லீசா மாத்திரமன்று கிராமத்திலுள்ள எல்லாக் கண்ணியரும் திஸ்ஸவுக்கு அஞ்சுகிறார்கள். என்று நான் என்னுகிறேன்”.

“அஞ்சுகிறார்கள்?”

“ஆம். அஞ்சுகிறார்கள். திஸ்ஸ ஓர் உபாசகன் என அவர்கள் என்னுவதனால். எனினும், திஸ்ஸ ஓர் உபாசகன் அல்லன்”.

“திஸ்ஸ பின்னர் லீசாவின் வீட்டுக்குப்” போகாமல் விட்டதேன்? ”

“அம்மா வேண்டாம் என்றதனால். இப்பொழுது மாத்துறை அம்மையார் முன்பு போன்று கத்திரினாவுடன் உறவு பாராட்டுவதில்லை. பெருவளவின் பக்கத்துக்காவது கத்திரினு செல்வதை மாத்துறை அம்மையார் விரும்பவில்லை என்பது லீசாவின் வாயிலிருந்தே வெளியாயது”.

“ஒருவேளை லீசாவைப் பார்க்கத் திஸ்ஸ போவதைக் கேள்விப்பட்ட பின்னராயிருக்கலாம்” என்றால் விஜய.

“அதற்காக இருக்க முடியாது. ஒருவேளை பியலின் வீட்டுக்குக் கத்திரினு எப்பொழுதும் போய்வருவதனாலாயிருக்கலாம்”.

“அதற்கு ஏன் மாத்துறை அம்மையார் கோபிக்க வேண்டும்?”

“விஜயவுக்கு ஞாபகமில்லையா? நந்தாவுக்குப் பியல் மாயமருந்து ஊட்டியதென்ற பேச்சு. மாயமருந்து கத்திரினு மூலம் ஊட்டப்பட்டது என ஐயற்றிருக்கலாம். இப்பொழுது அப்பெண் பியலுடன் நெருங்கிப் பழகுவதால் மீண்டும் ஏதாவது ஊட்டுவாளோ என்ற பயமாயிருக்கலாம்”.

“சரி, சரி. இப்பொழுது தான் எனக்கு வீளங்குகிறது” எனக் கூறி பாலதாசலின் கருத்தை விஜய ஏற்றுக் கொண்டான்.

“பியலின் என்னத்திலிருந்து இன்னும் சின்ன அம்மையார் அகலவில்லை. முகந்திரம் ஐயா இறந்த பின்னர் பியல் அடிக்கடி ஊருக்கு வருகிறான். சின்ன அம்மையார் பெருவளவில் குடியிருக்க வந்தபின்னர் பியல் வாரத்துக் கொரு முறை ஊருக்கு வரத் தலைப்பட்டான்”.

“பியல் இப்பொழுது பெருவளவுக்கு அடிக்கடி போகிறான் அல்லவா?”

“ஆம். மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் அவனேடு உரையாடுவர். சின்ன அம்மையார் உரையாடப் போவதில்லை. அவன் அதிக பெருமை பிடித்தவன்”.

“சின்ன அம்மையார் விவாகஞ் செய்து விட்டார். இல்லையா? அப்படியாயின் அனுலாவை விவாகஞ் செய்து கொள்ளப் பியல் என்னக்கூடும்”.

“இல்லை” என அடுத்த கணம் பதிலிறுத்தான் பாலதாச். “அனுலா விவாகஞ் செய்யமாட்டாள். இற்றைக்கு முன் பல விவாகப் பேச்சுக்கள் அடிப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றுக் காவது அனுலா விருப்பம் தெரிவிக்கவில்லை. இப்பொழுது அனுலாவின் திருமணமுடிக்கும் பருவமும் கடந்துவிட்டது”.

“அப்படியென்றால் பியல் போவது சின்ன அம்மையாரைச் சினேகம் பிடித்துக்கொள்ளு”.

“அதனைக் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டமையினாலாயிருக்கலாம். சின்ன அம்மையார் அவ்வாறு ஏமாறும் பெண் ணல்ல”.

பாலதாசவும் விஜயவும் பெருவளவுக்கு நேராகச் சென்றனர். அவர்களைக் கண்டவுடனே திஸ்ஸவைப் பற்றியே மாத்துறை அம்மையார் விசாரித்தார்.

“திஸ்ஸ மிக்க துக்கத்தோடுதான் சென்றான். புகைவண்டிக்குள் ஏறிய பின்னராவது மகிழ்ச்சியோடு இருந்தானு?”

“என்ன மகிழ்ச்சி? திஸ்ஸவின் கணகள் இரண்டும் கண்ணீரால் நிரம்பியிருந்தன. மிக்க கஷ்டத்தோடுதான் அழாமல் இருந்தான்”, என்றான் பாலதாச்.

“நான் புகைவண்டி நிலையத்துக்குப் போயிருந்தால் அவனின் மனவருத்தம் அதிகரித்திருக்கும். நான் போகாதது அதனால்தான்”.

“முயற் குட்டியைப் பார்த்துக்கொள்ளும் படி திஸ்ஸ இரண்டு முறை கூறினுன்” என்றான் விஜய்.

“அவனுக்கு ஞாபகம் வந்திருக்கிறது முயற்குட்டி, நாமல்ல”, என நந்தா சிரித்துக்கொண்டு கூறினுன்.

“சின்ன அம்மையாரை ஞாபகப்படுத்த ஜியா இருக்கிறார் இல்லையா?” எனப் பாலதாச பகிடியாகக் கூறினுன்.

“ஜியா? என்ன ஜியா?” என நந்தா கேட்டாள் உற்றுப் பார்த்து.

“ஜினதாச ஜியா— பியல்”.

“பாலதாச என்னேடு அத்தகைய பகிடிகளுக்கு வரவேண்டாம்” என நந்தா உறுக்கினாள்.

“நான் பகிடிக்குச் சொல்லவில்லை. ஜினதாச ஜியா மாத்திரமன்று. பியலும் இன்னும் சின்ன அம்மையாரை ஞாபகப் படுத்துகிறவராயிருக்கலாம்”.

“‘பியல் ஏன்’ என்னை ஞாபகப்படுத்துவது? பாலதாசவுக்கு நான் சொல்லவில்லையா தேவையில்லாத பகிடி பண்ணவர வேண்டாமென்று?’”

“‘பகிடியாகவன்று, உண்மையாகவே கூறினேன். பிய அக்குப் பல இடங்களிலிருந்தும் கலியாணப் பேச்சுப் பேசி னன் ஜேமிசு. அவன் ஒன்றையும் விரும்பவில்லை’”.

“‘அதனைப் பியலின் தாய்க்குச் சொல்ல வேண்டும். எனக் கன்று’”.

“‘எவ்வாரூயினும் சின்ன அம்மையார் அறிந்திருக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம்’”.

“‘நான் அறியத்தேவையில்லை, மற்றவர்களைப் பற்றிய செய்தி’”.

“‘பியல் பெரியதொரு வீடும் கட்டுகிறேன். சின்ன அம்மையாருக்குக் காணக்கூடியதற்காக இருக்கலாம்’”.

“‘பேய்க்கதை கதைக்காதே பாலதாச்’”.

“‘பியல் எவ்வளவு நல்லவர். பணம் அதிகம் உண்டு. ஒரு மோட்டார் வண்டியும் வாங்கப் போகிறூர் சமீபத்தில்’”.

“‘பாலதாசவின் ஆட்கள் யாராவது இருந்தால் பியலுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்க முடியாதா?’”

“‘எங்கள் ஆட்கள் யாராவது இருந்தாலும் பியல் விரும்ப மாட்டான்’”.

“‘ஏன்?’”

“‘சின்ன அம்மையார் தான் காரணம்’” எனக் கூறிக் கொண்டு பாலதாச நந்தாவிடமிருந்து அகன்றுன்.

நந்தா சாய்வுக் கதிரையிலிருந்த சிறு தலையணையை எடுத்து பாலதாசவின் முகத்துக்கு எறிந்துவிட்டு அகன்றார்.

“‘பாலதாச வந்தால் நந்தாவைப் பகிடி பண்ணிவிட்டு ஏச்சுக் கேட்டுக்கொண்டுதான் போவான்’” என்றார் அனுலா.

“‘பாலதாசவுக்கு வாயை முடிக்கொண்டு இருக்க முடியாது. கதறுகிறேன்’”.

“‘சின்ன அம்மையாரை அழையுங்கள்’” என விஜய யோசனை கூறினான்.

“‘ஜயா எனக்கு முடியாது. அவள் என்னேடு சண்டையிட ஆரம்பிப்பாள்’”.

“‘சின்ன அம்மையார் விரும்பாதபடியால் அனுலா இணங்குங்கள்’” எனப் பாலதாச ஆலோசனை கூறினான்.

“பாலதாச, இம்முறை பகிடிக்கு என்னைப் பிடித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறோயா? ”

“பகிடிக்கன்று. நான் உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன். பியவிடம் தொகையான பணம் உண்டு”.

“இந்தத் தடவை பாலதாசவின் தொழில் விவாகத்தரகு வேலை செய்வதா? ”

“சின்ன அம்மையாரே, இதோ அக்கா சிறிது கூப்பிடுகிறோன்” என விஜய அறையிலிருந்த நந்தாவுக்குக் கேட்குமாறு சத்தமிட்டான்.

“பொய் சொல்லாதே விஜய. நான் கூப்பிடவில்லை” என அனுலா உரத்தாள்.

“பியலுக்கு எவ்வளவுதான் பணம் கிடைத்தாலும் அவனுடைய தாயின் வேலை பணம் சம்பாதித்தலாகும்” என்றுன் பாலதாச.

“பியலின் தாய்க்கு ஏன் பணம் சம்பாதிக்க முடியாது? அடமானத்துக்குப் பொருள் வாங்குகிறோன். தேங்காய் மட்டை இடுகிறோன். குத்தகைக்குக் காணி எடுக்கிறோன். இப்பொழுது ஆற்றங்கடவையில் உள்ள தேங்காய் மட்டை இடும் குழிகள் எல்லாம் அவனுக்குத்தான் சொந்தம். இன்றைக்கு அந்தப் பெண் ஆற்றிலிருந்து தேங்காய் மட்டை எடுக்கிறோன்”.

“ஓகோ, அதுதான் தேங்காய் மட்டை தட்டும் ஓசை கேட்கிறது. இன்றைக்கு ஆற்றங்கடவையில் பெண்கள் நிறைந்திருப்பர். விஜய போவோம் ஆற்றங்கடவைப் பக்கம் —இன்று மீணைப் பெருவலை இட்டு வளைக்கிறார்கள்”.

“மீன் அகப்பட்டால் எங்களுக்கும் கொஞ்சம் வாங்கி அனுப்பு” எனக் கூறி அனுலா ஐம்பது சத நாணயம் ஒன்றை பாலதாசவிடம் கொடுத்தாள்.

“பணத்தை வைத்துக்கொள்ளுங்கள். மீன் இருந்தால் நாம் கொண்டு வருவோம்” எனக் கூறி பாலதாச, விஜய வோடு ஆற்றங்கடவையை நோக்கிச் சென்றுன்.

ஆற்றங்கடவை பெருவளவுக் கல்வேவியிலிருந்து கால்மைல் அளவு தூரத்தில் ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. அங்கு செல்வதற்கு பெருவளவுக்கு வலது பக்கத்தால் கிராமச் சங்கப் பாதை இருப்பினும் பாலதாசவும் விஜயவும் பெருவளவுக்குப் பின்புற கல்வேவியால் பாய்ந்து அங்கிருந்து ஆற்றங்கடவை வரை காட்டு நடுவே இருந்த காலடிப் பாதையின் ஊடாகச் சென்றனர். கிரிதில்ல, தல்கொல முதலிய

கொடிகள் படர்ந்து, கதுறு, மிதெல்ல மரங்களால் நிழலைப் பெற்ற அப்பாதையில் வறட்சிக்காலத்தில் கூட அட்டைகளுக்குக் குறைவு இராது. தாம் உலர்ந்த இலைகளை மிதிப்பதால் ஏற்படும் ஒலியைக் கேட்டுக் காட்டுக்குள் புகும் கொக்குக்கள் எழுப்பும் ஓசை அவர்களிருவருக்கும் கேட்கிறது. கிரில்ல மரங்களினாலும் கடோல் மரங்களினாலும் நிழலைப்பெற்ற சேற்றுக் கரையிற் படும் நீரெழுச்சி காரணமாக, எப் பொழுதும் பாலதாசவும் விஜயவும் நன்கு அறிந்த சத்தம் எழுகிறது. தும்படிக்கும் பெண்கள் கையில் எடுத்த கித்துல் தடிகள் தும்பு மட்டையில் படுவதனால் எழும் சத்தம் இப் பொழுது அவர்கள் இருவருக்கும் மிகவும் நெருங்கியதாகக் கேட்கும். அவர்கள் ஆற்றங்கடவைக்கு வந்தது ஒருசிறு அகழியைத் தாண்டி வேரெரு அகழிக்கு மேலால் இடப் பட்டுள்ள ஏதன்டவைக் கடந்தேயாம்.

ஒரு குடையைத் தலைக்கு நிழலாகக் கொண்ட பியலின் தாய், தெபானிச என்ற பணியாளன் தேங்காய் மட்டைகளை எண்ணிப் பெண்களுக்குக் கொடுத்துப் பணம் பெறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். சில பெண்கள் ஏற்கனவே தட்டி வெயிலில் இடப்பட்ட தும்பை ஒன்றுசேர்த்து கயிற்றி னான் கைவலைகளில் இட்டு அமுக்கி, தலையில் வைத்துக் கொண்டு தமது வீடு நோக்கிச் செல்கின்றனர். ஏனைய பெண்கள் மார்க்கட்டுக் கட்டிக்கொண்டு தென்னை மரங்களின் கீழ் அமர்ந்தவர்களாய் இன்னும் தேங்காய் மட்டையைத் தட்டுகின்றனர்.

“பாலதாச ஜியா மீன் பிடிப்பதைப் பார்க்கவா இந்தப் பக்கம் வந்தது’’ எனப் பியலின் தாய் வினவினாள்.

“ஆம். நாம் வந்தது அதற்குத்தான். தேங்காய் மட்டைகளைத் தீர்த்து முடிந்துவிட்டதா?’’

“முடிந்துவிட்டது. தெபானிச இங்கே எஞ்சியுள்ள தேங்காய் மட்டைகளையும் எண்ணிக்கொடுக்கும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்’’.

“ஒரு தோணியை இறக்கிக் கொண்டு பெருவலையைப் பார்க்கச் செல்ல வேண்டும்’’ எனக் கூறிக்கொண்டு ஒரு தோணியைத் தேடிச் சென்றுன் பாலதாச.

“ஏன் ஜியா வீணைகப் பாவத்தை நிறைத்துக்கொள்கின்றீர்கள்? மீன் பிடிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் பாவம் அல்லவா?’’

“‘கொஞ்சம் பாவம் ஆனாலும் பரவாயில்லை’ எனக் கூறிப் பாலதாச தோணியொன்றை நீரிலிறக்கி அதில் ஏறினால்.

“‘கொஞ்சம் அன்று, மிகுந்த பாவம். வீணைகப் பாவம் தேடிக்கொள்ளாமல் வீட்டுக்குப் போங்கள். அம்மா அறிந்தால் ஏசவாள்’ எனப் பியலின் தாய் வாதித்தாள்.

அவளுடைய போதனைக்குக் காது தாழ்த்தாத பாலதாச, விஜயவும் ஏறிய பின்னர் பெருவலை இடப்பட்டுள்ள திக்கில் தோணியைச் செலுத்தினான்.

மீன்பிடிகாரரும் ஏழூட்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் நதியில் இலைகுழை நிறுவப்படும் இடத்தை வளைத்து இரவில் படல் இழுப்பர். காலை நேரத்தில் அவ்விலைகுழைகளை, அல்லது இலை விழுந்த கிளைகளைப் பிடுங்கிப் பிடுங்கி அகற்றுவதன் மூலம் அடைப்பை படிப்படியாகச் சிற்றளவினதாக்கி இறுதியில் நாணர் படவினால் அமைந்த சிறைக்கூடு ஒன்றனுள் மீன்களை அடைப்பர். கைவலையைக் கொண்டு இவ்வடைப்புக்குள் இறங்கும் ஒரு மீன்பிடிகாரன் அங்கு சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள பல்வேறு வகையினவான மீன்களை* வடித்து எடுத்துத் தோணியில் இடுவதற்காகக் கொடுப்பான். பாலதாசவும் விஜயவும் வந்தது இவ்வாறு மீன்பிடிப்பதைப் பார்க்கவாரும். மீன்பிடிகாரர் சூட்டிற்குள் சிறைப்பட்டுள்ள மீன்களைப் பிடித்து முடியும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாலதாசவும் விஜயவும் ஒரு ரூபாவுக்கு மீன் வாங்கிக் கொண்டு வீடு திரும்பும் முகமாகத் தோணியைச் செலுத்தினர்.

*செத்தல், நெத்தோலி, பன்னை, மடவை முதலியவை.

பத்தாம் அத்தியாயம்

ஒருநாள் நண்பர்களுடன் ஆற்றில் தோணியில் செல்லச் சென்ற பாலதாச பகற் பொழுதில் தோணித்துறையை அடைந்தான். நண்பர்கள் தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்ற பின்னர் பாலதாச ஆற்றங்கரையிலிருந்து அடிப்பாதை வழி யாக நெடுகச் சென்று கலவேலியைத் தாண்டி பெருவளவின் பின்புறவாயிற் பக்க முற்றத்துக்கு வந்தான்.

“திஸ்ஸ சென்ற அன்று வந்துவிட்டுப் போனவின்னர் பாலதாச இந்தப் பக்கம் வந்தது இன்றுதான்” என வாயிலண்டை நின்ற அனுலா கூறினான்.

“திஸ்ஸவிடமிருந்து எனக்கு ஒரு மாதமாகக் கடிதம் கிடைக்கவில்லை. சமீபத்தில் கடிதம் எழுதி இருந்தானு”?

“ஆம். நேற்று முன்தினம் ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. பாலதாச பற்றியும் விசாரித்திருந்தான். அன்று வாங்கி அனுப்பிய மீன்களுக்காக மிக நன்றி. மீன்களுக்கு எவ்வளவு செலவாயது?”

“எந்த மீன்களுக்கு?”

“அன்று, திஸ்ஸ கொழும்புக்குச் சென்ற அன்று, வாங்கி அனுப்பிய மீன்களுக்காக”.

“ஓகோ—அம்மீன்களுக்கா?”

“ஆம்”.

“அம் மீன்கள் எல்லாவற்றையும் பியவின் தாய் வாங்கிக் கொடுத்தாள். சின்ன அம்மையாருக்குக் கொடுக்கும்படி” எனப் பாலதாச பகிடி பண்ணுவது போன்று நந்தாவுக்கும் கேட்குமாறு பெருஞ் சத்தத்துடன் கூறினான்.

அனுலா வீட்டிலிருந்து வெளியே இறங்கிப் பாலதாச வுக்கு மாத்திரம் கேட்குமாறு இவ்வாறு முனுமுனுத்தான்.

“அதோ பியல் முன்பக்கத்தில் விருந்தையில் அம்மாவுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான். பகிடி பண்ணுதே. அவருக்குக் கேட்கும்”.

“பியல் எப்போது ஊருக்கு வந்தான்?” எனப் பாலதாச அதிசயத்துடன் விசாரித்தான்.

“நேற்று”.

“பியலின் தாயை நான் நேற்றுச் சந்தித்தேன். அது
பற்றி ஒன்றும் என்னிடம் கூறவில்லை”.

“அந்த அம்மாளின் ஒரே நோக்கம் பணம் சம்பாதித்தல்.
உன்மையாக மீனுக்குக் கொடுத்தது எவ்வளவு?”

“ஒரு ரூபா. எனக்குப் பணம் வேண்டாம்” எனக் கூறிக்
கொண்டு பாலதாச பின்புறக் கதவால் வீட்டினுள்
புகுந்தான்.

“பணம் எடுக்காவிட்டால் நாம் வேறொன்றும் கொண்டு
வரச் சொல்ல மாட்டோம்”.

“பணத்தைப் பிறகு எடுக்கலாமே” எனக் கூறிய
வண்ணம் பாலதாச விருந்தத்துக்கு வந்தான்.

“பியல் எப்போது ஊருக்கு வந்தது?”

“நேற்று”.

“தன்னீர் இன்மையினால் பியலுக்கு வீட்டுவேலையை
நிறுத்த வேண்டி ஏற்பட்டதாம்” என மாத்துறை
அம்மையார் கூறினார்.

“கிணறு வற்றிவிட்டதா”? என்று வினவிக்கொண்டு
ஒரு கதிரையில் உட்கார்ந்தான் பாலதாச.

“ஆம். ஒருசிறு குடம் நிறையும் அளவுக்காவது
கிணற்றில் தன்னீர் இல்லை. வறட்சிக் காலம் முடியும் வரை
வீட்டு வேலையை நிறுத்த வேண்டி ஏற்பட்டுள்ளது”.

“இப்பொழுது எல்லாக் கிணறுகளும் வற்றிவிட்டன.
தோணித் துறையடியில் உள்ள கிணற்றடியில் காலையும்
மாலையும் குடம் எடுத்த பெண்கள் கூட்டம்”.

“இவ்வாறு கோடை நீடிக்குமாயின் மரஞ்செடிகொடி
களாவது எஞ்சியிராது. புல்பூண்டுகள் எரிந்து போயிருக்
கின்றன. மாடுகள் தின்னத் தீனியின்றி இப்பொழுது ஈரப்
பலா வேரடியை உருஞ்சித் திரிகின்றன” என மாத்துறை
அம்மையார் கூறினார்.

“நாங்கள் நினைத்தோம் பியலின் வீட்டுவேலை முடிந்து
விட்டதென்று. சமயலறையின் புறச்சவர்களுக்கு வெண்ட
சாந்து பூசவும் வேண்டும். இன்னும் பத்துப்பன்னிரண்டு நாட்
களுக்குத்தான் வேலை எஞ்சியிருக்கிறது”.

“கொழும்பிலும் தன்னீருக்குத் தட்டுப்பாடா”? என
மாத்துறை அம்மையார் விசாரித்தார்.

“தண்ணீர்க் குழாய் இருப்பதனால் கொழும்புக்குக் கஷ்டம் தோன்றுது. இருந்தாலும் இக்காலங்களில் கொழும்பில் இருப்பது கடினம். இரவைக்கு நித்திரை கொள்வதுதான் எல்லாவற்றையும் விடக் கடினம்”.

“வீட்டுக்கு அதிகம் செலவழிந்திருக்கும்” என்றுன் பாலதாச.

“சற்றுச் செலவுதான்”.

“எவ்வாறுயினும் பதினையாயிரத்துக்குக் குறையாது” எனக் கூறிக்கொண்டு பாலதாச சுற்றுவரப் பார்த்தான், தனது பேச்சைக் கேட்கும் தூரத்தில் நந்தா இருக்கிறானா என அறிவதற்காக.

“அவ்வளவு இல்லை”.

“தனியாளுக்கு வீடு மிகவும் பெரிது இல்லையா?”

“ஏன் அம்மா?”

“நான் சொன்னது ஒரு பிரமச்சாரிக்கு”.

“பியல் துறவு பூணப் போகிறுன் என்றால் அல்லவா பிரமச்சாரியாவான்” என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

பியல் ஒன்றும் கூறுது கீழே பார்த்தவண்ணம் இருந்தான்:

“பியல் மீண்டும் எப்பொழுது கொழும்புக்குப் போகிறோய்?” எனக் கேட்டுக்கொண்டு பாலதாச உட்கார்ந்திருந்த ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான்.

“இரண்டு மூன்று நாட்களில்”.

“பகலாய் விட்டது. நாம் போகிறோம்” எனக் கூறிக் கொண்டு முற்றத்துக்கிறங்கிய பாலதாச தனது வீடு நோக்கிச் சென்றான்.

பாலதாச சென்ற பின்னரே அனுலா விருந்தைக்கு வந்தாள்.

“நான் இந்தப் பக்கம் வராதது பாலதாச இருந்த மையால். அவன் உள்ளுகிறான். பகிடி பண்ணத் தொடங்கினால் வாயில் வந்த அளைத்தையும் கூறுவான்” எனக்கூறிய அனுலா தன் தாய்க்குச் சமீபமாக இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள்.

“பழகி விட்டதாற் பொருட்படுத்துவதில்லை” என்றால் பியல்.

“பியலுக்கு திஸ்ஸ எதிர்ப்படுவதில்லையா?”

“இடைக்கிடையே ஒருநாளைக்கு எதிர்ப்படுவான்”.

“அவன் சந்தோஷத்தோடு இருக்கிறான்?”

“கொழும்புக்குப் போனால் சந்தோஷத்தோடு இருக்க முடியும். சொற்ப நாட்களில் எவருக்கும் ஊர் மறந்துபோய் விடும். திஸ்ஸவைப் பற்றிய சில விவரங்களை இப்பொழுது மாத்துறை அம்மையாரிடம் கூறினேன்”.

“ஆம் அனு—திஸ்ஸ சுகமே இருக்கிறானும். ஆனால் விளையாட்டுப் பார்க்கப் போவது சற்று அதிகம் போலும்”.

“இல்லை” என்றான் பியல். “கொழும்புக்கு ஒரு சேர்க்கஸ் வந்தால் எவரும் பார்க்கப் போவர். அத்தகைய ஒன்றைப் பார்க்கப்போவதில் தவறில்லை. ஆண்டுக்கொரு முறைதான் ஒரு சேர்க்கஸ் வரும்”.

புஞ்சிரிப்புத் தவழ் நந்தா விருந்தைக்கு வந்தாள். திஸ்ஸ பற்றிய விவரங்களைக் கேட்கும் விருப்பத்தோடு மாத்திரமன்று; தான் அறையிலேயே இருத்தல் ஏற்படுத்தன்று என்று உணர்ந்ததினாலுமாகும்.

பியல் உரையாடிக்கொண்டு இதுவரை தாமதித்தது நந்தாவைக் காணும் அவாவினால் உந்தப்பட்டமையாலே யாகும். பியல் தன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க நந்தா நிலத்தை நோக்கினான். தன்னுடைய கண்கள் இரண்டும் பியலின் பார்வையில் சிக்குவதைத் தடுக்கத் தான் முயல்வதன் காரணத்தை நந்தா அறியாள்.

விவாகத்திற்கு முன்னர் நந்தாவைக் கண்டவிடத்து பியலின் மனத்தில் தோன்றியது இளம் கவிஞர்களுடைத்தில் தோன்றும் தெய்வீகவீர உணர்ச்சிக்குச் சமமான ஓர் உணர்ச்சியாகும். “நந்தா என்னை நேசிக்கிறான்” என்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியை ஊட்டக் காரணமாயிருந்தது. கண்கவர் நிறங்களால் பிரகாசிக்கும் இறகுகளை உடைய ஒரு பறவை கையில் அகப்பட்டதும் ஒரு சிறுவனிடத்துத் தோன்றும் மகிழ்ச்சிக்கும் அவாவுக்கும் வேறு படாத மகிழ்ச்சியும் அவாவும் நந்தா காரணமாக அக்காலத்தில் பியலிடம் தோன்றின. ஆனால், இன்றே பியலிடம் உண்டாயது அதனினின்றும் பன்மடங்கு வேறுபட்ட கொடிய உணர்ச்சியும் அவாவுமாகும். அக்காலத்தில் நந்தா தன் தாயின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த போதிலும் பியல் அவளை நினைத்து உவகை அடைவான். இப்பொழுது அவன் நந்தாவைப் பிடித்து இறுகத் தழுவிக்கொள்ளும் ஆசை தடைப்பட்டவனுய் இருந்தான். “நந்தா என்னை நேசிக்கிறான்” என்பதை என்னி மகிழ்ந்த அவனுக்கு, “நந்தா என்னுடைய வள்” எனச் சொல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பம் வாய்த்தால்தான்

மகிழ்வுறக் கூடியதாக இருந்தது. பியலிடத்தில் நந்தா காரணமாக முதலில் தோன்றிய பாலிய காதல் இவ்வாறு மாறுதலடைந்தது அவன் சற்று வயதால் முதிர்ந்தவன் என்றதனுள்ளு; அவள் இன்னொருவனுக்கு உடைமையானான் என்பதினாலேயாகும்.

நந்தாவின் வடிவழிலும் உடலிலும் இம் முதிர்ச்சி அடையாளங்களை உடனடியாகக் கண்டான் பியல். அவனுடைய கண்களுக்கும் மனத்துக்கும் உடனடியாகத் தென்பட்டது நந்தாவின் உடலில் இருந்த அவ்வடையாளங்களாகும். நந்தா இப்பொழுது பாலியப் பெண்ணல்லள்; முதிர்ச்சி அடைந்த பெண்ணவாள். அவனுடைய முகம் ஏனைய நாட்களை விடச் சற்று மென்மையானது. கழுத்துச் சற்று நீளமானது. கண்ணிப் பெண்ணைக் இருந்ததை விட இப்பொழுது உதடுகள் அதிகம் சிவப்பாக இருந்தன. முன்னரைவிடச் சற்று இறுக்கக் குறைவாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கொண்டை அவனுடைய முகத்தின் முதிர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாய் அமைந்திருந்தது. முன்னரைவிட விசாலமாக இருந்த அவனுடைய மார்பைத் தான் முதலில் பியல் அவதானித்தான். மார்பு பெருத்தும் இடுப்பு அகன்றும் இருப்பதனால் அவனுடைய இடை இப்பொழுது மிக்க மெலிந்திருந்தது. அவளின் இடுப்பு பிள்ளைப் பேற்றின் பயனுக் அகலமடைந்திருந்தது என்பதை நினைக்கும் அளவுக்கு பெண்களின் உடற்கூற்று இலக்கணங்களைப் பற்றிய அறிவு பியலிடம் இருக்கவில்லை. ‘‘நந்தா ஒரு பிள்ளையை ஈன்றெடுத்த பெண்’’ என்பதை நினைக்கும் பொழுது பியலுக்குக் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. பிள்ளை இறந்து விட்டது என்பது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது எனினும், இரண்டு செய்திகளையும் உள்ளத்திலிருந்து அகற்றுவதனாலேயே அதிக மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

‘‘திஸ்ஸ சேர்க்கஸ் பாக்கப் போன்மையையும் சேர்க்கசின் விவரங்களையும் எனக்கு அனுப்பிய கடிதமொன்றில் எழுதியிருந்தான்’’ எனக் கூறிக்கொண்டு நந்தா கதிரையில் அமர்ந்தான்.

‘‘இவ்வாண்டில் கொழும்புக்கு சேர்க்கஸ் மூன்று வந்தன்’’ என்றான் பியல்.

‘‘அப்படியாயின் திஸ்ஸ அம்முன்று விளையாட்டுக் களையும் பார்க்கச் சென்றிருப்பான்’’ என மாத்துறை அம்மையார் கவலையுடன் கூறினார்.

‘‘திஸ்ஸ மாத்திரமன்று; நானும் சென்றிருந்தேன். அவற்றுள் ஒன்று ஆண்டுதோறும் கொழும்புக்கு வரும்.

மற்றைய இரண்டும் இந்தத் தடவை கொழும்புக்கு பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்தன எனக் கூறுவர். அவை இரண்டும் உலகப் பிரசித்திப்பெற்ற ஆங்கில சேர்க்கால் ஆகும். அவையிரண்டும் கொழும்பை விட்டுச் செல்லும் வரை ஒவ்வொரு நாளும் மக்கள் பார்க்கச் சென்றனர். சேர்க்கால் காரர் செல்லும் வரை பிரவேசச்சீட்டு வழங்கும் இடத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் மக்கள் திரளாகக் குழுமினர். அத்தகைய விளையாட்டொன்றைப் பார்க்கச் செல்லாதவர்கள் இல்லை’.

‘‘அமர்ஸரன் சேர்க்கசைத் திஸ்ஸ பார்க்கப் போன தாகவும் அத்தகைய அதிசயச் செயல்களை தான் ஒருபோதும் காணவில்லை என்றும் எழுதியிருந்தான்’’ எனப் பியலுக்குக் கேட்கும் பொருட்டு நந்தா தனது தாயைப் பார்த்த வண்ணம் கூறினார்.

‘‘இத்தடவை வந்த சேர்க்கால் மூன்றில் வொறைன் சேர்க்கால் ஒன்று, அமர்ஸரன் சேர்க்கால் தான் சிறந்தது. மிருகங்களின் விளையாட்டுக்கள் பல அதில் இருந்தன. சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள், சிறுத்தைகள், குரங்குகள் அதிகம் இருந்தன’’.

‘‘திஸ்ஸவுக்கு மாத்திரமன்று. கேட்கும்பொழுது எங்களுக்குக்கூட பார்க்கச் செல்ல ஆசை ஏற்படுகிறது’’ எனச் சிரித்துக்கொண்டு அனுலா கூறினார்.

‘‘கொழும்புக்குப் போவதாயிருந்தால் ஒருநாளைக்குப் பார்க்க முடியும்’’ என்று ஆலோசனை கூறிய பியல், அனுலா வைப் பார்த்த மறுகணம் நந்தாவைப் நோக்கினான்.

‘‘நாம் கொழும்புக்கு எப்படிப் போவது?’’

‘‘என் வருவதாயிருந்தால் எல்லாச் செலவும் என் கையால், திஸ்ஸவையும் பார்க்க முடியும்’’.

‘‘அவர்கள் எங்கே கொழும்புக்குப் போவது?’’ என்றார் மாத்துறை அம்மையார். ‘‘போய் எங்கே தங்குவது? எவ்வளவு செலவாகும்? இங்கே யார் வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்வது? இவை நடக்கும் வேலைகளா?’’

கொழும்புக்குப் போகும் ஆர்வத்தை பின்னர் அனுலா வின் மனத்தில் தோன்றுவிக்கக் கருதிய பியல், மாத்துறை அம்மையாருடன் தர்க்கிக்க விரும்பவில்லை.

‘‘திஸ்ஸ விளையாட்டுப் பார்க்கத் தனியாகச் செல்கின்றானு?’’ எனத் தொடர்ந்து கேட்டார் மாத்துறை அம்மையார்.

“கடையில் உள்ள நண்பருடன் போயிருக்கலாம்”.

“அங்கு சென்ற ஆரம்பத்தில் திஸ்ஸவுக்கு எவ்வாறு கொப்பனிப்பான் ஏற்பட்டது?”

“தொற்றியிருக்கலாம்”.

“தொற்றியிருப்பது அவன் அதிகம் உலாத்தப் போவதற்கு”.

“இல்லை. கடைக்குப் போய்வந்த ஒருவரிடமிருந்து தொற்றியிருக்கலாம் என நினைக்கிறேன்”.

“திஸ்ஸ அந்நாட்களில் எனக்கு அனுப்பிய கடிதம் ஒன்றில் எழுதியிருந்தான் ஓர் அழுரவமான கடையை, என்றால் அனுலா.

“பேய்க்கடையா?” எனக் கேட்டுச் சிரித்தாள் நந்தா.

“அது என்ன?” என அதிசயமடைந்த பியல் வினவினான்.

“கொம்பனித்தெருவுக்குப் போவது படகு மூலமா?”

“ஆம். புகைப்படகுக்கு பத்துச்சதம் செலுத்தி பேரை ஏரியைக் கடக்க வேண்டும்”.

“ஒருதாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை திஸ்ஸ தனிமையாகப் படகொன்றில் கொம்பனித்தெருவுக்குப் போயிருக்கிறேன். படகிலிருந்து இறங்கிப் பாழைடைந்த தெரு ஒன்றுக்குப் போனதும் கண் எட்டும் தூரத்துக்காவது ஒரு மனிதனும் தென்படாமையால் அவனுக்குச் சற்று அச்சம் தோன்றியதாம். பயந்தவனும் நடந்த திஸ்ஸ யானைக்கால் நோயால் வருந்தும் ஒரு பிச்சைக்காரன் வருவதைக் கண்டான். பிச்சைக்காரன் நெருங்கியதும் திஸ்ஸ அவனுக்கு வழிவிடவழியோரத்திற்குப் போயிருக்கிறேன். திஸ்ஸவின் பின்புறமாக வந்து அவன் யானைக்காலால் திஸ்ஸவின் இரண்டு கால் களுக்கும் அடித்திருக்கிறேன். முழங்கால்கள் இரண்டும் வளைந்தனவாயினும் அவன் விழவில்லையாம். திஸ்ஸ அச்சத் தோடு சற்றுத் தூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்தபொழுது கண்ணுக்கு எட்டும் தூரத்தில் ஒருவரும் இருக்கவில்லையாம்” எனக் கூறிய அனுலா சிரித்தாள்.

“திஸ்ஸ எழுதியனுப்பியதொன்று அது?”

“ஆம்”.

“ஊரில் இருக்கும் போது பேய் பிசாசுகளைப்பற்றி அவன் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை”.

“இப்பொழுதும் அவன் அவற்றை நம்பமாட்டான். அவன் அவ்விவரத்தை எழுதி, “அது என்னுடைய அச்சத் தினால் ஏற்பட்டதொன்றுயிருக்கலாம்” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தான் என்றால் நந்தா.

“திஸ்ஸவுக்குச் சின்னம்மை உண்டானது அதன் பின் னரல்லவா? பேய் தொற்றி இருக்கலாம்” எனக் கூறினார் மாத்துறை அம்மையார். “சிறு வயதில் திஸ்ஸ இரவில் எப்பொழுதும் கனவில் பயப்படுவான். தாயத்து கட்டமுயன்றபோது அவன் அதனை விரும்பவில்லை. வளரும் பொழுது கனவில் பயப்படுவது தானாகவே அகன்றுவிட்டது”.

திஸ்ஸ அதிக வெட்கத்தினாலும், அவ்வெட்கம் காரணமாகத் தோன்றும் பயத்தினாலும் கவலையினாலும் அல்லவுறும் குணவியல்புகள் உள்ள ஒரு சிறுவன் என்பதைப் பியல் அறி வான். திஸ்ஸ இயற்கைப் பொறிகளின் நுண்மையைப் போன்றே அறிவாற்றலின் நுண்மையினாலும் அல்லவுற்றவனாவான். நுண்ணுணர்ச்சியை அவன் தாயிடமிருந்து பெற்றார்கள். புத்திக்கூர்மை தந்தையிடமிருந்து அவன் பெற்ற உரிமையாகும். அவனுடைய நுண்ணிய உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப் படுத்துவதில் அவனது புத்திக் கூர்மை ஆற்றலை இழந்து விட்டது. ஏனெனில், அவை இரண்டும் தனித்தனியே வளர்லாயின. தர்க்கிப்பதில் ஆர்வமுள்ள அவன் சிறுவயதிலேயே மதவாதம் பற்றிய நூல்களை வாசித்தமையினால் அவனது புத்திக்கூர்மை அதிகரித்தது. எனினும், உணர்ச்சிகளின் நுணுக்கமுடைமையினால் அவன் புத்திக்கூர்மையினால் தன்னுடைய விருப்பங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில் வெற்றி பெறவில்லை. நெய்யை ஊடுருவிக் கொண்டு எழும் ஊசியைப் போன்று அவனுடைய உணர்ச்சி, புத்திக்கூர்மையைத் துளைத்துக்கொண்டு எழும். எனினும், அதிக வெட்கம் காரணமாக அவன் தன்னிடம் தோன்றும் அவ்வணர்ச்சியைச் செயன் முறைப்படுத்துவது மிக மிக அருமையாகும். ஆதலினால் அவனிடம் தோன்றிய நுண்ணியதான் உணர்ச்சி பெரும்பாலும் ஆத்ம வதையாகும். புத்தகங்களை வாசிக்கும் ஆர்வம் அல்லது ஓர் விளையாட்டைப் பார்க்கும் விருப்பம் தோன்றும் பொழுது அவன் அவ்வாசைகளை மகிழ்ச்சியானவையாக மாற்றிக்கொள்வான். ஏனைய பல ஆசைகளை அவன் செயன் முறைப் படுத்தாமைக்குக் காரணம் புத்திக்கூர்மையினால் அவற்றை அடக்கிக்கொள்வதன்று; அதிக வெட்கம் உடமையாகும். அது சில சமயங்களில் ஆத்ம வதையாகும். ஓர் இளநங்கையுடன் உரையாடுவதற்கு, அவளைச் சினேகிதியாகக் கிக்கொள்வதற்குத் தோன்றும் ஆசையை அவன் செயன்

முறைப் படுத்தாமைக்குரிய காரணம், தன்னைத் தான் தடுத்துக்கொள்வது அன்று, அதிக வெட்கமாகும். வெட்கம் காரணமாக ஒடுங்கும் அவன் அவ்வாசைகளை நினைவுபடுத்திச் சில சமயங்களில் மகிழ்வறுவான், சில சமயங்களில் துன் புறுவான். திஸ்ஸ தன்னுடைய தாயைப்போன்று தன்னுள்ளே வலைந்த மனத்தை உடையவனுவான்.

“‘பேய்கள் காரணமாகத் திஸ்ஸ சாதகத்தையும் நம்ப மாட்டான்’” என்றான் பியல். “‘காவிப் பாடசாலையில் படிக்கும் பொழுதாயிருக்கலாம் திஸ்ஸ எல்லாவற்றிலும் நம்பிக்கையில்லாது இருக்கத் தலைப்பட்டது’”.

“‘இல்லை’” என அனுலா பதிலளித்தாள். “‘திஸ்ஸ சிறு வயதிலே சில விஷயங்களை நம்பவில்லை. பாடசாலையில் கற்ற தொன்றன்று. ஒருவேளை புத்தகங்கள் வாசிக்கத் தலைப்பட்ட பின்னர் அவற்றைப் பற்றிய அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கலாம்’”.

“‘இவர்கள் இருவருமே திஸ்ஸவைக் கெட்டவனுக மாற்றினர்’” என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார். “‘திஸ்ஸ விரும்பிய ஒன்றைப் பொய் என்றவுடன் இவர்கள் இருவரும் அவனுடைய கட்சியை ஆதரிப்பர். சாதகத்தைப் பார்ப்பிக்க முயலும்போது, திஸ்ஸ ‘என்னுடைய சாதகத்தைப் பார்ப்பிக்க வேண்டாம்’ என்று கூறுவான். இவர்கள் இருவரும் அதற்கு ஊக்கம் அளித்தனர். ‘‘சாதகக்காரர் பொய்யர்’’ என்று கூறினால் இவர்கள் இருவரும் அவனது கட்சிக்காகப் பேசுவர். அவன் இல்லாத போது மாத்திரமே அவனுடைய சாதகத்தைப் பார்ப்பித்தேன். கொழும்பிலாவது திஸ்ஸ ஆலயத்துக்குச் செல்கிறான்?’”

“‘ஆலயத்துக்கென்றால் செல்கிறான். எனினும் கொழும்பி லுள்ள இளைஞர்கள் ஆலயங்க் செல்வது விளையாட்டுக் காகவேயன்றி வழிபாடு செய்வதற்கன்று. அந்த வயதில் எவரும் அப்படித்தான் இருப்பர்’”.

“‘ஊரிலும் திஸ்ஸ ஆலயங்க் சென்றது பிரித் ஒதும் நாட்களிலும் பின்கம் (புண்ணிய கருமம்) இருக்கும் நாட்களிலும் தான்’”.

“‘சிறு வயதில் பழகாவிட்டால் பெரியவனான பின்னர் நல்லவனாவது எங்ஙனம்? அவனைக் கெட்டவனுக்கியது இவ்விருவரும்தாம்’”.

“‘திஸ்ஸ பேய்களில் அவநம்பிக்கை கொண்டாலும் தலைவளி ஏற்பட்டால் என்னென்று மந்திரித்து அதனை நெற்றியில் பூசுவான்’ எனக் கூறி நந்தா சிரித்தாள்.

அனுலாவும் சிரித்துவிட்டு இதனை ஆமோதித்தாள்.

“‘பியல் எழுந்தது போகவா?’” என்று மாத்துறை அம்மையார் கேட்டார்.

“‘அதோ வருகிறஞ் அம்மாவின் பணியாளன்’” எனக் கூறிப் பியல் பெருவளவுக் கல்வேலி வாயினால் உள்ளே வந்த ஒரு பையணைச் சுட்டிக்காட்டினான். “‘அம்மா நான் வரும் வரை சாப்பிடாமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்’”.

“‘போகும் முன்னர் மீண்டும் இங்கே வாருங்கள். திஸ்ஸ வுக்கு ஒரு பொருள் அனுப்ப இருக்கிறது’” என அனுலா முற்றத்துக்கிறங்கிய பியவிடம் கூறினான்.

“‘இரண்டு மூன்று முறையாயினும் வரலாமே’” எனக் கூறிய பியல், நந்தாவை நோக்கினான்.

“‘திஸ்ஸவுக்கு தொதொல் கட்டொன்று தயாரித்து அனுப்ப வேண்டும். திஸ்ஸ தொதொலைப் பெரிதும் விரும்புவான்’” என பியல் சென்ற பின்னர் அனுலா கூறினான்.

பதினேராம் அத்தியாயம்

வியாபாரத்துக்காகப் பிபிலே சென்ற பின்னர் ஜினதாச விடமிருந்து முதல் மூன்று மாதங்களிலும் வாரத்துக்கொரு கடிதம் வீதம் நந்தாவுக்குக் கிடைத்தது. மாதத்துக்கொரு முறை பத்து ரூபா காசுக் கட்டளையைக் கொண்ட கடிதம் கிடைத்தது. மூன்று மாதங்கள் கழிந்த நாள் தொடுத்து ஜினதாசவிடமிருந்து மூன்புபோல் கடிதம் முறைப்படி கிடைக்கவில்லை. சிலசமயங்களில் இருவாரங்களுக்கொருமுறையும் வேறு சமயங்களில் மூன்று நான்கு வாரங்களுக்கொரு முறையும் அவனிடமிருந்து கடிதங்கள் வந்தன. ஆறு மாதங்கள் சென்ற பின்னர் ஜினதாசவிடமிருந்து நந்தாவுக்குக் கடிதம் வந்தது இரண்டு மாதங்களுக்கொருமுறை. ஒராண்டு ஒடுமறைந்த பின்னர் இரண்டு மாதங்களுக்கொருமுறை வரும் கடிதமும் நின்றுவிட்டது. ஈராண்டுகள் சென்ற பின்னர் நந்தா அனுப்பிய ஒரு கடிதத்துக்காவது ஜினதாசவிடமிருந்து பதில் கிடைக்கவில்லை.

இரண்டு மூன்று மாதங்கள் செல்லும் வரை கஷ்டத் தோடு வியாபாரத்தை நடத்தினான் ஜினதாச. கடை மேடையில் அமர்ந்திருந்து பொருள்களை விற்கும் அவன், பகல் பன்னிரண்டு மணி அளவில் கடையின் கதவுகளைப் பாதியாக மூடிவிட்டுச் சமையல்வரைக்குச் சென்று அரிசியை அரித்து அடுப்பில் வைத்துவிட்டு மீண்டும் கடைமேடைக்கு வருவான். பகல் ஒன்றரை மணியளவில் மீண்டும் போய்த் தேங்காய்ச் சம்பல் தயாராக்கி ஒருதுண்டு கருவாட்டையும் சுட்டுக் கொண்டு சோறு சாப்பிட்டுவிட்டு இரண்டு மணியளவில் கடை மேடைக்கு வருவான். முதன் மூன்று மாதங்களில் எல்லாக் கருமங்களும் இவ்வாறு ஜினதாசவினாலேயே செய்யப்பட்ட மைக்குக் காரணம் ஒரு பையனை வைத்துக்கொண்டு சம்பளம் கொடுக்க முயலின் வியாபாரம் நட்டத்தில் முடியும் என அவன் நினைத்தமையோகும். காய்ச்சலுக்கு இரையான பின்னரே ஜினதாச ஒரு பையனை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொண்டான். இவ்விவரங்களை ஜினதாசவின் கடிதம் மூலம் நந்தா அறிந்தாள். ஒரு பையனை வைத்துக்கொள்ளுமாறு ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் நந்தா ஆலோசனை கூறிய பின்னரே சொற்பசம்பளம் கொடுத்து ஒரு பையனை ஜினதாச நிறுத்திக்கொண்டான்.

மலேரியாக் காய்ச்சலுக்கு இரையானமை காரணமாக ஜினதாச வியாபாரத்தைக் கைவிட்டுவிட்டு நாட்டுப்புறப் பிரதேசம் ஒன்றுக்குச் சென்று கஷ்டமாக வாழ்கின்றன என்பதை பிபிலேயிலிருந்து ஊருக்கு வந்த ஒருவளிடமிருந்து நந்தா அறிந்துகொண்டாள். “ஜினதாச பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்து கடிதம் எழுது”, என மாத்துறை அம்மையார் கரோவிசுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். “ஜினதாச ஜயா நாட்டுப்புறப் பிரதேசம் ஒன்றை அடைந்து ஒரு சிறு வியாபாரத்தைச் செய்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றார் என்பதை அறிய முடிந்தது” எனக் கரோவிசு அனுப்பிய கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. “இருக்கும் பிரதேசத்துக்குச் சென்று எப்படியாவது ஜினதாச ஜயாவை ஊருக்கு அனுப்பி வை” எனக் கரோவிசுக்கு நந்தா எழுதினான்.

கரோவிசுக்கு ஜினதாசவைத் தேடிக்கொள்ள முடிய வில்லை. ஜினதாச பற்றி ஒன்றேடொன்று முரண்பட்ட செய்தி களையே அவனுக்குக் கேட்க முடிந்தது. வியாபாரத்தில் ஏற்பட்ட நட்டத்தினாலும் மலேரியாவுக்கு இரையானமையினாலும் ஜினதாச பிச்சை எடுக்க இறங்கும் அளவுக்கு ஏழையானன். ஆதலினால் ஊருக்குப் போகும் கருத்தைக் கைவிட்டு விட்டு நாட்டுப்புறப் பகுதிக்குச் சென்ற அவனுக்கு என்ன நடந்தது என அறியவில்லை என்று சிலர் சொல்வதைக் கரோவிசுக்குக் கேட்க முடிந்தது. ஜினதாச மீகஹ்கிவுல என்ற இடத்தை அடைந்தது சேனைக் கமச் செய்கையில் ஈடுபடுவதன் மூலம் உயிரை ஓரளவுக்குக் காப்பாற்ற என்றும், அதனைத் தொடர்ந்து கிராமப் பெண் ஒருத்தியை மனம் புரிந்து அவனுடைய தாயின் இல்லத்தில் வாழ்கின்றன என்றும் வேரேருவரிடமிருந்து கரோவிசுக்கு அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

கரோவிசு தன்னுடைய எசமானரிடமிருந்து நான்கு நாட்கள் ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டு ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நாளில் மீகஹ்கிவுல என்ற இடத்துக்குப் போனான். “ஜினதாச என்னும் பெயரை உடைய ஒருவன் நான்கு மாதங்களாக சேனைக் கமச்செய்கையில் ஈடுபட்டிருந்துவிட்டு வயலுக்குச் சென்று அங்கே கிராமப்பெண் ஒருத்தியை மனைவியாகக் கொண்டு வாழ்கின்றன்” என்ற செய்தியை மீகஹ்கிவுலவுக்குச் சென்ற கரோவிசு அறிந்தான். ஜினதாசவைக் கண்டுகொள்ள அக்கிரியன்கும்புறவில் திரிய விரும்பாத கரோவிசு அவ்வளவில் ஜினதாசவைத் தேடுவதை நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் பிபிலவுக்குச் சென்று நந்தாவுக்கும் மாத்துறை அம்மையாருக்கும் இரண்டு கடிதங்களை எழுதினான்.

“ஜினதாச ஜீயா பிந்தன்னையை அடைந்து சேலைக் கமச் செய்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்” என மாத்துறை அம்மையாருக்குக் கரோவிசு கடிதம் அனுப்பினான். “ஹருக்கு வரும் எண்ணம் எவ்விதத்திலும் இல்லை. காய்ச்சல் ஏற்படுவதனால் இன்னேரென அறிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு ஜினதாச ஜீயா மாற்றமடைந்திருக்கிறார்”.

கரோவிசு நன்கு ஆலோசித்து வெற்றிடங்களை நிரப்பி இவ்வாறு எழுதியது ஜினதாச பற்றிய ஏனைய விவரங்களை அறிவிக்க விரும்பாமையினாலேயாகும். கரோவிசின் கடிதம் கிடைத்த பின்னர் நந்தாவின் மனம் பெருமளவில் கலக்க மடைந்தது. துக்கம் மீதார ஜினதாசவைத் தேடும் பொருட்டு பிபிலைக்குப் போக அவள் எண்ணினால். அவளுடைய மனத் தில் அவ்வெண்ணம் தோன்றுவதற்குரிய காரணம் பிரிவுத் துயர் அடக்க முடியாத தொன்றுனமையினால் மாத்திரமன்று. கணவனால் கைவிடப்பட்டவள் என்று ஊரார் கருதுவர் என்ற உணர்ச்சியோடு கூடிய வெட்கத்தினாலுமாகும்.

ஜினதாச காரணமாக நந்தாவிடம் தோன்றியது கவிதையில் ஈடுபடும் பாலியர் வருணிக்கும் அதி அற்புதமான காதலன்று. எனினும், அவள் தன்னுடைய கணவன் என்ற முறையில் ஜினதாசவை உண்மையாகவே காதலித்தாள். ஊரில் இருக்கும் பொழுது ஜினதாசவைக் காணல், அவன் அருகில் அமர்தல் அவளுக்கு மகிழ்ஞலுட்டியது. தூரப்பயணம் சென்றபோது அவன் வீட்டுக்கு வரும்வரை அவள் பொறு மையை இழந்தவளாய்க் காலத்தைக் கழித்தாள். ஜினதாச வோடு இனமித்திரர்களைப் பார்க்கச் செல்வதை அவள் பெரிதும் விரும்பினாள். எவரும் ஜினதாசவைக் குறைகூறுவதைக் கேட்க அவள் சகிக்கவில்லை. ஜினதாச காரணமாக நந்தாவிடத்துள்ள இவ்வுணர்ச்சி தோன்றியது கல்லாத கவிஞர்கள் கூறும் அபூர்வக் காதல் அவளிடத்தில் இருந்தமையினால்லன்று, பதிபக்தியினாலேயாகும். அவளுடைய அப்பதிபக்தி அவளுடைய கணவனின் வடிவழகு, வீரதீரச் செயல், புலமை முதலியவைகள் காரணமாக அவளிடத்தில் தோன்றிய தொன்றன்று.

நாட்டுப்புறக் குலமகள் ஒருத்தியின் உணர்ச்சி கலப்புடையதொன்றன்று. அது காமம், கருணை, அனுதாபம், தாம்மையில் உள்ள விருப்பம், புத்திர சினோகம், தனது அனுதைத் தன்மை பற்றிய உணர்ச்சி, ஆடை ஆபரணங்களில் உள்ள பெருவிருப்பம், நாணம், அச்சம் முதலிய இன்னேரன்ன வற்றின் கலப்பினால் தோன்றுவது. பிரிவுத் துயர் மட்டு மல்லாது தனது எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனையினால் எழுந்த கவலையும் நந்தாவின் மனத்தைத் துன்புறுத்தலாயிற்று.

நந்தா மாத்திரமன்றி அனுலாவும் மாத்துறை அம்மையாரும் மிகவும் கஷ்டமாகவே வாழ்கின்றனர். தோட்டத்துத் தேங்காய்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் அவர்கள் மூவரினதும் வாழ்கைக்குக் கூடப் போதியதன்று. ஜினதாசவிடமிருந்து மாதத்துக்கொருமுறை கிடைத்த பத்து ரூபா கிடைக்காதது நாறு ரூபா வருமானம் அற்றுப் போனதுபோல் இருந்தது.

அனுலாவும் நந்தாவும் பின்னும் ரேந்தையைச் சாதாவின் மூலம் காலிக்கு அனுப்பி விற்பதனால் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு பெருவளவைச் சேர்ந்த எவரும் வாழ்கின்றனர். பெருவளவு மக்களின் வறுமையைக் கிராமமக்கள் மட்டு மல்லாமற் பியல்கூட அறியமாட்டான். தமது வறுமையை மறைத்துக்கொண்டு ஏனையோர் அறியாதவாறு பட்டினி கிடக்கவாயினும் அவர்களுக்கு முடிந்தது அவர்களின் குலப் பெருமையினாலேயாம்.

மாத்துறை அம்மையார் படிப்படியாக ஆற்றல் குறைந்த வரானமைக்கு அவருடைய வயது காரணமாக இருக்கவில்லை; பணமுடைதான் காரணமாக இருந்தது. அவருடைய முகத்தில் துண்பத்தின் குறிகள் மெல்ல மெல்லத் தென் படலாயின; படிப்படியாகத் தோற்றலாயின. ஆதவினால் பெருவளவுக்கு எப்பொழுதும் போய் வருவோரும் அவருடைய முகத்தில் படிப்படியாக ஏற்பட்ட இம்மாற்றங்களைக் காணவில்லை. மெல்லிய உடலுடையவளாயிருந்த அனுலா பிக மெல்லியவளானமை அவளோடு நிதமும் பழகுகிறவர்கள் மாத்திரமல்லாது அவளை அருமையாகக் காண்கின்றவர்களும் அறியக்கூடிய அளவுக்கான மாற்றமாக இருக்கவில்லை. மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் சற்று வேறுபாட்டைந் திருந்தமை அவ்வளவு பிரசித்தமானதாக இருக்காவிட்டாலும், நந்தாவிடத்தில் தோன்றிய சிறிய மாற்றமோவெனின், நாள் தோறும் அவளைக் காண்கின்றவர்களுக்கும் புலனையது; நந்தாவுக்கு முன்பிருந்த முகத்தையும் உடலையும் கைகால்களையும் நிறைவையும் அது நினைவுட்டக்கூடியதாக இருந்தது. இப் பொழுது அந்திறைவுத்தன்மையை நினைவுபடுத்தும் அறிகுறிகளை அவருடைய முகத்தில் மாத்திரமே காண்க்கூடியதாக இருந்தது. ஒருவாரத்துக்கொருமுறை, அல்லது சில சந்தர்ப்பங்களில் இருமுறை நந்தாவைக் காணும் பியலோவெனின், அவருடைய வடிவழகில் ஏற்பட்டுள்ள இச்சிறு மாற்றத்தைக் காணவில்லை.

பிபிலைக்குச் சென்ற ஜினதாச காணுமற் போய்விட்டமை பற்றி பியல் சில சமயங்களில் துயரடைந்தது தனது உள்ளத்

துள் இருந்த மகிழ்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டேயாம். ஜினதாச பற்றிய விவரங்களை அறிவதற்கு நந்தாவை விடப் பியல் பெருமளவு முயன்றான். ஊருக்கு அழைப்பித்துக்கொள்ளும் முகமாக நந்தா அவனைத் தேடினான். பியலோவெனின், ஜினதாச பற்றியறிய முயன்றமை அவன் காணுமற்போய்விட்டான் என்ற ஜயப்பாட்டை நீக்கிக்கொள்ளவேயாம். ஜினதாச காணுமற்போய்விட்டமை பற்றிப் பியல் அறிந்து கொண்டது பெருவளவிலுள்ள ஒருவரிடமிருந்துமன்று. பெருவளவில் இருந்த ஒருவரும் அவ்விவரங்களை வேரெருவருக்கும் கூற வில்லை. ஜினதாச மீண்டும் ஊருக்கு வரமாட்டான் என எண்ணுவதற்கு ஆதாரமாக இருந்த விவரங்களை—ஜயப்படுவதற்கு இடமில்லாத விவரங்களை—அறிந்த பியலுக்கு நந்தா காரணமாய் ஏற்பட்ட உனர்ச்சி அடக்கிக் கொள்ள முடியாத தொன்றும் வளரலாயிற்று. ஆதலினால் அவன் இப்பொழுது நந்தாவிடம் இருப்பதாகக் காண்பது, முன்பு தன்னால் காணப்படாத வடிவழகையாகும். இப்பொழுது அவன் ஒருசிறு தேவையையும் பெரிதாகக் கருதி ஒரு வாரத்துக்கு ஒருத்தடவை, அல்லது இரண்டு தடவை ஊருக்கு வருவான். கத்திரினா நோயுற்றிருப்பதைப் பார்ப்பதற்கென்று அவன் கடந்தவாரம் ஒருமுறை ஊருக்கு வந்தான். அவ்வாரத்தின் கடைசி நாளில் அவன் ஊருக்கு வந்தது கத்திரினவின் மரணத்தை முன் நிட்டேயாகும்.

கத்திரினவின் மரணச் சடங்குகள் முடிவடைந்தவுடன் பியல் வீட்டுக்குச் சென்று தனது உடையைக் கலைந்து அழுக்குக் கூடையில் இட்டுவிட்டு புத்தாடை அணிந்தவனும்ப் பெருவளவுக்குச் சென்றான்.

“பியல் நேற்று முன்தினம் அல்லவா கொழும்புக்குச் சென்றது? இப்பொழுது பியலுக்குக் கொழும்பு மிகவும் கிட்ட உள்ளது” என்றான் அனுலா.

“கத்திரினவின் மரணச் சடங்குக்காக வந்தேன். எங்கே அம்மா? செத்த வீட்டுக்கு ஏன் போகவில்லை?”

“என் இல்லை? அம்மா செத்த வீட்டுக்குப் போய்வந்து உடைகளைக் கலைந்துவிட்டு முகங் கை கால் கழுவுகிறார்”.

“நான் காணவில்லை—மாத்துறை அம்மையாரைச் செத்த வீட்டில். நான் நினைத்தேன் கத்திரினவின் செத்த வீட்டுக்குப் போவதில்லை என்று”.

“ஏன்?”

“கத்திரினவுடன் அதிகக் கோபமாய் இருக்கிறதாக அனுலா ஒருநாள் என்னிடம் சொன்னது ஞாபகமில்லையா?”

‘‘அம்மா கத்திரினவுடன் கோபத்தோடு தான் இருந்தார். நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் போதும் போகவில்லை. மரணம் கேள்விப்பட்டதும் அம்மா வருத்தப்பட்டார். கண்கள் இரண்டிலும் கண்ணீர் நிறைந்தது. கண்ணீர் நிறைந்தது அப்பா நினைவுக்கு வந்ததனாலென்றார். அம்மா ஒரு போதும் கோபத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு இருக்க மாட்டார். அப்படியிருந்தாலும் கத்திரினவுடன் கொண்ட கோபத்தை அந்தப் பெண் இறக்கும் வரை மனத்திலிருந்து அகற்றிக்கொள்ளவில்லை. அம்மா நேற்றும் செத்தலீட்டுக்குப் போயிருந்தார். இன்றைக்குச் சென்றது கத்திரினவின் நல்லடக்கத்துக்காக’’.

‘‘கத்திரினவின் மரணம் மிக்க துன்பத்தைத் தரும் ஒரு மரணம். அப்பெண் இப்பொழுதே இறக்கக்காரணம் வறுமை. முதலில் உதவி செய்ய நான் மறந்துவிட்டேன். வைத்தியரை அழைத்து மருந்து செய்விக்குமாறு நான் புஞ்சி அப்புவிடம் இருபத்தைந்து ரூபா கொடுத்தேன், சென்ற திங்கட்கிழமை ஊருக்கு வந்தபொழுது. முன்னரே கொடுத்திருந்தால் ஒரு வேளை நோயைக் குணப்படுத்தி இருக்கலாம்’’.

‘‘புஞ்சி அப்புவிடம் ஏன் பணம் கொடுத்தீர்கள்? அம்மனிதன் மதுபானம் அருந்தச் செலவு செய்கிறேன். அம்மனிதனுக்குக் குடிக்காமல் இருக்க முடியாது’’.

‘‘அம்மாவும் என்னிடம் சொன்னார். அப்பெண்ணின் நோய்க்கென நான் கொடுத்த பணத்திலிருந்து பதினைந்து ரூபாவைச் செலவு செய்துவிட்டு மற்றப் பணத்தைக் குடியில் செலவு செய்தான் என்று’’.

‘‘பியல் கொடுத்த பணத்தைப் புஞ்சி அப்பு செலவு செய்தது அதிசயமா என்ன?’’ என்று அனுலா சிரித்தாள். ‘‘புஞ்சி அப்பு மூன்று வாரங்களுக்கு முன் செய்த ஒரு வேலை பியலுக்குத் தெரியாது போலும். தெரிந்திருந்தால் அம்மனிதனின் கையில் பணம் கொடுத்திருக்க முடியாது’’.

‘‘தெரியாது. என்ன அது?’’

‘‘கத்திரினவுக்கான மருந்து கசாயங்களுக்குச் செலுத்தப் பணமில்லை என்று கூறி புஞ்சி அப்பு ஒருநாள் உட்புற அறைகளின் கதவுகளைக் கழற்றி விற்றுப் பணம் பெற்றன. ஒருநாளும் பூட்டாத கதவுகளினால் உட்புற அறைகளுக்கு ஒருவித பயனுமில்லை என்று கூறி அம்மனிதன் கத்திரினவுடன் வாதாடினான். கதவுகளை விற்றுப் பெற்ற

பணத்தின் இரண்டில் ஒரு பங்கை கத்திரினவின் நோய்க்காகச் செலவு செய்தான். மற்றப் பங்கைச் செலவுசெய்தான் குடிக்க’.

‘‘அபூர்வ மனிதன் தான் புஞ்சி அப்பு. எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் அம்மனிதனின் கையில் ஐந்து சதம் கொடுத்திருக்கமாட்டேன்’’.

‘‘புஞ்சி அப்பு கதவுகளை விற்று அடுத்தபடியாக என்ன செய்தான் தெரியுமா?’’

‘‘இல்லை. அம்மா என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை’’.

‘‘ஒருவித பயனுமில்லாத மேல் மாடிக்குப் பலகை தேவையில்லை எனக்கூறி அவன் அம்மேல் மாடிப் பலகைகளை இறக்கி சுவப்பெட்டி தயார் செய்யும் ஒரு தச்சனுக்கு விற்றுன்’’.

‘‘புஞ்சி அப்பு சரியான ஆள்தான்’’.

உடல் கழுவி புத்தாடையும் ரவிக்கையும் அணிந்த மாத்துறை அம்மையாருடன் நந்தாவும் விருந்தைக்கு வந்தாள். மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் துடிக்கும் இருதயத்தையுடைய பியவின் முகம் சந்திர ஒளியால் மலரும் ஒரு மலரைப் போன்று மலர்ந்திருந்தது.

‘‘பியல் ஊருக்கு வந்தது கத்திரினவின் மரணத்துக் காயிருக்கலாம்’’ எனக் கூறியவராய் மாத்துறை அம்மையார் சாய்வுநாற்காவியில் சாய்ந்தார்.

‘‘ஆம். அம்மா எனக்குத் தந்தி அனுப்பியிருந்தார். வராவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்று எழுதியிருந்தபோதிலும் வந்தேன்’’.

‘‘பியல் செத்த வீட்டில் இருப்பதை நான் கண்டேன். கதைக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை’’.

‘‘மாத்துறை அம்மையார் இருப்பதை நான் அவதானிக்கவில்லை. கண்டிருந்தால் வந்து நான் கதைத்திருப்பேன்’’.

‘‘திஸ்ஸை அண்மையில் சந்திக்கவில்லையா?’’

‘‘நேற்றுமுன்தினம் நான் சந்தித்தேன். திஸ்ஸ இப்பொழுது பொரளையிலுள்ள ஓர் ஆலயத்தில் பிக்கு ஒருவரிட மிருந்து சிங்களம் படிக்கிறேன். நொத்தாரிசுப் பர்ட்டைசைக்குத் தோற்றும் எண்ணத்துடன்’’.

“‘சிங்களம் படிப்பதாக எங்களுக்கும் எழுதியிருந்தான். நொத்தாரிசுப் பார்சைக்குத் தோற்றும் எண்ணம் இருப்பதாக எழுதியிருக்கவில்லை’.

“திஸ்ஸ கல்வியில் கெட்டிக்காரன். ஒருநாள் பிக்குவிடம் நான் திஸ்ஸவைப்பற்றிக் கேட்டேன். படிப்பதில் அவன் நன்கு சாமர்த்தியம் உள்ளவன் என்று பிக்கு சொன்னார்”.

“திஸ்ஸவுக்கு விரைவில் பாடம் வரும். எதைச் சொன்ன ஒரு திஸ்ஸ ஓரேயடியாக விளங்கிக் கொள்வான். ஊரில் அவன் அதிக ஊக்கத்தோடு படிக்காததுதான் தவறு’ எனக் கூறினால் அனுலா.

“ஊரில் படிக்க விருப்பம் இல்லாதிருந்ததனால் தான் திஸ்ஸவுக்கு கொழும்பில் தொழிலுக்குப் போக இடமளித்தேன். இல்லாவிடின் நாம் இன்னும் சிலகாலம் திஸ்ஸவைக்காலிப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப முயன்றிருப்போம்” என்றார்ந்தா.

“ஜினதாச ஜியாவைப் பற்றிப் பியலுக்குக் கொழும்பில் ஏதாவது தகவல் கிடைக்கவில்லையா? சிங்களே செல்பவர்கள் நிதமும் கொழும்புக்கு வருகிறார்கள் அல்லவா?” என மாத்துறை அம்மையார் கேட்டார்.

நந்தாவின் முகம் கறுத்துவிட்டது. மெல்லிய கார்முகில் துண்டொன்றினால் மூடப்பட்ட வெண்முகில் போன்று கறுத்துவிட்டது. கறுத்தது கவலை என்ற கார்முகிலால் அன்று; கோபம் என்ற புகைமேகத் துண்டொன்றினாலாகும்.

“பியலுக்கு எப்படி ஜியாவைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடியும்?”

ஜினதாசவைப் பற்றிக் கதைப்பதைக் கேட்க நந்தா விரும்பமாட்டாள் என்பது பியலுக்குத் தெரியும். இதற்குச் சில தினங்களுக்கு முன்னர் அவன் ஜினதாசவை ஞாபகப் படுத்திய பொழுது நந்தாவின் உள்ளத்தில் தோன்றியது கவலையன்று, கோபமாகும். ஜினதாச பற்றிய விவரங்களைப் பற்றி நந்தாவைவிடப் பியல் நன்கு அறிவான். அவன் நந்தா விழும் கூடுதலான சந்தேகத்துடன் ஜினதாசவைப் பற்றி விசாரிப்பதினாலேயே அவ்வாறு அறிய முடிந்தது. ஜினதாச வின் செய்திகளைத் தேடும் பொருட்டு அவன் இரண்டு தடவைகள் பிபிலைக்குச் சென்றமையைப் பற்றிக் கொழும்பு அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் அவனுடைய பணியாட்களுக்குக் கூடத் தெரியாது. ஓராண்டுக்கால எல்லையுள் பியல் இரண்டு முறை பிபிலவுக்கு வந்தமையை கரோவிசு கூட-

அறியமாட்டான். ஜினதாச பற்றிய விவரங்கள் பிபிலையில் வாழும் கரோவிசைவிட நன்றாகத் தனக்குத் தெரியும் என் பதைப் பியல் ஒருபோதும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. நந்தா மாத்திரமன்றி மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் ஜினதாச பற்றிய விவரங்களை ஊரில் ஒருவரும் அறியாதவாறு மறைக்க முயன்றனர். ஜினதாச ஐயாவிடமிருந்து சிலகால மாகக் கடிதம் வரவில்லை என்பதை மாத்திரமே அவர்கள் பியலிடம் கூறினர். கிராமத்தவர்களைப் போன்று பியலும் ஜினதாச பற்றிய செய்திகளைத் தம்மால் கூறப்படுவனவற்றைக் கொண்டே அறிந்துகொள்கின்றன என்றே மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் என்னினர். மாத்துறை அம்மையார் மேலே உள்ள வினாவை எழுப்பியது ஜினதாச பற்றிய விவரங்களை அறியும் நோக்கத்தோடு மாத்திரமன்று; அவன் பற்றி பியல் மேலதிகமாக ஏதாவது விவரங்களை அறிந்திருக்கிறான் என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கும் முகமாகவுமேயாம்.

“‘ஜினதாச ஐயாவிடமிருந்து இன்னும் கடிதம் வரவில்லையா?’’ எனப் பியல் மறுபடியும் மாத்துறை அம்மையாரிடம் கேட்டான்.

“‘இன்னும் இல்லையே’’.

“‘அவருக்கு வேண்டிய நாளில் கடிதம் அனுப்பட்டும். அம்மா, அவரைத் தேடாமல் சும்மா இருங்கள்’’ என நந்தா சற்றுக் கோபத்தோடு கூறினான்.

“‘ஐயாவிடமிருந்து கடிதம் வராமையினால் சின்ன அம்மையார் எங்களோடு கோபிக்கிறார் போலும்’’.

“‘எவருடனும் நான் ஏன் கோபிப்பான்?’’

“‘பியல் சொன்னது பொய்யன்று. நந்தா இப்பொழுது முன்பு போல இல்லை, சும்மா கோபிக்கிறான்’’.

“‘அது அனுவுக்கு எவ்வாறு தெரியும்’’.

“‘சின்ன அம்மையார் கோபிப்பதனால், நாம் ஜினதாச ஐயாவைப் பற்றித் தொடர்ந்து பேசாமல் வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசவோம்’’ எனப் பியல் யோசனை கூறினான்.

“‘நானும் அந்த யோசனையைத்தான் கூற நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்’’ எனக் கூறிய அனுலா சிரித்தாள்.

“‘முன்வரும் பூரணையன்று நாம் பறகொட போக எண்ணி யுள்ளோம். மாத்துறை அம்மையாரும் வருவீர்களா?’’

“யார் யார் போகிறார்கள்” என்ற கேள்வியை எழுப்பி அனுலா பெருவிருப்பத்தோடு.

“பாலதாச ஜியாவும் பாரியாரும் போவர்”.

“வேறு?”

“நானும் தாயாரும் போகிறோம். பதினெந்து பேருக் காயினும் ஏறிச்செல்லக்கூடிய இரட்டை மாட்டுவண்டி ஒன்றை ஒழுங்கு செய்துள்ளதாக பாலதாச ஜியா கூறினார். அன்று சாப்பாட்டுக்கான செலவு என்பொறுப்பு. பாலதாச ஜியா நாளையோ மறுநாளோ வருவார் இங்கே அனைவரையும் அழைக்க”.

“நாக மலர் கொய்து பூசிக்க எனக்கு விருப்பம். விரும்பினால் தயாராகுங்கள்” என்று மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

“எங்களுக்கும் விருப்பம்” என அனுலா பதிலிறுத்தாள்.

“அன்றைக்கு ஓர் எண்ணம் வந்தால் போவேன்” என்றாள் நந்தா.

“இம்முறை பறகொடை மரங்கள் நிறைய இளநாக மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன. வலிகம சமரதுங்க வளவ்வையைச் சேர்ந்த அனைவரும் முன்வரும் பூரணையன்று நாகமலர் பூசிக்க பறகொடை செல்வதாகப் பாலதாச ஜியா கூறினார்”.

“நந்தாவுக்கு ஆர்வம் ஊட்டும் முகமாகவே பியல் இவ்வாறு கூறினான்”.

“பகல் சாப்பாட்டுக்கு நாங்களும் ஏதாவது தயாரிக்கி ரோம்” என்று கூறினால் அனுலா.

“ஒன்றுந் தேவையில்லை. பகல் உணவுக்கும் பிற்பகல் தேநீர் பானத்துக்கும் தேவையானவற்றை நான் கொழும்பி விருந்தே கொண்டு வருகிறேன்”.

“பிற்பகல் தேநீர் குடித்துவிட்டு வந்தால் வீட்டுக்கு வரும்போது இரவாகிவிடும் அல்லவா?” என விசாரித்தார் மாத்துறை அம்மையார்.

“சந்திரன் இருப்பதால் சற்று இரவாயினும் என்ன?”

“விஜயவின் தங்கச்சிமார் வரமாட்டார்களா?” என நந்தா கேட்டாள்.

“சொன்னால் வருவார். பாலதாச ஜியா கூறவில்லை”.

“அவர்கள் வருவதைப் பாலதாச ஐயா விரும்ப வில்லையா?”

“இல்லை, வண்டியில் இடம் இல்லாததால். நெருக்க மாகப் போவது கடினமாதலால்”.

“பதினெந்து பேருக்குப் போக முடியுமாயின் ஏன் வண்டியில் இடமில்லை?”

“விஜய ஐயாவின் தங்கச்சிமார் நால்வரும் போக முயல்வர். ஒருவரும் வீட்டில் தங்க விரும்பமாட்டார்கள். பாலதாச ஐயா சொல்லாததற்கு அதுதான் காரணம். சின்ன அம்மையாரும் போகிறது தானே. இல்லையா?”

“இன்னும் காலமிருக்கிறது இல்லையா?”

“எட்டு நாட்கள்”.

“அன்று ஓர் எண்ணம் வந்தால் போவேன்.”

“எண்ணம் வராவிட்டால்?”

“வீட்டில் தங்கிவிடுவேன்” எனக் கூறிய நந்தா சிரித் தாள்.

“நான் போவதாயின் அவள் மாத்திரம் வீட்டில் நின்று விடமாட்டாள்” என அனுலா கூறினார்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

எசல் பெளர்ணமிக்கு முன்னர் பியல் ஊருக்கு வரும் பொழுது ஏனைய நாட்களில் கொண்டுவராத அளவு பிற நாட்டுத் தின்பண்டங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுவந்தான். பெரிய மாடு கட்டப்பட்ட வண்டியில் மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் நந்தாவும் பியலின் தாயும் பியலும் வேறு அறுவரும் மறுநாட்காலை விடியுமுன்னர் நாகமலர் பூசிக்கும் முகமாக பறகொடை விகாரையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அலங்கரிக்கப்பட்ட வண்டியில் நீண்ட வங்குகள் இரண்டு வைக்கப்பட்டுப் பெண்கள் அதில் ஏறிக்கொண்டனர். ஆண்கள் வண்டியின் பின்புறத்தில் நடத்து சென்றனர். வண்டியின் கூரை உச்சியிலும் நீண்ட கோவிள் கீழ்ப்புறத்திலும் தொங்கி அசையும் விளக்கு இரண்டின் பிரகாசம் குன்றிய வெளிச் சத்தினால் வண்டிக்குள்ளும் கீழும் இருந்த இருள் சற்று அகன்றது. விடியும் யாமம் நெருங்கவில்லையாதலால் குழலில் இருந்த இருள் இன்னும் கடுமையாக இருந்தது.

தாங்கள் சென்றுகொண்டிருப்பது இருமருங்கிலும் வீடுகளும் கடைகளும் உள்ள பெருந்தெரு என்ற உணர்ச்சி, இருள் காரணமாக வண்டியினுள் அமர்ந்துள்ளவர்களைப் போன்று வண்டியின் பின்னால் செல்பவர்களிடத்து இன்னும் தோன்றவில்லை. இரவில் மெல்ல மெல்லச் செல்லும் புகை வண்டி எழுப்பும் ஒலியைப் போன்று கடல் எழுப்பும் ஒசை கேட்கிறது. இடைக்கிடையே வீசும் காற்றினால் அசையும் தென்னம் ஒலைகள் எழுப்பும் “சரசர்” என்ற சத்தம் காரணமாக வண்டிக்குள் இருந்தவர்களுக்கு பாதையின் இருமருங்கிலும் இருந்த தென்னை மரவடிகள் நினைவுக்கு வந்தன. இரவில் உலாவிப் பழகிய பாலதாசவும் வண்டிக்காரனும் தாம் கடக்கும் இடங்களை மோப்பம் பிடிப்பது போன்று அறிந்துகொள்கின்றனர்.

ஒரு மணித்தியாலம் சென்ற பின்னர் சுற்றுவர ஓரளவு வெளிச்சம் தென்படலாயிற்று. வண்டிக்குள் புகுந்து இது காறும் ஊமை விரதம் பூண்டிருந்த பெண்கள் காகங்களின் குரல் ஒலி கேட்ட பின்னரே உரையாடத் தலைப்பட்டனர்.

“இது எங்கே?” என்று கேட்டாள் அனுலா.

“எங்கே என்று நினைக்கிறீர்கள்” என்று குறும்புத்தனமாகக் கேட்டான் பாலதாச்.

“எங்கே என்று தெரியாததனாலேதான் கேட்டது”.

“கறுவாக் கடையைத் தாண்டி விட்டோமா?” என வண்டிக்காரரைச் சிரிக்க வைத்துப் பியலின் தாய் கேட்டாள்.

இருமருங்கிலும் காடு படர்ந்த ஒரு பாதையினாடாகத் தாம் செல்வதை வண்டிக்குள்ளிருந்தவர்களுக்கு இப்பொழுது அறிய முடிந்தது. வழி ஓரத்திலிருந்த ஒரு மண் வீட்டை அல்லது கடையைக் காணக் கிடைப்பது அருமையாக இருந்தது. பாலதாசவையும் வண்டிக்காரரையும் தவிர்த்த ஏனையோர் ஒருவரும் தாம் செல்வது எந்தப் பகுதியின் ஊடாக என்பதை அறியார்கள்.

ஒரு குலையில் இரண்டு மூன்றுகக் கிளைகளிலும் அடிமரத்திலும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் காய்களைக் கொண்ட பெரிய பலா மரங்களினாலும் காட்டு ஈரப்பலா மரங்களினாலும் நிழல் பெற்ற காணிகளின் ஊடாக உள்ள ஒரு பாதைக்கு இப்பொழுது வண்டி புகுந்தது. இப்பகுதி சிறிய வையும் பெரியவையுமான பழங்களை உண்டு வாழும் குரங்குகளினதும் அணில்களினதும் வெளவால்களினதும் பறவைகளினதும் வாழிடம் போன்றது. மரத்துக்கு மரம் பாயும் குரங்குகளின் முழக்கத்தினால் வாலை ஆட்டிய வண்ணம் நடனமாடிப் பாய்ந்து திரியும் அணில்களின் “ரங் ரங்” ஒளி வழியில் செல்வோரின் காதுகளுக்கு எட்டாது. அணில்களினாலும் வெளவால்களினாலும் சுவை பார்க்கப்பட்ட வருக்கைகள் வழங்கும் நறுமணத்தினால் நறுமணமாக்கப்பட்ட குளிர்ந்த தென்றல் உடலை மாத்திரமன்றி மூக்கையும் உவகை அடையச் செய்யும். பலாமரங்களினாலும் மாமரங்களினாலும் நிழல் பெறும் சில நிலப்பகுதிகளை மறைத்துள்ள காய்ந்த இலைகளினாலான போர்வை கணுக்கால் புதையக்கூடியதாக இருந்தது. தெருவோரத்திலே மிகப் பெரிய புன்னை மரம் ஒன்றன் கீழ் வெளவாலினால் இரவில் பராப்பப்பட்ட புன்னைக் காய்களைப் பாலதாச காவினால் ஓரிடத்தில் சேர்த்தான். புன்னை மரத்துக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் அமைந்துள்ள கசமரத்தடியில் வெளவால்களினால் உறிஞ்சிக்கொள்ளப்பட்ட பின்னர் கசப்பழத்துடன் விழுந்திருந்த கசக்கொட்டைகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த கிராமப் பையன்கள் இருவரிடம் பாலதாச இவ்வாறு கேட்டான்.

“டேய், நீ இந்தப் புன்னைக் கொட்டைகளைப் பொறுக்கு வதில்லையா?”

“பிறகு பொறுக்குவோம். ஓர் இருத்தல் புன்னைக் கொட்டை ஒரு சதம் வீதம் தான் விற்பனையாகிறது” என ஒரு பையன் பதிலிருத்தான்.

வண்டியின் முன்புறத்தால் பறந்த காட்டுக் கோழி யொன்று தெருவின் மறுபுறத்துக்கும் வயலுக்கும் இடையில் இருந்த கல்வேலியின் மேல் இறங்கியது. சுற்றுப்புறமும் பார்த்து தெருவினாடாக ஒடும் ஒரு கீரியைக் கண்ட பாலதாச ஒரு கல்லைப் பொறுக்கி அக்கல்லினால் அதனை அடித்தான்.

“பாலதாசவுக்குப் பெளர்னமி தினத்தன்றும் முடியா தல்லவா மிருகங்களுக்கு இம்சை செய்யாதிருக்க” என மாத் துறை அம்மையார் கூறினார்.

“பாவங்களை நிறைத்துக்கொள்ளாது இருக்க முடியாத மாதிரி” என்றால் பியலின் தாய்.

“பாலதாச எங்களுடன் வந்தது புனித யாத்திரையிலன்று, விளையாட்டுக்காகும்” என்று விஜயவின் பாரியார் கூறினான்.

“ஏன் பொய் சொல்லுவான்? நான் வந்தது விளையாட்டுக்காக. பியல் வந்ததும் விளையாட்டுக்காக இல்லையா?”

“இல்லாமல்” எனக் கூறிப் பியல் சிரித்தான்.

“வயது முதிர்ந்த அம்மையர் இருவருமோவெனின் அவர்கள் வந்திருப்பது நாகமலர் அர்ப்பணித்து புண்ணியந் தேடிக்கொள்ள என்பது உண்மைதான். ஆனால் மற்ற மாது சிரோன்மணிகள்”

“நாம் வந்தது நாகமலர் பூசிக்க” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினால் அனுலா.

“அது பொய்”

“பொய்யன்று, மெய்”

“விளையாட்டுக்காக வந்திருப்பது ஆண்கள் கூட்டம் தான்” என்றால் விஜயவின் மனைவி.

“ஆம், நாம் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டோம். எனினும், பெண்கள் பொய்யைச் சொல்லி உண்மையை மறைக்கப் பார்க்கின்றனர்” என விஜய கூறினான்.

“அந்த ஜியா மாத்திரம் தான் உண்மையைக் கூறினார்” என்று கூறி வண்டிக்காரர்ன் சிரித்தான்.

“வேறு யார்?” என அனுலா கேட்டாள் கிண்டல் செய்வது போன்று.

“யாராயிருந்தால் என்ன? உண்மை சொல்வதற்கு”.

“பாலதாச அப்படியாயின் மலர் பூசிக்கவில்லையா?”

“உபாசகை அம்மாமார் வற்புறுத்தின் அங்கே பூசை செய்வேன். இல்லாவிடின் சம்மா இருப்பேன்”.

“நரகம் இருப்பது தேங்காய் மட்டைகளால், தெங்கு ஒடுகளால் நிரப்புவதற்கா?” என்று பியலின் தாய் கூறினால்.

“நாம் நரகம் செல்ல அஞ்சமாட்டோம். ஆண்களை நரகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு பெண்கள் சுவர்க்கலோகத்துக்குச் சென்றால் விண்ணுலகத்தில் பெண்கள் என்னிக்கை அதிகரித்து விடும்”.

“அதனால் அல்லவா இந்திரனுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் தேவமகளிர் இருப்பதாகக் கூறுவது” என விஜய கூறி ஏனைய ஆண்களைச் சிரிக்க வைத்தான்.

“இப்போதைய நரகம் முன்புபோன்றதன்று. இப்போது இருக்கும் யமதருமன் எங்கள் நன்பன்”.

“அது யார் பாலதாச ஐயா?” என பாலதாசவைக் கடைக்கவைக்கும் முகமாக வண்டிக்காரன் கேட்டான்.

“மாண்ட அலிபுஞ்சிறை தெரியுமா?!”

“ஆம், ஆம். ஊரிலே இருந்த கெட்டிக்கார வேட்டைக் காரன்”.

“ஆம். அவனே தான். அம்மனிதன் சீவித்த பொழுது நாள் தவருமல் வேட்டை ஆடினான். ஒரு முயலை, ஒரு முள்ளம் பன்றியை, ஒரு காட்டெலியைக் கொல்ல முடியாமற் போன ஒரு நாளில் அம்மனிதன் ஓர் உடும்பையாவது கொன்றுகொண்டுதான் வீட்டுக்கு வருவான்”.

“இனி”

“வேட்டையாடுவதிலிருந்த பெரு விருப்பம் காரணமாக அலிபுஞ்சிறை இறக்கும் போது சொன்னான், அம்மனிதனின் துப்பாக்கியை வெடிமருந்து நிறைத்து சவப்பெட்டியில் வைக்குமாறு. அம்மனிதன் இறந்தபின்னர் யமதருமனும் சமீபத்துக்குச் சென்றது ஒரு துவக்கை எடுத்துக்கொண்டு”.

“இரண்டு குழல் துப்பாக்கியாயிருக்கலாம்”, எனக் கூறிய வண்டிக்காரன் ஆமாப்போட்டான்.

“ஆம். யமதருமர் கேட்டார், அது என்னவென்று. அலிபுஞ்சிறை சொன்னான், “இது நான் குளிர்ச்சி பெறும் பொருட்டுப் புகை பிடிக்கும் குழல்” என்று. “புகை பிடிக்கும்

குழலைப் பிடித்துப்பார்க்க நானும் ஆசைப்படுகிறேன்’’ என யமதருமர் கூறினார். அப்போது அவிபுஞ்சிரூல் இரண்டு குழல் துப்பாக்கியின் முனையைக் கொடுத்தான் யமதருமரின் வாய்க்கு. யமதருமர் துவக்கின் முனையை உறிஞ்சத்தலைப்பட்டார். புஞ்சிரூல் அக்கணமே கொண்டுகியை இழுத்தான். யமதருமர் அவ்விடத்திலே மாண்டு வீழ்ந்தார்’’.

மாத்துறை அம்மையாரும் பியலின் தாயும் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் சிரிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

‘‘அப்படியாயின் இப்பொழுது நரகத்தில் ஆட்சி செய்வது அவிபுஞ்சிரூல்’’ என்று அனுலா கேட்டாள்.

‘‘பெரிய அம்மையாரே, பாலதாச ஐயாவின் வாயைக் குழப்பி வெறுமனே பாவம் தேடிக்கொள்ள வேண்டாம்’’ எனப் பியலின் தாய் புத்திமதி கூறினாள்.

‘‘இப்பொழுது நரகத்தில் ஆட்சி செய்வது அவிபுஞ்சிரூல் தான். அம்மனிதன் பிராணிகளைக் கொல்லும் ஒருவருக்கும் ஒருவித தண்டனையும் செய்யமாட்டான். மூள்ளுள்ள பருத்தி மரத்தையும் வெட்டுவித்து விறகாகப் பயன்படுத்தினான்’’.

‘‘ஆதவினால் ஐயா இப்பொழுது நாம் எதுக்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை’’ என வண்டிக்காரன் கூறினான்.

‘‘என்ன அச்சம்?’’

பலாமரத் தோப்பைக் கடந்து சென்ற வண்டி பின்னர் வயல்கள் நிறைந்த ஓர் இடத்தை நெருங்கியது. தொலையி ஹுள்ள கிராமங்களிலிருந்து வரும் கிராமச்சங்கப் பாதைகள் இரண்டு சந்திக்கும் நாற்சந்தியில் கடைத்தெரு அமைந்திருந்தது. அரிசியும் சில்லறைச் சரக்குக்காங்கும் துணிமணிகளும் விற்கும் ஒரு கடையையும் ஒரு தேநீர்க் கடையையும் கொண்ட அச்சந்தியை அங்கே நிறுவிய கிராமத்தவர், வியாபாரத்தில் சூரர் என்பது கடைகாங்காக அச்சந்தியைத் தெரிந்தெடுத்ததிலிருந்து புலனுகின்றது. பல கிராமங்களிலிருந்து வரும் கிராமத்தவர்கள் அங்கே தான் இறங்குவர். கிராமத்தவர் காங்குத் தேவையான பொருள்களை அளித்து அவர்களிடம் உள்ளவற்றைச் சரண்டிக்கொள்வதற்காகக் கடைகளை நிறுவுவதற்கு ஏற்ற தங்குமிடம் இச்சந்தியாகும். கடைகாங்காக இச்சந்தியைத் தெரிந்தெடுத்த கிராமத்தவர்கள் கல்வியினுல்லன்றி இயற்கையினால் வியாபார அறிவு படைத்தோராவர். கடைகள் இவ்விடத்தில் இருந்திராவிடின் எல்லாத் திக்குக்களிலிருந்தும் வந்து பெருந்தெருவில் இறங்கும் கிராம மக்கள்

தத்தமக்கு வேண்டியவற்றை வாங்குவதற்கு மீண்டும் பிரிந்து தத்தமக்கு விரும்பிய திசையில் செல்வர்.

“மாடுகளுக்குக் களையாயிருக்கின்றது. சற்றுத் தங்கிக் களை அடங்கியதும் போவோம்” என்று கூறிக்கொண்டு வண்டிக்காரன் வண்டியை நிறுத்தி மாடுகளை விடுதலை செய்து வைக்கோல் கட்டொன்றை அவிழ்த்து அவற்றின் முன்னிலையில் போட்டான். வண்டிக்காரனும் ஒரு கோப்பைத் தேநீர் குடித்துக் களைப்பை அகற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு கோப்பிக் கடைக்குள் புகுந்தான்.

சந்திக்குச் சில யார்கள் அப்பால் தெருவின் இருமருங்கிலும் தூரத்துக்குப் பரந்திருந்த பெருவயல்கள் இரண்டுண்டு. இடது புறத்தில் வயல் முடிவுறும் இடத்திலிருந்து எழுந்து வியாபித்திருக்கும் பெருங் கன்னிக்காடு அடிவானம் வரை பரந்திருப்பது போலத் தோன்றுவது, இடத்துக்கிடம் வெளி யிடங்களில் அமைக்கப்பட்ட சிறுகிராமங்கள் கண்ணுக்குத் தென்படாமையினாலேயாம். வலது பக்கத்தில் முடிவு காண முடியாதவாறு வளைந்து பரவியுள்ள ஒரு வயலுள்ளது. அவ் வயலின் ஒரு பக்கத்தில் தொடங்கும் பெருங்கன்னிக்காடு கண்ணுக்கெட்டும் வரை பரவிப் புகைமண்டலத்தினால் மறைக் கப்பட்ட உச்சியை உடையதாய் உலகத்தோடு (சக்கரவாளத் தோடு) சேர்ந்து நீல முகில்களின் உருவத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும். அக்கன்னிக்காடு தொடங்கும் இடத்திலுள்ள ஈரப்பலா, மா, ஓர, பக்கினி, கோன் முதலைய மரங்களை வண்டியிலிருந்த பெண்களும் இன்னவை என அறிந்து கொண்டனர். நெற்பயிர்களுக்கிடையே தவம் செய்வது போன்று பாசாங்கு செய்துகொண்டிருந்த நாரைக் கொக்கு வண்டியிலிருந்தவர்களுக்குப் புலப்பட்டது, அது மேலே பறந்து தன் இறுகுகளின் பால்நிறத்தைக் காட்டிய பின்னரே யாம். கடைகளின் பின்புறத்தில் தோற்றமளித்த மலைப்பகுதி அண்மையில் காட்டை வெட்டி ஏரித்து பண்படுத்தப்பட்டுத் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு சேனையாகும்.

இக்கடைத் தெருவையும் ஏரிக்கப்பட்ட சேனையையும், (சக்கரவாளம்) உலகம் வரை பரவியது போல் தோற்ற மளித்த பெருங் கன்னிக்காட்டையும் கண்ட நந்தாவுக்குச் சிங்களே சென்ற ஜினதாசவும், அவன் செய்த வியாபாரமும், ஜினதாச அக்கிரியன் கும்புறவுக்குச் சென்று கிராமப்பெண் வெளுருத்தியின் வீட்டை அடைந்து சேனைக் கமச்செய்கையில் ஈடுபட்டு வாழ்க்கை நடத்துகிறான் என்று கரோவிசினால் எழுதி அனுப்பப்பட்ட செய்தியும் நினைவுக்கு வந்தன. மாத்துறை

அம்மையாரைப் போன்ற மனத்தை உடையவள்ளள் நந்தா. எனினும், அவளின் உள்ளத்தில் சடுதியாகத் தோன்றிய மேற்கூறிய நினைவுகள் காரணமாக இறந்த காலம் அவளுடைய மனத்துக்குப் பாவை நடனம் போன்று தோற்றியது.

தான் தாயின் ஆலோசனையின் பேரிலேயே ஜினதாசவை விவாகஞ் செய்ய நந்தா இனங்கினாள். பியல் அவளை விரும்பிய போதும் அவள் பியலை விரும்பவில்லை. ஆதலினால் விவாகம் செய்யும் போது பியலிலும் ஜினதாசவை விலும் எவர் தனக்கு மிகவும் பொருத்தமானவர் என்ற பிரச்சினை நந்தா விடம் தோன்றவில்லை. “நந்தாவுக்கு ஏற்றவன் ஜினதாச அல்லன்” என்ற உணர்ச்சி ஒருவேளை கிராமப்பெண் களிடத்திலும் சாம்பலுக்கடியில் புதைந்து கிடக்கும் தீப் பொறி போல் இருந்திருக்கலாம். எனினும், நந்தாவிடமோ வெளின் அத்தகைய உணர்ச்சி இருக்கவில்லை. ஜினதாசவை நந்தா காதலிக்கத் தலைப்பட்டது விவாகம் நடந்த இரா வினிலிருந்தாகும். விவாகமான அன்றிரவு அவர்கள் இரு வரும் உரையாடியமையும் ஜினதாச தன்னிடமும் தான் ஜினதாசவிடமும் காட்டிய அன்பும், முன்னர் பழகி ஒழுகாத உரையாடாத ஜினதாசவுக்கும் தனக்கும் இடையே அச்சந் தர்ப்பத்திலிருந்து தோன்றிய அதிசய உறவுத் தொடர்பும் என்ற இவைகளை ஞாபகப்படுத்திய நந்தாவிடம் முதலில் தோன்றியது மகிழ்ச்சி. இரண்டாவது துக்கம். மூன்றாவது கடுமையான வேதனை. நான்காவது அச்சம்.

ஜினதாசவுக்கு விவாகமான பின்னர் பியலைப் பற்றி நந்தா எண்ணியிருப்பின் தான் சிறுவயதிலிருந்து அறிந்து அறிமுகப்பட்ட வேறெரு பெண்ணையோ ஆஜையோ எண்ணு வது போன்று எண்ணியிருப்பாள். எனினும், அண்மைக் காலத் திலிருந்து பியலைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது அவளுடைய உள்ளத்தில் தோன்றுவது முன்னர் அவன் காரணமாகத் தோன்றும் வெறுப்பு எண்ணங்களினின்றும் வேறுபட்ட எண்ணங்களாகும். முன்னர் ஜினதாசவை நினைக்கும்பொழுது அவளுடைய மனத்தில் பியலின் உருவம் தோன்றுவதில்லை. எனினும், இப்பொழுது ஜினதாச ஞாபகம் வரும்பொழுது அவளுக்குப் பியலைப் பற்றியும் ஞாபகம் வருகின்றது. எவ்ராவது ஜினதாசவை ஞாபகப்படுத்தும் பொழுது அவள் கோபிப்பதற்குரிய காரணம் அதுவாகும்.

ஒரு பெண் தனக்கு ஏற்படக்கூடிய எதிர்கால அபாயங்களைப் பெரும்பாலும் புத்தியைக் கொண்டு பார்ப்பதில்லை. இயற்கையான உணர்ச்சியைக் கொண்டே பார்க்கிறாள். காமத்தையும் பட்டினையையும் போன்ற உணர்ச்சிகளை

அடக்குவதற்குப் போதிய புத்திக்கூர்மை, அனுபவத்தோடு சேர்ந்த புத்திக்கூர்மையைப் போன்று அவ்வளவு பெருவலும் வடையதொன்றன்று. பெரும்பாலும் ஆண்கள் அவ்வனுபவம் அற்றேராவர். இயற்கையான உணர்வினால் எதிர்கால அபாயத்தைக் காணும் பெண், காமம், பட்டினி முதலிய மூல உணர்வுகளை அடக்குவதன் பொருட்டு, மோப்பம் காரணமாகத் தன் குட்டிகளைக் காப்பாற்றப் பெருமளவில் முயலும் பெண்புலியின் ஆற்றலை உடையவளாவாள். பெண் அவ்வாற்றலைப் பெற்றது குலப்பழக்கங்கள், அல்லது சமூக வழக்கங்கள் காரணமாகவேயாம்.

ஜின்தாசவை விவாகம் செய்யுமுன்னர் தன்னைப் பற்றிப் பியல் இன்றுபோல்லாது வேறுவிதமாகச் சிந்தித்தான் என்பதை நந்தா வெளிப்படையாக அறிவாள். விவாகமாவதற்கு முன்னர் அவள் பியலுடன் உரையாடியது, அவனைப் பகிடி பண்ணியது, அவள் காரணமாகத் தோன்றிய ஒரு புதுச் சந்தேகத்தையோ அச்சத்தையோ உடைமையினாலன்று. சிறுவயதிலிருந்து பழகிய ஒருவனுன பியலுடன் அவள் வளர்ந்த பின்னரும் உரையாடினாள்; பகிடி பண்ணினாள். பியலிடமிருந்து கடிதம் கிடைத்த போதிலும் கூட நந்தாவின் அப்பண்பு மாறவில்லை. அதில் சற்று மாற்றமேற்பட்டது தாய் பியல் பற்றி நந்தாவிடம் கேள்விப்பட்ட பின்னர்தான். முழுமாற்றமடைந்தது ஜின்தாசவை விவாகஞ்செய்த பின்னர்தான்.

பியல் காரணமாக தன்னிடம் முன்னில்லாத அளவு நாணம், அச்சம், ஐயம், சஞ்சலமான தன்மை இப்பொழுது தோன்றுவதற்கான ஏதுக்கள் யாவை? என்ற பிரச்சினையை நந்தா ஒருபோதிலும் எழுப்பவில்லை. இப்பொழுது ஜின்தாசவைப் பற்றி சிந்திக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பியலின் உருவம் அவள் மனத்தில் தோன்றுவதற்குரிய காரணம் யாதாயிருக்கலாம்?

நந்தாவெனின் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக்கொள்ளக் கூடிய, சமய பக்தியினால் அடக்கப்பட்ட மனத்தை உடைய ஒரு பெண் அல்லள். பியலைப் பற்றி முன்னர் ஒருபோதும் இல்லாத நாணம், அச்சம், ஐயம், சஞ்சலமான தன்மை அவளுடைய உள்ளத்தில் தோன்றுவது உறுதியற்ற உணர்வு அவளுடைய அடிமனத்தை உறுத்திக்கொள்வதினாலேயாம். குலப்பெருமை, சமூகப்பழக்கவழக்கங்கள், பதிபக்தி முதலிய

காவலாளர் அக்கடையான உணர்ச்சிக்கு, புத்துணர்ச்சிபெற்ற உள்ளம் என்ற நாகரிக உலகுக்கு புகும் வாய்ப்பை அளிப்பதில்லை. ஆதலினால் அவனுடைய அடி உள்ளத்தில் அத்தகைய கடையான உணர்ச்சி இருக்கின்றது என்பதை நந்தாசந்தேகத்துக்கிடமின்றி இன்னும் அறியவில்லை. கடைச்சந்தை, சேனை, சக்கிரவாளம் வரை பரந்துள்ள பெருங் கண்ணிக்காடு முதலியன் காரணமாகத் தன்னுடைய இறந்த காலத்தையும் ஜினதாசவையும் நினைவுபடுத்திய நந்தாவின் மனத்தில் பியலின் உருவும் எழுப்பப்பட்டது அவனுடைய அடிமனத்தில் மறைந்திருந்த மேலே கூறிய கடையான உணர்ச்சியினாலேயாம்.

“‘சின்ன அம்மையார் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கி இருக்கிறார். இதோ மாம்பழும்’ என்று கூறிப் பியல் மாம்பழும் ஒன்றை நந்தா பக்கம் நீட்டினான்.

சிரிப்பது போல் பாசாங்கு செய்த நந்தா அம்மாம் பழத்தைப் பெற்றுச் சாப்பிட்டாள். அனுலா அவள் பெற்ற மாம்பழத்தின் கடைசிப் பாதியைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது அப்போதுதான் நந்தாவுக்குப் புலப் பட்டது. விஜயாவின் மனைவி உண்பது பியல் வெட்டிக் கொடுத்த இரண்டாவது மாம்பழமாகும்.

“‘சின்ன அம்மையார் மாத்திரம் தான் புனித யாத்திரையில் ஈடுபடவேண்டிய முறையில் போகிறார்’ எனப் பாலதாச கூறினான்.

“‘ஏன் அப்படிச் சொல்வது?’”

“‘சின்ன அம்மையார் அதிகம் பேசாமல் முகத்தை வாட்டிக் கொண்டு இருப்பதனால்தான். நாகப்பூவைப் பூசித்து நன்கு புண்ணியம் தேடிக்கொள்ள வேண்டின் புனித யாத்திரையில் அவ்வாறுதான் ஈடுபடல் வேண்டும்’’.

“‘பேச வேண்டி ஏற்பட்டால் பேசவேன். பாலதாசவைப் போன்று உள்ளுவதில்லை’ என நந்தா பதிலிறுத்தாள்.

“‘சின்ன அம்மையாருக்கு இன்னும் மாம்பழம் தேவையா?’’ எனக் கேட்டு பாலதாச இன்னேரு மாம்பழத்தை நீட்டினான்.

“‘பாலதாச என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறான். அது பச்சையான மாங்காய் அல்லவா?’’

“‘இல்லை. எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்’’.

“‘ஏன் அவ்வாறு வெட்டித் தர முடியாது?’’ எனக் கேட்டு நந்தா சிரித்தாள்.

“‘சின்ன அம்மையார் மகா பொல்லாதவர் தான்’ எனக் கூறிய பாலதாச பச்சை மாங்காயை ஏறிந்துவிட்டு மாம் பழம் ஒன்றை வெட்டி நந்தாவுக்குக் கொடுத்தான்.

‘‘பாலதாச எண்ணிக்கொண்டிருந்தது என்னையும் எளிதில் ஏமாற்றிவிடலாம் என்று’’ என மொழிந்த நந்தா சிரித்தவளாய் மாம்பழத்தைக் கையில் எடுத்தாள்.

இது தன்னிக் கிண்டல் செய்யும் முகமாகக் கூறப்பட்ட தொன்றெனப் பியல் கருதினான்.

‘‘ஏமாந்தது ஜினதாச ஜயாவினால்’’ எனச் சுடச்சுடப் பதிலளித்தான் பாலதாச.

‘‘பாலதாச என்னேடு அத்தகைய தேவையில்லாத குறும்புத்தனத்துக்கு வரவேண்டாம்’’.

‘‘பாலதாச, சின்ன அம்மையாரைக் கோபம் அடையச் செய்யாமல் சும்மா இரு’’ எனப் பியலின் தாய் கூறினாள்.

‘‘பிந்திப் போனால் இன்று நாகப்பூ கிடைக்காது. இது நாகப் பூ பூசிக்கச் செல்லும் சேஜை அல்லவா?’’ எனக் கூறிய வண்டிக்காரன் வெண்மையான உடை அணிந்து கிராமச் சங்கப் பாதையினுடாக வரும் ஆண்களையும் பெண்களையும் சுட்டிக்காட்டினான்.

‘‘ஆம், ஆம். அவர்களும் பறகொடை செல்லும் யாத் திரிகர் தாம்’’ எனப் பியலின் தாய் கூறினாள்.

‘‘விரைவாக வண்டியை விடு’’ என விஜய வண்டிக் காரனிடம் கூறினான்.

வண்டி எட்டு மணியளவில் பறகொடை விகாரையை அண்மியது. விகாரைக்குச் செல்லும் பாதை இலைகளாலும் மலர்களாலும் நிறைந்து இருமருங்கிலும் நாக மரங்களால் நிழலைப் பெற்றிருந்தது. பாதையின் இருமருங்கிலும் ஒரே உயரத்துக்கு வளர்ந்துள்ள நாக மரங்கள் கத்திரியினால் வெட்டப்பட்டு வளர்க்கப்படும் உயிரவேலி போன்று ஒரே தோற்றத்தை வழங்கிக் கொண்டிருந்தன. வெள்ளிகள் போன்று பிரகாசிக்கும் நாகப்பூக்களிலிருந்து வெளியாகும் இனிய நறுமணம் காரணமாக மாத்துறை அம்மையாரினதும் பியலின் தாயினதும் நாக மலர் பூசிக்கும் அவா மிகுந்தது; வலுப்பெற்றது. சுடச்சுடப் பலகாரம் சமைக்கும்பொழுது கோப்பிக்கடையை அணுகும் கிராமத்தான் ஒருவனின் மூக்குக்குச் சூடான பலகாரத்தின் மணம் பட்டவுடனே வாயில் சலம் ஊறுவது போன்று நாக மலரின் நறுமணம் மூக்குக்குப்

பட்ட மாத்துறை அம்மையாரினதும் பியலின் தாயினதும் என்னத்தில் தோன்றியது பக்திப் பிரவாகங், புத்த பெருமாஜை பூசிக்கும் ஆசை. எனினும், நாக மலரின் நறுமணம் பட்ட அனுலாவினதும் நந்தாவினதும் விஜயவின் மனைவியினதும் மனங்களில் அதில் நின்றும் வேறுபட்ட என்னங்கள் தோன்ற ஸாயின. அனுலாவுக்கு நினைவில் வந்தது சிலகாலத்துக்கு முன்னர் தன்னுடைய சிறிய தந்தையின் புதல்வன் ஒருவனின் திருமண வைபவத்தின் போது அங்கே கூடியிருந்த வாவி பர்களுடன் உரையாடுவதனால் பெற்ற மகிழ்ச்சியாகும். நறுமண நீரால் நீணக்கப்பட்ட தன்னுடைய கைக்குட்டையின் நுளியினாலும் சில வாவிபர்களின் நறுமண நீரால் நீணக்கப்பட்ட தலைகளினாலும் பரப்பப்பட்ட நறுமணமாகும். நந்தாவுக்கு ஞாபகம் வந்தது, ஜினதாசவும் தானும் விவாகமான அன்றிரவு நறுமண நீரினால் நீண்த தனது தலையிலிருந்தும் முகப்பொடி பூசப்பட்ட கழுத்திலிருந்தும் முகத்திலிருந்தும் ஜினதாசவின் தலையிலிருந்தும் எழுந்த நறுமணமாகும். ஆதலினால் நாகமலரின் நறுமணத்தை நுகர்ந்த நந்தாவின் உள்ளத்தில் துக்கரமான உவகையே தோன்றலாயிற்று. தனக்கு அண்மையில் இருக்கும் பியலிடமிருந்து விலகி நிற்ப தற்கு ஊக்கமளித்த அச்சம் உதிக்கலாயிற்று. விஜயவின் மனைவி விஜயவை மிக நெருங்கியமை நந்தாவிடம் தோன்றிய உணர்ச்சிக்கு நேர்மாருன உணர்ச்சியினாலன்று.

இருகைகள் நிறைய நாக மலரை ஏந்தியவர்களாய்ச் சென்ற பெண்கள் பக்திப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு புத்த சிலையின் மூன் இருந்த மலர்ப்பீடிகையில் ஒருவர் பின் ஒரு வராய்ச் சாத்த, பாலதாச, பியல், விஜய என்ற மூவரும் நாக மலர்கள் இரண்டு மூன்று வீதம் கொண்டு போய்ப் பூசித்து மூன்றுமுறை “சாது” கூறி வணங்கிச் சிலைகத்தி விருந்து வெளியே வந்தனர்.

“இளைஞர்கள் புத்த பெருமாஜை வணங்கி முடித்து விட்டார்களா?” என மாத்துறை அம்மையார் விசாரித்தார். மலர்ப்பீடிகையில் நாக மலர்களை ஒன்றேன்றாகச் சாத்தி முடித்த அவள் மூன்ந்தாவிட்டு, இடுப்பிலிருந்து எடுத்த கைக்குட்டையை நிலத்தில் தடவினான்.

“வந்து புத்த பெருமாஜை வணங்குங்கள்” என இளைஞர்கள் மூவருக்கும் உத்தரவிட்ட பியலின் தாயும் மாத்துறை அம்மையாரின் சமீபமாகவே மூன்ந்தாவிட்டு “இதிபிசோ பகவா” என்ற பாடலை இருகைகளையும் உச்சிமேல் தூக்கியவளாய்ச் செபம் செய்யத் தலைப்பட்டாள்.

பின்புறத்தைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்துக்கொண்டிருந்த அனுலா வயது முதிர்ந்த உபாசகைமார் இருவரையும் பின் பற்றி ஒழுகலானான். மற்றப் பெண்கள் மூவரும் சிரிப்பை அடக் கிக்கொண்டு அனுலாவைப் பின்பற்றினர். வாலிபர் மூவரும் பெண்களுக்குப் பின்புறத்தால் குந்தி இருந்தவர்களாய் ஒரு மந்திரத்தை செபித்துக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தைவிடக் கெதியாக ஒரு பாடலைப் பாடிவிட்டு புத்தபெருமானை வணங்கிய பின்னர் சிலையகத்திலிருந்து வெளியேறினர். பாடல் ஒன்றை, அல்லது இரண்டைக் கூறியதுடன் மங்கையர் புத்தபெருமானை வணங்குதல் முடிவுற்றது. வயது முதிர்ந்த உபாசகைமார் இருவரினதும் வாய்களிலிருந்து சுவையான பாக்கள் போன்று வெளிவரும் செய்யுட்டொகுதி அவ்வளவு விரைவாக முடிவுறுவதோன்றுக இருக்கவில்லை. ஆதவினால் இளநங்கையர் வணங்கிய இடத்திலே உட்கார்ந்தவர்களாய் இடைக்கிடையே அடிக்கண்ணால் வயது முதிர்ந்த பெண்கள் இருவரின் பக்கத்தைப் பார்த்தனர்.

மாத்துறை அம்மையார் தனது பாடற்றெருகுதியைக் கூறி முடித்தவுடனே இருகைகளையும் தலையையும் நிலத்தில் வைத்து, “சாது, சாது” எனப் பக்திப்பிரேமையினால் நடுங்கிய குரவில் கூறிக்கொண்டு வணங்கினார். பியலின் தாயும் உடனே மாத்துறை அம்மையாரைப் பின்பற்றினான். அவர்கள் இருவரும் எழுந்து இளநங்கையர் திசையை நோக்காது நிலத்தை நோக்கியவர்களாய்ச் சிலையகத்திலிருந்து வெளியேறினார்.

ஆலமரத்துக்கும் சேதியத்துக்கும் மலர் பூசித்து முடிந்த மாத்துறை அம்மையாரும் பியலின் தாயும் சிலையகத்தின் ஒரு மூலையை அடைந்து தேவர்களுக்கும் இறந்த உறவினர்களுக்கும் புண்ணியங்கிடைக்கப் பிரார்த்தித்தனர். உறவினருக்காகப் பிரார்த்திக்கும் பொழுது மாத்துறை அம்மையாரின் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பியதை ஏனைய பெண்கள் அவதானிக்கவில்லை. தன்னுடைய இறந்த கணவனையும் அவருக்கும் கத்திரினாவுக்கும் இருந்த உறவையும் நினைத்த பொழுது அவளுடைய கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. அவள் இறந்த உறவினர்க்குப் பிரார்த்தித்துக் கணவனுக்கு நற்பேற்றை அளிக்க இருதயம் நிறைந்த நம்பிக்கையும் பத்திப்பிரேமையும் கொண்டவளாய் வேண்டினான்.

பகல் ஒருமணியளவில் வணக்க உலாவை முடித்துக் கொண்ட அவர்கள் வண்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்துக்குச் சமீபமாக இருந்த புற்றரையில் விரிக்கப்பட்ட பாய் ஒன்றில்

வட்டமாக இருந்து உணவு உண்டனர். அரியப்பட்டிருந்த வெங்காயத்தையும் பச்சைக் கொச்சிக்காயையும் கொண்ட பியலின் பீங்கானில் பாலதாச பெரிய சாடின் புட்டிகள் இரண்டை வெறுமையாக்கினான். பெளர்ணமி நாளன்று மாமிசம் உண்ணாத மாத்துறை அம்மையாரும் பியலின் தாயும் சாடினுடன் பாண் சாப்பிட்டது பெருவிருப்பத்தோடன்று. நாக மலர்களைப் பூசித்ததினால் பெற்ற நன்மைகள் நிறைந்த வயது முதிர்ந்த உபாசகைமார் வயிறு வெறுமையாக இருந்ததை உணரவில்லை. காலால் நடந்து களைப்படைந்த உடலையும் காற்றை ரச் சுவாசித்தவினால் மலரப்பெற்ற உள்ளத்தையும் உடைய ஆண்கள் சாடின் மாத்திரமன்றி மாமிசத்துடனும் பாண் விழுங்கலாயினர், காகங்களைப் போன்று.

“நாம் வந்தது வணங்கவன்று, உண்ணே” எனக் கூறிப் பாலதாச பீங்கானில் எஞ்சியிருந்த மூன்று “கட்டிசே” களையும் தனது இலையில் இட்டான்.

“சின்ன அம்மையார் இனிப் பாண் மாத்திரம் தான் உண்ணவேண்டும்” என்று கூறிப் பியல் சிரித்தான்.

“இன்னென்ற சாடின் புட்டியை திறவுங்கள்” என விஜய ஆலோசனை கூறினான்.

“எங்களுக்குப் போதும்” என்றால் நந்தா.

“போதாது, போதாது. திறவுங்கள்” என்றால் பாலதாச.

பியல் சாடின் புட்டியொன்றைத் திறந்து பீங்கானில் எஞ்சியிருந்த வெங்காய-பச்சைக் கொச்சிக்காய்த் துண்டுகளின் மேல் வார்த்தான். பாலதாச பீங்கானை எடுத்து இள நங்கையர் மூவரினதும் இலைகளுக்கு மீன் பகிர்ந்தான்.

“பியலுக்கும் பங்கிடட்டுமா?”

“கொஞ்சம் போதும்”.

“விஜயவுக்கு?”

“எனக்குப் போதும். அதோ சின்ன அம்மையாருக்குக் கொஞ்சம் கொடுங்கள்”.

“எனக்கு வேண்டாம்”.

“கேட்டாலும் வேறு தருவது இல்லை” எனக் கூறிய பாலதாச எஞ்சியிருந்த மீனைத் தனது இலையில் கொட்டிக் கொண்டு இளநங்கையரைச் சிரிக்கச் செய்து பாண்டன் விழுங்கிவிட்டான்.

“இவர்களும் இளந்தாரிகளுக்கு உதவி செய்கின்றனர்” எனக் கூறிய மாத்துறை அம்மையார் சிரிக்கும் இளநங்கையர் மீது குற்றம் சுமத்தினார்.

“ஆலயத்துக்கு வந்த காரணத்துக்காக எங்களுக்குச் சிரிக்காமல் இருக்க முடியுமா?” எனக் கூறிய அனுலா பாலதாசவைப் பார்த்துக் கண்சாடை காட்டினாள்.

“அதற்குப் பதில் பெறவேண்டியது இளநங்கையரிட மிருந்து” எனப் பியவின் தாய் பதிலளித்தாள்.

“சிரிக்க ஆலயத்துக்கு வரவேண்டுமா?” என மாத்துறை அம்மையார் சற்று மகிழ்ச்சியற்றவராய் கூறினார்.

“ஆலயத்தில் இருக்கும் பிக்குக்கள் சிரிப்பதில்லையா?”

பாலதாசவின் இக்கேள்வியைக் கேட்ட இளநங்கையர் கஸ்டத்துடன் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டனர்.

பியல் மேனூட்டு அன்னுசிப் புட்டிகள் இரண்டைத் திறந்து ஒன்றை வயது முதிர்ந்த உபாசகைமார் இருவர் முன்னிலையில் வைத்து மற்றதை அனுலாவிடம் கொடுத்தான்.

“பெண்கள் பிரார்த்திக்க வேண்டியது தேவர்களுக்காக வன்று, எங்களுக்காக”.

“சரியான உண்மை ஜியா” என வண்டிக்காரன் தான் உண்ணும் அன்னுசித் துண்டைக் காட்டினான். “இத்தகைய நல்ல உணவை உண்டுவிட்டு பிரார்த்திக்காவிட்டால் அது பாவம்”.

“இனி, பிரார்த்தனை செய்” என்றால் அனுலா.

“தின்று முடித்துவிட்டால் வாய்நிறையப் பிரார்த்திப் போம்”.

“பாலதாசவுக்கு வேறொரினதும் பிரார்த்தனை எதற்கு?”

“பிரார்த்திக்க வேண்டியது உபாசகை அம்மாமாருக்கு”.

“உபாசகை அம்மாமார் ஏன் எவருக்காவது பிரார்த்தனை செய்யவேண்டும்?”

“ஏன் என்று கேட்கிறைய? இவ்வளவு சிறந்த தானத்தைக் கொடுத்தால் அதை உட்கொண்டு பிரார்த்திக்க வேண்டியது எமக்காக”.

“பாலதாச அப்படியென்றால் வழியில் சொன்னது நரகத்தில் உள்ளவர்கள் நண்பர்களானமையினால் பிரார்த்திக்க முயலவேண்டியது அவசியம் இல்லையென்று” என நந்தா விசாரித்தான்.

“புண்ணியம் செய்ய முடியாமற் போனமையினால்”.

“நாம் அதற்கு என்ன செய்யலாம்?”

“அதனால்தானே பிரார்த்திக்கச் சொன்னது”.

அனைவரும் இருந்த இடங்களிலிருந்து எழுந்து பீங்கான் கோப்பைகளைக் கழுவி வண்டியில் இருந்த பெட்டியில் வைத்தனர். வண்டிக்காரன் பாயை உதறிவிட்டுச் சுற்றி வண்டியில் வைத்தான்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

பறகொடை விகாரை நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்ட யாத்திரிகர்கள் யட்டகம புராண விகாரையிலும் வணங்கிப் பூசித்துவிட்டு இரவு ஏழு மணியளவில் தத்தம் வீடுகளை அடைந்தனர். அனுலாவும் விஜயவின் மனைவியும் பியல், பாலதாச, விஜய என்ற மூவரும் விளையாட்டுக்களிலிருந்து பெறும் இன்பத்தையே புனித யாத்திரையிலிருந்தும் பெற்றனர். அனுலா சிறுவயதில் கிணிவெல்லே விகாரையில் வணங்கு வதற்காகப் படகில் சென்ற முதற்றடவை பெற்ற மகிழ்ச்சிக்கு இரண்டாவதான தல்லாத மகிழ்ச்சியைப் பறகொடைப் புனித யாத்திரையிலிருந்தும் பெற்றார். தனது இன்பத்துக்குத் தடையாக இருக்கும் இறந்த காலத்தையோ எதிர்காலத் தையோ பற்றிய எண்ணங்கள் அனுலாவின் மனத்தில் எழுவில்லை. ஆதலால் அவள் புனித யாத்திரையிலிருந்து ஒரே மகிழ்ச்சியையே பெற்றார். நந்தாவுக்கு அத்தகைய மகிழ்ச்சியைப் பெற முடியவில்லை. முடியாமற் போன்று, தனது இறந்த காலமும் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் நினைவுக்கு வந்தமை அந்நேரத்தில் புனித யாத்திரையினால் பெறக்கூடிய இன்பத்துக்குத் தடையாக இருந்ததினாலாகும். எனினும், விகாரை நிலையத்தை அண்மிமலர் சாத்தி, உணவு உண்ட பொழுது அனுலாவையும் விஜயவின் மனைவியையும் போன்று நந்தாவும் சோக உணர்ச்சியற்றவளாய் இன்பம் அடைந்து மகிழ்ந்தாள்.

பறகொடைக்குச் செல்லுகையில் நாற்சந்தியில் வண்டி நிறுத்தப்பட்டபொழுது கடைத்தெருவையும் சேனை நிலத்தையும் கண்டதனால் மனத்தில் எழுந்த தனது இறந்த காலத்தையும் ஜினதாசவையும் பற்றிய எண்ணங்கள் இரவில் உறங்கச் சென்ற நந்தாவின் உள்ளத்தில் மீண்டும் தோன்றின. இம் முறை பியவின் உருவம் அவளுடைய மனத்தில் எழுந்தபொழுது இதுகாறும் அவளுடைய உள்ளத்தில் தோன்றுத எண்ணங்களும் எழுலாயின. அடி மனத்தில் மறைந்திருக்க கடையான உணர்ச்சி அவளுடைய மலர்ந்த உள்ளத்தில் புகுவதற்கு அறையிலிருந்த காரிருஞும் உறுதுணையாக இருக்க வில்லை எனக் கூற முடியாது. பகற்காலத்தில் எங்கள் உள்ளங்களில் தோன்றுவதற்கு எட்டிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சில கடையான உணர்ச்சிகள் அவை தோன்றும் உருவம் காரணமாக நாணிப் பயந்து பின்வாங்கும். காரிருளில் கண் இருட்டும் பொழுது மனமும் சற்று இருண்டு விடும். எங்கள்

அடிமனத்தில் மறைந்த இருட்டை விரும்பும் கடையான உணர்ச்சிகள் இரவில் தனிமையாக இருக்கும்பொழுது எம்முடைய உள்ளங்களில் புகுவது அதனாலேயாம்.

ஜினதாசவை நினைக்கும் பொழுது பியலின் உருவம் தனது மனத்தில் தோன்றுவதன் காரணம் நந்தாவுக்கு இப்பொழுது புலப்படுகின்றது. முன்பு அவள் பயந்தது தனது மனத்தில் பியலின் உருவம் தோன்றுவதற்கு ஏதுவான கடையான உணர்ச்சி மறைந்து இருந்ததினாலேயாம். அக் கடையான உணர்ச்சி என்னவென்பதை ஐயப்பாட்டுக்கிடமின்றி அறிந்த நந்தா முன்புபோல் அஞ்சாதது, நானுதது, சஞ்சலமடையாதது என? தனது அடிமனத்தில் சுருண்டு கொண்டிருந்தது பியல் பற்றிய கடையான உணர்ச்சி என்பதைக் கண்ட நந்தாவின் குலப்பெருமை மேலும் வலுவடைந்தது தான் காரணமாகும்.

பற்கொடை விகாரை நிலையத்தில் பகற்போசனத்தை உட்கொண்ட பின்னர் வெளியான இடத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்த தன்னிடம் வந்த பியல் சுற்ற வளைத்துப் பேசிய பேச்சுக் காரணமாக அவனுடைய குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்து நந்தாவுக்கு விளங்கியது. அவ்வேளாயில் குலப் பெருமை தலைக்கேறிய நந்தா அவனுக்கு முதலில் கொடுத்த பதில் ஓர் ஏறிட்ட பார்வை மாத்திரமேயாகும்.

கிராமத்தின் சூழல் அங்குள்ள சில உயர்குலக் குடும்பங்களில் மாத்திரமன்றி சாதாரணமாக வறிய கிராம குடும்பங்களிலுமுள்ள பெண்கள் தம் குலவழக்கங்களை மீறாது அவற்றை நன்கு பாதுகாக்க ஊக்குவிக்கும் கருவியாக இருந்தது. குலப் பழக்க வழக்கங்களைப் பாதுகாக்காமல் இருக்க ஒரளவு ஊக்க மூட்டும் புதுப்பழக்கவழக்கங்கள் கிராமத்தில் உள்ள உயர்குலக் குடும்பங்கள் சிலவற்றில் மாத்திரமே காணக்கூடியன வாக இருக்கின்றன. எனினும், நினைவுபடுத்தக்கூடிய காலத்தி விருந்து கடுமையாகப் பாதுகாக்கப்பட்ட குலப்பழக்க வழக்கங்கள் உள்ள அவ்வுயர்குல வீடுகளில் வளரும் பெண்கள் இயற்கையாகவே குலப்பழக்கவழக்கங்களைப் பாதுகாக்கப் பழக்கப்பட்டோராவர், இடைக்கிடையே தோன்றும் கடையான ஓர் உணர்ச்சிக்கு ஊக்கமளிக்கும் ஓர் எண்ணம் அவர்களுள் ஒருவரின் மனத்திலாவது தோன்றாது. உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகிக் குலப்பண்பைக் கருதாது நடந்த ஒரு பெண் தமது குலப்பரம்பரையில் இல்லாமையினாலேயே அத்தகைய எண்ணம் பெருவளவுப் பெண் ஒருத்தியின் மனத்திலும் தோன்றுவதில்லை. ஏனைய உயர்குல வீடுகளிலும் அவ்வாறு

நடந்த ஒரு பெண்ணைக் காண முடியாது. சாதாரண கிராமப் பெண்களின் குலப்பழக்கவழக்கங்களை மீறிய ஒருத்தி யைப் பற்றி உயர்குடும்ப நங்கை ஒருத்தி கேள்விப்படுவது மிக அருமை. கிராமத்தில் காதல் காட்டி ஏய்ப்பவன் பற்றிய உரையாடல்கூட உயர்குல நங்கை ஒருத்தியின் செவிக் கெட்டாது தடுப்பது வளர்ந்தோரின் வழக்கம்.

உள்ளத்தையும் உடலையும் மகிழ்விக்கும் பொருட்டு பெறக்கூடியவை கிராமங்களில் மிகக்குறைவு. ஆதலினால் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு திருத்தியுடன் வாழும் கிராமத்த வரின் வறுமை நகரத்தவரின் வறுமையைப்போன்று எப் பொழுதும் குலவழக்கத்தை மீறுவதற்கு ஊக்கமளிக்காது. குலப்பண்பை மீறிய ஒருத்தியை மறைக்கும் அளவுக்கு நகரம் விசாலமானது; மக்கள் நடமாட்டத்தைக் கொண்டது. குலப் பழக்கங்களை மீறிய ஒருத்திக்கு அனுதாபம் காட்டும் அளவுக்கு முதிர்ந்த அறிவும் தூய கருத்தும் உடைய மனிதத்தன்மையைக் கொண்டவர்களுக்கு நகரங்களில் குறைவில்லை. கிராமத்தின் சூழல் இதினின்றும் வேறுபட்டது. குலப்பழக்கவழக்கங்களை மீறிய ஒருத்தியை மறைக்கும் வாய்ப்பு இல்லாத அளவுக்குக் கிராமம் சிறியது, மக்கள் நெருக்கடி குறைந்தது. குலப்பண்பை மீறிய ஒருத்தியை ஈவிரக்கமின்றித் துன்புறுத்தும் அளவுக்கும் வதைக்கும் அளவுக்கும் நிந்தனை செய்யும் அளவுக்கும் கோபிக்கும் பண்பாடற்ற மக்கள் பலர் கிராமத்தில் இருக்கின்றனர். ஆதலினால் கிராமத்தின் சூழல் இயற்கையிலே குலப்பழக்கவழக்கங்களைப் பாதுகாக்கப் பெண்களுக்கு ஊக்கமளிப்பதொன்றென்பதில் என்ன வியப்பிருக்கின்றது?

கிராமத்தில் எளிய குடும்பத்தில் உள்ள கிராமப் பெண்ணைருத்தி பெரும்பாலும் பயங்கரச் செய்கைகள் செய்யவன் ஒருவனுக்கு இரையாவதினுடேயே குலப்பண்பை மீறுகிறார்கள்; வறுமையினால்லன்று. ஒரு கிராமத்தில் உள்ள ஒர் உயர்குல வீட்டுப் பெண் அத்தகைய பயங்கரவாதிகளினால் ஒருபோதும் துன்புறுத்தப்படுவதில்லை. உயர்குல வீட்டுப் பெண்ணைருத்திக்கு அதன் சூழல், குலப்பழக்கவழக்கங்களை மீறுது அவற்றைப் பேணவே வாய்ப்பளிக்கிறது. குலப்பழக்கவழக்கங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்க அவர்களைத் தூண்டும் சூழல் அமைவது, கிராமத்தின் சிறுமை, குறைந்த மக்கட் கூட்டம், குலப் பெருமை, கிராமத்தவரின் அறியாமை, பண்பாடற்ற தன்மை, விமரிசமற்ற புத்தி, குழந்தை நம்பிக்கைக்கு அடிமைப்பட்ட உறுதியான உள்ளம், புலன்களை மகிழ்விக்கத் தூண்டும் ஏதுக்கள் பெருமளவு இல்லாமை முதலியவற்றின் கூட்டுக்

காரணத்தினாலன்றி கிராமத்தவரின் அழர்வ அகவாத்மீக ஆற்றலினாலன்று. குலப்பழக்கவழக்கங்களைப் பேணத் தூண்டு வது மனிதரின் நல்ல குணங்களும் நல்ல பழக்கவழக்கங்களுமே என்பது போதனை செய்யும் சிலரின் விமரிசமற்ற கருத்தாகும். குலப்பழக்க வழக்கங்களைப் பேணுவதற்கு மகளிர்க்கு ஊக்கமளிக்கும் சூழல் ஏற்படுவது மனிதரின் நல்ல குணங்களைப் போன்று சில தீய பழக்கங்களும் தலைதாக்க வாய்ப்புள்ள இடத்திலேயாகும்.

தன்னை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டதாக என்னவேண்டிய ஜினதாசலை நினைக்கும் பொழுது பியலின் உருவம் தனது மனத்தில் தோன்றுவது, அவன் பற்றிய ஓர் உணர்ச்சி இது காரும் இருதயத்துக்குள் மறைந்திருந்தமையினாலேயே எனச் சந்தேகத்திற்கிடமின்றிக் கண்ட நந்தா, அதிகம் அச்சப் படாதது, நான்மடையாதது வியப்பூட்டத்தக்கதா? பியல் பற்றிய அவ்வணர்ச்சியை அடக்கிக்கொள்ளத் தனது குலப் பெருமையே தனக்கு உதவிசெய்யும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆதலினால் பயப்படவேண்டியதேன?

சிறு பிராயத்தில் பியல் பற்றிய காதல் தன்னிடம் இருந்ததா என்ற வினாவை இச்சந்தரப்பத்தில் நந்தா மீண்டும் எழுப்பினான். தன்னுடைய தாய் பியலை விவாகம் செய்யுமாறு ஆலோசனை சூறியிருந்தால் நந்தா அதற்கு ஜினதாச பற்றிய ஆலோசனைக்கு இணங்கியது போன்று இணங்கியிருப்பாள். எனினும், பியல் பற்றிய விருப்பம் கூடுதலாக இருந்திருக்கும். கூடுதலான விருப்பத்துக்குக் காரணம் அவளிடம் அவன்பற்றிய காதல் இருந்தமையினாலா? இல்லை, என்று என்னினான் நந்தா. கல்வியிலும் வடிவிலும் செல்வத்திலும் ஜினதாசலை விடக் கூடிய வாலிப்பாக பியல் இருந்தமையே காரணமாகும்.

புனித யாத்திரை சென்று மூன்று வாரங்கள் கழிந்த பின்னர் நந்தாவுக்கு உலர்ந்த இருமலோடு காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. மூன்றும் நாளில் காய்ச்சல் நூற்று மூன்றைத் தாண்டியதால் உடனடியாக வீரசிரி வைத்தியர் அழைக்கப் பட்டார். வைத்தியர் நந்தாவின் நோயை “நியூமோனியா” எனக் கண்டுபிடித்து வைத்தியம் செய்தார். ஐந்தாம் நாள் காய்ச்சல் நூற்று நான்குவரை ஏறினமையினால் மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் அச்சம் மேலீட்டால் ஓர் ஆங்கில வைத்தியரை அழைக்க நினைத்தனர். எனினும், ஓர் ஆங்கில வைத்தியரை அழைப்பிப்பது வறுமையினால் அல்லது அவர்களுடைய ஆற்றலுக்கு அப்பாற்படும் செலவாகும். அடகுவைத்துப் பணம் பெறக்கூடிய பொன் நகைகளும்

அனுலாவிடமோ, நந்தாவிடமோ இருக்கவில்லை. அவர் கருடைய பொன்னகைகள் தடவைக்குத் தடவை இற்றைக் குச் சில காலத்துக்கு முன்னர் செட்டியாரின் கடைக்குச் சென்றுவிட்டன. அவர்களிருவரும் ஒரு பயணம் போகும் போது அணிவது பாலதாசவின், அல்லது விஜயவின் சகோதரிகளின் ஆபரணங்களையாகும்.

ஆரும் நாள் நந்தாவின் காய்ச்சல் நூற்று மூன்றை விட அதிகரிக்கவில்லை, ஆகவே ஓர் ஆங்கில வைத்தியரை அழைக்கும் என்னம் முதல் நாளின் அளவு வேகமாக மாத்துறை அம்மையாரின் தலைக்கு ஏறவில்லை, எனினும் அனுலாவின் கருத்து முதல் நாள் இருந்ததுபோலவே இருந்தது. ஏழாம் நாள் காய்ச்சல் நூற்றிரண்டைத் தாண்டவில்லை யாதலால் நோயாளியும் முன்னரைவிட ஆறுதலுடையவளாய்க் கதைத்தாள். சுற்றுப்புறம் பார்த்தாள். வைத்தியரும் ‘‘இனிப் பயப்படவேண்டியதில்லை’’ எனக் கூறி மாத்துறை அம்மையாரினதும் அனுலாவினதும் அச்சத்தை அகற்றினார்.

‘‘நியூமோனியா’’ சுகப்பட்ட போதிலும் நந்தாவைப் பிடித்த காய்ச்சல் பூரணமாக இறங்கவில்லை. தொன்னாற் ரெஞ்பதுக்கும் நூற்றுக்கும் இடைப்பட்ட இறங்காத காய்ச்சலினாலும் இம்முறை நந்தா பீடிக்கப்பட்டாள். நான்கு வாரங்கள் கழிந்தனவாயினும் இச்சொற்பக் காய்ச்சல் நந்தாவின் உடலில் இருப்பிடமாக இருக்கக் காரணம் வைத்தியருக்குக்கூட விளங்காத புதிராக இருந்தது. இதுகாறும் கஞ்சித்தண்ணீர் குடித்து வலிகுன்றிய நந்தாவுக்கு ‘‘மோல்டட்ட மில்க்’’ கொடுக்க வேண்டுமென வைத்தியர் ஆலோசனை கூறினார். பணமுடையினால் அல்லவுறும் அனுலா ‘‘மோல்டட்ட மில்க்’’ ஒரு போத்தல் வாங்க மிகக் கஷ்டத்தோடு பணத்தைச் சேர்த்தாள். ஒரு போத்தல் மோல்டட்ட மில்க் முடிவடைந்த போதிலும் நந்தாவின் காய்ச்சல் தொன்னாற்ரெஞ்பதிலிருந்து குறையவில்லை. இன்னெஞ்சு போத்தல் மோல்டட்ட மில்க் வாங்கக்கூடிய வழியைத் தேடுவதில் அனுலா தனது மூளைக்கு வேலை கொடுத்துக்கொண்டு இருந்தாள். நந்தா கொஞ்சம் சோறு உண்ண ஆலோசனை கூறினால் எனினும் மாத்துறை அம்மையார் அதனை எதிர்த்தார்.

‘‘நந்தா, பிடிவாதக்காரியாக நடக்கத் துணியாதே. காய்ச்சல் சிறிதளவு இருந்தால் சோறு கொடுக்க வேண்டாம் என்று வைத்தியர் ஜயா பலமுறை சொன்னார். இன்னும் நாலைந்துநாட்கஞ்சுப் பொறுமையாய் இரு’’ என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

“இவர் என்ன வைத்தியர் அனு? ” எனத் தன்னுடைய தாய் அகன்ற பின்னர் நந்தா கூறினால். “அவருடைய மருந்து நோயாளியைப் பட்டினி போட்டு நோயைச் சுகப்படுத்துவதாகும். அந்த வைத்தியத்தை யாருக்குத்தான் செய்யமுடியாது? என்னால் கஞ்ச குடிக்க முடியாது. அனு, கொஞ்சம் சோறு சமைத்துத்தா. அனு, திஸ்ஸவை வரச்சொல்லி ஒரு கடிதம் அனுப்பு”.

“திஸ்ஸவுக்குக் கடிதம் அனுப்பினேன் நேற்று, வரா விட்டால் கவையில்லை, பணம் கொஞ்சம் அனுப்பும்படி கூறி. இரண்டு மூன்று நாட்களில் பணம் கொஞ்சம் வந்து சேரும்”.

“ஜேயா, ஏன் அனு திஸ்ஸவை அவதிப்படுத்துவது? அவனிடமிருந்து இப்பொழுது எத்தனை முறை பணம் அழைப்பித்திருக்கிறோம்? புத்தாண்டுக்காக வீட்டிலுள்ள அனைவருக்கும் துணிமணி கொண்டுவர அவனுக்கு அதிகம் செலவாயிருக்கும். அவனுக்குக் கிடைப்பது சொற்பச்சம்பளம்”.

“திஸ்ஸவுக்குப் பிறகு கொடுப்போம் அப்பணத்தை”.

“எப்படி அனு, நாம் செலுத்துவது?”

“எப்படியாவது செலுத்துவோம். நந்தா அவைகளைப் பற்றி யோசியாமல் இரு”.

மாலை பியலிடமிருந்து மோஸ்டட் மில்க் இரண்டு போத் தல்கள் கிடைத்தமை அனுலாவுக்கு ஆறுதலளிப்பதா யிருந்தது. நந்தா நோய்வாய்ப்பட்ட நாள் தொட்டு வாரத் துக்கொரு முறை ஊருக்கு வந்த பியல், இன்று மோஸ்டட் மில்க் இரண்டு போத்தல்களை அனுப்பியது தமது வறுமையை அறிந்துதான் என்பதை அனுலா கனவிலும் நினைக்கவில்லை. வறுமையை மறைத்து வறுமையற்றவர்கள் போன்று உலகுக்குப் பாசாங்கு செய்து காட்டும் ஆற்றல் பெருவளவுப் பெண் களிடம் நிறைய இருந்தது. இப்பொழுது தமது எளிமையை மறைப்பதற்கு அவர்கள் சில சமயங்களில் மேற்கொள்ளும் உபாயம் ஆண்களின் கபட புத்தியைக் கூட மீறவிடுவதோன்றுக்கும். பாலதாசவின் சகோதரியின் ஆபரணங்களை வருவித்து அவ்வாபரணங்களை சாதா மூலமாக செட்டியார் கடைக்கு அனுப்பித் தன்னுடைய ஆபரணங்களை ஒரு நாளைக்குக் கொண்டுவரச் செய்து அணிந்து கொண்டு பெரிய வைபவங்களுக்குச் சென்றது ஒருமுறையன்று. மறுநாள் அவ்வாபரணங்களைச் செட்டியார் கடைக்கு அனுப்பப் பாலதாசவின் சகோதரியின் ஆபரணங்களை அழைப்பித்துக் கொள்வாள். நந்தா இப்பொழுது தங்கம் பூசப்பட்ட வெள்ளி மாலையையே

கழுத்தில் அணிகிறார்கள். எனினும், பெருவளவுப் பெண்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் மற்றப் பெண்கள் கூட நந்தா அணிந் திருப்பது தங்கம் பூசப்பட்ட வெள்ளிமாலை என்பதை கனவிற் கூட நினைப்பதில்லை.

நகரத்தில் வறிய பெண் ஒருத்தியை விடுத்து நடு வகுப்புப் பெண் ஒருத்திகூட உண்மையான வைர மாலை யொன்றை அணிந்திருந்தாலும் அதுபோலிமாலை என எவரும் சந்தேகிப்பார். எனினும், உயர்குடும்பப் பெண்ணென்றுத்தி போலி வைர மாலையை அணிந்தாலும் அவர்கள் அதனை உண்மையான வைர மாலையெனக் கொள்வார். இத்தகைய ஏமாற்றுவித்தைக்கு மறைந்து தமது செல்வத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் பாதுகாப்போர் நகரத்தில் இல்லாம லில்லை. நிறைய இருக்கின்றனர். பெருவளவுப் பெண்கள் இப்பொழுது வறுமை அடைந்திருக்கின்றனர் எனினும் முன்னர் தமக்குச் சொந்தமாய் இருந்த முக்கியத்துவத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அத்தகைய ஏமாற்றுவித்தைகளை அடிமைப்படுத்திக்கொண்டமை வியப்பாகுமா?

அனுலா இரவு ஏழு மணியளவில் ஒருகோப்பை மோல்டட் மில்க் தயார் செய்து கொண்டுபோய் நந்தாவின் கையில் கொடுத்தாள். இன்னும் புகை எழுந்துகொண் திருக்கும் அப்பால் கோப்பையைக் கையில் எடுத்த நந்தா, ‘‘மோல்டட் மில்க் எங்கிருந்து வந்தது’’ எனக் கேட்டாள்.

‘‘தங்கச்சி, குடித்துவிடு. எங்கிருந்து வந்தால்தான் என்ன?’’ எனக் கூறி அனுலா புன்னகை புரிந்தாள்.

‘‘எங்கிருந்து அனு?’’

‘‘எங்கிருந்தாயினும் என்ன? தங்கச்சி, குடித்துவிடு’’.

‘‘நான் குடிக்கிறேன். எங்கிருந்து என்று சொல்’’ எனக் கூறிய நந்தா சிறிது பால் குடித்தாள்.

‘‘பியல் அனுப்பியிருந்தான் இரண்டு போத்தல்கள்’’.

நந்தாவின் தலைக்கேறிய கோபத்தினாலும் நாணத் தினாலும் அவளுடைய முகம் அக்கணமே கறுத்துவிட்டது. மோல்டட் மில்க் கோப்பை சுவரை இடத்துக்கிடம் நினைக்கும் துளிகளைப் பரப்பிக்கொண்டு போய்ச் சுவர் மூலையில் விழுந்து தவிடுபொடியாயது.

அனுலாவின் தலைக்கேறியது கடுங்கோபம்.

‘‘செய்வதெல்லாம் பாசாங்கு. பியலைப் பற்றி நினைத்து நினைத்து இருந்தமையினால்தான் நோய்வாய்ப்பட்டது. இப்

பொழுதும் நினைப்பது பியலைப் பற்றி. பொய்க்குக் காட்ட முனைகிறார்கள் பியலை விரும்பவில்லை என்று, பியலூடன் கோபம் என்று”.

அனுலாவின் வாயிலிருந்து இக் கடுஞ்சொற்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றுக் எய்யப்படும் அம்புமாரி போன்று உறுத்திய மைக்கு அவளிடத்துக் கடுங்கோபம் மாத்திரமன்று, பொருமையும் தோன்றியமையே காரணமாகும். விவாகம் செய்வதில்லை என்று தீர்மானித்துக்கொண்டவள் எனினும் அனுலாவின் இருதயத்திலும் பியல் பற்றிய ஓர் உணர்ச்சி சமீபத்தில் தோன்றியது. கடுமையான தன்மானமும் குலமானமும் சகோதரப் பாசமும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற அனுலா இரும்புச் சப்பாத்து அணிந்துள்ளவன் ஒரு பாம்பை மிதித்து நகக்குவது போன்று பியல் பற்றிய உணர்ச்சியையும் அதன் காரணமாக எழுந்த பொருமையையும் நகக்கி அடக்கிக்கொண்டாள். இரும்புச் சப்பாத்தினால் மிதிக்கப்பட்டு மரணப்படுகையிலிருக்கும் ஒரு பாம்பு போன்று அனுலாவின் அவ்வணர்ச்சியும் மீண்டும் தலைதூக்காதவாறு உயிரிழுக்கத் தலைப்பட்டது. நந்தா பால்கோப்பையை ஏறிந்தமையினால் உயிரிழுக்கும் அவ்வணர்ச்சி புத்துயிர் பெறலாயிற்று. அவள் உடனடியாகக் கோபித்தது அதனாலேயே.

நந்தாவுக்கு அழுகை வந்தது, நீர் நிறைந்த றப்பர் பந்தொன்று சடுதியாக வெடித்தது போன்று. தான் அழுவதைத் தனது அறைக்கு வெளியே இருக்கிறவர்களுக்கு கேட்கும் என அஞ்சிய நந்தா உடனே தனது முகத்தை தலையணையில் அழுக்கிக் கொண்டாள். தலையணையில் முகத்தை அழுக்கிக்கொண்ட நந்தாவின் வாயிலிருந்து பெருமுச்சுப் போன்ற ஓரி ஒலி மாத்திரமே வெளிப்பட்டது. எனினும், அவளது இதயத்தினுள் உண்டான அதிர்ச்சியும் நடுக்கமும் எத்தகையன் வென்பது அவளின் மேலுடல் அசைவதிலிருந்து அனுலாவுக்குப் புலப்பட்டது. கோபம் தணிந்தமையினால் ஏற்பட்ட அச்சத்துடன் சுற்றுப்புறமும் பார்த்த அனுலாவின் உள்ளத்தில் பரிவுடன் கூடிய அனுதாபம் உண்டாயது.

“தங்கச்சி, அழாதே தங்கச்சி” எனக் கூறிய அனுலா நந்தாவின் கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

“தங்கச்சி, கோபியாதே” எனக் கூறிய அவள் நந்தாவின் தலையைத் தடவினாள்.

நந்தா தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். அவளின் கண்ணீர் சொரியும் இரு கண்களையும் கண்ட அனுலாவின்

கண்களிலிருந்து மழைத்துளி அளவினதான் பெரிய கண்ணீர்த் துளிகள் இரண்டு விழுந்தன.

“நந்தா, அழாதே”.

“அனு, நான் இதுகாலம் வரை அனுபவிக்கும் துன் பத்தையும் வேதனையையும் நீ அறியாய். அறிந்திருப்பின் அனு, நீ எனக்கு அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டாய்”.

“தங்கச்சி, நான் சொன்ன பேச்சுக்களை மனதுக்கு எடுக்காதே. கோபம் வந்ததினால் நான் சொல்லிவிட்டேன்”.

“எனக்குத் தெரியும் அனு, நான் அனுபவிக்கும் துன்பம் உனக்குத் தெரியாதென்று. எனக்குச் சொல்லக்கூடிய முறையொன்றிருக்கவில்லை. நான் எப்படிச் சொல்ல?”

“மனத்தில் உள்ளவற்றைச் சொல் தங்கச்சி. எனக்குத் தெரியாது. மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் நாம் அறிவது எப்படி?”

“அனு—அண்மைக் காலத்திலிருந்து எனது மனத்தில் பியல் பற்றிய ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டது உண்மை. நான் அதற்கு எவ்வாறு இடங்கொடுக்கலாம்? நான் ஜினதாசவை விவாகஞ்செய்துள்ளேன். ஆதலினால் பியல் பற்றிய உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொள்ள நான் இதுவரை பகிரதப் பிரயத்தனங்கு செய்து வந்துள்ளேன். இருந்தாலும் அவர் இங்கே வருகிறார். என்னுடனும் கதைக்க வருகிறார். என்னை நன்கு கவனிக்கிறார். அம்மாவும் அனுவும் அவர் இங்குவர எப்பொழுதும் ஊக்கம் அளிக்கிறார்கள். என்னைக் கதைக்கு இழுக்க அனுவும் சில வேளைகளில் அம்மனிதனுக்கு உதவி செய்கிறான்”.

“எங்களுக்குத் தெரியாது தங்கச்சி. தெரிந்திருந்தால் அவரோடு பேசப் போயிருக்கமாட்டோம். இப்பொழுதோ வெனின் பியல் பற்றி அம்மா விருப்பப்படாமல் இருக்க மாட்டார்”.

“அனுவுக்கு விளங்குவதில்லையா? அம்மா விரும்பினாலும் எனக்குப் பியலை விவாகஞ்ச செய்ய முடியுமா? அவரோடு கதைக்கப் போவதனால் எமது மரியாதை கெட்டுவிடும். அவரது விருப்பம் இருப்பது வேறேன்றைப் பற்றி”.

“வேறேன்று?”

“ஆம் அனு”.

“அது என்ன?” என அனுலா பெருவியப்படைந்த வளாய்க் கேட்டாள்.

“இருபத்தையாயிரம் ரூபா பெறுமதியான சொத்துக் களை எழுதித் தருவதாகக் கூறி அவருடைய வீட்டில் வந்து தங்கும்படியாகப் பியல் எனக்கு யோசனை கூறினார். பற கொடைக்குப் போய் வந்து ஜின்து ஆறுநாட்கள் சென்ற பின்னரே அவ்வாறு கூறினார்”.

“ஹம். அப்படியா? அவனை ஏசிவிரட்டாததேன்?” எனத் தலைக்கேறிய குலப்பெருமையும், கோபத்தால் அனல் கக்கும் இரு விழிகளும் உடையவளாய் அனுலா கேட்டாள்.

“நான் நல்லாக ஏசினேன், அனு. மனிதன் நன்கு வெட்க மடைந்து நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய முகம் கறுத்துவிட்டது”.

“தங்கச்சி, இரு. நான் அவனுடைய பிடவை அவிழ்ந்து விழ இரண்டு சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்” என இன்னும் தலைக்கேறிய கோபம் உடைய அனுலா அண்மையில் இல்லாத பியலை எச்சரிக்கை செய்தாள்.

“வேண்டாம் அனு. அவனை என் கோபித்துக் கொள்வான்? அவன் அவ்வாறு ஆலோசனை கூறியது நான் இரண்டாவது கலியாணம் கட்டும் வரைக்கும் என்றான். ஜின்தாச இருக்கிறாரா, இல்லையா என்பதைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளும் வரை திருமணம் செய்ய முடியாமையினால்”.

“அவ்வாருயினும் அத்தகைய ஆலோசனையை எங்க ஞக்குக் கூற அவனுக்குத் தகுமா? அவனிடம் பணம் இருப்பது காரணமாகப் பெருமைக்காக அவ்வாறு ஆலோசனை கூறியிருக்க வேண்டும்”.

“நான் அவ்வாறு என்னவில்லை அனு. பியல் அந்த யோசனையைக் கூறியிருக்கிறேன் பொறுமை இழந்தவங்குய்”.

“அம்மா இப்பொழுது பியலை விரும்பாதிருக்கமாட்டார். அம்மாவிடம் இதுபற்றிக் கேட்க என்னால் முடியும்”.

“வேண்டாம் அனு. ஜின்தாச இருக்கும்பொழுது நான் எவ்வாறு வேறொருவரை விவாகம் செய்துகொள்வது?”

“விவாகரத்துக்காக வழக்குத் தொடர்வது தானே, அம்மா விரும்பினால்”.

“ஜயோ அனு. அப்படிச் செய்ய முடியுமா? என்னுடைய ஜயா எனக்கு இழைத்த குற்றம் யாது?”

“தங்கச்சியைக் கைவிட்டுச் சென்றிருக்கும் ஒரு மனிதன் செய்யக்கூடிய வேறு குற்றம் என்ன இருக்கிறது? இப்பொழுது ஆறு ஆண்டுகளில் அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் கிடைக்க வில்லையே. அவர் எந்த உலகத்தில் இருக்கிறார் என்பதையும் நாம் அறியோம்”.

“அவர் இங்கு இருக்கும்பொழுது என்னை நன்கு கவனித்தார். ஒரு காணியையும் ஈடுவைத்துப் பணம் பெற்று எனது நோய்க்குச் செலவழித்தார். எனக்கு உடுக்க அணியத் தேவையான அணித்தையும் வாங்கித் தந்தார். பிபிலேயில் காய்ச்சல் பிடித்ததுதான் கெடுதிக்கு இருந்தது. அவருடைய கையிலிருந்த பணமும் அழிந்தது. நோய் வாய்ப்பட்டார். பணம் இல்லாததுக்குக் கவலையில்லை. ஊருக்கு வாருங்கள் என்று நான் அனுப்பிய கடிதத்துக்குப் பதில் அனுப்பியிருந்தார், மறுபடி கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிக்க முடிந்தால் வருவேன், அல்லது வரமாட்டேன் என. காய்ச்சல் வாய்ப்பட்டு மிக மெலிந்திருந்தமையினால் தான் அவர் ஊருக்கு வருவதை அதிகம் விரும்பாதது” எனக் கூறிய நந்தாவின் கண்கள் இரண்டிலும் கண்ணீர் நிறைந்தது.

“அவருடைய கவனிப்பு எனக்குத் தெரியும் நந்தா. அவர் இங்கிருக்கும் பொழுது வீட்டுக்கு என்ன செலவு செய்தார்? நாங்களே கஷ்டத்துடன் வீட்டுச் செலவு செய்தோம். அவர் காணி ஈடுவைத்தெடுத்த பணத்தை மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார்”.

அனுலா இவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணம் அறியாமையும் போட்டியும் என்பதை நந்தா அறிவான்.

“ஜியா அதிகம் செலவு செய்தார். நான் நன்கு அறிவேன். ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது பிறகு ஈடுவைத்த காணியினால் கிடைத்த பணத்தை. வியாபாரம் செய்யும் எண்ணத் தோடு இருந்தமையினால் நான் தான் கூறினேன், அப்பணத்தைச் செலவு செய்ய வேண்டாமென்று”.

“அவருக்குத் தெரிந்த வியாபாரம் ஒன்றும் இல்லை” என அனுலா கோபத்தோடு கூறினாள்.

“அதற்கு நாம் என்ன செய்ய அனு. உலகத்தார் சொல்வது அவர் எமது டாம்பீக வாழ்வுக்குச் செலவு செய்து கஷ்டத்துக்குள்ளானார் என்று. நாம் அவரைக் கொண்டு அதிகம் செலவு செய்வித்தோம் என்று அவருடைய அக்காள் கூறியிருந்தாள்”.

“அந்த வாய்க்காரப் பெண் எதைச் சொன்னாலும் எமக்கு என்ன? நான் உண்மையைச் சொல்கிறேன் நந்தா. நான் தொடக்கத்திலீருந்து ஜினதாசவைப் பூரணமாக விரும்பவில்லை”.

“அப்படிச் சொல்லாதே அனு. எனக்கு அவரைப் பற்றித் தெரியும். அவர் எங்கள் அனைவரையும் விரும்புகிறார். நேசிக்கிறார். அவருக்கு இருந்ததும் எங்களுக்கு இருந்தது போல் பணமுடை. வறுமையடைந்து காய்ச்சல் பிடித்திராவிட்டால் அவர் ஒருபோதும் எம்மை மறந்திருக்கமாட்டார். எங்களுக்கு அவ்வளவுக்கு ஆதரவும் நேசமும் அவருடைய மனத்தில் இருந்தன”.

“ஆதரவு உடையவராய் இருந்தால் பிந்தன்னையை அடைந்து ஒரு கடிதமாவது அனுப்பாமல் இருப்பாரா?” எனக் கூறிய வண்ணம் அனுலா சிறிய மேசையின் மீதிருந்த பித்தனை விளக்கின் திரியைச் சுட்டுவிரவினால் சற்று நீட்டமாக்கினால். நீட்டி நகத்தின் மேற்புறத்தால் சண்டியதனால் விரலில் தங்கிய எண்ணையைத் தீக்கொள்ளுதலே தெளித்தாள். தீக்கொள்ளுதலும் முன்னரை விடப் பிரகாசமாகி அறையை மேலும் வெளிச்சமாக்கியது.

கார்முகிலற்ற வானத்தில் மின்னும் வெள்ளிகள் யன்னல் கிராதியின் ஊடாகத் தோன்றின. வெள்ளி ஒளியினால் மெல்லியதான் இருட்டுக்கிடையே லொவி மரமும் கல் வேலியின் அப்பாலுள்ள காணியின் பற்றைகளும் அப்பற்றை களுக்கிடையே இருந்த தென்னங் கன்றுகளும் அனுலாவுக்கு இருண்ட பற்றைகள் போல் தோற்றின. தோட்டத்தில் வண்டு எழுப்பும் ஒலி அறையில் இருந்த இருவரும் இரவு தோறும் கேட்கும் ஒலியாகும். ர்-ர்-ரு என்ற ஒலியை எழுப்பி யன்னல் வழியாக நுளைந்த ஒரு வண்டு கண்கூசச் செய்த விளக்குக்கு இழுபட்டுப் போய் அதில் முட்டிக் கீழே விழுந்தது. அனுலா வண்டைப் பொறுக்கிப் பித்தனைப் படிக்கத்தின் அடியில் வைத்து மூடிக் கையைக் கழுவிக் கொண்டாள். கிராமத்த வர்கள் “கட்டையான பேய்” என அழைக்கும் வண்டு அறைக்குள் புகுந்து கீழே விழுவது அபசகுனம் என்று கருதினால் அனுலா. காற்று அடிப்பதனால் விளக்கு அனைந்து விடுமென்று நினைத்ததினாலோ என்னவோ யன்னலைப் பூட்டச் சென்ற அனுலா கல்வேலியின் சமீபத்தில் இருந்த கச மரத் திலிருந்து வெளிப்படும் பேயின் ஒலியைக் கேட்டுப் பயப் பட்டாள். அது கசப்பழுத்தைத் தின்னவந்த வெளவாலின் பேயொலி என்பதை அறிந்துகொண்ட பின்னரே அவனுடைய அச்சம் அகன்றது.

“‘நீ ஒரு பெரிய பாவி’” எனக் கூறிச் சாதாவை ஏசுவது அனுலாவுக்கும் நந்தாவுக்கும் கேட்டது. தாய் சாதாவுக்கு அவ்வாறு ஏசுவது சுவரில் தொங்கிய ஒரு நுளம்பை அடிப்பதைக் கண்டபோதுதான் என்பதை அனுலாவும் நந்தாவும் அறிவர். விளக்கு வெளிச்சத்தினால் பிரகாசமான சுவரில் நின்ற நுளம்பைக் கண்டால் உள்ளங்கையால் அடித்துக் கொன்று தேய்ப்பது சாதாவின் பழக்கமாகும். மாத்துறை அம்மையார் எவ்வளவுதான் ஏசினாலும் அடித்தாலும் சாதா அப்பழக்கத்தை விட்டுவிட வில்லை. சுவரில் தொங்கிய நுளம்பைக் கண்டவுடனே சாதாவின் கை, நெருப்பை நெருங்கிய கை எவ்வாறு அதிலிருந்து அகற்றப்படுகின்றதோ அதேபோல் இயற்கையாகவே செல்கின்றது.

“விளக்கு எரியும் பொழுது நீ சுவர் பக்கம் வராதே. பாவி, எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் உனக்கு அப்பாபச் செயலைச் செய்யாது இருக்க முடியாது”.

மாத்துறை அம்மையார் சாதாவுக்குச் செய்த எச்சரிக்கையைக் கேட்ட அனுலா சிரித்தாள்.

“அந்தப் பயல் நுளம்புகளை அடித்துச் சுவரை அழுக்குப் படுத்தினால் காலையில் இரத்தக் கறைகளை அழிக்க வேண்டியது நான்”.

“சாதா நுளம்பு அடிக்கப் பழகியது அல்லவா அதிசயம்” என நந்தா கூறினான்.

“தொடக்கத்தில் அவன் உடலில் நுளம்புகள் வந்து நின்றால் அடிப்பான். அதனால்தான் நுளம்பு ஒன்றைக் கண்ட இடத்தில் அடிக்க அவன் பழகி இருக்கிறான்” எனக் கூறிக் கொண்டு அனுலா அறையிலிருந்து வெளியேறும் நோக்கத் தோடு திரும்பினான்.

“அனு,”

“என் தங்கச்சி?” எனக் கூறிய அனுலா, நந்தாவின் கட்டில் அருகில் இருந்த சிறு கதிரையில் உட்கார்ந்தாள்.

“அனுவுக்கு இப்போது விளங்கியது அல்லவா? பியல் அனுப்பிய மோல்ட்ட மில்க்கை நான் என் குடிக்கவில்லை யென்று? அவர் கூறிய யோசனை காரணமாக நான் அவரை நல்லாக ஏசிவிட்டேன். இப்பொழுது அவருடைய மோல்ட்ட மில்க்கைக் குடிப்பது எங்கள் தரத்துக்குக் குறைவானதாகும்”.

“ஆம் நந்தா. எனக்கு விளங்குகிறது. குடியாதது நல்லது. நாம் குடித்தாலும் தங்கச்சி குடிக்கக்கூடாது. நான்

எண்ணிக்கொண்டிருப்பது மோல்டட் மில்க் போத்தல்கள் இரண்டையும் திருப்பி அனுப்பிவிட’.

‘‘வேண்டாம் அனு. பியல் மிகவும் வெட்கம் அடைவார். எங்களுடன் பகைத்துக்கொள்வார். நாம் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெருமைப்பட்டவர்கள் எனக் கோபிப்பார். ஏன் எம்மைக் கவனிக்கும் ஒரு மனிதனைச் சும்மா பகைத்துக்கொள்வான்?’’

‘‘நான் சாதாவோடு பேசிவிட்டு வருகிறேன்’’ எனக் கூறிய அனுலா அறையிலிருந்து வெளியேறினால்.

அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டு முற்றத்தில் இறங்கிய அனுலா சமையலறை விருந்தையில் தூணில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த சாதாவைக் கண்டாள்.

‘‘அம்மாவிடம் ஏச்சக் கேட்டது நுளம்பு அடித்தல்லவா?’’

சாதா சிரித்தபோதிலும் பதில் கூறவில்லை.

‘‘சின்ன அம்மையாருக்கு இன்னும் சுகமில்லையே. இன் தெரு மோல்டட் மில்க் போத்தல் வாங்கி வரவேண்டும்’’.

‘‘எங்கே காசு தாருங்கள். நான் போய் வாங்கி வருகி றேன்’’.

‘‘காசு இல்லாததினால்தான் உன்னிடம் சொல்ல வந்தேன்’’.

‘‘எனக்குச் சொல்லி என்ன பயன்?’’

‘‘உன்னிடம் உள்ள காசைக் கொண்டு ஒருபோத்தல் வாங்கி வா’’.

‘‘என்னிடம் எங்கே காசு?’’ எனச் சாதா கோபித்துக் கூறினான்.

‘‘அப்படிச் சொன்னால் என்ன செய்வது? பார்த்து உள்ளதையாவது எடு. சின்ன அம்மையாருக்கு எங்ஙனமாவது மோல்டட் மில்க் கொடுத்தாக வேண்டும். உனது காசைத் திருப்பித் தருவோம்’’.

‘‘நான் காசு மரங்களிலிருந்து பறிக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்களா? எனக்கு எங்கிருந்து பணம் கிடைக்கும்?’’

‘‘காசு மரங்களிலிருந்து பறிப்பதில்லை என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். நீ எங்கள் பின்னல்களிலிருந்து இலாபம் பெறும் காசுகளை என்ன செய்கிறோய்?’’

“‘நான் இலாபம் எடுப்பதில்லை’ எனச் சாதா உரத்துக் கூறினான்.

“‘பின்னல்களை விற்று எடுக்கும் பணத்தை நான் அப்படியே பெரிய அம்மையாரிடம் கொண்டுவந்து கொடுக் கிறேன். நான் ஒரு சதமாவது இலாபம் எடுப்பதில்லை’.

“அது பற்றி எங்களுக்குத் தெரியும். இலாபம் எடுத்தது பற்றிக் கவையில்லை. எங்களுக்குக் கடனாக ஐந்து சிலின் தா, மோல்டாட் மில்க் ஒரு போத்தல் எடுப்பிக்க.

“‘மறுபடியும் சொல்லுகிறீர்கள். என்னிடம் ஒரு துட்டாவது இல்லை’.

“‘உன்னிடம் இல்லையென்றால் யாரிடமிருந்தாவது கடனாகப் பெறு’.

“‘யாரிடமிருந்து?’

“‘எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?’

“‘முடியுமானால் ஒரு போத்தலை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறேன்’ எனக் கூறிய சாதா முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தான்.

சாதா தான் ஒளித்து வைத்த பணத்தைக் கொடுத்து மோல்டாட் மில்க் போத்தல் ஒன்று வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு, “‘கடனுக்கு வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்’ எனக் கூறிச் சத்தியஞ் செய்வான் என்பது அனுலாவுக்குச் சந்தேகத்துக்கிடமின்றித் தெரியும். சாதாவைக் கொண்டு அனுலா ஏதாவதொரு பொருளை வாங்குவித்தது இது முதற்றடவையன்று.

பதினுண்காம் அத்தியாயம்

ஏறக்குறைய ஒன்றரை மாதங்கள் கழிந்த பின்னரும் நந்தாவின் சொற்பக் காய்ச்சல் இறங்கவில்லை. செய்யக்கூடிய வேறு வைத்தியம் இல்லாததினால் வைத்தியரும் நந்தாவின் சிறுகாய்ச்சல் இறங்காததற்கான காரணம் அவளின் உடலும் உள்ளமும் தளர்வுற்றிருப்பதே என ஊகித்தார். “பகலில் மாத்திரம் சின்ன அம்மையாகுக்கு மிளகு நீருடன் சோறு கொடுக்கலாம்” என அதனேலேயே அவர் நியமித்தார். அனுலா மிளகு நீருக்குப் பதிலாக காய்கறி இரண்டுடன் நந்தாவுக்குச் சோறு கொடுத்தாள். அனுலா வைத்தியரின் உத்தரவை மீறி இரவிலும் நந்தாவுக்குச் சோறு கொடுத்தாள். தான் பழகிய உணவு கிடைத்தமையினால் நந்தாவின் உடலும் உள்ளமும் புத்துயிர் பெற்றன. சற்றுக் காய்ச்சல் வந்த போதிலும் நந்தா வீட்டுக்குள்ளே இராமல் முற்றத்தில் இறங்கிப் பகற்பொழுதைக் கழிப்பாள். கசாயம் குடிப்பதன வன்றிப் பழகிய உணவை உண்பதினாலும் சூரிய வெளிச்சத்தையும் தூய காற்றையும் பெறுவதினாலும் ஒரு வாரத்தின் பின்னர் நந்தா காய்ச்சலிலிருந்து பூரண குணமடைந்தாள்.

தனது நோய் குணப்பட்ட மூன்று மாதங்களின் பின்னர் ஒருநாள் கரோவிசிடமிருந்து கிடைத்த ஒரு கடிதம் காரண மாக நந்தா தனது அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் விழுந்து அழுத் தலைப்பட்டாள். கண்ணீர் நிறைந்த கண்களையுடைய வளாய் அனுலாவும் அறையின் யண்ணலுக்குச் சமீபமாக நின்று கொண்டு வெளிப்புறத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இருள் குழ அணித்தான இச்சந்தர்ப்பத்தில் பெருவளவுத் தோட்டத்தின் மரஞ்செடிகொடிகளும் சிடைவடைந்து போவதனால் பொலிவு இழந்துவிட்டன போன்று அனுலா வுக்குத் தோற்றியது.. இலை உதிர்ந்திருந்த லொவி மரத்தில் ஒரு காய்கூட இருக்கவில்லை. தென்னை மரங்களின் பலன் குறைவடைந்தது மரங்கள் முதுமை அடைந்ததினாலன்று, தங்களின் வீழ்ச்சி காரணமாகவே என அனுலா உணர்ந்தாள். கடும்பச்சை நிற இலைகள் நிறைந்திருந்த பெரிய மாமரம், தொன்றுதொட்டு பெருவளவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொருட்டு மரமாக உருவெடுத்த, கைசாறுவத்தே குடும் பத்தின் ஆதிமனிதன் போன்றிருந்தது. பெருவளவுத் தோட்டத்தின் ஒரு மூலையை மூடிய காடுபோன்ற அம்மா

மரத்திலுள்ள இலைகுழைகளையும் முசிறுக்கூட்டையும் குரு விச்சை முதலியவற்றையும் வெட்டி வெட்டவெளியாக காதிருப்பது, அம்மரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தேவதையை மாத்துறை அம்மையார் வழிபடுவதனாலே யாகும். தோட்டமும் பிரதேசமும் பாழ்டைந்து இருத்தலைக் கண்ட அனுலா, தம் துக்கத்தை உணர்த்த ஆதாரமாயுள்ள குறிகள் ஆகாயத்திலும் இருப்பதாகக் கண்டாள். ‘‘க-குவே க-குவே’’ எனக் காட்டுப் புருஙன்று எழுப்பிய குரலும் அதன் குரலை அனுகரணஞ் செய்ய முயலும் கிராமப் பையன்கள் எழுப்பும் குரலும் அனுலாவுக்குக் கேட்கின்றன. காகத்தின் கரைதல் எப்பொழுதும் கேட்கக்கூடியதாயிருந்த போதிலும் இத்தருணத்தில் ஒரு காகம் இடைக்கிடையே கரைந்ததைக் கேட்ட அனுலா அது எதிர் கால அபாயங்களை நினைவுறுத்தும் ஒரு சோதிட வல்லுநனின் உலறுதல் போன்றது என்றெண்ணினால். யன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் திரும்பி எக்காளம் இட்டு அழும் நந்தாவைப் பார்த்த அனுலா அறையிலும் கூடப் பாழ்டைந்த தன்மை யையே கண்டாள். கல்வியறிவில்லாத ஒரு கிராமத்தவனிடம் கூட இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உலகின் விசாலமான தன்மையும் தனது அற்பத் தன்மையும் பற்றிய உணர்ச்சி தோன்றும். கற்றது கையளவு, கல்லாதது உலகளவு என்பதை உணர்வான்.

கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் அறைக்குள் வந்த மாத்துறை அம்மையார் நந்தாவுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறினார்.

‘‘அழாதே, நந்தா. அழுது என்ன செய்ய? அவனுடைய வினை (கன்மம்) அது. நாம் என்ன செய்ய?’’

ஜினதாச வதுளை ஆசப்பத்திரியில் இற்றைக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் இறந்துவிட்டமையை கரோவிசு அனுப்பிய ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தான். அச்செய்தி யைக் கேட்ட பின்னர் நந்தா அழுத் தலைப்பட்டாள். ஜினதாச மரணமானதைக் கரோவிசு மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னரே அறிந்தான். அவன் அச்செய்தியை மாத்துறை அம்மையாருக்கு எழுதி அனுப்பினது வதுளைக்குப் போய் ஆசப்பத்திரியில் உள்ள எழுதுவினைஞர் ஒருவனுக்குக் கைலஞ்சம் கொடுத்து விவரங்களை அறிந்துகொண்ட பின்னரேயாம். பெருத்த மண்ணீரலை உடைய மிகக் கடுமையான நோயாளி ஒருவன் அக்கிரியன்கும்புறவிலிருந்து வதுளை ஆசப்பத்திரிக்கு வந்தான். அவன் சேர்க்கப்பட்டு இரண்டு வாரங்களில் மரண

மானென். அவனுடைய பெயர் ஜினதாச என்றும் ஊர் அஹங்கம என்றும் ஆகப்பத்திரி எழுதுவினைரிடமிருந்து கரோவிசு அறிந்துகொண்டான். நந்தாவின் கணவனின் ஊர் அஹங்கம அன்று. பியதிகமவாகும். பியதிகமவில் வாழ்பவர்களுக்கு அனுப்பப்படும் கடிதங்களில் பியதிகம், அஹங்கம என்றே முகவரி எழுதப்படுகின்றது. ஆதலினால் ஜினதாசவின் ஊர் அஹங்கம என்று ஆகப்பத்திரிப் புத்தகத்தில் எழுதப் பட்டிருக்கக் காரணம் இதுதான் என்பதை ஊகிக்க முடியாத அளவுக்கு கரோவிசு முட்டாள் அல்லன்.

‘‘எனக்கு மனக்கவலை ஆகப்பத்திரியில் அவர் மரண மானது பற்றித்தான். அவர் துன்பப்பட நான்தான் காரணம். சுகக்குறைவு என்றால் வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு ஊருக்கு வருமாறு அவர் பிபிலியில் இருக்கும்போது எழுதியனுப்பி ணேன். அதைக் கருத்திற்கொண்டு ஊருக்கு வந்திருந்தால் இது ஒன்றும் ஏற்படாது,’’ என நந்தா கண்ணீர் வடித்த வண்ணம் கூறினால்.

‘‘ஜீயோ அம்மா. அவர் துன்பப்பட்டு மரணமானதை என்னால் பொறுக்க முடியாது. நினைவுக்கு வரும்பொழுது தாங்க முடியாது. அவருக்கு ஆவன செய்ய என்னால் முடிய வில்லையே. அவருக்கு ஒரு கரண்டி மருந்தை ஊட்ட முடியாமற் போய்விட்டதே’’.

‘‘அவருடைய கன்மத்தினால் ஏற்பட்டது. ஊருக்கு வர நினைக்காதது அதனால்தான். அவர் ஆகப்பத்திரியில் இறக்க நேர்ந்தது நாம் கவனிக்காமல் இருந்ததினால் அல்லவே. நாம் இனி என்ன செய்ய? எங்களுள் ஒருவரும் அவ்வாறு ஆகப்பத்திரியில் இறக்கவில்லை. ஊருக்கு வந்திருந்தால் எவ்வளவு தான் பணமுடை இருந்தாலும் நாம் அவருக்காகச் செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் செய்து இருப்போம்’’ என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

‘‘ஜினதாசவின் மரணம் சோகமானதொன்றுதான். அவருக்கு அவ்வாறு ஆகப்பத்திரியில் இறக்க எங்களால் ஒருவிதத் தவறும் ஏற்படவில்லை. எனினும் அவர் காரணமாக நாம் அனுபவித்தது அவமானம். அவர் எங்கேயாவது ஓர் ஆகப்பத்திரிக்குப் போய் மரணமானதும் எங்களுக்கு அவமானம் ஏற்படத்தான்’’ என்றால் அனுலா.

‘‘அனு, அப்படிச் சொல்லாதே. எனது மனம் வேதனைப் படுகின்றது. அவருடைய கையிலிருந்த பணமும் ஒழிந்தது. நோயாளியானார். அவை அனைத்தும் என்னால் நடந்தவை. அவர் தொழில் செய்யப் போகவும் நான்தான் காரணம்’’.

“இனியும் அவற்றைப் பற்றிப் பேசத் தேவையில்லை”
என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

ஜினதாசவின் மரணம் கேள்விப்பட்டு ஒருவாரத்தில் திஸ்ஸ ஊருக்கு வந்தான். தொழில் செய்ய கொழும்புக்குச் சென்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கு அதிகமான காலம் கழிந்து விட்டதெனிலும் திஸ்ஸ இதற்கு முன் இரண்டு தடவைகள் தான் ஊருக்கு வந்திருக்கிறார். காலையிலிருந்து மாலைவரை கடையிலே வேலைபார்க்கும் திஸ்ஸவும் அவனது நண்பர்களும் வாரத்துக்கு ஒருமுறை ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாத்திரம் ஓய்வு பெறுகின்றனர். பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை சிங்களப் புத்தாண்டுக்காக அவர்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு, அல்லது மூன்று நாட்களுக்கு ஓய்வு பெறுவார். இதனாலேயே திஸ்ஸ ஊருக்கு வருதல் அரிதாக இருந்தது.

ஜினதாசவின் மரணத்தை முன்னிட்டு பிக்குகள் என்மரை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து மாத்துறை அம்மையார் “சாங்கிக்க அன்னதானம்” வழங்கினார். சாங்கிக்க தானத்துக்குச் செலவு செய்தவன் திஸ்ஸ. அவன் ஊருக்கு வந்ததும் அதற்காகத்தான். அன்னதானத்தில் பங்கு பற்றும் பொருட்டு நந்தாவின் சிற்றப்பாவின் குடும்பப் பெண்களும் பாலதாசவும் அவனுடைய நங்கையும் ஜினதாசவின் சகோதரியும் வந்திருந்தனர்.

கிராமத்தில் எவ்வளவு வறுமையால் பீடிக்கப்பட்ட குடும்பமாயிருப்பினும் மக்கள் சாங்கிக அன்னதானம் வழங்கும்பொழுது சிறு திருமணம் ஒன்றுக்குச் செலவு செய்யும் பணத்தைச் செலவழிப்பார். சாங்கிக அன்னதானத்துக்காக உறவினர்களும் அயல் வீட்டுப் பெண்களும் அழைக்கப்படுவது கிராமத்தில் உள்ள பெரிய சிறிய அனைவரினதும் வழக்கமாகும்.

விவாக விருந்தென்றுக்காகச் சமைக்கும் அளவு காய்கறிகளும் மீன், இறைச்சி வகைகளும் அன்னதானத்துக்காகச் சமைக்கப்படும். தயிரும் பாணியும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவு பழவர்க்கங்களும் அதற்குத் தேவைப்படும். வடித்தெடுத்த நீரினால் உணவு வகைகளைச் சமைக்கும் பொருட்டு எல்லாப் பெண்களும் மிகுந்த ஆசையோடு உதவிசெய்ய முன்வருவது அதினின்றும் பெறும் புண்ணியத்தைக் கருத்திற் கொண்டேயிருக்கும். கிராம வீடொன்றில் சாங்கிக அன்னதானம் தயாராகின்றது என்பதை சிலர் மோப்பம் பிடிப்பது போன்று அறிந்துகொள்வது சாங்கிக அன்னதானத்துக்காகச் சமைக்கப்படும் மீன் முதலியவற்றால் எழும் நறுமணத்தைக்

கொண்டேயாகும். சாங்கிக அன்னதானத்துக்காகச் சமைக்கப்படும் இறைச்சி, மீன், கறிவகைகள் முதலியவற்றிலிருந்து எழும் நறுமணம் போன்ற நறுமணம் விவாக விருந்துக்காக இறைச்சி, மீன், கறிவகைகள் சமைக்கப்படும்போது கூட எழாது. இச்சாங்கிக அன்னதானத்துக்காகப் பெண்கள் தமது சமையல் அறிவுகளையும் அனுபவங்களையும் பயன்படுத்திக் கூடிய கவனத்தோடு உணவு வகைகளைச் சமைப்பர். இதை அறிந்த கிராமத்தவன் ஒருவன் தன்னுடைய மனைவியைப் பின்வருமாறு பகிடி பண்ணினான் எனக் கூறுவர். “என்னுடைய மனைவி எனக்காகச் சமைக்கும் உணவை வாய்க்குச் சுவையாகச் சமைப்பது இருந்துவிட்டு ஒருநாளைக்காகும். பிக்குக்களுக்குச் சமைக்கும் போதோவெனின் ஒருமைல் தூரத்தில் செல்பவனுக்காயினும் மனம் அடிக்கும் அளவுக்கு நன்றாகச் சமைக்கிறோன். எனக்குச் செய்யக்கூடியது இந்தப் பெண்ணை ஆலயத்தில் நிறுத்துவது ஒன்றுதான்”.

நாடோடிக் கதையாகக் கிராமத்தில் பரவிய இவ்லூரலர் கிராமத்தவன் ஒருவனால் கூறப்பட்டதோன்றனர். பிக்குக்கள் காரணமாகப் பொருமைப் பட்ட யாரோ நகநாறி ஒருவனால் பின்னப்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.

வடிக்கப்பட்ட நீர் நிறைந்த மட்பாண்டம் ஓன்றின் சமீபத்தில் குந்திக்கொண்டிருந்த கிராமத்தவன் ஒருவன் அன்னதானத்துக்கு அழைப்பித்த பிக்குக்களின் பாதங்களைக் கழுவினான். சாலையின் கதவடியின் வெளிப்புறத்தில் அமர்ந்திருந்த சோமதாச கைக்குட்டையினால் அவர்களின் பாதங்களைத் துடைத்து ஈரத்தன்மையை அகற்றினான்.

கழுவி, ஈரத்தன்மை அகற்றப்பட்ட பாதங்களை உடைய பிக்குக்கள் சாலைக்குள் பிரவேசித்து, நிலத்தில் இருந்தவர்களாய் கிழப்பெண்களினதும் சிறுர்களினதும் வந்தனையை “‘குபத் நிவன் சம்பத்’” (சுகவாழ்வும் வீட்டுப்பேறும்) எனக் கூறிய வண்ணம் ஏற்று ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். சுவருக்கு அணித்தாய் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாய்களில் இருந்த விரிப்புக்களில் தலையணைகள் வைப்பதன் மூலம் கிராமத்தவர்கள் பிக்குக்களுக்கு ஆசனம் அமைப்பர். கிராமத்தவர்கள் சுவரின் அடிப்பகுதியை மறைத்துத் திரையிழுத்து தலையணையைப் பிக்குகளின் முதுகுக்கு அணையாய் வைப்பது அவர்களின் (சீவரங்களில்) காவி உடைகளில் சுண்ணமெபு படுவதைத் தடுக்கும் எண்ணத்துடன் மாத்திரமன்று, மேலதிகச் சுகவசதி களைச் செய்து கொடுப்பதற்குமாகும். பிக்குக்களுக்கு இவ்வலகச் சுகவசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் அளவுக்கு தங்கள்

களுக்கும் மறுமையில் நற்பேறு கிடைக்கும் என்பதைக் கிரா மத்தவர்கள் அறிவர்.

பிக்கு நாயகம் அவர்கள் மாத்துறை அம்மையாரைக் கொண்டு பாளிச் செய்யுட்களைப் பாராயணம் செய்வித்து அன்னதானத்தைச் சாங்கிக்க வாக்கி (சங்கம் சார்ந்ததாக்கி) அவ்வள்ளதானத்தின் மகிமைகளை வருணிக்கலானார். அவர் ஜினதாசவை நினைவுபடுத்தியதும் நந்தாவின் இரு கண்களிலும் கண்ணீர் நிறைந்தது.

மீன்கறி கொண்ட சோற்றை அருந்திய பின்னர் பிக்குக்கள் தயிரையும் பானியையும் உட்கொண்டனர். தேயிலை, அல்லது கோப்பி குடித்துவிட்டு வெற்றிலை சப்பி அருந்திய பின்னர் போதித்தலில் சிறந்த பிக்கு ஒருவரைத் தவிர ஏனையோர் எழுந்து, நிலத்தில் விழுந்து கும்பிடும் பெண்களினதும் பிள்ளைகளினதும் வந்தனைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டனர். அங்கே தங்கிய பிக்கு அரைமணி நேரம் தருமோபதேசம் செய்து பெரிய கைக்குட்டை யொன்றை தருமக் காணிக்கையாகப் பெற்றுக்கொண்டு பறப்பட்டுச் சென்றார். அதேநாள் மாலை புகைவண்டி மூலம் திஸ்ஸ கொழும்பு நோக்கிச் சென்றான்.

திஸ்ஸ இப்பொழுது தோற்றுத்திலும் குணவியல் புகளிலும் சிறந்திருத்தலைக் கண்ட மாத்துறை அம்மையார் மட்டுமன்றி அனுலாவும் நந்தாவும் மகிழ்ந்தனர். கொழும் புக்குச் சென்றபின்னர் திஸ்ஸ புத்தகங்கள் வாசிப்பதில் ஆர்வ முள்ளவனுதல் சிறப்பாக மாத்துறை அம்மையாரின் மகிழ்ச் சிக்கு ஏதுவாயது. எனினும், புத்தகங்களை வாசிப்பது காரணமாக திஸ்ஸ பெரிதும் மாறுபட்ட கருத்துக்களை உடைய வனுயிருத்தலை அறிந்தால் மாத்துறை அம்மையார் கவலையடைவார் என்பதில் ஐயமில்லை. ஊரிலும் அதிகச் சமயப் பற்றற்றவனை திஸ்ஸ இப்பொழுது மிகவுங் குறைந்த மதப் பற்றுடையவனுயிருந்தான். கொழும்பில் அவன் புத்தகங்களை வாசிக்கப் பழகியது நண்பர்களின் உறவு அற்றுப்போனமையினாலேயாகும். ஊரில் நண்பர்களிடமிருந்து பெற்ற ஆறுதலையும் மகிழ்வையும் அவன் கொழும்பில் புத்தகங்களை வாசிப்பதன் மூலம் பெற்றான். நண்பர்களின் இடத்தைப் புத்தகங்களுக்கு அளித்தமையின் அவன் புத்திக் கூர்மை உடைய வனங்னன். உடற்பயிற்சிக்கும் விளையாட்டுக்கும் இருந்த ஆர்வம் குறைந்தவனுண்ண.

ஊரிலும் புத்தகங்களை வாசிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் இருந்தது. தன்னுடைய நண்பர்

களுடன் திரிவதும் வினோயாடுவதும் அதிக மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தமையினால் அவன் புத்தகங்களை வாசிக்கும் ஆர் வத்தை அடக்கிக் கொண்டான். ஆதவினால் அவன் ஊரில் புத்தகங்களை வாசிப்பது அரிதாக இருந்தது. கொழும்புக்குச் சென்று சொற்ப காலத்துக்குப் பின்னர், திஸ்ஸவின் புத்தகம் வாசிக்கும் ஆர்வம் சோம்பலை அகற்றிய விடத்து ஏரியும் தன்ஸ் போன்று வெளிப்படலாயிற்று. தொடக்கத்தில் அவன் ஆங்கிலப் புத்தகங்களை வாசித்தானென்னும் நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் விருப்பத்தினால் பின்னர் சிங்களப் புத்தகங்களைப் படிக்கத் தலைப்பட்டான். பொரல்லை ஆச்சிரமம் ஒன்றில் வாழ்ந்த பிக்கு ஒருவரிடம் சென்று சிதத் சங்கராவ என்ற இலக்கண நூலைப் படித்த அவன் பின்னர் காவியசேகர வையும் சலவிஹினி சந்தேசவையும் கற்றன. நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்குத் தோன்றுபவர்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் கணித வினாத்தான் மிகவும் கடினமானதொன்றுகையால் அவன் கணிதம் பயில முயன்றான். புத்தகங்களைப் படித்தலில் இருந்த அதிக ஆசையினால் திஸ்ஸ கணிதம் கற்க முயன்றது பெருவிருப்பத்தோடன்று. கணிதம் கற்பதை பறக்கணித்த மையினால் திஸ்ஸ நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றவில்லை. பெருவிருப்போடு கணிதம் கற்றுக்கொள்ள முடியாமற் போனமையினால் நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் பெருவிருப்பும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக திஸ்ஸவின் மனத்தை விட்டகன்றது. எனினும், அவன் ஆங்கில, சிங்களப் புத்தகங்களை மிக்க ஆர்வத்தோடு படிக்கலானான்.

அவன் நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்காக சிங்களம் கற்க ஆரம்பித்தது மிக்க கஷ்டத்துடனேயாகும். வேலையில்லா விட்டாலும் காலையிலிருந்து இரவு ஏழு எட்டு மணி வரை கடையில் சேவைக்காக ஈடுபட்டிருக்க வேண்டிய திஸ்ஸ இராச்சாப் பாட்டுக்குப் பின்னரே புத்தகம் வாசிப்பதற்கான ஒய்வு நேரத்தைப் பெற்றன. கல்விகற்க வேண்டும் என்ற ஆசையால் உந்தப்பட்ட அவன் அதையித்துக்கு இடங்கொடாமல் சிதத் சங்கராவைப் படிக்க ஆரம்பித்தான். இராச்சாப் பாட்டின் பின்னர் நித்திரை வராமல் தடுக்கும் முகமாக இரு கண்களையும் நனைத்துக்கொண்டு பாடம் செய்தான். மீண்டும் அவன் அதிகாலை நான்கு, அல்லது ஐந்து மணிக்குத் துயிலெழுந்து பாடம் பண்ணினான். அவன் இவ்வளவு கஷ்டத்துடன் சிதத் சங்கராவைப் படித்தான். உள்ளத்துக்கும் உடலுக்கும் இவ்வளவு வேதனை கொடுத்து வாலிபன் ஒரு வனுக்காயினும் அதிககாலம் கற்க முடியாது. சிதத் சங்கராவைப் பயின்ற பின்னர் திஸ்ஸ விடியுமுன் துயிலெழு முயற்சிக்க

வில்லை. நொத்தாரிசுப் பரீட்சை பற்றிய ஆர்வமும் படிப் படியாகக் குறையும் பொழுது திஸ்ஸவின் மனத்தில் புதினப் பத்திரிகைகளுக்கோ, சஞ்சிகைகளுக்கோ கடிதங்கள் எழுதி யனுப்பும் ஆவல் ஏற்பட்டது. இதனேலேயே புத்தகங்களைப் படிக்கும் அவனது ஆசை குன்றுமல் இருந்தது.

திஸ்ஸ புத்தகங்களைப் படிப்பதன் மூலம் மாத்திரமன்றிப் பேசும்படம் பார்த்தவின் மூலமும் சேர்க்கஸ் முதலிய விளையாட்டுக்கள் பார்த்தவின் மூலமும் பெரும் அளவு இன்பமடைந்தான். அவன் வாரத்துக்கொருமுறை பேசும்படம் பார்க்கச் சென்றது அதனால் இன்பம் மட்டுமன்றி படிப்பினையும் பெற்றதனேலோயாம். கொழும்புக்குச் சென்ற சில நாட்களில் தொடர்ச்சியாக மூன்று சேர்க்கஸ்களை அவனால் பார்க்க முடிந்தது.

பாலர் பருவத்தைத் தாண்டிய காலத்திலிருந்து திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் பெண்கள் காரணமாக அழுர்வமானு, விசித்திரமான பாலிய உணர்ச்சிகள் தோன்றலாயின என முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டது. பெண்கள் காரணமாகத் தன்னிடம் தோன்றிய உணர்ச்சிகளை மிகுந்த வெட்கத்தினால் அடக்கிக் கொண்டமையினால் அவர்கள் காரணமாகத் திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் காரணம் கூற முடியாத அச்சத்தோடு கெளரவமும் அன்பும் தோன்றின. சர்க்கலில் நடன அரங்கில் புகுந்த மங்கையர் வயதினாலும் புத்திக்கூர்மையிலும் முதிர்ந்தவரிடத்து மதிப்பளிக்கும் அன்பை உண்டாகச் செய்வ தில்லை. நிறம் பூசிக் கொள்வதற்கால் அமைத்துக்கொண்ட வடிவழைகையும் குழந்தை இயல்பையும் உடைய அவர்கள் பரத்தையர், அல்லது கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்கள் என வயதால் பழுத்தவர்கள் கருதுவர். ஆதலினால் சர்க்கஸ் நடன அரங்கில் புகுந்த நடனமாதர் திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய விசித்திர உணர்ச்சியும் கெளரவ அன்பும் ஏனைய அனுபவம் வாய்ந்த ஒரு வாலிபனின் காதுக்கெட்டின் திஸ்ஸ சந்தேகத்துக்கிடமின்றி அவனது சிரிப்புக்கு ஆளாவான். பெண்கள் காரணமாகத் தன்னுடைய உள்ளத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளை ஒருபோதும் வாயினால் வெளியிடவில்லை யாதலால், திஸ்ஸ அவ்வாறு சிரிப்புக்கு ஆளாகவில்லை.

சர்க்கஸ் ஓன்றில் நடன அரங்கில் தோன்றிய நடனச் சிங்காரிகளின் நடனத்தையும் வடிவழைகையும் கண்டு அவர்கள் சீதை போன்ற கற்புடைய மகளிர் என அவர்கள்பால் மனத்தைப் பறிகொடுத்த திஸ்ஸ எண்ணினான். அவர்கள் ஓர் ஆணினுலன்றிப் பல ஆண்களினால் விரும்பப்படுபவர்கள்

என்ற உணர்ச்சி காரணமாக அவனுடைய மனத்தில் வேதனை யும் வெறுப்பும் தோன்றுகின்றன. ஆதலினால் சிலவேலைகளில் அவ்வணர்ச்சிகள் தோன்றினாலும் அவற்றை அடக்கிக் கொண்டு பெண்கள் பற்றிய தன்னிடத்துத் தொடக்கத்தில் தோன்றிய ஆழர்வமான பாசிய எண்ணங்களில் அவன் தொங்கிக்கொண்டிருந்தான். சர்க்கஸ் மன்றில் நடனமாடிய நடன மகள் ஒருத்தியின் சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் அவனுடைய கையொன்றை முத்தமிடக் கொடுத்தால் அதனால் வாழ்க்கையின் முடிவுவரை இன்பம் பெறலாம் என்பது திஸ்ஸவின் கருத்து. வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றை அளித்துக்கொள்வதற்காக இம்மங்கையர் நடன அரங்குக்கு வந்து நெற்றிவேர்வை நிலத்தில் சிந்தக் கடுமையாக உழைப் பதைக் கண்டு அவனுடைய உள்ளத்தில் ஒருவிதமான வெறுப்புத் தோன்றியது. அவ்வெறுப்புத் தோன்றியதற்கும் காரணம் நடனமாதரைச் சீதைகளாகக் கருதியமையே. அதிக வெட்கமும் கல்வியும் இல்லாதிருந்தால் திஸ்ஸ, ஆண்களின் சிரிப்புக்கு மாத்திரமன்றி பெண்களின் சிரிப்புக்கும் இலக்காகி இருப்பான். அதிக வெட்கமும் புத்திக் கூர்மையும் காரணமாக அவன் சில சந்தர்ப்பங்களில் இளநங்கையரிடத்தில் அச்சத்தையும் சந்தேகத்தையும் தோற்றுவிக்கும் உபாசகன் போன்றவனுவான். எனினும், திஸ்ஸ சிந்தனையினால் உபாசகன் அல்லன். அவனுடைய அதிக வெட்கமும் அவனுடைய மனத்தில் அவர்கள் பற்றியுள்ள விமரிசமற்ற கெளரவழும் அன்பும் காரணமாக அவன் பெண்களுக்கு உபாசகன் போன்று தோற்றுகின்றன.

வாரந்தோறும் வெளிவரும் சிங்களப் பத்திரிகைக்கும் மாதத்துக்கொருமுறை வெளிவரும் சஞ்சிகைக்கும் திஸ்ஸ சில சமயங்களில் கட்டுரைகள் எழுதினான். வாழையடிவாழையாக உள்ள கொள்கைகளுக்கு முரணுன நியாயங்களைக் கொண்ட அவனது கட்டுரையை அப்பத்திரிகை ஆசிரியர் நிராகரித்தது அரிதாகும். ஒருத்தலை திஸ்ஸவுடன் உரையாடிய விவாகப் பதிவுகாரர் ஒருவர் தன்னுடைய அனுபவங்கள் பலவற்றை வெளிப்படுத்தினார். விவாகப் பதிவுகாரரின் அனுபவங்களை அடிப்படையாக வைத்துச் சிறந்த ஒரு கட்டுரையைத் திஸ்ஸ எழுதினான். சிறுகதை ஒன்றினைப் போன்றிருந்த அக்கட்டுரைக்கு வாரந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் முதலிடம் அளித்

தார். வாசிப்பவர்கள் மிக்க ஆர்வத்தோடு அக்கட்டு ரையை வாசிப்பர் என அறிந்துகொண்ட பத்திராசிரியர் மீண்டும் அத்தகைய கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கு ஊக்கமளிக்கு முகமாக பத்து ரூபாவைத் திஸ்ஸவுக்கு அனுப்பினார்.

திஸ்ஸ ஞாயிற்று மாலை உலாத்தச் சென்று மாலை நேரத்தில் மருதானைப் புகைவண்டி நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள நாடக மாளிகைக்கு அருகில் இருந்த மருந்துக் கடைக்குச் சென்று அங்கு சற்று நேரத்தைக் கழித்தான். அம்மருந்துக்கடையைவத்தியர் வாரத்துக்கொருமுறை நோயாளிகளைப் பார்க்க அங்கு வருவார். ஏனைய நாடகளில் அம்மருந்துக் கடைக்குப் பொறுப்பாயிருந்த வாலிபன் திஸ்ஸ வின் நண்பன். திஸ்ஸ, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மருந்துக் கடைக்குச் சென்று நாடகம் பார்க்கச் செல்லும் பெண் களையும் ஆண்களையும் பார்த்து மருந்துக்கடை வாலிபனேடு ஈடுபடும் பகிடிகளினால் மகிழ்வுற்றான். நாடகம் பார்க்கப் போகும் பெண்களும் ஆண்களும் பெரும்பாலும் திஸ்ஸவின் பகிடிகளுக்கு இலக்காவர். திஸ்ஸ அவர்களைக் கேளி பண்ணும் போது அவர்களுக்குக் கேட்கவன்றி மருந்துக் கடை வாலிப னுக்குக் கேட்குமாறு பகிடி வாரத்தைகள் கூறுவான். பேசும் படம் பார்க்கப் பழகிய திஸ்ஸ சிங்கள நாடகங்களில் நடிப்ப வர்களை “காற்றுடி விடுபவர்கள்” எனப் பகிடி பண்ணினான். அதனால்தான் நாடகம் பார்க்கச் சென்றவர்களும் அவனுடைய பகிடிகளுக்கு இலக்காயினார்.

புகை வண்டி நிலையத்துக்கும் மருந்துக் கடைக்கு நடுவிலிருந்த சந்திக்கு இரண்டு மூன்று இலை நங்கையர் மாலையில் வருவார். பார்ப்பவர்களின் கண்களையும் மனத் தையும் பறிக்கும் ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து நறுமணத் திரவியங்களினால் மேனியை மினுக்கி மாலையில் இவ்விடத் துக்கு வரும் நங்கையர் பரத்தைத் தொழிலால் வாழுக்கை நடத்துவோராவர். அவர்களுள் வடிவமுகி ஒருத்தி திஸ்ஸவின் மனத்தைக் கவர்ந்தாள். திஸ்ஸ மருந்துக் கடைக்கு வருவது அவளைப் பார்க்கவன்றெனினும் அவளைப் பார்த்தல் அவனது மகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவாயிருந்தது. தாரத்தில் நின்று கொண்டு வாரத்துக்கொருமுறை அவளைப் பார்த்து மகிழ் வடைந்த திஸ்ஸ அவளுடன் ஒருபோதும் கதைக்கவில்லை. அதிக வெட்கம் காரணமாகவே அவன் அவளுடன் பேசவில்லை. வெட்கத்தை அகற்றிவிட்டு அவளுடன் உரையாட இம்முறை எண்ணினான் திஸ்ஸ. அவ்வாறு எண்ணியது, அவளுடன் உரையாடி அவன் பற்றிய விவரங்களை அறிந்துகொண்டால் பத்திரிகைக்குச் சிறந்த கட்டுரையொன்றை அனுப்பலாம் என்று

அவனுக்குத் தோற்றியதாலாகும். எனினும், அவனுடன் உரையாடும் எண்ணத்துடன் மூன்று ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மருந்துக்கடைக்குச் சென்ற திஸ்ஸைவுக்குத் தனது நாணத்தை வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை. அவளை அழைக்கும்பொழுது அவள் ஏசிவிட்டால் எவ்வளவு வெட்கமாயிருக்கும் என்று சிந்தித்தான். இவ்வணர்ச்சியை மருந்துக்கடையில் இருந்த வாலிப்பனுக்கு வெளிப்படுத்தினால் திஸ்ஸ அவனுடைய சிரிப் புக்குக்கூட இலக்காகியிருப்பான். கண்ணைச் சிமிட்டுவதனால் மாத்திரம் அவ்விளாநங்கையை மருந்துக்கடைக்கு அழைப்பிக்கலாம் என்பதை திஸ்ஸைவவிட பெண்களை நன்கு அறியும் அதிகக் கல்வியற்ற அவ்வாலிபன் அறிவான்.

ஓருநாள் திஸ்ஸ மருந்துக்கடை வாயிலண்டை வந்து அதிக நேரம் பார்த்திருந்து சுற்றவர் ஒருவரும் இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் அவ்விளாம் பரத்தையை அழைத்தான். அவள் அடுத்த கணம் மருந்துக்கடையை நோக்கி நடந்தாள்.

“‘உள்ளே வா’” எனக் கூறி மருந்துக்கடையில் இருந்த மேசைக்கு முன்னால் உள்ள கதிரையில் அமர்ந்தான்.

உள்ளே வா என இப்பரத்தையை அழைத்தைத்தக் கேட்ட மருந்துக்கடையிலிருந்த வாலிபன் புன்முறுவல் பூத்தான்.

“‘என் ஜியா?’” எனக் கேட்ட வண்ணம் இள நங்கை வாயிலிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள். சிறந்த ஒரு மூக்கையும் சிறிய ஒரு வாயையும் நீலநிறக் கண்களையும் உடைய அவளின் முகத்தை நன்கு அவதானித்த திஸ்ஸவின் எண்ணத்தில் மறைந்த ஓர் ஆசை தோன்றியது.

“‘வா, ஒரு தேவை’”

“‘என்? எங்களுக்கு முடியாது. வழியில் மக்கள் போகிறார்கள். தேவையானால் நாம் இருக்கும் இடத்துக்கு வாருங்கள்’’.

“‘அத்தகைய ஒன்றுக்கன்று’” எனக் கூறிய திஸ்ஸ சிரித்தான்.

“‘அப்படியென்றால் எதற்கு?’”

“‘உன்னுடைய செய்திகள் சிலவற்றை அறிந்துகொள்ளத்தான் அழைத்தேன்’’.

“‘என்னுடைய செய்திகள் ஏன்?’” எனக் கேட்ட இள நங்கை மருந்துக்கடைக்குள் நுளைந்தாள்.

“‘சும்மா’”

“‘எங்களுக்குத் தெரியும்—பொலிசுக்குக் கொடுக்க’’
எனக் கூறிக்கொண்ட இளநங்கை செல்லத் திரும்பினான்.

“‘இல்லை, இல்லை’’ எனத் திஸ்ஸ ஒரு ரூபாவை இளநங்கை
யிடம் கொடுத்தான்.

திஸ்ஸ தனது வீட்டை நோக்கி வரும் நோக்கமுடை
யவன் எனினும் அதனை மறைத்துக்கொண்டு விவரங்களை
அறிவதற்கு முயல்வதாக நங்கை என்னினான்.

“‘என் என்னைப் பற்றிய விவரங்கள்?’’

“‘ஒரு புத்தகம் ஏழுத’’

“‘அது பொய்’’

“‘பொய்யன்று’’ எனக் கூறிய திஸ்ஸ ஒரு கடதாசியைக்
சட்டைப் பையுக்குள்ளிருந்து எடுத்து ஒரு பென்சிலையும் கையில்
எடுத்தான்.

“‘என்ன விவரங்களை அறிய வேண்டும்?’’ எனக் கேட்ட
நங்கை சிரித்தாள்.

“‘இதற்கு முன்னர் என்ன செய்தாய்?’’

“‘ஊரில் இருந்தேன்’’.

“‘பெயர்?’’

“‘மகிளின்’’

“‘ஊர் எது? அப்பா என்ன செய்தார்?’’

மலைதாட்டு நங்கையான அவளின் தந்தை ஒரு யானைப்
பாகன். தந்தையின் மரணத்தின் பின்னர் கொழும்பிலிருந்து
சென்ற ஒரு கிழவி அவளுடைய தாய்க்குப் பத்து ரூபா
கொடுத்து அவளைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வந்தாள். இள
நங்கை தன்னைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறும்பொழுது
பாழான அம்பலம் ஒன்றை நினைவுபடுத்தும் முகத்தையும்
உடலையும் உடைய ஒரு கிழப்பெண் வந்து இளநங்கையை
எச்சரித்தாள்.

“‘வா, வா’’ எனக் கூறி கிழவி இளநங்கையை ஏறிட
டுப்பார்த்துவிட்டுத் திஸ்ஸவை நோக்கினான். “‘அவர் பொலிசி
விருந்து அனுப்பப்பட்ட ஒருவர்’’.

“‘ஜியா, எங்களிடத்துக்கு வாருங்கள்’’ எனக் கூறிய
இளநங்கை மருந்துக்கடையிலிருந்து வெளியே இறங்கினாள்.

“‘ஏன்?’’ எனச் சற்றுத்தூரம் சென்ற கிழவி அச்சுறுத்தி
நாள். “‘என்னடி தெரியவில்லையா? இரகசியப் பொலிச
ஜியா ஒருவர் அல்லவா?’’

“‘எவராயிருந்தாலும் எமக்கென்ன?’

“‘பொலிக்கு எங்களுக்கு அலைய முடியாது’.

“‘ஜியாவின் ஒரு ரூபா பறிபோய்விட்டது’ எனக் கூறி மருந்துக்கடை வாலிபன் சிரித்தான்.

“‘அக்கிழவி அல்லவா அதற்கு இடமளியாதது. அக்கிழவிக்கு ஒரு ரூபா கொடுத்திருந்தால் வேலையைச் செய்து கொள்ள இருந்தது’.

“‘அப்பெண் பெரும் முதேவிப் பெண்ணென்றத்தி’.

மீண்டும் வியாபார நிலையத்துக்குச் சென்ற திஸ்ஸவுக்கு இளம் பரத்தையின் தோற்றத்தை மனத்திலிருந்து அகற்ற முடியவில்லை. அன்றிரவு உறங்கச் சென்ற போதும் அவனுக்கு அவ்விளம் பரத்தையின் எண்ணம்தான் வந்தது. அவருடைய முட்டாள் தனமான சிரிப்பும் அடிக்கண்பார்வையும் சிறந்த முகமும் உயர்ந்த மார்பும் திஸ்ஸவின் நினைவுக்கு வந்தன. அவருடைய வாழ்க்கைக் கதையின் ஒருதுளி அளவினதான் விவரங்களும் அவனுடைய மனத்தில் தோன்றலாயின. பரத்தையின் வீட்டுக்குச் செல்லும் எண்ணம் ஏற்பட்டது அவனுக்கு. அவ்வெண்ணம் தோன்றியதும் அவனுடைய மனத்தில் நாணமும் அச்சமும் தோன்றின. ஆதலினால் ஒரு வரும் அறியாதவாறு அங்கு எவ்வாறு செல்லலாம் என்ற பிரச்சினையைப் பற்றி ஆராயலானன்.

அவன் மருந்துக்கடையில் பரத்தை ஒருத்தியை அழைத்தது அவன் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டறிந்து பத்திரி கைக்குக் கட்டுரை ஒன்று எழுதும் எண்ணத்துடனேயாம். இப்பொழுதோவெனின் கணிகையின் இல்லத்துக்குச் செல்ல நினைப்பது அக்கருத்தினால் மாத்திரம் அன்று. பார்க்கும் அவா வினாலும்கூட என்பதைத் திஸ்ஸ அறிந்தான். “‘அவளைக் கண்டு அவளின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விவரங்களை அறிவ தில் தவறு என்ன இருக்கிறது? அங்கே அறிமுகமான எவராயினும் என்னைக் கண்டால்? அவளைக் கட்டி முத்தமிடும் ஆசை என்னிடமில்லை. ஆதலினால் அங்கு சென்று அவளோடு உரையாடுவதனால் எனக்குத் தேவையான விவரங்களை அறிந்து கொள்ளலாம். எவர் என்ன நினைத்தாலும் என்ன கூறி னலும் நான் அங்கு போவது கெட்ட எண்ணத்தோடன்று என்பதை நான் அறிவேன் அல்லவா? அங்கு சென்றவிடத்து நான் கஷ்டத்துக்குள்ளானேல்? கெட்ட எண்ணம் என்னிடம் இல்லை என்று என் மனச்சாட்சி கூறுமா?’”

பின்னுவது போன்று திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் எண்ண அலைகள் உதித்தன. வெட்கமுடைமை காரணமாக பெண் களிலிருந்து விலகி நின்று அவர்களைப் பற்றி எண்ணி மகிழ் வறப் பழகியிருந்த திஸ்ஸவின் மனத்தில் தோன்றிய இவ் வெண்ணங்கள் ஆசையும் தீங்கற்றனவா தலால் அவன் கட்டிலில் சாய்ந்து சற்று நேரத்தில் நித்திரையில் மூழ்கினான்.

அடுத்த ஞாயிற்று இரவு ஏழு மணியளவில் கடையிலிருந்து புறப்பட்ட திஸ்ஸ இளங் கணிகை வாழும் சேரிப் பக்கம் சென்றான். இச் சேரியினுள் மாலை நேரம் புகும் ஒருவளைத் தூரத்தில் உள்ள வேரெருவன் அறிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு அப்பிரதேசம் இருண்டிருந்தது. சிறு வீடு ஒன் றில் அகற்றப்பட்ட ஒரு பல்கையையுடைய வாயிலிருந்தும் வேரெரு வீட்டின் மூடப்பட்டிருந்த கதவின் திறவுகோல் துவாரத்தினாடாகவும் அடைக்கப்படாத யன்னல் களிலிருந்தும் வெளிப்படும் விளக்கொளியினால் வழி இடத்துக் கிடம் வெளிச்சத்தைப் பெற்றது. சேரியினுட் புகுந்து சற்றுத் தூரம் சென்றதும் பழைய சாக்குகளால் நிரப்பப்பட்ட வீட்டினுள் புகுந்தவுடன் உணரும் நாற்றத்தை முக்குறுனி யைத் தட்டிக்கொண்டு செல்லும் நாற்றத்தை அவன் உணர்ந்தான். ஒருசிறு வீட்டிலிருந்து வாத்திய ஒலி கேட்டது. வேரெரு வீட்டிலிருந்து இளைஞர்கள் பலர் சிரிக்கும் ஒலி கேட்க, மற்றெரு வீட்டிலிருந்து ஒரு குழந்தை அழும் சத்தம் கேட்டது. சேரியின் மத்தி வரை நடந்த திஸ்ஸவுக்கு யாரோ ஒருவன் இன்னெருவனுக்கு இரக்கமற்ற முறையில் அடிக்கும் சப்தமும் அத்தோடு ஒரு பெண்ணின் புலம்பலும் கேட்டன. அடிக்கும் சத்தத்தையும் பெண்ணின் புலம்பலையும் கேட்ட திஸ்ஸவின் மனத்தில் அச்சம் தோன்றியது. அச்சத்தினால் சிக்கலான சிந்தனையினால் எழுப்பப்பட்ட பல்வேறு விதமான எண்ணங்கள் காரணமாக அவனுடைய மனம் குழப்பமடைந்தது. பெண்ணுக்கு அடிக்கிறவன் அவனுடைய கள்ளக்காதலன் வீட்டிலிருப்பதைக் கண்டதனால் கோபமடைந்த கணவனுக்கலாம் என்ற உணர்ச்சியும் திஸ்ஸவின் குழப்பமடைந்த மனத்தில் தோன்றலாயிற்று. ஆதலினால் அத்தகைய கலகம் கொலையில் முடிவடையலாம் என்று எண்ணிய திஸ்ஸ நடுங்கினான். ஏனைய வீடுகளில் உள்ள மக்கள் ஒடிவராததற்குக் காரணம் யாது? பயத்தினால் நடுங்கிய திஸ்ஸ பாதையின் இருமருங்கிலும் இருந்த சிறு வீடுகளின் வாயில்களைப் பார்த்த வண்ணம் அதிக விரைவாக நடந்தான்.

சில வீடுகளிலிருந்து இறைச்சி பொரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. சேரிகளின் வடிகாலிலிருந்து எழும் நாற்றத்தோடு

கலந்த பொரியல் மணம் திஸ்ஸவின் முக்கைத் துணைத்தது. இங்கே வீடுகளும் அழுக்குப் படிந்திருந்தன. வீட்டில் வாழ் வோரும் அழுக்காயிருந்தனர். அவர்களின் துணிமணிகளும் அழுக்குடையனவாய் இருந்தன. தட்டுமுட்டுக்களும் அழுக்காயிருந்தன. இறைச்சி பொரிக்கும் இடத்திலிருந்து எழுந்து வடிகால்களின் நாற்றத்தையும் இழுத்துவந்த புகைமணமே இவ்வழுக்கான தன்மையை அவனுக்கு அதிகமாகப் புலப் படுத்தியது.

இளம் கணிகை இருக்கும் சேரியின் பெயரை அன்றி அவளின் வீட்டின் இலக்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளாத திஸ்ஸ தனது மட்மைத்தனத்தை இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான். அன்னியர்களிடம் கேட்பதனால்தான் இரவில் அவள் இருக்கும் இடத்தை அறிய முடியும். இல்லாவிடில் வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் பெண்களின் முகங்களைப் பார்த்தவண்ணம் செல்ல வேண்டும். சில வீடுகளின் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதால் அவளைக் காண முடியுமென நினைப்பது கடினம். சேரியின் கடைசி வரை சென்று அங்கிருந்து வீதிக்கிறங்கிக் கடையை நோக்கிச் செல்லும் எண்ணத்தோடு திஸ்ஸ நடந்தான். சேரியின் மறுபுறத்தை அண்மிய அவனின் நடுக்கம் குறைந்தது. நின்று திரும்பிப் பார்த்த திஸ்ஸவுக்கு தான் அங்கு புகுந்தபொழுது கண்ட பாழ்மைதந்த நிலையே தென்பட்டது. பெண்ணின் புலம்பல் சேரியின் அமைதிக்கு அதிகம் பங்கம் விளைவிக்கவில்லை.

திஸ்ஸ கடையை நோக்கிச் செல்வதற்குப் பதிலாக மீண்டும் சேரியினுாடாக நடந்தான். இளநங்கையைக் காணும் ஆசை மீண்டும் தலைக்கேறினமையினால் அவள் அவ்வாறு செய்தான். சற்றுத் தூரம் சென்ற அவள் வலது பக்கத்தில் இருட்டில் இருந்த சிறு வீடொன்றின் கதவைப் திறப்பதை அவதானித்தான். வாயிலிலிருந்து வெளிப்பட்ட விளக்கு வெளிச்சம் காரணமாக வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்து நடந்து சென்ற வாலிபர்கள் இருவருள் ஒருவனைத் திஸ்ஸ இன்னுரென அறிந்து கொண்டான். அவ்வாலிபர்கள் இருவரும் கண்ணுக்கு எட்டாமற் செல்லும் வரை அவன் நின்றது அதனாலேயாகும். அவர்கள் இருவருள் ஒருவன் மருந்துக்கடைக்குப் பொறுப் பாயிருந்த தன்னுடைய நண்பனவான். சந்தேகத்துக்கிட மின்றி இவ்வீடுதான் தான்தேடும் அக்கணிகையின் இருப்பிடமாயிருத்தல் வேண்டுமென திஸ்ஸ எண்ணின். எனினும், நடுங்கும் இருதயமும் இளநங்கையைக் காணும் ஆசையும் உடையவனுய் அவன் அவ்வீட்டை நோக்கிக் காலெடுத்து வைத்தான். வாயிலை அண்மிய அவன் அழகு மிக்க முகம்

ஒன்றைக் கண்டான். வாயிலீல் மிக்க நெருங்கிய பின்னர் அவ்வழகான முகமுடையவள் நடுவயதில் உள்ள ஒரு பெண் என்பதை அறிந்துகொண்டான்.

“‘மருதானை மருந்துக்கடை வீரசேன இங்கே வந்தானு?’’ என்ற சொற்கள் கலவரமடைந்த திஸ்ஸவின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டன. சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து வெளிவந்திராவிட்டால் அவன் வாயிலில் நின்ற அப்பெண்ணின் சந்தேகத்துக்கு இலக்காகியிருப்பான்.

முதலில் அவன் சந்தேகத்துடன் திஸ்ஸவைப் பார்த்தாள். வாயிலிலிருந்து வெளிப்பட்ட விளக்கு ஒளியினால் வெளிச்சமடைந்த திஸ்ஸவின் கபடமற்ற முகத்தைக் கண்டதும் அவளுடைய சந்தேகம் நீங்கியது. இதற்குமுன்னர் இச் சேரியில் தான் காணுத திஸ்ஸ வழிதவறிய ஒருவனுக் கிருக்கலாமென நினைத்தாள்.

“‘இப்பொழுதுதான் அவன் என்னுடைய மகனேடு நாடகம் பார்க்கச் செல்வதென்று சென்றுன்’’ எனக் கூறிய பெண் வாயிலிலிருந்து சற்று விலகி நின்றாள். அவன் வாயிலிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றமை வீட்டினுள் புகத் தனக்குக் கிடைத்த அழைப்பு என திஸ்ஸ எண்ணினான். வீட்டினுள் நுளைந்து மகிளின் இருக்கும் இடத்தைத் தேட நினைத்த போதிலும் திஸ்ஸ மீண்டும் அவ்வெண்ணங்களை அடக்கிக் கொண்டான்.

நடுவயதிலிருந்த பெண் வாயிலிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றதும் திஸ்ஸவை வீட்டுக்குள் அழைத்ததும் வீரசேனபற்றிய விவரங்களை அறியும் முகமாகவேயாகும். அவன் வீரசேனவைப் பற்றிய விவரங்களைத் தேட முயல்வது அவன் அவளுடைய மகளை விவாகம் செய்துகொள்ள இணங்கி அங்கு வருபவனுண்மையினாலேயாகும்.

“‘இப்பையன் இதற்கு முன்னர் இப்பகுதிக்கு வரவில்லை போலும்’’ என வாயிலண்டை நின்ற பெண் கூறினாள்.

“‘இல்லை’’.

“‘இப் பொல்லாத வேளோயில் பழக்கமில்லாத இவ் வீதியில் உலாவ வந்ததேன்?’’

“‘வந்தது உலாத்தவன்று’’.

“‘நான் சாடையாகக் கண்டேன் இந்தப் பையன் சற்று முன்பதாக அந்தப் பக்கம் போவதை’’.

உண்மையைப் புலப்படுத்தி இவளிடமிருந்து மகிளின் இருக்கும் இடத்தைத் தேடவேண்டுமா? இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது தில்ஸவுக்குக் கடினமான காரியமாயது. சிறுவயதி விருந்தே தில்ஸ சிந்தனைக்கன்றி கிரியைக்குச் சூரனுக் கிருக்க வில்லை. விளையாட்டும் புத்தகப் படிப்பும் அல்லாது வேறு எதனையாயினும் சிந்திக்கும் பொழுது அதற்கு முரணுன எண்ணமும் தில்ஸவின் மனத்தில் தோன்றும். இவ்வெண்ணங்கள் இரண்டுக்கும் இடையில் ஏற்படும் மோதவின் பெறு பேருக தில்ஸ தான் எண்ணும் கருமத்தை ஒத்திப் போடுவான். மகிளின் இருக்கும் இடத்தை இவளிடமிருந்து அறிய முற்படின் இவள் ஜயமின்றி வீரசேனவிடம் கூறுவான். வீரசேன தனது கடையிலுள்ள வேறொருவனுக்குக் கூறுவான். அவன் அவனுடைய நண்பர்களுக்கும் கூறுவான்.

“நான் வீரசேனவைத் தேடிச் சென்றேன். மருந்துக் கடைக்கதவு அடைக்கப்பட்டிருந்தது. கடையடியில் நின்ற ஒருவன் சொன்னான் அவன் இந்தப் பக்கம் வந்திருப்பான் என்று”.

“அப்படியென்றால், இந்தப் பையன் அவர்கள் இருவரும் போவதைக் கண்டு, நின்று, பார்த்துக் கொண்டிருந்தது எதற்கு” என நடுவெயதான அப்பெண் கேட்டுச் சிறிது புன் முறுவல் பூத்தாள்.

தில்ஸ கலவரமடைந்தான்.

“நான் நின்றது” எனத் தருணத்துக்கேற்ற பதிலை யோசிக்க முடியாமல் இருந்த தில்ஸ கூறினான்.

“ஆம்—நான் கண்டேன்”.

“எனக்கு உடனடியாக வீரசேனவை அறிமுகம் கொள்ள முடியாமற் போனமையினால்”.

“நான் நம்பமாட்டேன்” எனக் கூறி அவள் சிரித்தாள். “அந்தப் பகுதியில் இத்தகைய சிறுவர்கள் பொல்லாத நேரத்தில் திரிவது நல்லதன்று” எனக் கூறிய அவள் பாதையின் மேற்பக்கத்தைக் கை நீட்டிக் காட்டினாள்.

சந்தேகத்துக்கிடமின்றி மகிளின் வசிப்பது பாதையின் அந்தப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு வீட்டிலாயிருத்தல் வேண்டுமென தில்ஸ எண்ணினான். எனினும், இப்பெண் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மீண்டும் திரும்பி அந்தப் பக்கம் போக முடியாது.

“வீரசேனவைச் சந்திக்கவும் கூட இந்தப் பக்கம் வந்தேன்” என்றான் தில்ஸ.

“இப்பையனின் பெயர் எப்படி?” என இம்முறை அவள் கேட்டாள், முகம் நிறையப் பரவிய சிரிப்புடன்.

“திஸ்ஸு”.

“திஸ்ஸு. வீரசேன இப்பையனைப் பற்றி சில நாட்களில் கூறுவான். அவனே இப்பையன் பற்றிக் கூறியது இரவில் இவ்வாறு போகும் ஒரு பிள்ளையென்றன்று’’ எனக் கூறிய அவள் திஸ்ஸவின் தலையிலிருந்து கால் வரை பார்த்தது திஸ்ஸவைக் காற்சட்டை அணியும் ஒரு வாலிப்பாக என்னும் படி வீரசேன அவனைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறின மையினாலேயாம்.

இப்பிள்ளை இன்று சாரமும் கோட்டும் அணிந்துகொண்டு வந்ததேன்?’’

“நான் இரவில் இவ்வுடுப்பைத்தான் அணிவேன்’’.

“வீட்டில்?’’

“சில நாட்களில் இரவில் விளையாட்டாகப் போகும் பொழுது சாரம் உடுத்துக்கொண்டு போவேன்’’.

“அப்படியென்றால் இன்று இங்கே வந்திருப்பது விளையாட்டுக்காக’’.

“இல்லை, வீரசேனவைத் தேடவும் கூடு’’.

“அப்படியென்றால் வீரசேனவைத் தேடுவதற்கு மாத்திரமன்று’’ எனக் கூறி அவள் சிரித்தாள். “இப்பையன் கடைக்குப் போக வேண்டும்; இங்கே இரவில் உலாத்தக்கூடாது. பழக்கமில்லாது இரவில் தனியே உலாவத் தகுந்திடம் இதுவன்று’’.

“நாம் நேரே கடைக்குப் போகிறோம்’’ எனக் கூறிய திஸ்ஸ முதலில் சேரிக்குள் புகுந்த பாதை ஊடாகச் சென்றான்.

வியாபாரக் கடையை அண்மிய திஸ்ஸ தன்னுடைய தாய் அனுப்பிய கடிதம் ஒன்றை வாசித்தான். உடனடியாகப் பதில் பெறுமுகமாக எழுதப்பட்ட அக்கடிதத்தை வாசித்த திஸ்ஸவின் மனத்தில் தான் அன்றுமாலை சென்ற பயணத்தைப் பற்றி வெட்கமும் பயமும் தோன்றின. அவனுடைய மனத்தில் அவ்வெட்கமும் பயமும் தோன்றக் காரணம் தாயின் கடிதத்தை வாசித்ததன் பயனாக வீட்டையும் சகோதரிகளையும் எண்ணியமையேயாகும். சேரியில் கேட்டவற்றையும் கண்டவற்றையும் பற்றிய எண்ணங்களைத் தனது மனத்திலிருந்து அகற்றிக்கொண்ட அவன் இரா உணவை உண்டு தாய்க்குக் கடிதம் எழுதி முடித்த பின்னர்தான் உறங்கச் சென்றான்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

மாத்துறை அம்மையார் கடிதம் ஒன்று அனுப்பியது பியலையும் அவனது வியாபாரத்தையும் பற்றிய விவரங்களை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டன்று. பியலையும் நந்தாவும் பற்றிய விவாக யோசனையைப் பற்றி திஸ்ஸவின் கருத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகும். திஸ்ஸவினால் அனுப்பப்பட்ட கடிதத் தைச் சுற்றவரப் பார்த்த பின்னரே வாசிக்கத் தலைப்பட்டாள். அவள் அவ்வாறு சுற்றவரப் பார்த்ததிலிருந்தே அது தன்னையும் பியலையும் பற்றிய கடிதமாகும் எனப் புரிந்து கொண்ட நந்தா அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி சமையலறைப் பக்கம் சென்றாள்.

பியலின் வியாபாரம் பற்றிய விவரங்களையும் கடிதத்தில் சேர்த்ததினால் திஸ்ஸவின் கடிதம் நீண்டுவிட்டது. அவற்றுள் சில விவரங்கள் தாயினால் கேட்கப்பட்ட வினாக்களுக்கான விடைகளாகும். ஏனைய விவரங்கள் எழுதப்பட்டமை அவ் விவரங்கள் தாயினதும் சகோதரிகளினதும் மகிழ்ச்சிக்கு ஏது வாகும் என்பதனாலேயாகும்.

“பெரிய வியாபாரம் ஒன்றைச் செய்யும் பியலூக்குக் கிடைக்கும் வருமானம் கொஞ்சநஞ்சமன்று”, எனத் திஸ்ஸ எழுதியிருந்தான். “பியலின் வியாபார நிலையத்தில் உள்ள இருபது முப்பது ஊழியர்களுள் ஒருவர் பெரிய சம்பளம் கிடைக்கும் பறங்கியராவர். பியல் செய்வது பெருந் தொகையான பணத்தை ஈடுபடுத்த வேண்டிய ஒரு வியா பாரமாயிருந்தும் செட்டிமாரிடம் கடன்பட்டிருக்கிறார் என்று நான் கேள்விப்படவில்லை.

“தனது அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் பொழுதோவனின் பியல் பெருமை பிடித்த மனிதன். அலுவலகத்தில் நம்பிக்கைக்குரிய நண்பன் ஒருவனைக் கூட அவர் நன்கு கவனிப்ப தில்லை என்பதனாலேயே அவர் பெருமைப்பட்டவர் எனக் கூறுகிறேன். நான் சென்றுள்ள போதிலும் கூட அவர் கையிலெடுத்த வேலையை முடிக்கும் வரை என்னுடன் கதைக்க மாட்டார். உண்மையில் அது பெருமையன்று. வியாபார நடவடிக்கைகளில் மேற்கொள்ளும் சிறந்த பண்பாகும். வியாபார நடவடிக்கைகளுக்குக் கட்டுப்பாடு இன்றி யமையாதது.

“பியல் அண்மையில் ஓரிரண்டு றப்பர்த் தோட்டங்கள் வாங்கினான் எனக் கேள்விப்பட்ட போதிலும் அது உண்மையா, அல்லவா என்பதை நிச்சயப்படுத்தி அறிந்து கொள்ள என்னால் முடியவில்லை’’ எனத் திஸ்ஸ தனது கடிதத்தின் இறுதியில் குறிப்பிட்டிருந்தான். ‘‘பியலின் வியா பாரமோவெனின் படிப்படியாக உயர்வதொன்று. அவரின் கீழ் வேலை பார்ப்போர் அவரை இப்பொழுது செல்வந்த ராகக் கருதுகின்றனர். பியலின் முதலாளித்துவம் தென் படுவது இங்கேயென்றி ஊரிலன்று’’.

“திஸ்ஸ பெரிதும் விருப்பம் உடையான் போல் இருக்கிறது’’ என அனுலா கடிதம் வாசிப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாத்துறை அம்மையார் மகிழ்ச்சியோடு கூறினார்.

“ஆம். திஸ்ஸ நன்கு விருப்பமுடையவனாமையினால் தான் இவ்வாறு எழுதி இருக்கிறோன்’’.

“திஸ்ஸவின் விருப்பு வெறுப்பைக் கேட்டெழுதினது, பியலின் வியாபாரத்தை அறிந்துகொள்வதற்கன்று. பியலின் தந்தையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பானுதலால் அவன் என்ன சொல்லி அனுப்புவான் எனப் பார்ப்பதற்கு. தந்தை இருக்கும் பொழுது பியலை நாம் ஒருவரும் விரும்பவில்லை யென்பதைத் திஸ்ஸ அறிவான் அல்லவா? தொடக்கத்தில் நாம் விரும்பாதது பியலின் தாய் தந்தையர் நல்லாயிருக்க வில்லை என்பதனால்தான் என்பதைத் திஸ்ஸவும் அறிவான்’’.

“திஸ்ஸ அக்காலத்திலும் அவற்றைப் பற்றி அக்கறை காட்டவில்லை. பாட்டன் பூட்டன்மாரின் பெருமையைச் சிந்திப்பதாகக் கூறி அந்நாட்களில் எங்களையும் பரிகாசம் செய்தான்’’.

“மற்றவர்களுக்கு அவ்வாறு சிந்திக்கப் பாட்டன் பூட்டன்மார் இல்லை. உங்களுக்கு இருந்ததால்தானே சிந்திக்க முடிந்தது’’.

“அவ்வாறு சொன்னால் திஸ்ஸ ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான்’’ எனக் கூறி அனுலா சிரித்தாள்.

“தந்தையின் பெயரைப் பாதுகாக்க இருப்பது அவன் தானே. அவனும் அவ்வாறு சிந்திக்கத் தலைப்பட்டால் எப்படி?’’

“அவை திஸ்ஸவின் எண்ணத்தில் இல்லை. அவன் அவற்றைப் பரிகாசம் செய்வான்’’.

“நீங்கள் சிந்திக்காவிட்டாலும் திஸ்ஸ அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கத்தான் வேண்டும்’’.

“திஸ்ஸ கொழும்புக்குச் சென்ற பின்னர் அவற்றை முன்னைவிட எதிர்த்தான். ஊரில் உள்ள இரண்டு மூன்று பெரிய குடும்பங்களின் மனிதர் குலப்பெருமையைப் பாராட்ட முயன்ற விதத்தை நினைக்கும் பொழுது அவனுக்கு நினைவில் வருவது பியதாச சிரிசேன என்பவரின் நூல் ஒன்றில் இருந்த சிறந்த கதை ஒன்று என்று திஸ்ஸ முன்னர் எனக்கு அனுப்பிய கடிதம் ஒன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தான். ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்கள் செல்வந்தராவது, ஏழைகளின் காணி களைக் கொள்ளையடிப்பதனாலே என்று குறிப்பிட்டுத் திஸ்ஸ பத்திரிகை ஒன்றில் வெளியிட்ட கடிதம் ஒன்றில் எழுதியிருந்தான்”.

“எங்களைச் சேர்ந்த ஒருவரும் பிறரின் காணிகளைக் கொள்ளை அடித்துச் செல்வந்தராகவில்லை. அவன் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது புதிதாகச் செல்வந்தரான ஓரிருவர் அவ்வாறு செய்தமையினால் ஏனைய குடும்பங்களும் அவ்வாறுதான் செல்வந்தமானது என்ற எண்ணத்தினாலாயிருக்கலாம். எங்களைச் சேர்ந்த எவரும் அவ்வாறு செல்வந்தராகவில்லை. பாலதாசவின் தகப்பனரும் செல்வந்தரானது அன்னியரின் சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்தன்று”.

நந்தாவினதும் பியலினதும் விவாகத்துக்காகப் பெரிய ஒரு கொண்டாட்டம் நடத்தப்படவில்லை எனிலும், ஊரில் அண்மைக் காலங்களில் நடைபெற்ற திருமணம் ஒன்றுக்கு செய்யப்படாத அளவு செலவைக் கொண்டு அவர்களின் விவாகம் நடந்தேறியது. நந்தாவினது மாத்திரமன்றி அனுலாவின் ஆடை ஆபரணங்களும் பியலினாலேயே அளிக்கப்பட்டன. ஊரில் அக்கால வழக்குக்கியையத் திருமணத்தன்று நந்தா நெடுஞ்சட்டை அணிந்திருந்தாள். தனது பறங்கி எழுது வினைஞரின் மனைவியினது உதவியுடன் தைக்கப்பட்ட அந் நெடுஞ்சட்டைக்கும், அந்நெடுஞ்சட்டைக்குப் பொருத்தமான சப்பாத்து, விசிறி, கைமேச முதலியவற்றுக்கும் பியல் பெருந்தொகைப் பணத்தைச் செலவு செய்தான். பியலின் எழுதுவினைஞரான பறங்கியரும் அவருடைய மனைவியும் புதல்விகளும் விவாகத் தினத்தன்று வந்து ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்துகொள்வதில் நந்தாவுக்கு உதவி செய்தனர். பழக்கமில்லாத நெடுஞ்சட்டையினாலும் அதனேடு ஒத்த ஏனைய அணிகலன்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கிராமப் பெண் ஒருத்தியாக இருந்த போதிலும் நந்தா நகரமொன்றின் வடிவழகுடைய பறங்கி இளநங்கையைத் தோற்கடித்தாள். அவளது மெல்லிய இடையும் உயர்ந்த உடலும் சிறந்த முகமும் சுருண்ட கருமையான மயிர்களைக் கொண்ட தலையும்

ஆங்கில உடை காரணமாக மிக்க அழகுடையனவாயிருந்தன. பழக்கமில்லாத ஆடை அணிந்திருந்த போதிலும் தனது நடையினாலும் உரையாடவினாலும் தோற்றத்தினாலும் கிராம இள நங்கை ஒருத்தியின் அடையாளங்களை வெளிக்காட்டாத நந்தா பறங்கிப் பெண்களின் புகழ்ச்சிக்குக்கூட இலக்கானதில் வியப்பேது?

நந்தாவினதும் பியவினதும் விவாகம் பெருவளவிலே பதிந்து உறுதி செய்யப்பட்டது. திருமணவைபவத்துக்காக உறவினர், நண்பர்கள் சிலரே அழைக்கப்பட்டனர். எனினும், அவர்கள் இதற்குமுன்னர் கிராம விவாக வைபவமொன்றில் உட்கொள்ளாத அவ்வளவு சிறந்த இனிய தின்பண்டங்களினால் உபசரிக்கப்படலாயினர்.

பாலதாசவும் விஜயவும் பியல் முன்னிலையில் நந்தாவைப் பரிகாசம் செய்தனர். முன்னர் அவர்களின் பகிடிகளைக் கேட்டுக் கோபித்த நந்தா இன்று சிரித்தவண்ணம் சுடச் சுடப் பதில் கொடுத்து ஏனையோரையும் சிரிக்கச் செய்தாள்.

அன்றிரவு பியவின் வீட்டை அடைந்த நந்தா, தனது அறைக்குள் புகுந்தபின்னர், பியவினால் தனது சுகவசதிகளுக்காகச் செய்யப்பட்ட செலவு எவ்வளவினது என்பதை அனுமானித்துக் கொண்டாள். ஊரில் பழைய செல்வந்தர் ஒரு வரின் வீட்டில் கூட இன்னும் காண முடியாத பெரிய வெண்மையான சாடி ஒன்றையும் தட்டம் ஒன்றையும் பற்றுக்கூட உடைய சிறிய வெண்மையான பரணி ஒன்றையும் கொண்ட ஒரு சிறிய மேசை அறையில் ஒரு மூலையில் இருந்தது. மேசையின் அருகில் மூடியுடன்கூடிய வெள்ளை வாளி ஒன்று அழுக்கு நீரை இடுவதற்காக இருந்தது. கண்ணேடி மேசையோவெனின் இதற்கு முன்னர் கிராமத்தவன் ஒருவனால் காணுத்தொன்றுகும். முன்னர் காணுத அளவுக்கு இருந்த பல வேறு வகையினவான மனப் பொருள்களிலும் நறுமணநீரிலுமிருந்து வெளிப்பட்ட மிருதுவான நறுமணத்தை நுகர்ந்த நந்தாவுக்கு பறகொடை விகாரைக்குச் சென்ற பிரயாணம் நினைவுக்கு வந்தது. அங்கே நடைபெற்ற உரையாடல் மனக்கண்முன் தோன்றியது. வீட்டில் எல்லா இடங்களிலும் புத்தம் புதிய பெறுமதியான கட்டில்களையும் கதிரைகளையும் மேசைகளையும் அவள் கண்டாள். பாய் விரிப்புக்களையும் கண்டாள். குளிக்கும் அறையில் இருந்த வெண்மையான பீங்கானால் செய்யப்பட்ட குளிக்கும் தொட்டியைக் கண்ட நந்தாவிடத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றுமல் அச்சம் உதித்தமைக்குக் காரணம் அனுவசிய செலவுகளினால் ஜினதாசவைப் போன்ற பியல் கஷ்டத்தில் விழுவான் என்ற உணர்ச்சியாகும்.

விவாகம் முடிந்து இரண்டு நாட்களின் பின்னர் பியலின் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த புதிய மோட்டார் வண்டியொன்றைக் கண்டதும் நந்தாவின் அச்சம் அதிகரித்தது. தன்னிடம் தோன்றிய அச்சத்தையும் ஐயத்தையும் அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லையாதலால் நந்தா தனது அறைக்கு வந்து பியலிடம் இவ்வாறு வினவினான்.

“கார் ஒன்றுக்குப் பணம் செலவழித்தது ஏன்? நாங்கள் காரில் எங்கே செல்ல?”

“உறவினர்களினதும் நண்பர்களினதும் வீடுகளுக்குப் போகலாம் அல்லவா?”

“அதற்காகக் கார் வேண்டுமா? என்னால் நடந்துசெல்ல முடியும். தூரப் பயணம் என்றால் குதிரை வண்டியில் செல்ல லாம்”.

“குதிரை வண்டியில் செல்வது கார்களுக்குச் செலவழிக்க முடியாவிட்டால்” எனச் சிரித்துக்கொண்ட பியல் கூறினான்.

“தேவையற்ற செலவு செய்து எங்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டால்? எனக்காக இவ்வளவு பணம் செலவழிக்க வேண்டாம். நான் விரும்பவில்லை”.

நந்தா மோட்டார் வண்டி தேவையற்றது என்று கூறுவதன் காரணத்தை இப்பொழுதுதான் பியல் விளங்கிக் கொண்டான்.

“நந்தா நினைக்கிறோயா கார் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டால் கஷ்டத்துக்குள்ளாவதென்று? ஒன்றன்றி இரண்டு கார்களாயினும் வைத்துக்கொள்ள என்னிடம் போதிய வருமானம் உண்டு. கொழும்பு வேலைகளுக்குக் கார் ஒன்று இருக்கிறது. பறங்கி ஐயாவும் அவர்தம் பாரியாரும் புதல்விகளும் விவாகத்தன்று அக்காரிலேதான் வந்தனர். இப்புதுக்காரரைக் கொண்டு வந்தது நந்தாவுக்குப் பயணம் போக”.

“நான் எப்பொழுதுதான் தூரப்பயணம் போனேன்? அண்மைப் பயணங்களுக்குக் குதிரை வண்டியை உபயோகிக்கலாம். ஏன் அவசியமில்லாது செலவு செய்வான்?”

நந்தா ஜினதாசவைக் கொண்டு செலவு செய்வித்தமையால் தான் அவன் வறியவனும் அழிந்து போனான் என ஜினதாசவின் சகோதரியினால் எழுப்பப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக் களைப் பியலும் முன்னர் கேள்விப்பட்டிருந்தான்.

“பயப்படாதே நந்தா” எனப்பியல் கெட்டித்தனத் தைச் சொல்லத் தலைப்பட்டமை அதனுலேயாம். “எனது வியாபாரத்தைப் பற்றி திஸ்ஸ கூறவில்லையா?”

“கூறினேன் — பெரிய வியாபாரமொன்றென்று”.

“பெரியதொரு வியாபாரம் அன்று நந்தா. அதிகம் இலாபம் கிடைக்கும் வியாபாரம். றப்பரிலிருந்து எனக்கு வருமானம் கிடைக்கிறது”.

“எப்பொழுதும் ஒரே விதத்தில் இலாபம் கிடைக்குமா வியாபாரத்திலிருந்து?”

“இலாபம் கிடைக்காவிட்டாலும் அக்காலங்களில் வருமானம் கிடைக்க வழி இருக்கிறது. இலாபம் கிடைக்கும் வியாபாரத்திலிருந்து எப்பொழுதும் இலாபம் பெற முடியாமற் போவது மடையருக்கு”.

“மலைநாட்டில் வியாபாரம் செய்த முதலாளிமார் எத்தனை பேர் இப்பொழுது கஷ்டப்படுகின்றனர்?”

“அவர்களின் அறியாமை காரணமாக, சற்றுக்கல்வி கற்று வியாபாரத்தில் இறங்கியிருந்தால் அவ்வாறு ஏற்படாது”.

“அதிகம் செலவு செய்வதை அம்மாவும் விரும்ப மாட்டார்”.

“எங்கள் அம்மா?”

“ஆம்”.

“இல்லை” எனப் பியல் பதிலளித்தான் சிரித்துக் கொண்டு. “நந்தாவுடன் காரில் செல்ல அம்மாவுக்கு நல்ல ஆசை”.

மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் திஸ்ஸவும் ஒரு வாரத்தில் மூன்றுமுறை பியலின் வீட்டுக்கு வந்தனர். திஸ்ஸ கொழும்புக்குச் சென்று ஏழேட்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் மீண்டும் நந்தாவையும் பியலையும் பார்க்கச் சென்றனர். அன்றே அவர்கள் இருவரையும் பெருவளவுக்குத் திரும்பப் போகவிட்டதைப் பற்றி நந்தாவுக்குக் குறை கூறினான் பியல்.

“இவ்வீட்டில் இன்னும் ஏழேட்டுப் பேருக்காயினும் இருக்க வசதியுண்டு. அம்மாவுக்கும் அனுலாவுக்கும் இங்கே தங்கலாமே?”

“நான் தங்கச் சொன்னேன். இருவரும் வீட்டை விட்டு வேறேங்கும் தங்க விரும்புவதில்லை. எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் அக்கருத்தை மாற்றமாட்டார்கள்”.

“அனுலாவும் அப்படியா? ”

“ஆம்”.

“அந்த சிதைந்து கொண்டு போகும் வீட்டைவிட்டு விட்டு அனைவரையும் இங்கே இவ்வீட்டுக்கு வந்து இருக்கச் சொல்லுங்கள்”.

“சொன்னால் கேட்கமாட்டார்கள். வீடு பாழ்டையும் என்று கூறிப் போகத்தான் ஆசை”.

“இப்பொழுதும் அது எனக்குப் பாழ்டைந்த வீடு போன்றுதான் தோற்றுகிறது. பாழ்வீட்டில் பாழ்டைய வேறு என்ன இருக்கிறது?”

நந்தா சிரித்தாள்.

“அனுலாவுக்குக் கேட்க அவ்வாறு கூறினால் அவள் சண்டைக்கு வருவாள்”.

“நான் கூறியது உண்மை. கூரை சிதைந்துள்ளது. சவர் சரிந்து கொண்டு போகிறது. நல்ல பலாமரமானதினால் நிலை களும் சிதையவில்லை”.

“சிதைவுறினும் பாட்டன் பூட்டன் இருந்த வீடு. வீட்டின் ஒரு பகுதி சரிந்து வீழ்ந்தாலும் அம்மா வீட்டைக் கைவிட மாட்டார்”.

“புதல்விகள் அம்மாவுக்கு ஊக்கமளிப்பதேன்?”

“அனுவும் அம்மாவேதான். இங்கே தங்க அம்மாவை விருப்பப்படுத்தினாலும் அனுவை விருப்பப்படுத்த முடியாது”.

“நான் அனுவடன் இதுபற்றிக் கதைக்கலாமா?”

“கதையுங்கள். ஆனால், அவளுடன் கதைக்கப் போனால் அதுபற்றிச் சண்டையேற்படும்”.

“சண்டை பிடித்தாலும் என்னை அடிக்கவர மாட்டாள் அல்லவா?” எனக் கூறிப் பியல் சிரித்தான்.

திருமண விழா முடிந்து மூன்று வாரங்களுக்குப் பின்னர் கொழும்புக்குச் சென்ற பியல் சில சமயங்களில் வாரத்துக் கொருமுறை தான் ஊருக்கு வருவான். வேறுசில சமயங்களில் இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒருமுறைதான் வருவான். படிப்படியாக வளர்ச்சியறும் வியாபாரத்தை முன்னிட்டுத் தனது நேரத்தின் பெரும்பகுதியைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தமையினால் பியல் கொழும்பில் குடியிருக்க வேண்டுமென விரும்பினான். சிலகாலத்துக்கு முன்னர் அவன் கொழும்பு முகத்துவாரத்தில் கட்டத்தொடங்கிய வீட்டின்

வேலைகள் விவாகத்துக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் முடிவுற்றன. அவன் அவளீட்டைக் கட்ட ஆரம்பித்தது வாடகைக்குக் கொடுக்கும் முகமாகவன்றித் தனது இருப்பிடமாகக் கொள்வதற்கன்று. இப்பொழுதோவெனின் தான்கட்டுவித்த அவளீட்டிலிருந்து பெறவேண்டிய பிரயோசனம் பியலுக்குப் புலப்படுகிறது. நந்தா விரும்பினாலும் தாய் கொழும்பில் இருக்கவிரும்பமாட்டார் என்பதைப் பியல் அறிவான். ஆனால், நந்தா விருப்பப்பட்டால் எவ்வாற்றூயினும் தாயை விருப்பப்படச் செய்யலாம்.

தன்னுடைய தாயையும் அனுலாவையும் விட்டுவிட்டு கொழும்பில் தங்கச் செல்வதற்கு நந்தா அதிகம் பயந்தது பியலின் தாயும் ஊரைவிட்டுச் செல்ல இணங்கமாட்டாமையை அறிந்ததினாலேயாம். கொழும்பில் தங்கச் செல்ல விரும்பாவிட்டாலும் அங்குள்ள விசித்திரங்களையும் ஆங்கிலேயர் போன்று வாழும் சிங்களவரையும் மின்வண்டிகளையும் துறைமுகத்தையும் அலைதாங்கியையும் அரும்பொருட்சாலையையும் இன்னேரன்ன பிறவற்றையும் பற்றி வியப்பான விவரங்களைக் கேள்விப்பட்டுள்ள நந்தாவும் பியலின் தாயும் மீண்டும் ஊருக்கு வரும் நோக்கத்தோடு சில நாட்கள் கொழும்பில் தங்குவதற்காகச் செல்ல பெருவிருப்புடையோராவர். அவர்களை இரண்டு மூன்று வாரங்கள் கொழும்பில் நிறுத்திக்கொண்டு அங்குள்ள விசித்திரமானவற்றைக் காட்டுவதினாலும் ஓர் ஆணியை உயர்த்தித் தாழ்த்துவதன் மூலம் எரிக்கவும் அணைக்கவும் கூடிய விளக்குள்ள வீடொன்றில் எல்லா வசதிகளையும் உடைத்தாய் வாழ வழி செய்வதினாலும் கொழும்பில் வாழும் ஆர்வத்தை அவர்களிடம் தோற்று விக்கலாம் எனப் பியல் எண்ணினான்.

ஆடை ஆபரணங்களுக்காக இல்லையென்னது செலவழிக்கப்பட்ட போதிலும் பெருவளவுப் பெண்கள் சிக்கனத்தில் இயற்கையாகவே பயிற்றப்பட்டோராவர். முகந்திரத்தின் மரணத்தின் பின்னர் வறுமை அதிகரித்ததினால் அனுலாவும் நந்தாவும் கஞ்சத் தனமுடையோராயினர். ஏழ்மையினால் துன்பமுற்ற நந்தா ஜந்து சதத்தை ஜந்து ரூபாவாகக் கருதலாயினான். அனுலாவும் நந்தாவும் தாயும் தமது உயிர்நாடியைக் காக்கும்பொருட்டும் பசியை நீக்கும் பொருட்டும் தேவையான உணவுகளையன்றி வேறேவுள்வித இனிப்புத் தின்பண்டங்களைத் தின்று பழகவில்லை. வறுமையிலிருந்து நீங்கிப் பியலின் வீட்டுக்கு வந்த பிறகும் நந்தா தனது வீட்டிலிருக்கும் போது அண்மைக் காலத்தில் பழகிய பழக்கங்களை விட்டுவிடவில்லை. பெருவளவுப் பெண்

கள் வீட்டில் நன்றாகவும் பயணம் போகும்போது மிக்க விசித்திரமாகவும் அணிந்து சூடுவதை மாத்திரம் கண்டு பழகிய பியலின் தாய் கூட, நந்தா கஞ்சத்தனமுடைய பெண் போன்று சிக்கனமாக வாழப் பழகியவள் என்பதைக் கணவிலும் நினைக்கவில்லை. முகந்திரத்தின் மரணத்தின் பின்னர் பிச்சை எடுக்கச் செல்லவேண்டிய அளவுக்கு வறுமையடைந்த பெருவளவுப் பெண்கள் சிக்கனமாக வாழ்ந்த முறையை வீட்டுப் பணியாட்கள் கூட நன்கு அறியவில்லை. அப்பொழுதும் அவர்கள் சிறகை விரித்தாடும் மயில்கள் போன்றே வெளியே சென்றனர். ஊரிலுள்ள புதுச் சீமானின் புதல்விகளை விட விசித்திரமாக அணிந்து சூடிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே சென்ற பெருவளவுப் பெண்களைக் கண்டு பழகிய பியலின் தாய் நந்தாவின் கஞ்சத்தனத்தை அறிந்து வியப்படைந்தாள்.

குண்டுசி ஒன்று நிலத்தில் விழுந்திருப்பதைக் கண்டால் நந்தா அதனைப் பொறுக்கித் தனது ரவுக்கைக் கழுத்தில் குத்திக் கொள்வாள். நிலத்திலே விழுந்து கிடந்த நெருப்புக் குச்சொன்றைக் கண்டால் அதைப் பொறுக்கியெடுத்துப் பார்ப்பாள். பார்த்துப் பற்ற வைக்கப்படாததொன்றெனின், கொண்டுபோய்த் தீப்பெட்டியில் இடுவாள். பியல், வீட்டுச் செலவுக்காகக் கொடுக்கும் பணத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கையாவது செலவு செய்யாள். அவள் மீன், அல்லது கறிகாய்களை வேலோயைச் சிக்கனமாகக் கழிக்கக்கூடிய முறையில் தடவைக்குத் தடவை வாங்குவாள். எப்பொழுதும் குறைவாக விளக்குகளுக்கு எண்ணென்றும் ஊற்றும் நந்தா, சாலையில் உள்ள பெரிய விளக்கில்கூட இரண்டு நாளைக்குப் போதிய அளவு மண்ணெண்ணெண்யை ஒரே முறையில் நிரப்ப மாட்டாள்.

முன்னர் விசித்திரமான முறையில் அணிந்து சூடிச் சென்ற நந்தா கஞ்சத்தனமுடைய பெண் போன்று சிக்கமாக இருப்பாள் என்று பியலின் தாய் ஒருபோதும் சிந்திக்க வில்லை. நந்தாவின் இக்குணவியல்பினை மிக நன்றாக அறிந்து கொண்ட பியலின் தாய் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டது தன்னுடைய மகனின் மனைவி தான் நினைத்ததை விடப் பன்மடங்கு சிறந்த இல்லாள் என்பது வெளிப்படையானமையினாலாகும். நந்தாவின் இப்பழக்கம் கஞ்சத்தனமுடைய மனத்தின் அடையாளங்கள் அல்ல என்பதைப் பற்றிப் பியலின் தாய் அறியாள். தன்னுடைய தந்தையின் மரணத்தின் பின்னர் அடிக்கடி ஏற்பட்ட வறுமையில் வாழ்ந்தமையினால் அவள் இச்சிக்கன வாழ்க்கையைப் பழகிக் கொண்டாள். உடுப்புக்களினாலும்

எண்ணத்தினாலும் நந்தா பெருவளவில் செல்வக் குடும்பத் தைச் சேர்ந்த உயர்குலப் பெண்மணி போன்று வாழ்ந்து வந்தாலும் வீட்டுக் கருமங்களை ஏழைப் பெண் போன்று செய்து வந்தாள். அவர்கள் படிப்படியாக வறுமையடைந்தது வருமானக் குறைவினாலன்று, புதிய பழக்க வழக்கங்கள் கிராமத்தில் பரவியதன் பயனாலேயாம். நகரத்திலிருந்து பரவும் புதுப் பழக்கவழக்கங்களுக்கு முதலில் இரையாகு வோர் கிராமங்களில் உயர் குடும்பங்களில் உள்ள உயர் குலப் பெண்மணிகளாவர். அப்பழக்கவழக்கங்களுக்கு இரையாவதினால் அவர்கள் அதிகமாகச் செலவழிக்கப் பழகுவர். தோட்டங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் சாதாரண வாழ்க்கைக்குப் போதுவதெனினும் புதுப்பழக்கவழக்கங்கள் காரணமாகச் செலவழிக்க வேண்டிய அதிகச் செலவுகளுக்குப் பற்றுதாகயினால் அவர்கள் அறியாமலே மௌலிக மௌலிக ஏழைகளாகின்றனர். பியலின் தாயிடத்தில் நந்தா பற்றி முன்னர் ஏற்பட்ட அங்கு, முன் அறியப்படாத அவளுடைய சிறந்த பண்புகளைக் காண்பதினால் அதிகரித்தது. எனினும், அப்பண்புகளினாலும் கருணையினாலும் மூடப்பட்ட நந்தாவின் உறுதியான நெஞ்சையும் குலப்பெருமையையும் பியலின் தாய் அறியாள்.

லீசாவின் திருமணத்துக்கு வருமாறு பியலின் தாயையும் பியலையும் நந்தாவையும் புஞ்சி அப்பு அழைத்தாள். தனது வியாபார நடவடிக்கைகளை விட்டுவிட்டு அன்று போக முடியா தென் அறிந்த பியல், நந்தா விரும்பினால் அவளுடன் லீசாவின் திருமணத்துக்குச் செல்லுமாறு தாய்க்குக் கடிதம் எழுதினான். திருமணத்துக்குத் தன்னுடன் போக யோசனை கூறினது பியலின் தாய் என நந்தா நினைத்தாள்.

“நான் போகமாட்டேன்” என நந்தா நேரடியாகத் தன்னுடைய மாமியாரிடம் கூறினாள்.

“புஞ்சி அப்பு எங்களுக்கும் உறவினாலோன். எங்கள் விஷயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வருவான். போகாமல் எப்படி? ”

“அப்படியானால் அம்மா போங்கள். எனக்குப் போக முடியாது. அவர்களின் வீட்டுக்கு—லீசாவின் வீட்டுக்கு—நாம் பாலியப் பருவத்திற் கூடச் செல்லவில்லை”.

பியலின் தாய் நந்தாவுடன் மோட்டார் வண்டியில் லீசாவின் விவாகத்துக்குச் செல்ல எண்ணியிருந்தாள். பெருவளவு அழகியாகிய நந்தாவுடன் மோட்டார் வண்டியில் போய் ஊரில் ஏனைய மக்களுக்குத் தெரியும் முகமாக இறங்கித்

திருமண வீட்டுக்குச் செல்வது பற்றித் தாய் சிந்தித்தது கருவத்துடனும்.

“புஞ்சி அப்பு இழிந்தோன்னலன். வறியவனானாலும் முக்கியமான பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்” எனப் பியலின் தாய் சற்று சந்தோஷக் குறைவினால் கூறினார்.

“புஞ்சி அப்பு எவனுயிருந்தாலும் திருமணத்துக்கு நான் போகமாட்டேன்”.

“அவனின் வீடு பெரியதன்றுனமையினாலா?”

“லைசாவின் வீடு பெரிதாயிருந்தாலும் சிறியதாயிருந்தாலும் எனக்கு ஒன்றுதான்”.

“மாத்துறை அம்மையார் போகவில்லையா?”

“ஒருவேளை அம்மா போவார்”.

“அம்மா போவதென்றால் மகள் போகாததேன்?” எனக் கேட்டுப் பியலின் தாய் சிரித்தாள்.

“அம்மா போகும் எல்லா இடங்களுக்கும் புதல்விகள் போகாமையினால்” என நந்தா விடை பகர்ந்தாள் சிரித்துக் கொண்டு.

தன்னுடைய மாமியார் புத்தாடைகளையும் புது அணி கலன்களையும் அணிந்து சூடிக்கொள்ள நந்தா உதவிசெய் தாள். நந்தா தன்னுடைய மாமியாரை மோட்டார் வண்டியில் ஏற்றி, “நான் வராததற்கு அம்மா கோபிக்க வேண்டாம்” எனக் கூறி மீண்டும் வீட்டுக்குள் புகுந்தாள்.

பியலின் தாயும் மாத்துறை அம்மையாரும் தனது திருமணத்துக்கு வந்தமை பற்றி லைசா மகிழ்வுற்றார்கள். எனினும், நந்தாவும் அனுலாவும் வராமை அவனுடைய துக்கத்துக்கு ஏதுவாயினமை அவர்களிருவரும் தனது திருமணத்துக்கு வருவார்கள் என அவள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தமையினாலே யாரும்.

“பெரிய அம்மையார் வரவில்லையா” என லைசா மாத்துறை அம்மையாரிடம் விசாரித்தாள்.

“சற்றுச் சுகக்குறைவினால் வரவில்லை” என மாத்துறை அம்மையார் பதிலிருத்தார்.

“சின்ன அம்மையாரை ஏன் கூட்டிக்கொண்டு வரவில்லை?” எனத் தொடர்ந்து லைசா, பியலின் தாயிடம் கேட்டாள்.

“‘ஜியாவுக்கு வரமுடியவில்லையாதலாலாயிருக்கலாம் வராதது’”.

“‘நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தது சட்டம்பியார் வருவார் என்று’”.

“‘கடையில் வேலையினால் வரமுடியவில்லை என எழுதி இருந்தார்’”.

அனுலாவும் நந்தாவும் வராதது குலமானத்தினால் தான் என லீசா எண்ணவில்லை. லீசா காதல் காட்டி ஏய்க்கிற வளாயினும் பொருமை, குரோதம் அற்றவளாவாள். முன்பு போன்று இன்றும் அவள் பாலதாசவுடன் கேவி பண்ணி உரையாடினாள். பாலதாச பகிடி பண்ணிய பொழுது அவளும் திருப்பிப் பாலதாசவைப் பகிடி பண்ணிச் சிரித்தாள்.

“‘சின்ன அம்மையார் வராதது லீசாவுடன் கோபமான மையினால்’” என்றால் பாலதாச.

“‘ஏன்? சின்ன அம்மையார் எதைக் கொடுக்காமல் எடுத்ததற்கு என்னுடன் கோபிப்பது?’”

பாலதாச சுற்றவரப் பார்த்து காலங்கென்ற ஜினதாச விள் சகோதரி அயலில் நின்றமையால் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

“‘கோபத்தினாலன்று, அகங்காரத்தினால்’”.

ஜினதாசவிள் சகோதரி கூறிய இவ்வாரத்தைத்தகளைக் கேட்ட பாலதாச கிண்டல் செய்யுமுகமாக இவ்வாறு கூறினான்.

“‘எங்களை விட நன்கு மச்சியை அறிந்ததனாலாயிருக்கலாம் அவ்வாறு கூறுவது’”.

“‘மச்சியை அறிந்ததனால்தான் அவ்வாறு கூறினேன்’”.

“‘எங்களைப் பொறுத்தவரையில் அகங்காரம் காட்டுவதில்லை’”.

“‘அவர்கள் அகங்காரம் காட்டுவது ஆண்களுக்கன்று, பெண்களுக்கு’” எனக் கூறிய ஜினதாசவிள் சகோதரி சிரித்தாள்.

“‘நாங்கள் அறியாதது அதனாலாயிருக்கலாம்’”.

“‘ஆண்களுக்கு அகங்காரம் காட்டப்போனால் சட்டம்பியார் ஜயாவை ஏமாற்ற முடியாதல்லவா?’”

“‘சட்டம்பியார் ஜயாவை ஏமாற்றினாள்’”.

“‘சிரித்து உரையாடி எத்தகைய வாலிபனையும் ஏமாற்றத் தெரியும் அவர்களுக்கு’”.

“‘சின்ன அம்மையார்?’”

“‘சின்னப் புதல்வி மட்டுமன்று, பெரிய புதல்வியும் அப்படித்தான்’”.

“‘அப்படியென்றால் ஜினதாச ஐயாவையும் பிடித்துக் கொண்டது அவ்வாருயிருக்கலாம்’”.

“‘அவர் ஒழிந்தது அவர்களின் பகட்டு காரணமாகத் தான்’”.

“‘அதனால் ஜினதாச ஐயா ஒழிந்தது எப்படி?’”

“‘அவர்களின் பகட்டுக்களுக்குச் செலவழித்தது ஜினதாச. அவர்களிடம் சிக்கிய ஒரு மனிதன் மீளமாட்டான். விரும்பிய ஒரு மனிதனை அடிமையாக்கிக் கொள்ள அவர்களுக்குச் செப்படிவித்தை தெரியும்’”.

பாலதாசவும் லைசாவும் சிரித்தனர். ஜினதாசவின் சகோதரி தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“‘ஜினதாச அவர்களுக்குச் செலவு செய்து துன்பப்பட்டு ஆசப்பத்திரியில் மாண்டான். ஆறுமாதங்கள் செல்லுமுன்னர் பணம் உள்ள ஒருவரைப் பிடித்துக்கொண்டாள்’”.

“‘பிடிபடுவர்கள் குற்றவாளிகள் அல்லவா?’”

“‘மனிதர் என்ன செய்ய? வீட்டுக்குச் செல்வம் படைத்த படித்த இளைஞர் ஒருவன் சென்றால் அச்சம் நாணமின்றி அக்காவும் தங்கையும் உரையாடப் போகிறார்கள். அவர்களிடம் வெளிப்பூச்சுக்கோ குறைவில்லை’”.

“‘சின்ன அம்மையார் முதலில் சட்டம்பி ஐயாவை விரும்பவில்லை அல்லவா?’”

“‘அது பொய்க்கு. பெறுமானத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள. முதலில் விரும்பாது பிறகு விரும்பியது எவ்வாறு? பொய்க் கெப்படிவித்தை’”.

“‘செப்படிவித்தை என்பது எதனை?’”

“‘பாலதாச ஐயா, நொத்தாரிச வீட்டு அம்மணியின் வாயைக் குழப்பாமல் சும்மா இருங்கள். மாத்துறை அம்மையாரும் சட்டம்பியார் ஐயாவின் தாயாரும் அதோ அங்கே இருக்கிறார்கள்’ என லைசா கூறினார்.

“அவர்களிருந்தால் எனக்கென்ன? நான் அவர்களுக்குப் பயந்தால் அவற்றைக் கூறுவேனு?”

“எங்களுடன் கோபிப்பார்கள்”.

“நான் சொல்லுகின்றவற்றிற்குக் கோபிக்க வேண்டியது என்னுடன். வெரேருவருடன்று. அவர்கள் கோபிப்ப தென்று பயந்து உண்மையைக் கூருமல் இருக்க முடியுமா? அவர்களிடம் சிக்கும் மனிதன் அழிந்தொழிந்து விடுகிறான் அவர்களின் பகட்டினால். சட்டம்பியாரின் வீட்டுக்குப் போன வுடன் காரில்லாமல் பயணம் போக முடியாமற் போய் விட்டது”.

“கொண்டுவந்து கொடுப்பவர்கள்லவா குற்றவாளி கள்”.

“எந்த ஒரு மனிதனையும் ஏமாற்ற அவர்கள் படித் திருக்கிறார்கள். அவர்கள் படித்திருப்பது அவற்றைத்தாம். அம்மாவும் பெருமளவுக்குக் கருத்திற்கொண்டு புதல்விகளுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறான்”.

மாத்துறை அம்மையாரைக் குறைகூறுவது விபரீதம்” என்றால் லைசா.

“எந்த அம்மையாரையும் நான் அறிவதனால்தான் குறை கூறுகிறேன். மகனுக்குப் பிள்ளைப்பேறுகாலம் நெருங்கிய பொழுது ஜினதாசவுக்குக் கூறி எவ்வளவுதான் செலவு செய்வித்தாள்? புதல்விகள் கூறியவாங்கு ஆட அம்மா ஆயத்தமாய் இருக்கிறான். குழந்தை பிறக்குமுன்னர் தலையணை, விரிப்பு, மென்கம்பள உடைகள், மெழுகுச் சீலை, புதிய கத்திரி, இன்னேரன்னமுடிவில்லாத அளவுப் பொருள்களுக்காகச் செலவு செய்வித்தாள். அவற்றைத் தயார் செய்து வைத்த மையினால்தான் பிள்ளை பிறந்த முன்று நான்கு நாட்களில் மரணமானது. குழந்தைக்குச் சற்றுக் காய்ச்சலேற்பட்டால் அதற்கு வைத்தியரை அழைப்பித்து சிறு வைத்தியஞ் செய்யாது ஆங்கில வைத்தியர் அழைக்கப்பட்டார். அவர் வரும் வரை வைத்தியம் செய்யப்படாமையினால் அவர் வருமுன்னர் குழந்தை இறந்தது. அவை அணைத்துக்கும் செலவு செய்தது ஜினதாச்”.

“ஊரிலுள்ள பெரிய வீடுகளில் இப்பொழுது நடைபெறுவது அவ்வாறுதானே” என்றால் லைசா.

“ஊரிலுள்ள ஏனைய வீடுகளுக்கு அவற்றைப் பழக்கு வதும் அவர்கள்தாம். காலியிலாயினுஞ் சரி, மாத்துறையிலாயினுஞ் சரி இருக்கும் அவர்கள் உறவினர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் சென்று சில நாட்கள் தங்கியிருந்து அப்புதிய முறையைப் படிக்கின்றனர். படித்துக் கொண்டு வந்து பெரிதாக அவற்றைச் செய்ய முற்படுவர். ஒரு கிணங்பின் மேல் வெள்ளை விரிப்பொன்று விரிக்கப்பட்டு புதிய கத்திரி ஒன்று அதில் வைக்கப்பட்டிருந்தது, மனிதர்களுக்குத் தெரியும் முகமாக. மருத்துவப்பெண் அது இருக்கப் பழைய கத்திரியை எடுத்து குழந்தையின் கொப்புழக்கொடியை வெட்டியிருக்கிறார்கள். அப்பெண் செய்தது நன்கு சரியானது’’.

‘‘சரியாவது எப்படி? பழைய கத்திரியினால் கொப்புழக்கொடியை வெட்டப் போய்க் கொப்புழக்கொடி இழுக்கப் பட்டமையால் குழந்தைக்குக் காய்ச்சல் வந்தது என ஆங்கில வைத்தியர் கூறியிருக்கவில்லையா?’’

‘‘லைசாவும் அவர்களுடைய பொய்யை நம்புகிறாயா? அது அவர்களால் ஆங்கில வைத்தியரின் வாய்க்குக் கொடுக்கப் பட்டது. இதற்கு முன்னர் குழந்தைகளின் கொப்புழக்கொடி வெட்டப்பட்டது புதிய கத்திரிகளினால்தானு? மருத்துவிச்சியிடம் கேட்டால் அவன் சொல்லுவான். அப்பெண்ணுக்கு அவர்களின் புதுமுறையைக் காணச் சகிக்க முடியாது’’.

‘‘கோபிக்காமல் அப்பேச்சை நிறுத்துங்கள்’’ எனக் கூறி லைசா அறையிலிருந்து நீங்கினான்.

லைசாவின் காதலன் மலைநாட்டு வியாபார நிலையம் ஒன்றில் எழுதுவினைஞர் தொழில் புரியும் ஒரு வாலிபன். அவன் முதன்முறை லைசாவின் வீட்டுக்குச் சென்றது புஞ்சி அப்புவினால் சில காலத்துக்கு முன்னர் அடமானம் வைக்கப் பட்ட காணித்துண்டு சம்பந்தமாகவாகும். கடைக்கண் பார் வையும் புன்சிரிப்பும் லைசா இயற்கையாகக் காதல் காட்டி ஏய்க்கும் லீலைகளுள் இரண்டாகும். வாக்குக்கண் உள்ளவனின் பார்வை, இலக்கைத் தவிர்த்து இன்னென்றின் பக்கம் திரும் புதல் அவனுடைய அவசியத்தைப் பொறுத்தனரு, லைசா ஓவ்வொரு வாலிபனையும் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பது அவனைக் கவரும் முகமாகவன்று. எத்தகைய வாலிபனினதும் இருதயத்தை அதிரச் செய்யும் அப்பார்வை அவன் இயற்கையாகவே பெற்ற தோன்றுகிறது. எனினும் இயற்கையாகவே பெற்ற இப்பெறுபேறுகள் இரண்டும் காரணமாக அவருக்கு அறிமுகமானவர்களுள் நூற்றுக்குத் தொண்ணாற்றிரண்டு பேர் அவளைக்

கெட்டவளாகவே கணிப்பர். அவளின் பார்வையில் சிக்கும் வாலிபனும் அவள் தன்னைக் காதலிக்கிறார்கள் என நினைத்து மீண்டும் மீண்டும் அவளைக் காணச் செல்வது அதனாலே யாகும். மனவாளானை வாலிப எழுதுவினானானின் மனமும் இவ்வாறே லைசா பக்கம் இழுக்கப்பட்டது. முதன்முறை தன்னுடைய வீட்டுக்கு வந்தபொழுது ஏனைய வாலிபர்களைப் பார்ப்பது போன்றே அவளையும் லைசா பார்த்தாள். எனினும், அவனுடைய பார்வை காரணமாக வாலிபனிடத்தில் மிக்க மகிழ்ச்சி தோன்றலாயிற்று. லைசா போன்ற வடிவழகு நங்கை ஒருத்தி தன்னைக் காதலிக்கிறார்கள் என்ற அனுமானத்தினால் அவனுடைய இருதயம் நெகிழ்ந்தது. அப்பொழுது தொடக்கம் மலைநாட்டிலிருந்து ஊருக்கு வந்த எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அவன் லைசாவைப் பார்க்கச் சென்றான். கொஞ்சக் காலம் அவ்வாறு சென்றபின்னர் அவர்கள் இருவரினதும் நட்புறவு வலுவடைந்தமையினால் அவன் லைசாவுக்குக் கடிதம் எழுதலானான். படிப்படியாக வளர்ந்த இந்நட்புறவின் பயனுகவே இருவரும் இல்லற வாழ்க்கையில் புகுந்தனர்.

வெண்மையான பழைய சற்றின் நெடுஞ்சட்டையை அணிந்து அழுக்குப் படிந்த வெள்ளை நிற மேசு இரண்டினால் மூடப்பட்ட இரு கைகளுள் ஒன்றில் விசிறி உடையவளாய் லைசா மணக்கோலம் ழண்டாள். சிறிய சப்பாத்துக்கள் இரண்டினுள் கடினமாகப் புகுத்தியிருந்தமையால் மிக்க கஷ்டத்தோடு அவள் அடியெடுத்து வைத்தாள். மனவாட்டி குதிரை வண்டியில் ஏறிப் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்ற சற்று நேரத்தில் மாத்துறை அம்மையாரும் பியலின் தாயும் மோட்டார் வண்டியில் ஏறி விவாகப் பதிவுகாரரின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்கள் விவாகப் பதிவு காரர் வீட்டை அடைந்து சொற்ப நேரத்தில் மனவாட்டி யின் ஆங்கில உடைக்குப் பொருத்தமான வீட்டுப் பிட வையை உடுத்துக் கறுத்த மேலங்கியை அணிந்து பழைய தொப்பியொன்றைத் தலையில் சூடியவனைய் மனவாளன் பரிவாரங்களுடன் அவ்விடத்தை அடைந்தான்.

விவாகப் பதிவுகாரர் விவாகத்தைப் பதிவு செய்த பின்னர் இரு கூட்டத்தாரும் மனவாளனின் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். வீட்டையடைந்த அவர்கள் குதிரை வண்டிகளிலிருந்து இறங்க, பட்டாசு வெடிக்கும் சத்தம் எங்கும் பரவியது. வீட்டு வாசலுக்கு ஏறிய மனவாளனும் மனவாட்டியும் பாத அடிகளை எண்ணுபவர்கள் போல் சிறு பெண்பிள்ளைகள் நால்வர் இனிமையான குரலால் இசைக்கும் ‘ஜயமங்கள கீதம்’ ஒலிக்க நடந்தனர். அவர்களின் கீத

இசை முடிய மணவாளனும் மணவாட்டியும் அவர்களுக்குரிய அறையின் வாயிலன்டை அடைந்தனர். பின்னர் வயதில் முதிர்ந்த ஒருவர் அவர்களை ஆசீர்வதிக்குமுகமாக நீண்ட பொருளற்ற கதையொன்றைக் கூறத் தலைப்பட்டார். ஊரில் பண்டிதர் எனப் புகழ்பெற்ற அவர் தெளிவான உச்சரிப்போடு அந்நீண்ட பொருளற்ற கதையைக் கூறிப் “புரூ” என்ற சத்தத்தை எழுப்பி முடித்தார். இன்னும் மூன்று நான்கு பேர் “புரூ” என்று முழங்கக் கத்தி யொன்றினால் அடிக்கப்பட்ட தேங்காய் ஒன்று “படாஸ்” என்ற ஓலியை எழுப்பி இருக்கிறது. அச்சத்தம் எழும்பிய திக்கைக் கழுத்தை நீட்டிப்பார்த்த பெண்களினதும் ஆண்களினதும் புன்சிரிப்பினால் மலர்ந்த முகங்களைப் பார்த்த எவரும் தேங்காயின் இரு பாதிகளும் ஒரே முறையில் தோற்றிய இரண்டு மதிகளைப் போன்று மேல்முகமாக நிற்பதைக் கண்டனர்.

மணமகனும் மணமகனும் அறைக்குள் புகுந்து சற்று நேரத்தின் பின் வெளியே வந்து சாலையில் அமர்ந்தனர். நீண்ட பொருளற்ற கதையைக் கூறிய பண்டிதரின் கேட்போரின் மனத்தை உருக்கக்கூடிய, அடக்கக்கூடிய புத்திமதிகள் நிறைந்த பேச்சைக் கேட்பதற்கே அவர்கள் சாலையில் உட்கார்ந்தனர். ஒருவர் அதனைத் தவறினால் வருவது இருவருக்கும் அழிவு. வயது முதிர்ந்த பேச்சாளர், ரூஹால் சுவாமியின் “காவிய சேகர்”விலிருந்து சில செய்யுட்களை எடுத்துக் காட்டி அப்புத்திமதிகளை ஓர் எழுத்தும் தவறுமல்ல பின்பற்ற வேண்டுமெனக் கூறினார். மனவி முதியோர் அல்லாத ஏனைய ஆண்களுடன் உரையாடக்கூடாது என்ற புத்திமதியை உட்கொண்ட செய்யுளைப் பண்டிதர் எடுத்துக் காட்டியதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பாலதாச கடைக்கண்ணால் மணமகளைப் பார்த்தான். “பல்லைக் காட்டிச்சிரியாதே” எனப் பொருள் படும் “வின நொமலென் தலன் தக்வா” என்ற செய்யுள் அடியைக் கேட்ட லைசா கூட மனத்துக்குள்ளே சிரித்திருப்பாள், எனப் பாலதாச எண்ணினான். லைசாவின் புன்சிரிப்பு அவனுடைய முத்துப்போன்ற பற்களின் நுனி களைக் காட்டும் அளவுக்கு இயற்கையாகவே முறுவலாயிற்று. லைசா முயன்றாலும் அது அடக்கக்கூடியதொன்றன்று என்பதைப் பண்டிதர் அறியமாட்டார். பாலதாசவும் அறியான்.

மாத்துறை அம்மையார் வழக்கம்போல் திருமணவிட்டில் எல்லோரிடமிருந்தும் அதிகக் கெளரவத்தையும் நன்மதிப்பையும் பெற்றார். அவரோடு வந்தமையினால் பியலின் தாயும் மற்ற நாட்களை விட நன்மதிப்பைப் பெற்றார். மாத்துறை அம்மையாரும் பியலின் தாயும் மணமகளைக்

கொண்டுவந்து விடுவதற்கு வந்த பெண்கள் நால்வருள் இருவராவர். எனினும், அவர்கள் இராப் போசனத்துக்கு நிற்காமல் சென்றுவிட்டமை திருமண வீட்டுப் பெண்கள் சிலரை அதிருப்திப்படுத்துவதாக இருந்தது.

“பெருவளவுப் பெண்கள் அப்படித்தான், சின்ன இடங்களில் உணவு உண்ண வேண்டி வரும் என்பதற்காகப் பொய்யொன்றைக் கூறிவிட்டு வெள்ளெனப் போய்விடுகின்றனர். பழைய அகங்காரம் இன்னும் இருக்கின்றது” என்மணமகனின் சிற்றன்னை கூறினார்.

“நாங்கள் உண்பது அவர்களின் வாயினாலா? அது பொய் அல்லவா மாத்துறை அம்மையார் கூறியது. மகஞுக்குச் சுகக்குறைவில்லை” எனக் கூறி வேறொருத்தி மனமகனின் சிற்றன்னையை ஊக்குவித்தாள்.

நல்லெண்ணம் உடைய லீசாவோவெனின் மற்ற நாட்களைப் போன்றே மகிழ்ச்சியோடு உரையாடி மாத்துறை அம்மையாரை இராவிருந்துண்ண நிறுத்தப் பெரிதும் முயன்றுள்.

“பெரிய அம்மையுடன் மீண்டும் வாருங்கள்” என மோட்டார் வண்டியில் ஏறச் சென்ற மாத்துறை அம்மையாரிடம் லீசா கூறினார்.

“சின்ன அம்மையும் வந்திருந்தால் லீசா இன்னும் மகிழ்வற்றிருப்பாள்” என மோட்டார் வண்டியில் வீடு நோக்கிச் சென்ற பியலின் தாய் கூறினார்.

மாத்துறை அம்மையார் ஒன்றும் கூறுத்தினால் பியலின் தாய் மீண்டும் இவ்வாறு கூறினார்.

“நான் அழைத்தேன். சின்ன அம்மையார் முடியாது என்றார்”.

“அவர்கள் சிறுவயதிலேயாவது கத்திரினுவின் வீட்டுக் குப் போகவில்லை” என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

“அப்படியிருந்தாலும் இன்று போயிருந்தால் சிறப்பாய் இருந்திருக்கும்”.

“நான் திருமணவீட்டுக்குப் போவதைக் கூட அனுலா விரும்பவில்லை. நந்தா வராதது நல்லது. புஞ்சி அப்பு சொன்ன கதை கேட்கவில்லையா?”

“இல்லை. எனக்குக் கேட்கவில்லை”.

“கரோலிசு, புஞ்சி அப்புவுக்கும் லீசாவுக்கும் ஏசி இழித்துக் கூறிக் கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறான் எனக் கூறியதை”.

“ஏன் அப்படி? ”

மாத்துறை அம்மையார் சில காலத்துக்கு முன்னர் கரோலிசுக்கும் லீசாவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டதாகக் கூறும் நட்புறவு பற்றிய விவரங்களைக் கூறினார்.

“அப்படியென்றால் கரோலிசு சிங்களே சென்றது அச்சச்சரவுக்குப் பிறகுதானு? ”

“ஆம். ஊரில் இருந்தால் கெட்டுப் போவான் என முகந்திரம் ஜயா கரோலிசை வதுளைக்கு அனுப்பி வைத்தார்”.

“லீசா இம்மணவாளனுடனும் கடிதத்தொடர்பு வைத்துக் கொண்டாள் எனக் கலியாண வீட்டில் இன்று பெண்கள் கதைத்துக் கொண்டார்கள்”.

“லீசா அப்படித்தான்”.

“பாலதாச ஜயாவுடனும் நட்பாம் என வேறுசில பெண்கள் குசகுச பேசவது எனக்குக் கேட்டது”.

“பாலதாச சும்மா விளையாட்டுக்காக லீசாவின் வீட்டுக்குப் போய் வந்திருப்பான். லீசா குற்றவாளியன்று. அவனுடைய அம்மாதான். அப்பெண் இருக்கும்போது இளைஞர்கள் வந்தால் உட்காரவைத்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பாள். லீசா அறிமுகப்பட்டதும் அதனால்தான்”.

“ஓருநாள் இரவு பாலதாச ஜயா தனியே யன்னல் அருகில் லீசாவுடன் கதைத்துக்கொண்டிருப்பதை நந்தியசு விதானையார் கண்டிருக்கிறார்”.

“யார் சொன்னார்து? ”

“இன்று கலியாண வீட்டில் குசகுச செய்த பெண்கள் இருவருள் ஓருத்தி சுற்றவரப் பார்த்து அதைச் சொன்னது என் காதுக்கு எட்டியது”.

இவ்வாறு கூறிய பியலின் தாய் மாத்துறை அம்மையாரின் காதுக்கு வாயைச் சேர்த்தாள்.

“தில்லை ஜயாவின் பெயரையும் அப்பெண்கள் குறிப்பிட்டது எனக்குக் கேட்டது”.

“பாலதாசவுடன் திஸ்ஸ இரண்டு மூன்று நாட்கள் லைசாவின் வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறான். நான் ஏசிய பின்னர் அவன் செல்லவில்லை”.

“நந்தியசு விதானையாருக்கு அகப்பட்டிருப்பது தற் செயலாக”.

“கலியான வீட்டுப்பெண்கள் இன்று கதைத்த கதையா அது?”

“ஆம்”.

“ஒருவேளை பொய்க்கதையாக இருக்கலாம். அயலிலே சுற்றவர் உள்ள பெண்கள் லைசாவோடு கோபம். பொய்க் கதைகளை உண்டாக்கி அவர்கள் பரப்புகிறார்கள். அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளன்று இரவு பாலதாச வரும்வரை திஸ்ஸ வழியில் இரட்டைமாட்டு வண்டியினுள் இருந்திருந்தால் நந்தியசு விதானையார் எனக்கு அறிவிக்காமல் இருக்கமாட்டார். எனக்கு அப்படியொன்றை விதானையார் கூறவில்லை. லைசாவின் குற்றங்களைக் கூறி மணமகனுக்கும் பல கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டுள்ளன என்று புஞ்சி அப்பு ஒருநாள் என்னேடு கூறினான்”.

மாத்துறை அம்மையார் பியவின் வீட்டிலிருந்து இரவுப் போசனம் அருந்திய பின்னர் மோட்டார் வண்டியில் பெரு வளவை நோக்கிச் சென்றார்.

பதினாறும் அத்தியாயம்

ஓக்தோபர் மாதத்தில் ஏற்பட்ட மழையோடு கூடிய பெரும் புயலினால் பிடிங்கப்பட்ட ஈரப்பலா மரம் விழுந்த தனால் பெருவளவின் இடது பக்கக் கூரையும் சுவரும் உடைந்து வீழ்ந்தன. உடைந்த கூரையை ஓரளவுக்குத் திருத்தித் தென்னம் ஒலையினால் வேய்ந்தமையினால் மழையினால் வீட்டின் உட்புறம் நனைவது தடுக்கப்பட்டது. மாததுறை அம்மையாரும் அனுலாவும் வீட்டின் வலது பக்க அறை களில் இருக்கலாயினர். எனினும், காற்றினால் வாரப்பட்ட துளிமழை உடைந்த சுவரின் பெரிய துவாரங்களினால் உட்படுவதால் வீட்டு வாசல் நனைந்தது. சுவரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்தது. சிறைதந்துள்ள அக்கூரையைப் புனர் நிர்மாணம் செய்ய முடியாமையினால், ஒட்டை உடைசல்களையும் கூரையையும் திருத்த இரண்டு மூன்றாயிரம் ரூபா தேவைப்பட்டது. ஐம்பது, அறுபது ரூபாவைக்கூட செலவழிக்க முடியாத மாததுறை அம்மையார் குலப்பெருமை காரணமாகப் பியலிடமிருந்து கடன்வாங்க விரும்பவில்லை.

இம்முறை ஒருமாதத்துக்குப் பின்னர் ஊருக்கு வந்த பியல் ஒருபக்கம் விழுந்திருந்த பெருவளவைக் கண்டு இன்னும் அது புனர் நிர்மாணம் செய்யப்படாமையை அறிந்து வியப்புற்றார்கள். இருநூறுண்டுகள் பழமையானது எனக் கூறக் கூடிய அவ்வீட்டைப் புனர் நிர்மாணங்கு செய்ய பெருந்தொகைப் பணம் செலவாகும். உடைந்த சுவரைக்கட்டிப் புதிய கூரையொன்றை இடுவதன் மூலம் பெருவளவைப் புனர்நிர்மாணங்கு செய்வது இரண்டு மூன்றாயிரம் ரூபா வினாலும் செய்ய முடியாததொரு கருமம் எனப் புத்தியுள்ள பியல் அறிவான்.

“நந்தா, ஏன் அம்மாவையும் அனுலாவையும் இங்கே வந்து தங்கச் சொல்லவில்லை? ” என வீட்டை புனர் நிர்மாணங்கு செய்யச் செலவாகும் தொகையை அறிந்த பியல் தன்னுடைய மனைவியிடம் கேட்டான்.

“அவர்கள் வரமாட்டார்கள். கொஞ்ச நாட்கள் இங்கே வந்து இருக்கும்படி கூறினேன். இருவரும் அதற்குச் செவி சாய்க்கவில்லை”.

“என் கொஞ்சநாட்கள்? எந்தநாளும் இருக்கலாமே? ”

“கொஞ்ச நாட்கள் இருக்காதவர்கள் எந்நானும் இருக்கவருவார்களா?”,

“வீட்டின் ஒருபக்கம் உடைந்து விழுக்கூடும்”.

“ஒருபக்கம் இடிந்து விழுந்தாலும் அம்மா வீட்டை விட்டு வேறு எங்கேயாவது போகமாட்டார். நாமாவது செலவுசெய்து வீட்டைத் திருத்துவித்துக் கொடுக்க வேண்டும்”.

“அம்மா அவ்வாறு கூறியோ?” எனக் கேட்டுப் பியல் சிரித்தான்.

“அம்மா அவ்வாறு சொல்லவில்லை. ஒரு போதும் அவ்வாறு சொல்லவும் மாட்டார்”.

“வீட்டுக் கூரையைப் பூரணமாகத் திருத்துவிக்க வேண்டும். இரண்டு மூன்றாயிரம் ரூபா செலவு செய்யாமல் அவ்வேலையைச் செய்விக்க முடியாது’’.

“அவ்வளவு செலவழிக்கத் தேவையில்லை. கொஞ்சம் செலவு செய்து ஓராண்டுக்குத் திருத்துவித்தால் போதும்”.

“அவ்வாறு திருத்தினால் ஓராண்டுக்காவது இருக்காது”.

“கவையில்லை. பிறகு அவர்களுக்குத் தேவையான மாதிரிச் செய்து கொள்வார்கள். இப்போதைக்கு ஒரளவுக்குத் திருத்திக் கொடுங்கள்”.

“எனக்கென்றால் அத்தகைய பொய்த்திருத்தம் செய்விக்க முடியாது. திருத்துவதாயிருந்தால் வெகுகாலத்துக்கு இருக்கத் திருத்துதல் வேண்டும்”.

‘‘எனக்குப் பணம் அனுப்புங்கள். அப்பொழுது நான் திருத்துவிக்கிறேன்’’.

பியல் கொழும்புக்குச் சென்று ஒருவாரத்தினுள் நந்தாவுக்கு ஐந்தாறு ரூபா அனுப்பினான். நந்தா பெருவளவில் இடுந்து விழுந்த சுவரைக் கட்டுவித்து ஒரளவுக்குக் கூரையையும் திருத்துவித்து ஓடு வேய்வித்தாள்.

களில் வாளியொன்றையும் மட்பாணியொன்றையும் பெரிய சட்டியொன்றையும் வைத்தனர். கூரையில் ஓரிடத்தில் உடைந்திருந்த ஒட்டி னாடாக இடைவிடாது விழுந்த மழை நீரை எடுப்பதற்கு வைக்கப்பட்ட வாளி சொற்பநேரத்தில் நிறைந்த விடத்து நீரை அப்புறப் படுத்தி மறுபடி வைத்தல் வேண்டும். பெருமழை ஒட்டி வரை அனுலாவும் மாத்துறை அம்மையாரும் பணியாட்களும் வீட்டுவாசல் ஆரை மாறு வதைத் தடுக்கும்பொருட்டுப் பாத்திரங்களில் நிறையும் மழைநீரை அப்புறப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர். விடியச்சாமத் துக்குச் சற்று முன்னர் மழைவிட்டபடியால் மாத்துறை அம்மையாரும் அனுலாவும் மீண்டும் உறங்கச் சென்றனர். கட்டில்கள் இரண்டிலும் சாய்ந்தார்களெனினும் இருவரும் விழித்துக்கொண்டேயிருந்தனர். வீட்டு வாசலிலும் அலுமாரி யின்மீதும் இடைக்கிடையே விழும் மழைத்துளியின் ஒலி அனுலாவுக்குக் கேட்கிறது. கட்டிலில் சாய்ந்துகொண்டிருந்த அனுலாவுக்கு நினைவுக்கு வந்தது இறந்தகாலம். பெருவளவு இவ்வாறு சிதைவுறும், தங்களுக்கு இத்தகைய வீழ்ச்சியேற படும் என அனுலா நினைத்தது ஜினதாசவின் மரணத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அன்றுமாலையாகும். அன்று அவளுடைய மனத்தில் தோன்றிய துக்கரமான உணர்ச்சியும் சிந்தனைகளும் மீண்டும் தோன்றலாயின. தமது வாழ்க்கையின் வீழ்ச்சியை மரணமான தம் தந்தையார் அறிவாரா? தந்தையார் தேவதையாகப் பிறந்திருப்பார் என்று சொல்வதை அனுலா கேட்டுள்ளாள். மாத்துறை அம்மையார் சிலசமயங்களில் அவ்வாறு கூறியது முகந்திரம் கைசாறுவத்தே தேவதையாகப் பிறந்திருக்கிறார் எனக் கத்திரினு மைவெளிச்சத்தில் கண்டதாக அவள் உயிர்வாழ்ந்தபொழுது கூறினமையினாலேயாம். தந்தையார் தேவதையாயிருந்தால் தனக்கும் தாய்க்கும் உதவிசெய்யமாட்டரா? வீட்டை இவ்வாறு நினையவிட்டால் இன்னும் மூன்று நான்கு ஆண்டுகளில் இடிந்து விழும் என்பதில் ஜயமில்லை.

ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த அனுலா தூங்கி விட்டாள். காலையில் காகங்களின் ஒலியைக் கேட்டு கட்டிலிலிருந்து எழுந்து முற்றத்தில் இறங்கிய அனுலா குணதிசையில் காரித்த இளஞ்சுரியனைக் கண்டாள். காகங்களின் ஒலியைக் கேட்டாள். பறவைகளின் இனிய நாதத்தைச் செவிமடுத் தாள். இரவில் அனுலாவின் மனத்தில் எழுந்த துக்கரமான எண்ண அலைகள் இளஞ்சுரியிற்றின் கதிரினால் அகன்ற

இருளைப் போன்று மறைந்து விட்டன. காலையில் வீட்டுக் கருமங்களில் ஈடுபட்ட அனுலாவுக்கு இரவில் செய்த ஒன்றும் கூறிய ஒன்றும் நினைவுக்கு வராமையால் துக்கரமான எண்ணங்களும் அவளுடைய மனத்தில் எழவில்லை.

காலை ஒன்பது மணியளவில் நந்தாவின் பெயருக்குப் பெருவளவில் கிடைத்த நந்திச் செய்தியொன்றினால் அனுலா கலக்கமடைந்தாள். “உன் கணவன் அபாயகரமான நிலையில் இருக்கிறஞ்” எனப் பொருள்படும் அத்தந்திச் செய்தியை அனுலா மாத்துறை அம்மையாருக்குக் கேட்குமாறு சிங்களத் தில் மொழிபெயர்த்தாள். அனுலாவின் மனம் பெரிதும் குழப்பமடைந்ததற்குக் காரணம் அத்தந்திச்செய்தி இரத் தினபுரி ஆசுப்பத்திரி வைத்தியர் ஒருவரால் அனுப்பப் பட்டமையேயாகும்.

“பியல் தியத்தலாவைக்குச் செல்வதாகவும் அங்கு ஒப்பந்தம் ஒன்று பற்றி வேலைசெய்ய இருப்பதால் மூன்று நான்கு வாரங்கள் அங்கு தங்கவேண்டியேற்படும் என்பதாகவும் பிறகு கிடைத்த கடிதத்தில் எழுதியிருந்ததாக நந்தா சொன்னது நினைவில்லையா?” என மாத்துறை அம்மையார் ஞாபகப்படுத்தினார்.

“தியத்தலாவை இருப்பது ஒருபக்கத்தில் அம்மா. இரத்தினபுரி இருப்பது வேගேரு பக்கத்தில்”.

“தியத்தலாவையிலிருந்து பியல் இரத்தினபுரிக்குப் போன்றா என்பது தெரியுமா?”

மோட்டார் வண்டி ஒன்று உடைய பியலுக்கு தியத்தலாவையிலிருந்து இரத்தினபுரிக்குச் செல்வது கடினமான காரியமன்று என்பதை அனுலா புரிந்து கொண்டாள்.

மாத்துறை அம்மையார் தந்தியை எடுத்துக்கொண்டு சாதாவுடன் பியலின் வீட்டுக்குப் போனார். தந்திச் செய்தியை வாசித்த நந்தா அக்கணமே இரத்தினபுரியை நோக்கிச் செல்ல எண்ணினாள். வயிற்றுப் பொருமலால் பீடிக்கப்பட்டு முனு முனுத்துக்கொண்டு இருந்த பியலின் தாயும் நந்தாவுடன் போகத் தீர்மானித்தாள்.

“பியல் இதற்கு முன்னரும் இரண்டுமறை இரத்தினபுரிக்குப் போயிருக்கிறேன். ஒருதடவை சென்றது ஆங்கிலப் பெண்மணி ஒருத்திக்கு மாணிக்கக் கற்கள் தேடு” என உடுத்து அணிந்து நொண்டிய வண்ணம் வெளியே வந்த பியலின் தாய் கூறினார்.

“எனக்கு எழுதி அனுப்பியிருந்தது தியத்தலாவைக்குப் போவதென்று”.

“பிறகு அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு இரத்தினபுரிக்குப் போனாரோ, என்னவோ தெரியாது. இதோ இதைக் கவனமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறிய பியலின் தாய் பத்து ஐந்து ரூபாத் தாள்களைக் கொண்ட கட்டுக்கள் இரண்டை நந்தாவிடம் கொடுத்தாள்.

“நான் பணம் எடுத்தேன் அம்மா. ஏன் இவ்வளவு பணம் கொண்டு போவான்?”

“தேவைகள் ஏற்பட்டால் வேறு யாரிடம் கேட்க. அம்மா, அம்மா, ஊய்” எனக் கூறிப் பியலின் தாய் தனது காலைத் தழுவிய வண்ணம் கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

“அம்மாவுக்கு வருத்தமாயின் நின்று விடுங்கள். நான் தனியே செல்கின்றேன்” எனக் கூறிய நந்தா மாமியாரின் காலைத் தடவினால்.

நந்தா பையில் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு பியலின் தாயுடன் போய் வாசற்கடவையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த மோட்டார் வண்டியில் ஏறினால்.

“இரத்தினபுரி அடைந்த உடனே நோயாளியின் சுகத் தைப் பற்றி உடனடியாக ஒரு தந்தியை அனுப்பு” என மாத்துறை அம்மையார் நந்தாவிடம் கூறினால்.

“நல்லது அம்மா”.

நேராகப் பாணந்துறைக்குச் சென்ற மோட்டார் வண்டி அங்கிருந்து கிளைப்பாதை ஒன்றின் ஊடாக இரத்தினபுரியை நோக்கிப் பயணமாயது. பாணந்துறையை நீங்கி இரண்டு மணிநேரம் சென்றதும் வெப்பவலய நாடுகளிலே வளருவதாகக் கூறப்படும் உண்மையான காட்டையும் றப்பர் தோட்டங்களையும் ஊடுருவிச் செல்லும் தெருவழியில் மோட்டார் வண்டி சென்றுகொண்டிருந்தது. ஆறுகளும் நீர் வீழ்ச்சிகளும் மழையின் காரணமாகவேயன்றி கணுக்கால் வரை காலைப் புதைக்கும் அளவுக்கு உலர்ந்த இலைகள் நிறைந்த மரத்தின் அடிகளும் காரணமாக அப்பகுதி எந்தானும் ஈரவிப்புடையதாகும். அழுகிப் போகும் உலர்ந்த இலைகள் காரணமாக மரத்தின் அடிகளில் உள்ள மண் கருமையானது. சிறு மரங்களை மூடி மறைத்த கொடிகள், அம் மரங்களின் உச்சியைத் தாண்டி வளர்ந்து மீண்டும் கித்துல் மரக்களைப் போன்று பரந்து தொங்கிவிழும். அடிவானம் வரை பரந்திருந்த பெருங்காட்டினால் மறைந்திருந்த சிறு

சுன்றம் சேதியங்களின் உருவத்தைக் காட்டும் முகமாக வெட்டப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட பெரும் புதர் போன்று நந்தாவுக்குக் காட்சி வழங்கியது.

சிலவண்டுகளின் நாதம், வறட்சியால் பீடிக்கப்பட்ட காட்டில் எழும் ஒப்பாரி போன்று மோட்டார் வண்டியில் உள்ளவர்களுக்குக் கேட்டது. அவ்வொப்பாரியை அடக்கிக் கொண்டு எழுந்த ஓர் ஒலி இருமலைகளுக்கிடையில் பெருக் கெடுத்து வந்து மதகின் கிழால் போய்ப் பள்ளத்தில் கற் குவியல் மீது விழும் நீர்வீழ்ச்சியைத் தாண்டிய பின்னரே அவர்களுக்குக் கேட்டது. சூரிய கிரணங்கள் எவ்வளவு கடுமையாயிருந்தாலும்கூட பள்ளத்தில் இருந்த மரத்தின் அடிகளிலும் தோட்டங்களிலும் சூழ்ந்திருந்த காரிருள் அகல வில்லை. காட்டில் பெரிய பகினி மரம் ஒன்றின் கிளையில் இருந்த ‘புனுன்ஹொரு’ என்ற பட்சி மோட்டார் வண்டியின் பழக்கமில்லாத சத்தத்தினால் அஞ்சி மேலே பறந்து, ஏறி இறங்கும் அலைபோன்று மினுங்கும் வெண்பட்டுச்சிலை நாடா போன்ற வால் இறகுகளைக் காட்டிப் பறந்து போவ தைக் கண்ட பியவின் தாய், ‘‘சின்ன அம்மையாரே, அதோ பாருங்கள் புனுன்ஹொருவின் அழகை’’ எனக் கூறி மறு பக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நந்தாவுக்குக் காட்டி னான். புனுன்ஹொரு, கினிஹொரு என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படும் நீண்ட வால் இறகுகளை உடைய கண்கவர் பறவைகள், கிராமத்தவர்களுக்கு ஊழ்வினையின் உண்மையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் உயிர்ப்பிராணி களாகும். கிராமத்தவர்கள் ஊழ்வினையால் உந்தப்பட்டே அப்பறவைகளுக்கு அப்பெயரிட்டனர். புனுன்ஹொரு முற் பிறப்பில் துணிமணிகளைத் திருடிய மனிதனாகும். கினிஹொரு நெருப்புத் திருடிய மனிதனாகும்.

இக்காட்டின் நடுவில் சென்றுகொண்டிருந்த மோட்டார் வண்டியில் இருந்த நந்தாவின் மனத்தில் மாத்திரமன்றி, பியவின் தாயின் மனத்திலும் துக்கராமான சிந்தனைகளே தோன்றலாயின. சடுதியாக ஜின்தாச ஞாபகம் வந்தது ஏன் என்பதை நந்தா விளங்கிக்கொள்ளவில்லை.

‘‘நாம் புறப்படும்பொழுது முன்னால் சந்தித்தது வெறுங் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு நீர்கொண்டுவரச் செல்லும் பெண் ஒருத்தியை. அம்மா. அம்மா. ஊ. .’’ எனக் கூறி பியவின் தாய் முனுமுனுத்தாள்.

‘‘அம்மாவின் கால் நோகிறதா? அப்பெண் எமக்கு அகப்படு முன்னர் சந்தியால் திரும்பிப் போய்விட்டாள்.

எங்களுக்கு முன்னால் அகப்பட்டவர் நந்தியச விதானையார்’’ என நந்தா கூறினார்.

‘‘விதானையார் அகப்பட்டதும் நல்லதில்லையல்லவா? இந்தக் காலின் வேதனை வரவர அதிகரிக்கிறது. என்ன விணையோ (கறுமமோ) எனக்குத் தெரியாது. ஸ்...ஸ்...’’

‘‘என்ன பொய் அம்மா. நந்தியச விதானையார் பெரிய அதிட்டசாலி. காலின் வருத்தத்துக்கு ஆசப்பத்திரி வைத்தி யரிடமிருந்தாவது மருந்து எடுப்போம். வேறு என்ன செய்ய?’’

நந்தா இவ்வாறு கூறினாலெனினும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகஅவளின் மனத்திலும் துக்ககரமான உணர்ச்சிகள் தோன்ற லாயின. சுக்குறைவென்றால் பியல் ஊருக்கு வராமல் ஆசப்பத்திரியில் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். சடுதியான அபாயம் ஒன்றுக்கு இலக்கானமையினால், பியலின் மோட்டார் வண்டிகுடைசாய்ந்ததா? அல்லது கலகம் ஒன்றில் அகப்பட்டாரா? அவர் ஆசப்பத்திரியில் சேர்ந்தது பகைவன் ஒருவனால் இழைக்கப்பட்ட தாக்குதல் காரணமாகவா? மாலை ஆறு மணியளவில் வண்டி இரத்தினபுரியை அடைந்ததும் நந்தா வின் மனத்தில் இவ்வெண்ணங்கள் தோன்றலாயின. வண்டி ஆசப்பத்திரி வாயிலுக்குச் சமீபமாக உள்ள ஒரிடத்தில் நிறுத்தப்பட்டமையால் நந்தா கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே இறங்கினார்.

‘‘அம்மாவுக்கு நடக்க முடியாததினால் காரிலே இருந்து கொள்ளுங்கள். நான் சாரதியுடன் சென்று வைத்தியரிடம் கேட்டு நோயாளி இருக்கும் அறையையும் அறிந்துகொண்டு வருகிறேன்’’ என வண்டியிலிருந்து இறங்கிய நந்தா கூறினார்.

‘‘நடக்கக் கஷ்டமாயிருந்தாலும் வருகிறேன்’’.

‘‘வேண்டாம் அம்மா. அம்மாவின் காலில் வருத்தமும் வேதனையும் இன்னும் அதிகரிக்கும். வைத்தியரிடமிருந்து நோயாளியைப் பற்றியும் நோயாளி இன்ன அறையில் இருக்கிறார் எனவும் அறிந்துகொண்டு வருகிறேன்’’.

‘‘அப்படியானால் கெதியாக வரவேண்டும். சுணங்க வேண்டாம். . ஸ். . ஸ். . அம்மா. . ஊய் . . ’’

ஜேயின் பாய்பொருளினாலும் சில மருந்துத் தூள்களி னாலும் எழும் நாற்றத்துக்குக் கிராமத்தவர்கள் ‘‘ஆசப்பத்திரி நாற்றம்’’ எனக் கூறுவதன் காரணத்தை ஆசப்பத்திரியில் புகுந்த நந்தா அறிந்து கொண்டாள். ஆசப்பத்திரி வாசலி விருந்தும் பக்கங்களிலிருந்தும் எழுவது கிராமத்தவர்கள்

“நெருப்பு நீர்” என்ற பெயரால் அழைக்கும் ஜேயின் பாய் பொருளிலிருந்து எழும் மனமாகும். ஆசப்பத்திரிக்குள் சென்ற நந்தாவுக்கு ஜேயின்பாய்பொருள் நாற்றத்தை அடக்கிக் கொண்டு எழும் மருந்துகளின் நாற்றம் புலப் பட்டது. நகரில் வடிகாலிலும் தெருக்களிலும் அழுகிச் சிடைத்த உணவினால் துர்நாற்றமும் புழுதியும் எழும். இத் தூர்நாற்றமும் புழுதியும் இல்லாத கிராமத்தில் மரஞ்செடி கொடிகளினாடாக வீசும் புதுக் காற்றை நுகர்ந்து பழகிய நந்தாவுக்கு ஆசப்பத்திரி நாற்றம் ஏற்படுத்தாக இருக்க வில்லை. அவள் கைப் பையைத் திறந்து நறுமணம் ஊட்டப் பட்ட கைக்குட்டடையை எடுத்து அதனைச் சுருட்டி இரண்டு மூன்றுமுறை மூக்குக்கு அணித்தாகப் பிடித்து நுகர்ந்து மீண்டும் கைப்பைக்குள் இட்டாள். ஆசப்பத்திரியில் அறை யொன்றில் ஒரு நோயாளி எழுப்பும் முனைமுனைப்பைக் கேட்ட நந்தாவின் நடை துரிதமாயது. வெள்ளைத் துணியினால் போர்த்தப்பட்ட உடலையும் தலையையுமடைய தாதியைக் கண்ட நந்தா நடையின் வேகத்தைக் குறைத்துத் தான் வந்த காரியத்தை அவளிடம் கூறினாள். அவளினால் உத்தர விடப்பட்ட பணியாளன் ஒருவன் காட்டிய அலுவலக அறைக்குச் சென்ற நந்தா மேசைக்கு அருகிலுள்ள கதிரை யொன்றில் றப்பர்க்குழலொன்றைக் கழுத்தில் உடையவராய் அமர் ந்திருந்த சிறந்த ஒரு வாலிபணைக் கண்டாள்.

“இரண்டாவது வைத்தியர்” என அழைக்கப்படும் அவர், நந்தாவைக் கண்டதும் கதிரையிலிருந்து எழுந்து அவளுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தார். சிறந்த வடிவழைகையும் குலப்பெரு மையினால் அகலாத பார்வையினால் பிரகாசமடைந்த கண்கள் விளங்கும் முகத்தையும் கொண்ட நந்தாவைக் கண்டவுடன் அவர் தாமாகவே வணக்கந் தெரிவித்தார். வைத்தியர் காட்டிய ஆசனத்தில் அமர்ந்த நந்தா, தந்திச் செய்தியை அவருடைய கையில் கொடுத்தாள். தந்திச் செய்தியை வாசித்த வைத்தி யர் வியப்போடு போன்று இரண்டு முறை நந்தாவின் முகத்தையும் இரண்டுமுறை தந்திச் செய்தியையும் பார்த்தார்.

“இந்த நோயாளியோவெனின் இன்று ஒருமணியாவில் மரணமானென்” என்றார் வைத்தியர். “இந்த நோயாளியோ” என்றது அவரிடத்தில் தோன்றிய ஜையம் காரணமாகவேயாம்.

“மரணமானார்?”

இச்சொற்கள் வாயிலிருந்து வெளிப்படுமுன்னர் நந்தா வுக்கு அழுகை வந்தது. அவள் சாய்ந்து கொண்டு போன

மையினால் வைத்தியரும் சாரதியும் உடனே நெருங்கி அவளைப் பிடித்துக்கொண்டனர். வைத்தியர் மிக்க ஆவலுடன் அவனுடைய கையைப் பிடித்து நாடி பார்த்துப் பின்னர் சாரதியிடம் இவ்வாறு கூறினார்.

“மரணித்த நோயாளி இவ்வம்மையாரைப் போன்ற ஒருவரின் ஐயாவாக இருக்க முடியாது. பிச்சைக்காரனைப் போன்ற ஒரு மனிதன். இத்தந்தி தவறுதலாக அனுப்பப் பட்ட ஒன்றாகவும் இருக்கலாம்”.

வைத்தியரின் வாயிலிருந்து வெளியான இச்சொற்கள் துக்கத்தினால் தளர்ச்சியடைந்திருந்த நந்தாவுக்கு நன்கு புரிந்துகொள்ளவில்லையாயினும் இருண்ட குகைபோன்ற அவனுடைய மனத்தை வெளிச்சமாக்கும் ஓர் உணர்ச்சி அச்சொற்கள் காரணமாகத் தோன்றிய மறுகணம் அகன்று விட்டது.

“பின்ததைப் பார்க்க வேண்டும்” எனக் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு கதிரையிலிருந்து எழுந்த நந்தா கூறினார்.

“சாரதி போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரும்வரை நீங்கள் அமர்ந்திருங்கள். மயக்கந் தெளிந்தபின்னர் போய்ப் பார்க்க முடியும்”.

“இல்லை. இப்பொழுது எனக்கு வருத்தமில்லை. போக முடியும்”.

ஆசப்பத்திரி ஊழியன் ஒருவனேடு நந்தாவும் சாரதியும் சவச்சாலை நோக்கிச் சென்றனர்.

“நான் ஒடிப்போய் அம்மையாருடன் வரட்டுமா?”, எனச் சாரதி கேட்டான்.

“வேண்டாம்” என நந்தா கண்டித்தாள். “யாரென்று சரியாகப் பார்த்துவிட்டுப் பின்னர் போய் அம்மையாரைக் கூட்டிக்கொண்டு வரலாம்”.

ஊழியன் சவச்சாலையின் கதவைத் திறந்து அப்பால் நின்று தனது கையிலிருந்த விளக்கை அறையில் உயரமாக அமைக்கப்பட்ட மேடையின் மீது இருந்த இரண்டு பினங்களின் பக்கம் திருப்பினை. சாக்கு இரண்டில் இடப்பட்ட இரண்டு வாழைக்குலைகள் போன்று தடித்த இரண்டு பிடவைத் துண்டுகளினால் போர்த்தப்பட்ட பினங்களின் முகங்களும் தலைகளும் விளக்கொளியின் காரணமாக நந்தாவுக்குத் தெரிந்தன. அவற்றுள், கறுப்புக்குதிரை மயிரை

நினைவுபடுத்தும் தடித்த மீசையினால் முடப்பட்ட முகத்தை நந்தா உடனடியாக அறிந்துகொண்டாள். அப்பினத்தை இன்னுரென அறிந்துகொண்ட அவருடைய இரு கணகளி லிருந்தும் கண்ணீர் வடிந்த போதிலும் அவள் தனது இரு தயத்தினுள் இருந்த கடுமையான வேதனையையும் அதிர்ச்சி யையும் காட்டும் வெளிப்புற அடையாளங்கள் ஒன்றையும் வெளிக்காட்டாமல் சுவரில் கையை வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“வைத்தியர் தவறியிருக்கலாம். எங்கள் ஜயா கொழும்பில் இல்லாவிடில் தியத்தலாவையில் சுகமாய் இருப்பார்” எனச் சாரதி சிரித்துக்கொண்டே கூறினான்.

“ஆம். நாம் போவோம்”.

நந்தா இன்னெரு தடவை பின்ததின் முகத்தைப் பார்த்துத் தலையை வளைத்துக் கொண்டு இருகணகளிலும் தோன்றிய கண்ணீரைத் துடைத்தாள். கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் வரும் நந்தாவைக் கண்ட பியலின் தாய் பொறு மையை இழந்தவளாய் இவ்வாறு கேட்டாள்.

“என் நந்தா அழுகிறது? பியலுக்கு வருத்தமா?”

“இல்லை அம்மா. பியல் அன்று”.

“அப்படியென்றால் யார்?”

“ஜினதாச்”.

“ஜினதாச்?”

“ஆம். ஜினதாச இன்று ஒருமணிக்கு மரணமாகியுள்ளார்”.

“என்ன தொந்தரவு? ஜினதாச இங்கு எவ்வாறு வந்தான் மரணமடைய?”

அன்றிரவை வாடிலீட்டிலே கழித்த நந்தாவும் பியலின் தாயும் மறுநாட்காலையில் சாரதியை அனுப்பி நல்லதொரு சவப்பெட்டியைக் கொண்டு வருவித்து ஆசுப்பத்திரிக்கு அனுப்பினர். பிக்குமார் நால்வரை இடுகாட்டுக்கு அழைப் பித்து நினைவு ஆடைகளைப் பூசித்து ஜினதாசவின் பின்தைப் புதைத்த பின்னர் அவர்களிருவரும் நேரே ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

“பியலுக்கு இதுபற்றி ஒன்றும் எழுதவேண்டாம்” என முனங்கியவாறே மோட்டார் வண்டியின் ஆசனத்தில் சாய்ந்துகொண்டிருந்த பியலின் தாய் கூறினான்.

“நானும் ஒன்றும் எழுதாமல் இருக்கவே எண்ணினேன். வந்த ஒருநாளைக்குக் கூறுவோம்”.

“ஆம், அவன் வந்த ஒருநாளைக்குக் கூறலாம். எனக் கென்றால் இவையைத்தும் ஒரு கனவு போன்றன. ஜின்தாச வதுளை ஆசப்பத்திரியில் மரணமானுன் எனக் கரோவிசு எழுதியிருந்தானல்லவா?”

“ஆம். அம்மா அம்மனிதன் மகாமுட்டாளாயிருத்தல் வேண்டும்”.

“கரோவிசு எழுதி இருப்பது பொய். அம்மனிதன் ஜின்தாச மரணமானுன் என்று எழுதி இருப்பது பொய்க்கு”.

“யாரோ சொன்ன ஒரு பொய்யை அப்பைத்தியக் காரன் எங்களுக்கு எழுதி அனுப்பியிருப்பான்”.

“அம்மனிதனே போய் ஆசப்பத்திரியில் அறிந்து கொண்டான் என்றால்லவா எழுதியிருந்தான்”.

“ஆம்—கரோவிசு சென்று அச்செய்தியை உண்டாக்கி யிருக்கலாம், கரோவிசு சற்று மட்டையன்”.

“இனி, ஜின்தாச இரத்தினபுரி ஆசப்பத்திரிக்கு வந்தது எப்படி? பிபிலேயில் நோய்வாய்ப்பட்டால் அவன் எவ்வாறு இரத்தினபுரிக்கு வந்தான்?”

“ஜின்தாச ஆசப்பத்திரிக்கு வந்து இருப்பது பிபிலேயிலிருந்தன்று. பிபிலே வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு அவன் அங்கும் இங்கும் அலைந்திருப்பான். பின்னர் தொழில் தேடிக்கொண்டு இரத்தினபுரிப் பக்கத்துக்கு வந்திருப்பான். நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பது இரத்தினபுரியிலே தானுயிருக்க வேண்டும்”.

“வைத்தியர் ஜயா தந்தி அனுப்பச் சின்ன அம்மையாரின் பெயரை எவ்வாறு அறிந்துகொண்டார்?”

“ஜின்தாச சொல்லி இருப்பார்”.

“காரை அவ்வளவு வேகமாகச் செலுத்தாதே” எனப் பியவின் தாய் சாரதிக்குக் கூறினான். அவன் செலுத்திய வேகத்தைச் சற்றுக் குறைத்தான்.

“இது எவ்விடம்?” எனக் கேட்டாள் நந்தா.

“இன்னும் இரத்தினபுரியை விட்டு நீங்கவில்லை”.

இரத்தினபுரியைக் கடந்து மோட்டார் வண்டி வலப் பக்கத்தில் றப்பர்த் தோட்டங்களையும் காட்டையும் இடப்

பக்கத்தில் முதிர்ச்சியடையாத நெல் வயலுகளுக்கிடையே பாய்ந்து செல்லும் ஆற்றையும் உடைய தெருவிலே சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு றப்பர்த் தோட்டத்தில் மிகச் செழிப் பாக வளர்ந்துள்ள வல்லாரி இலைகளினால் மூடப்பட்ட மரத் தடிகள் கவர்ச்சிகரமாக இருந்தன. காடு படர்ந்திருந்த சிறு குன்றுகள் இரண்டு சந்திக்கும் இடத்தில் பாயும் நீர்வீழ்ச்சி, பெருந் தெரு ஓரத்தில் ஒரு குழியில் வீழ்ந்து மதகு ஒன்றி னாடாகப் பெருக்கெடுத்துச் சென்று மறுபக்கத்தில் ஆற்று டன் சேர்கிறது. மலைநாட்டு நீர்வீழ்ச்சி ஒன்றைக் காணுத நந்தாவும் பியலின் தாயும் சில நீர்வீழ்ச்சிகளுக்குச் சமீப மாகக் காரை நிறுத்திச் சர்றுநேரம் அத்திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பின்னர் மீண்டும் வண்டியைச் செலுத்து மாறு உத்தரவிட்டனர்.

ஒரு வளைவில் தெரு ஓரத்தில் பண்ணிரண்டு அடி உயர மாய்ப் பரவியிருந்த பெரிய கல்லொன்றின் சமீபமாக வண்டி போய்க்கொண்டிருந்தது. கல்லு முடிவுறும் இடத்திலிருந்து எழுந்திருந்தது காட்டினால் மூடப்பட்ட உச்சியையுடைய அதிக விசாலமற்ற ஒரு குன்று. இடதுபக்கத்தில் பள்ளத்தில் மெல்ல இறங்கும் ஆற்றின் இடது புறத்தில் வயலோரத்திலிருந்து எழுந்த சிறு குன்றுத்தொடரை மறைத்துக்கொண்டு அடி வானம் வரை பரவியிருந்த காடு, வெள்ளைக்கறை உடைய கருநீலத்திறை போன்று ஆகாயத்தளத்தினால் பெற்ற நிழல் காரணமாக நீலங்கார்ந்த பச்சை நிறத்தோடு காட்சி யளித்தது. ஆற்றின் ஓரிடத்தில் ஒரு குடாவிருந்த கல் உச்சி யைத் சுற்றி ஒன்று திரண்ட சிறு சிறு கற்குவியல்கள் தென் பட்டன. அக் கற்குவியலின் சில கற்கள் விதைகள் போன்று உருவம் பெற்றிருந்தன, சில பந்து போன்றிருந்தன. வேறு சில கழற்காய் போன்றிருந்தன. மெருகிடுவதன் மூலம் கரடுமரடான் சிறு கற்றுண்டுகளுக்கு இத்தகைய உருவங்களைக் கொடுத்தோர் யாவர்? சிறு குழந்தைகளின் கற்பனைக் குச் சமமான கற்பனையுடைய கிராமத்தவர்கள் எப்பொழுதும் வழிந்தோடும் ஆற்றங்கரைகளில் பல்கியுள்ள இத்தகைய கற்களைப் பார்த்து உற்பத்தியாக்கிய அதிசயக் கணத்கள் மிகப் பல. சில கற்கள் தேவைரம் பெற்றுப் பண்டைய மன்னர் ஒருவரால் நீரில் இடப்பட்ட இனிப்புப் பண்டமாகும். மெருகிடப்பட்டுள்ள சில கற்கள் அம்மன்ன னுடைய இராணிகளின் உடலைத் தேய்க்க எடுத்த கற்றுண்டு களாகும். கதுறுக்காயின் உருவத்தையுடைய கற்கள் முன்னர் இந்திர குமரர் விளையாடப் பயன்படுத்திய கற்களாகும்.

மோட்டார் வண்டியில் இருந்தவர்கள் ஹூரணையை அடையும்வரை குடியிருப்புப் பகுதிகளைக் காண்பது அரிதாக இருந்தது. குடில் ஒன்றின் எதிரில் இருந்த முற்றத்தில் நிருவாணத்துடன் விளையாடிய கிராமச் சிறுர்களின் காட்சி யைக் கண்ட நந்தாவும் பியலின் தாயும் அதிசயப்படவில்லை. ஏனெனில், தமது ஊரிலும் ஏழைக் கிராமக் குடும்பங்களில் ஏழு எட்டு வயதுடைய சிறுவர்கள் கூட நான்ததை மறைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு கமிசையையோ ஒரு பிட வைத் துண்டையோ உடுப்பது வீடுகளிலிருந்து வெளிப்பட்டு தெருவில் போகும்போது மாத்திரமே என்பதை அவர்கள் அறிவர். பாணந்துறையை அடைந்ததும் புதுப்பாணியில் பெரிய அளவில் கட்டப்பட்ட வீடுகளைக் கொண்ட மக்கள் அதிகமாக உள்ள ஒரு நகரை அவர்கள் கண்டனர். பாணந்துறையில் சில வீடுகளைக் கண்ட நந்தாவுக்குப் பியல் கட்டு வித்த வீடு ஞாபகத்தில் வந்தது. அது பாணந்துறையில் கண்ட சில புது வீடுகளில் அமைந்துள்ள கூரை, யன்னல், சிற்பமுறை என்பனவற்றிற்குச் சமமானவற்றைக் கொண்டத் தாக இருந்தது.

பாணந்துறையைக் கடந்து கருத்துறையை அடைந்த நந்தாவின் தும் அவருடைய மாமியாரின் தும் உள்ளங்களைக் கவர்ந்தவை கருகங்கையும், பாலமும். கடலும் ஆறும் அவர்கள் கண்டு பழியை காட்சிகளைனாலும் மிகப்பெரிய பாலமும் ஆறும் சாதாரண காட்சிகள் அல்ல. கருத்துறையில் கண்ட சில பழைமையான வீடுகள் தன்னுடைய தாய்தந்தையரின் பழைய வீட்டை நந்தாவுக்கு நினைவுபடுத்தின. சில பெரிய பழைய வீடுகள் தோற்றுத்தினாலும் உறுதியான சுவர்களினாலும் தாண்களினாலும் நிலைகளினாலும் யன்னல்களினாலும் கைசாறுவத்தே பரம்பரையைச் சேர்ந்த வீட்டுக்குச் சமமானவையாகும்.

அனுத்கமவைக் கடந்து காலியை அடையும் பொழுது மாலை நேரமாயது. காலியிலிருந்து புறப்பட்டதிலிருந்து நந்தாவின் மாமியார் முனங்கத் தலைப்பட்டாள். வீட்டைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது காலின் வேதனையை அதிகமாக உணர்ந்தாள். பிரயாணத்தினால் களைப்படைந்த அவள் வீட்டை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒரு கட்டிலில் சாய்ந்து காலில் எண்ணெய்யைப் பூசிவித்துக் களைப்பை நீக்குவதைப் பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஜேயோ. சின்ன அம்மையாரே, எனது காலின் வேதனை அதிகரித்துள்ளது. தாங்க முடியாது . . . ஸ் . . . ஸ் . . .”

என வண்டியிலிருந்து இறங்கிய பியலின் தாய் வீட்டினுள் புகுந்தாள்.

இப்பயணத்தினால் அம்மாவின் வருத்தம் அதிகரித்தது’ எனக் கூறிய நந்தா தன்னுடைய மாமியாரின் உடலைப் பிடித்துக்கொண்டு அறைக்குள் சென்றார்.

“அம்மாவுக்கு வருத்தமாயின் வைத்தியரை அழைக்கட்டுமா?”

‘‘வேண்டாம். வீரசிரி வைத்தியருக்குச் செய்தி அனுப்பி வரும்வரை எனது காலில் கொஞ்சம் எண்ணெயைப் பூசித்தடவுங்கள்’’.

நந்தா தன்னுடைய தாயையும் அனுலாவையும் அழைத்துக் கொண்டு வருமாறு சாரதியைப் பெருவளவுக்கு அனுப்பி ‘‘வாதவிதூரங்க’’ என்ற பெயருள்ள குறிப்புச் சீட்டையுடைய எண்ணெயக் குப்பியைக் கொண்டு வருவித்து அதிலிருந்து சொற்பத்தை எடுத்து மாமியாருடைய காலில் தேய்த்துத் தடவினார்.

‘‘இனி இரத்தினபுரியில் நடந்தவற்றையும் கதைத்த வற்றையும் மறந்துவிடல் வேண்டும். பியலுக்கு எதுவும் எழுதவேண்டாம். வந்த ஒருநாளைக்குச் சொல்லலாம். இனி, அம்மா அக்காமாருக்கும் சொல்வது நல்லது, அன்னியர் ஒருவரிடமும் ஜினதாசவின் மரணம் பற்றி ஓன்றுமே சொல்ல வேண்டாமென்று’’.

‘‘ஆம் அம்மா, நானும் அவ்வாறுதான் நினைத்துக் கொண்டேன். எனக்கு மறந்துவிட முடியாதது ஒரேயொரு விஷயம்’’ என நந்தா கவலையுற்றவளாய்க் கூறினார்.

‘‘அது என்ன?’’

‘‘சவச்சாலையில் கண்ட ஜினதாசவின் பினம் தாடி வளர்ந்தும் கண் குழி விழுந்தும் இருந்த முகத்தைக் கண்ட உடனே எனக்கு மனத்தளர்ச்சி ஏற்பட்டது. சற்றுச் சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டு விழாமல் தப்பினேன். இன் நெரு பின்துடன் சேர்த்துக் கரடுமுரடான கம்பிளிப் போர்வையால் சுற்றப்பட்டுக் கிடந்தது ஜினதாசவின் பினம். இரவு வாடிவீட்டில் நித்திரை கொள்ளச் சென்றபோதும் ஜினதாசவின் பினம் என் மனக்கண்முன் தோன்றிற்று. வரும்போதும் அதுதான் ஞாபகத்தில் வந்தது. இப்பொழுதும் அது நினைவுக்கு வருகிறது’’.

‘‘அதனை நினைவுகூர வேண்டாம். மனத்திலிருந்து அகற்றிவிடுங்கள் சின்ன அம்மையாரே. அவனுடைய பாக்

சியம் கெட்டதற்கு என்ன செய்வது. ஆசுப்பத்திரியில் மரண மடையப்போனால் எவருக்கும் அக்கதிதான்’.

இரத்தினபுரிக்குச் சென்ற பயணமும் ஜினதாசவின் மரணமும் நந்தாவுக்கோவெனின் கனவு எனக்கருதி மறந்து விட முடியாத அனுபவமாகும். பியலுடன் விவாகமானது தன்னுடைய கணவன் ஜினதாச உயிருடன் இருக்கும்பொழுது. தன்னுடைய கணவன் உயிருடன் இருக்கும் போது வேறெருவரை விவாக்குச் செய்தல் குலப்பண்புக்கு முற்றிலும் முரணைனது. நந்தாவின் மனத்தை வதை பண்ணிக்கொண்டிருந்தது சட்டம் பற்றிய பிரச்சினையான்று, குலப் பழக்க வழக்கங்களை மீறிய பிரச்சினையாகும். தன்னுடைய தாய் தந்தையரை நினைக்கும்பொழுது இப்பொழுது அவளுடைய மனத்தில் தோன்றுவது கோபம். பியலைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது கோபம் தான் ஏற்படுகின்றது. நந்தா குலப்பழக்க வழக்கங்களைப் பெருமை காரணமாகப் போற்றவில்லை. கிராமத்தின் உயர் குடும்பங்களில் பெண்கள் இயற்கையாகவே பெறும் கட்டுப்பாடான குலக்கர்வம் சில சமயங்களில் அகங்காரமாக மாறுவது, செல்வந்தராகவும் முன்னேற்றமடைந்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவராகவும் இருக்கும் மகளிர்களிடையேயாகும். எனினும், வியப்பு யாதெனின், பணத்திமிரோடு சேர்ந்த குலமானமும் அகங்காரமும் உடைய பழைய உயர்ந்த குடும்பம் ஓன்றன் பெண்களைக் குறைக்குறுப்பாக கிராமத்தில் அரிதாவதேயாம். பெரும்பாலும் நடுவுகுப்புக் கிராமத்தவர்களின் கிண்டல்களுக்கு இலக்காவோர் குலமானத்தோடு சேர்ந்த வறுமையுடைய பெண்களாவர். எனினும், அத்தகையோர் எனிய கிராமத்தவர் நன்மதிப்புக்கும் கௌரவத்துக்கும் பாத்திரமாவர். நடுவுகுப்புக் கிராமத்தவர் குலமானத்தைக் கைவிடாது வறிய குடும்பப் பெண்களைக் கிண்டல் செய்வதன் காரணத்தை விளங்கிக் கொள்வது கடினமன்று. கிராமத்தில் நடுவுகுப்பைச் சேர்ந்த படித்த வாலிபன் ஒருவன் பணத்தால் குறைந்த உயர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணையே விழைதல் வேண்டும்; செலவும், குலம் என்னும் இரண்டினாலும் ஒரே விதமாக உயர்ந்த குடும்பத்துப் பெண்ணையான்று, செலவும் குறைந்த உயர்குல வீட்டு இளநங்கைகள், குலப்பெருமை காரணமாக நடுவுகுப்புக் கிராமத்தவரை அலட்சியம் செய்யும் பொழுது அக்கிராமத்தவரிடையே பொறுமை தோன்றுவதில் என்ன அதிசயம் இருக்கிறது?

ஜினதாச தனக்குக் காட்டிய அன்பும் ஈடுபாடும் கௌரவமும் நந்தாவுக்கு ஞாபகம் வந்தன. அவ்வளவு அன-

ஒம் ஆதரவும் காட்டிய ஜினதாசவுக்குக் கைமாருச அவற்றைக் காட்ட முடியாமற் போன்றையிட்டு அவனுடைய இருதயத்தில் தோன்றியது பெருவேதனை. தனக்குத் தேவையான துணிமணிகளை அளிப்பதற்குக் கையில் பணக்குறைவு ஏற்பட்ட சில சமயங்களில் இரு கண்களிலும் கண்ணீர் நிறைந்தவனும் ஜினதாச அந்திலைமையை விளக்கியுள்ளான். அத்தகைய அன்பினால் தன்னை ஆதரித்த ஜினதாசவுக்கு ஒரு கரண்டி மருந்து பருக்கி, மிருதுவான மென்மையான சொற்களால் அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்க முடியவில்லையேயென நந்தா பெரிதும் வருந்தினான்.

ஜினதாசவின் மரணத்தைப் பற்றி நந்தாவும் பியலின் தாயும் கூறிய செய்திகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாது துறை அம்மையாரின் கண்களில் கண்ணீர் மல்கியது. அனுலா விடத்துத் தோன்றியது துயரை விடக் கோபமாகும். வியா பாரத்தில் நட்டம் ஏற்பட்டால் ஜினதாச இடத்துக்கிடம் திரியாமல் ஊருக்கு வராததன் காரணம் யாது? ஜினதாச அவ்வாறு செய்தது பெருவளவின் குடும்பத்துக்கு நிந்தனை செய்யும் என்னத்துடன் அல்லவா? ஜினதாசவின் சகோதரி யும் சில சமயங்களில் அவனுக்கு ஊக்கமளித்திருப்பாள். அவனுடைய சகோதரி நந்தாவிலும் தன்னிலும் பொருமை கொண்ட உள்ளம் உடையவள் என அனுலா எண்ணினான். ஜினதாசவின் மரணம் பற்றிய இச்செய்தியை அறிந்து கொண்ட விடத்து, அவனுடைய சகோதரி பெருவளவுக்குடும்பத்தவரை நிந்தனை செய்யும் முகமாக பொய்யைச் சிருட்டித்துக்கூறத் தலைப்படுவாள். முன்னர் ஜினதாச இறந்தான் எனப் பிரசித்தப்படுத்தியது பியலுக்கு நந்தாவைத் திருமணனஞ் செய்யும் நோக்கத்துடனேயாம் என்றும், அச் செய்தி கரோவிசினால் அனுப்பப்பட்டதொன்றன்று என்றும், அது பெருவளவுப் பெண்களால் சிருட்டிக்கப்பட்டுப் பிரசித்தப் படுத்தப்பட்டதொன்றென்றும் ஜினதாசவின் சகோதரி பொய்ப்பிரசாரஞ் செய்வாள் என்று சிந்திக்கத் தலைப்பட்டமையால் அனுலாவிடம் சோகம் தோன்றுது கோபம் தோன்றிற்று.

ஓருவரையும் சந்தேகிக்காத மாத்துறை அம்மையாரோ வெனின் ஜினதாசவின் மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் துக்கப்பட்டார். அவன் துன்பம் அனுபவித்து ஆசப்பத்திரியில் மரணமானமை பற்றித் தானும் நந்தாவும் குறைகேட்க வேண்டி ஏற்படுமென்ற உணர்ச்சி மாத்துறை அம்மையாரிடம் தோன்றிற்று. “‘ஊருக்கு வா’ எனத் தன்னுடைய

மாருமகனுக்கு மாத்துறை அம்மையார் ஒருபோதும் எழுத வில்லை. தான் அவ்வாறு செய்திருந்தால் ஜினதாச ஊருக்கு வந்திருப்பான். ஜினதாச ஊருக்கு வராதது தன்னிடமிருந்து அத்தகைய கடிதம் கிடைக்காததினாலாயிருக்கலாம் அல்லவா? இவ்வெண்ணங்களினால் அல்லலுற்ற மாத்துறை அம்மையார்க்குத் தனது மனத்தை ஆறுதலடையச் செய்யப் பயன் பட்டது ஊழ்வினை. எத்தகைய இடையூறிலும் துயருறும் கிராமத்தவன் ஒருவனிடம், அல்லது கிராமத்தவள் ஒருத்தியிடம் “அவ்விடையூறுக்குரிய காரணம் முன்பு செய்த வினையாகும்”, என்னும் உணர்ச்சி மனத்தில் தோன்றுகின்றது. ஜினதாச ஆசப்பத்திரியில் இறந்ததற்குக் காரணம் அவன் முன்பு செய்த கன்மவினையின் பயனே என என்னுவதன் மூலம் தனது மனத்தை ஆற்றிக்கொண்டாள் மாத்துறை அம்மையார்.

பியலின் தாயும் நந்தாவும் ஜினதாசவின் மரணத்தைப் பற்றிக் கூறிய விவரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பின்னர் மாத்துறை அம்மையார் “அவனுடைய ஊழ்வினைப் பயன் அப்படிப்பட்டது; நாம் அதற்கு என்ன செய்வது” என்றார்.

“கன்மவினையன்று—அது பாக்கியமற்ற தன்மை என்று நான் கருதுகிறேன்” எனப் பியலின் தாய் கூறினார். அவ்வாறு கூறுவதைக் கேட்பது நந்தாவின் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகவில்லை.

“கன்மவினையுமன்று, பாக்கியமற்ற தன்மையுமன்று. மட்மைத்தனம்” என அனுலா கூறினார், பியலின் தாயைக் கிண்டல் செய்ய முடியாமையினால்.

“எங்களின் பணியாள் ஒருவனையாவது நோயிலோ, துன்பத்திலோ நாம் கவனியாது விடவில்லை. ஜினதாசவுக்கு ஊருக்கு வர முடியாமற் போனது ஊழ்வினையின் பயன்” என்றார் மாத்துறை அம்மையார்.

பியலின் தாய் ஜினதாச பாக்கியம் கெட்டவன் என்றது தீர ஆலோசித்தன்று. தனது வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட அச்சொற்கள் நந்தாவின் மகிழ்ச்சிக்கோ மாத்துறை அம்மையாரின் மகிழ்ச்சிக்கோ காரணமாயிராது என்பதை அறிந்துகொண்ட பியலின் தாய் பின்வருமாறு கூறினார்:

“மாத்துறை அம்மையாரின் கூற்று உண்மை. அவனுக்கு மாத்துறை அம்மையாரின் வீட்டுக்கு வரும் எண்ணம் தோன்றுமைக்குக் காரணம் ஊழ்வினை. வந்திருந்தால் நோயை நன்கு குணப்படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் ஒரு வியா

பாரததைச் செய்து இருக்கலாம். ஜினதாச பல்மதுல்லையிலிருந்து வெகு தூரத்திலுள்ள ஊரொன்றில் தேநீர்க்கடையொன்றில் சம்பளத்துக்குத் தேநீர் தயாரிப்பவனைய் இருந்திருக்கிறன், சூதாட்டம் பழகினவனஞ்சையினால். சின்ன அம்மையாரும் நானும் இரத்தினபுரியில் தேடும்பொழுது அவ்விவரங்களை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. சின்ன அம்மையாரோ வெனின் விவரங்களைத் தேடுவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை’.

‘‘சூதாட்டத்தில் இறங்கியுள்ளான் என்பதை முன்பு நாமும் அறிந்திருந்தோம், பிபிலேயிலுள்ள ஒரு மனிதனின் மூலமாக’’.

‘‘கரோவிசிடமிருந்தா?’’

‘‘இல்லை, அப்பைத்தியக்காரனிடமிருந்தன்று. அப்பைத்தியக்காரன் ஜினதாச இறந்துவிட்டான் என அறிவிக்கு முன்னமேயே அதனைக் கேள்வியுற்றேரும்’’.

‘‘சிங்களேக்குச் சென்று சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு மனிதன் மீண்டும் ஊருக்கு வருவதெங்கனம்?’’

‘‘ஜினதாச திருமணம் செய்ய முன்னரும் ஒரு விதத் தொழிலும் செய்யாது இருந்தான். அக்காலத்திலும் அவன் சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான். எனினும், எங்களுக்கு நன்கு அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை’’ என்றால் அனுலா.

‘‘ஆம்’’ என மாத்துறை அம்மையார் அனுலா கூறிய வற்றை ஆமோதித்தார். ‘‘ஜேமிசிடம் விசாரித்தபோது, யாருடைய பொய் அம்மனி? புத்தாண்டுக் காலத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் விளையாட்டுச் சீட்டு ஆடியிருப்பார், ஜினதாச ஐயா. அதுவும் ஒரு சூதாட்டமா? புத்தாண்டு நாட்களில் விளையாடாதவர்கள் யார்?’’ எனக் கூறினான்’’.

இருதயத்தினுள் உதிக்கும் ஆத்மீக ஒளி காரணமாகத் தோன்றிவரும் தன் குறைகளை நிறைவாக்கும் பொருட்டுச் சமயம் பற்றிய படிப்பினைகளை அடிமைப்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பழகியவள்ளவர்கள் நந்தா. ஆதலினால் ஜினதாச துன்பம் அனுபவித்து ஆசப்பத்திரியில் இரவலன் போன்று இறப்பதற்கு ஊழ்வினதான் காரணம் என்ற உணர்ச்சி நந்தாவின் மனத்தில் தோன்றிவில்லை. ஜினதாச துன்பம் அனுபவித்ததற்கு அவனுடைய தவறுகளும் சமூகத்தின் தவறுகளும் நந்தாவின் தவறுகளுமே காரணமாகும். மற்றையோர்

அனைவரையும் விட நந்தாவின் தாய்தந்தையரே குற்றவாளி கள் அல்லவா? பியல் முதலிற் சமர்ப்பித்த வேண்டுகோளை அவனுடைய தாய்தந்தையர் காரணமாக அவன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தாய்தந்தையர் அவ் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்ளாதது பியலின் தந்தை காய்கறிக்கா கழுத்திற் சுமந்துகொண்டு வியாபாரம் செய்து வாழ்ந்தமையினாலேயாம். குலப் பழக்க வழக்கங்களும் குல மானமும் கடுமையாக ஊறிப்போயிருந்த பெற்றூர் தடை செய்யா திருந்திருப்பின் நந்தா முதலில் பியலை விவாகன் செய்திருப்பாள். அப்பொழுது ஜினதாச விபத்துக்குள்ளாக மாட்டான். நந்தாவும் ஒரு கணவன் வாழும் பொழுது வேஞ்ஞரு வனை மனம் செய்த குல முறைமையை மீறினவளாகா திருந்திருப்பாள்.

நந்தா தாய்தந்தையரின் அபிப்பிராயத்திற்குத் தலை சாய்க்காது பியலையே வேண்டி நின்றிருப்பாளேயானால், மேற்கூறிய இடையூறுகள் தோன்றியிரா. ஆதலினால் நந்தா குற்றம் செய்தவள் அல்லவா? நந்தா, தாய்தந்தையருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருந்திருந்தால் அது எத்தகைய இடையூற்றில் முடிவுற்றிருக்கும்? அப்படி முடிந்திருந்தால் குற்றஞ்சுமத்தப்படவேண்டியவர் யாவர்? ஊழ்வினையா சமூகமா? மனித இயற்கையா? உலக நீதியைப் பொருட்படுத்தாது, மனிதரால் எழுபப்பட்ட அறச்சத்திரத்தில் உலகத்தை இடமுயலுவதன் பெறுபேறுகளா இவ்விடையூறு அனைத்தும்?

நியாயம் என்ற தேவகுதிரையின் மீது ஏற்றுமலாத நந்தா, குற்றஞ்சாட்டியது தன்னுடைய தாய்தந்தையரை, தன்னை.

நந்தா இரத்தினபுரிக்குச் சென்று திரும்பிவந்த இரண்டு நாட்களில் பியலும் ஊருக்கு வந்தான். குழப்பமுடைய தலை யுடன் ஊருக்கு வந்த பியலின் மனம் ஜினதாச பற்றிய செய்தியை நந்தாவிடமிருந்தும் தாயிடமிருந்தும் கேட்டதனால் பஞ்ச குறைந்தது. ஜினதாச இரத்தினபுரியிலிருந்து பதினேன்கு மைல் தூரத்தில் அமைந்த குக்கிராமம் ஒன்றில் தேநீர்க்கடையிற் சிறுசம்பளம் பெற்று தேநீர் கரைப் பவங்கத் தொழில் செய்கிறான் என்ற துப்பு இற்றைக்கு ஒருவாரத்துக்கு முன்பு பியலுக்குக் கிடைத்தது. கவலை யோடு கருதவேண்டிய அச்செய்தியைக் கேட்ட பியல் திய தலாவைக்குச் செல்லாது நேரே பிபிலைக்குச் சென்றான். பிபிலையிலிருந்து அவன் வதுளைக்குச் சென்று அங்கே ஆசுப் பத்திரியில் மரணமானான் என்று கூறப்பட்ட ஜினதாச பற்றி

விசாரித்தான். வதுளை ஆசப்பத்திரியில் மரணமான ஜினதாச, நந்தாவின் கணவன்று, அஹங்கமையில் பிறந்த ஜினதாச என்ற பெயரையுடையவன். பின்னர் அகிரியன் கும்புறவுக்குச் சென்று விசாரித்துத் தேடியதன் பின்னர் பியலுக்கு வதுளை ஆசப்பத்திரியில் மரணமான ஜினதாச வேரெருவன் என்பதைச் சந்தேகமின்றி அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

இவ்விவரங்களை அறிந்த பியல் இரகசியப் பொலிக விசாரணையாளர் போன்று ஜினதாச போன வந்த இடங்களை தேடத் தலைப்பட்டான். அவன் முதலில் மட்டக்களப்புக்குச் சென்றான். ஜினதாச என்ற பெயரூடையவன் பற்றிய விவரங்களைச் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி அறிந்துகொள்ளமுடிய வில்லை. பிபிலேயிலிருந்து வந்த ஒருவன் கல்முனையில் சிங்கள வியாபாரி ஒருவனின் வியாபாரத் தலத்தில் கடைக்கல்லாப் பலகையில் சரக்கு நிறுப்பவன் போன்று பணிசெய்கிறான் என்று பியல் மட்டக்களப்பில் கேள்விப்பட்டான். கல்முனை வியாபார நிலையக் கடைக்கல்லாப் பலகையில் சரக்கு நிறுப்பவன் ஜினதாச அல்லன் என்பதைத் தெளிவாக்கிக் கொண்ட பின்னர் பியல் மொனருகலைக்குச் சென்றான். ஜினதாச என்ற பெயரூடைய ஒருவன் மொனருகலைத் தேநீர்க் கடையொன்றில் சில மாதங்கள் தங்கி இருந்துவிட்டுப் பலாங்கொடைப் பகுதிக்குச் சென்றதாகப் பியல் அங்கிருந்த ஒரு வியாபாரியிடமிருந்து அறிந்துகொண்டான். அவன் கொஸ்லந்த, வல்லவாய, பலங்கொடை முதலிய பகுதிகளில் திரிந்துவிட்டு அம்பாந்தோட்டைக்குச் சென்றான். அங்கிருந்து புறப்பட்ட பியல் திக்குவல்லை, மாத்துறை, கந்தரை முதலிய பகுதிகளில் திரிந்து ஜினதாச பற்றிய விவரங்களை ஜயமற அறிய முடியாதவரும் ஊருக்குச் சென்றான். ஜினதாசவைத் தேடுவதில் ஈடுபட்டுத் திரிந்து கொண்டிருந்தமையால் அவன் நந்தாவுக்குக் கடிதம் அனுப்பவில்லை.

நந்தாவும் தன்னுடைய தாயும் ஜினதாச பற்றிக் கூறிய விவரங்களைக் கேட்டபின்னரே பியலின் மனப்பளுக்குறைந்தது. ஜினதாசவின் மரணச் சடங்குக் கடமைகள் நந்தாவினால் நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதைக் கேட்ட பியல் மனத்தில் பொருமையும் கோபமும் தோன்றின. நந்தாவின் தாய் தந்தையர் தான் முதன்முதல் நந்தா சம்பந்தமாக விடுத்த வேண்டுகோளை நிராகரித்தனர். நிராகரித்துவிட்டு நந்தாவை ஜினதாசவுக்கு மனமுடித்துக் கொடுத்தனர். நந்தாவும் தன்னை நினைக்காமல் ஜினதாசவை விரும்பினான். அவர்கள்

இம்முறை தன்னை விரும்பியது ஜினதாச வறியவனைய் மாண்டான் என்பது கேள்விப்பட்டபின்னரோயாம். ஜினதாச மரணமடைந்தான் என்பதை அறியாவிட்டால் நந்தா தன்னை விரும்பியிராள். இவ்வாறு சிந்தித்த பியல் கோபப்பட்டமை, ஜினதாசவும் நந்தாவும் காரணமாக அவனிடம் தோன்றிய பொருமையினாலே என்பது வியப்புக்குரியதொன்றன்று.

“அவ்வாறெனின் பாங்சகூல என்பதைக் கொடுத்து ஜினதாசவை நல்லடக்கம் செய்து இறுதி மரியாதையையும் செலுத்தினது எனது பணத்தைக் கொண்டு” எனத் தலைக் கேறிய பொருமையும் கோபமும் கொண்ட பியல் கூறினான். நந்தா கண்ணீர் நிறைந்த கண்களை உடையவளாய்க் கூறிய எல்லா விவரங்களையும் காதுதாழ்த்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பின்னர், அவன் இக்கடுஞ் சொற்களை வாயிலிருந்து வெளிப் படுத்தினான்.

பியலின் கடுமையான இக்கிண்டல் மொழியைக் கேட்ட நந்தா கசையடி பெற்ற பெண்ணென்றாக நந்தா கொன்று முறுகினான். குலமானம் அவனின் தலைக்கேறியது. கண்கள் இரண்டிலுமிருந்து வெளிப்பட்ட கோபாக்கினி காரணமாக ஜினதாச நினைவுக்கு வந்தமையால் ஊறிய கண்ணீர் வழிந் தோடியது. கதிரையிலிருந்து எழுந்த நந்தா ஒரு சொற் கூடப் பறையாது தனது அறைக்குப் போய் கட்டிலில் சாய்ந்து சிந்தனையில் மூழ்கினான். பெருங்கோபமுடையவளாய் என்ன அலையில் ஆழ்ந்தாள். அக்கோபம் காரணமாக அக்கணமே பெருவளவை நோக்கிச் செல்லவே நினைத்தாள்.

இரண்டாந்தடவை பியலுக்கு விவாகமானபோதிலும், அவன் பரம்பரையினாலும் பழக்கவழக்கங்களினாலும் ஒழுக்க முறைகளினாலும் தன்னை விடக் குறைந்தவன் என்ற உணர்ச்சி நந்தாவின் உள்ளத்திலிருந்து இன்னும் அகன்றுவிடவில்லை. பியலின் கிண்டல் மொழியினால் நந்தாவின் குல மானம் உறுதி பெற்றது. பியலின் தந்தை உயிருடன் இருந்த பொழுது தனது வீட்டுக்கு வந்தபோதிலும் கதிரையொன்றில் அமர்ந்தது அரிதாகவிருந்தது. அவன் பணம் சம்பாதித்தது பெருமுயற்சியினால் மட்டுமன்றி, மட்டமையான காரியங்கள் செய்வதினாலுமே என்பதை நந்தா அறிவாள். பணம் கிடைத்த பின்னரும் பழகிய பழைய கருமங்களையே செய்த பியலின் தாய் நந்தா காரணமாகவே அக்காரியங்களைக் கைவிட்டாள். பெருவளவுப் பெண் ஒருத்தியைப் பியல் மணமுடித்தமையினாலேயே இப்பொழுது பியலின் தாய் மரியா தையைப் பெறுகிறாள். கிராமப் பெண்கள் முன்னர் “படுஞ்

ஹாமி’ என்ற பெயரால் அழைத்த பியலின் தாய் இப்பொழுது ‘வலிகாம அம்மையார்’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறார். கிராமத்தவர் அத்தகைய மரியாதைப் பெயரைக்கொண்டு பியலின் தாயை இப்பொழுது அழைப்பதற்குக் காரணம் பியல் பெருவளவைச் சேர்ந்தமையே என நந்தா எண்ணலானார். பியலின் உறவினர்களுள் ஒருவர் அல்லது இருவரைத் தவிர்த்து ஏனையோர் இன்றும் பெருவளவுக்கு வந்தால் கதிரையில் அமருவதில்லை.

பியலின் தாயிடத்தில், தாழ்ந்தவருப்பு வீடொன்றில் பிறந்து வளர்ந்த பெண் ஒருத்தியிடம் காணக்கூடிய கீழான இழிவு நடத்தைகள் ஒன்றிரண்டை இன்னும் காணலாம். பாலதாசவோடு தான் கதைப்பதைக் கண்ட சில சமயங்களில் பியலின் தாய் அவ்விடத்துக்கு வருதல், அல்லது அப்பேச்சைக் கேட்கக்கூடிய தூரத்தில் இருத்தல், அத்தகைய கீழான இழிவான நடத்தைகளில் ஒன்றே நன்னனினான் நந்தா. ஒருநாள் மரக்கறிக் காக் காரன் ஒருவனுடன் தர்க்கிக்கச் சென்ற பியலின் தாய் அவனிடமிருந்து ஏச்சுப் பெற்றார். நந்தா எச்சரிக்கை செய்த பின்னரே மரக்கறிக் காக் காரன் அவ்வேச்சினை நிறுத்தினான்.

குலமானத்தோடு ஒளித்துக்கொண்டிருந்த இவ்வெண்ணங்கள் காரணமாக நந்தாவின் கோபம் கடுமையான தாயிற்று. எனினும், பிறரைத் திட்டுதல் நல்ல காரியமன்றுதலின், அவன் தனது கோபத்தையும் குலக்கரவத்தையும் இருகண்களாலும் வெளிப்படுத்தினாலோயன்றி வாயால் வெளிப்படுத்தவில்லை.

தான் கூறியவை கடுமையான தகுதியற்ற சொற்கள் என்பதை நந்தா கதிரையிலிருந்து எழுந்து கோபத்தோடு தன்னைப் பார்த்தவண்ணம் சென்ற பின்னரே பியல் உணர்ந்தான். அவ்வேளையில் மனத்தில் எழுந்த பொருமையையும் கோபத்தையும் அடக்கிக்கொள்ள முடியாமற் போன மையினால் பியல் பெரிதும் வெட்கப்பட்டவனான். பியல் கதிரையிலிருந்து எழுந்து நந்தாவின் அறைக்குச் சென்றான்.

‘‘நந்தா கோபித்துக்கொள்ள வேண்டாம்’’ என்றான் பியல்.

கட்டிலில்	கைகாலகளைப்	பரப்பியிருந்த
மறுபுறத்துக்குத் திரும்பினால்.		நந்தா

“நந்தா, என்னை மன்னித்துவிடு” எனக் கூறிக் கொண்டு பியல் அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்தான். “அந் நேரத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட கோபம் காரணமாக ஏதோ உள்ளிட்டேன்”.

“கோபம் ஏற்பட்டது?”

“ஆம் நந்தா, நான் நந்தாவை அதிகம் காதவிப் பதனுலேயே கோபம் ஏற்பட்டது. நந்தாவுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்த காலத்தில் எனது உள்ளத்தில் உதித்த காதல் அதே விதத்தில் இன்னும் இருக்கிறது. எனக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது அவனுடைய மரணத்துக்குச் செலவு செய்த தற்காகவன்று”.

கோபத்தினால் திறந்த இருகண்களையடையவளாய் இருந்த நந்தா தன்னுடைய கண்கள் இரண்டையும் அரை குறையாக முடிக்கொண்டாள்.

“கோபிக்க வேண்டாம் நந்தா. அச்சொற்களை நான் கருதிக் கூறவில்லை. கோபம் ஏற்பட்டதால் என்னை அறியாமலே கூறிவிட்டேன்”.

இக்கால மக்கள் வரலாற்றின் ஒரு பகுதியைக் கூறும் பொருட்டுக் கொக்கல—மலகைம மார்டின் விக்கிரமசிங்கவினால் எழுதப் பட்டுத் தமிழிற் ‘‘கிராமப் பிறழ்வு’’ என்று பாண்ந்து வை ம. மு. உவைளினால் மொழிபெயர்க் கப்பட்ட ‘‘கம்பெரலிய’’ இத்தோடு முற்றிற்று.

ஓ ஓ

மொழிபெயர்ப்பாசியர்

பள்ளிக்கூடப் பருவத்தின்ருந்தே தமிழ், சிங்கள ஆங்கிலம் என்ற மும்மொழிகளையும் கற்று, 1946 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சௌந்தர ஜினுப் எம். எம். டைவஸ் 1949 ஆம் ஆண்டின் கூடபேறந் பல்கலைக்கழக இறுதிக் தேர்வில் தமிழைப் பிரதான பாடமாகவும் சிங்களத்தைத் துணிப்பாடமாகவும் கற்றுச் சிறப்புக்கலைமாணி. பட்டச்சுப் B.A.(Hons.) பெற்று 1951 ஆம் ஆண்டில் மூஸ்லிம்கள் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆற்றிய தொண்டு என்ற ஆராய்ச்சி நூலைச் சமர்ப்பித்ததனப்பூர்வ இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தால் முதுமாணிப்பட்ட.ம் (M.A.) வழங்கப் பெற்றுர். 1949 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1953 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகவும் 1953 ஆம் ஆண்டு முதல் 1956 ஆம் ஆண்டு ஈருகக் கொழும்பு ஸாலூரிக் கல்லூரியிலும் 1957 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1959 ஆம் ஆண்டு முடிய இலங்கைத் தேர்வுப்பகுதியிலும் கடமையாற்றினார். 1953 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1956 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கை வாரையில் மூஸ்லிம் நிகழ்ச்சி அமைப் பாளராகவும் பணி புரிந்து இப்பொழுது இலங்கை வணிகர் கழகத்தின் சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளதோடுமையாது இலங்கை வித்தியோதயம் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் ஜினுப் உவைஸ் கடமையாற்றிவருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

Muslim Contribution to Tamil Literature, இஸ்லாமிய கங்றல், நம்பிக்கை என்ற நூல்களின் ஆசிரியரான ஜினுப் உவைஸ், தேவராஜனின் வர்த்தக எணகணிதம் என்ற நூலையும் அப்துல் ஹவீமின் நபிகள் நாயகம் என்ற நூலையும் தமிழிலிருந்து சிங்களத்திலும், வீரவர்த்தனவின் பிரித்தானிய அரசியல் யாப்பு, இலங்கையின் பொருளாதாரத் திட்டம், ஜயகுரியவின் பொருளியற் பாகுபாடு ஆகிய நூல்களைச் சிங்களத்திலிருந்து தமிழிலும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். முஹம்மது புலவர் இயற்றிய புதுகுஷ்ணாம் வசன காவியத்தின் காண்டம் முஹம்மது தியயா என்ற பகுதியையும் அப்துல் மஜீத் புலவரின் ஆசார் கோவையையும் குலாம் காதிரு நாவலரின் புலவராற்று, படையையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டதோடு செய்கு அப்சு காதிரு நயினர் வெப்பை ஆவிமின் குத்புநாயகத்தின் கூரு பகுதிக்கும் மதுரை மீசல் வண்ணக்களஞ்சியப் பலவர்கள் இராசநாயகத்தின் ஒரு பகுதிக்கும் உரை எழுதியுள்ளார்.